

မဟာနိဂါးသီတ

အာဇာနည်

ဟစ်တိုင်း

HA KHEN

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း:

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝါဝါဆွေး(မြဲ-၀၂၁၇၄)
ပတ္တမြားသိုက်စာပေ
အမှတ်(၈၆)၊ ဥက္ကာ(၃)လမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးနိုင်နိုင်အောင်(မြဲ-၀၀၃၂၄)
ရတနာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၉)၊ ၃၁ လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင်(မြဲ-၀၀၃၂၇)
ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၇၉)၊ ၃၁ လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၈ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။

အုပ်စု

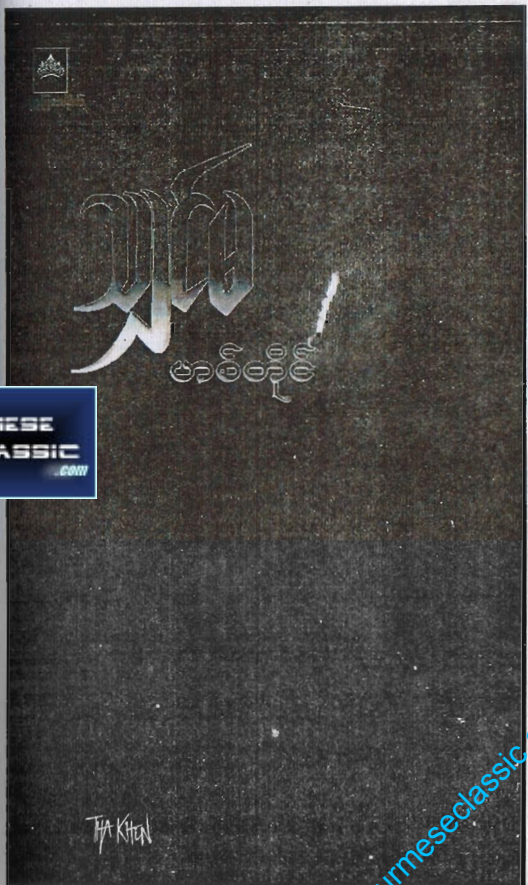
၅၀၀အုပ်

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

မိုးသောက်စာပေ
အမှတ်(၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉၅၀၈၉၈၉၄

စာရေးသူမှ မေတ္တာရပ်ခံခြင်း

ဤဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်သောအဖြစ်အပျက် စကားလုံးအကြောင်း အရာများသည် မည်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်ရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်အရေးတို့ကိုမှလည်း ပုတ်ခတ်စော်ကားလိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ စာရေးသူ၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း သမီးငယ်လေးများ၏ မိခင်တိုင်းသို့ သိစေလိုသော စေတနာဖြင့်သာ အရင်းခံပါသည်။

စာရေးသူနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သော ရိုးသားအေးချမ်း၍ စည်းလုံးညီညွတ်သည့် ဂုဏ်သိက္ခာတို့ဖြင့် ထာဝရအေးချမ်းနေသော ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ကို နောက်ခံအင်အားပြု၍ သက်ငယ်မှဒိန်းမှုပပျောက်ရေးစိတ်ဆန္ဒဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းပါအကြောင်းအရာစကားလုံးတချို့ကြောင့် ထိခိုက်ဖွယ်များရှိခဲ့ပါလျှင် တိုက်ဆိုင်မှုသာဖြစ်ကြောင်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ဒေါင်းနီ

သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် အင်္ကျီရင်ဘက်တွေပေါ်မှာ သွေးတို့ဖြင့် ချင်းချင်းနီနေ၏။ သူမထိုင်နေသည့်နောက်က ကြမ်းခင်းပေါ်မှာယောက်ျားအလောင်းတစ်လောင်းသည် ရင်ဝကနေခြေဖျားထိ အညှိရောင်ခြည်စောင်တစ်ထည်ဖြင့် ဖြစ်သလိုလွမ်းထားသော်လည်း ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ပြင်လုံး သွေးတို့စွန်းထင်းနေ၏။

ထို့ပြင် ကြမ်းခင်းပေါ်ထိ စိမ့်ကျအိုင်ထွန်းနေလေသည်။ သူမရဲ့ရှေ့မှာတော့ စခန်းမျိုးနှင့်ရဲတပ်သားတို့ ရှိနေကြကာ နယ်ထိန်းဦးခင်အောင် မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“ဆေးရုံရောက်သွားတဲ့ကောင်က သေပြီတဲ့လား...”

စခန်းအပြင်ကဝင်လာသည့် ရဲတစ်ယောက်က အဝင်ဝမှာပဲရပ်လိုက်ပြီး... ၊

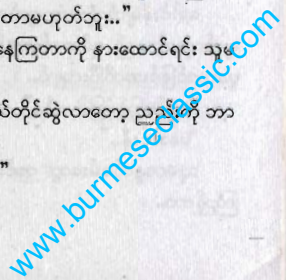
“မသေသေးဘူးဆရာ..အခြေအနေတော့ မကောင်းဘူး၊ လည်ပင်းကိုအခုတိမ်ရတဲ့အပြင် ဒဏ်ရာကနည်းတာမဟုတ်ဘူး...”

စခန်းမျိုးက နယ်ထိန်းတို့ မေးဖြေနေကြတာကို နားထောင်ရင်း သူမမျက်နှာကိုကြည့်၍... ၊

“ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး ရဲစခန်းကိုကိုယ်တိုင်ဆွဲလာတော့ ညည်းကို ဘာမေးရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး...”

“မေးစရာမရှိရင် ကျွန်မပြန်မယ်...”

“ဘာ...”

“ကျွန်မလုပ်စရာရှိသေးတယ်..”
 နယ်ထိန်းကအနားကပ်လာပြီး သူမရှေ့ကစားပွဲစွန်းမှာ လက်ထောက်ထိုင်လိုက်ကာ.. ၊
 “ခင်ဗျားလူသတ်ခဲ့ပြီးမှ သတ်တာတောင်ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း..”
 “တစ်ယောက်ပြီးမှတစ်ယောက်ပါ..”
 သူမမျက်နှာက သတိလွတ်နေသကဲ့သို့ ခါးမှသည်ခေါင်းထိ တောင့်မတ်တည်ငြိမ်နေကာ တင်းတင်းစေ့သွားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခတ်လာတတ်သည်မှလွဲ၍.. ၊
 “ဒီမှာ..မ..”
 စခန်းမှူးက နာမည်ခေါ်မလိုပြင်ပြီးမှ ရေးမှတ်ထားသည့်အသစ်စက်စက်ပိုင်တွဲကို ပြန်ကြည့်ရကာ.. ၊
 “ဒေါင်းနီ..အင်း..”
 ခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်မှန်တစ်ချက်ပင့်၍.. ၊
 “မဒေါင်းနီ..နာမည်နဲ့လူနဲ့လည်းလိုက်ပါ..”
 မျက်နှာသည်ပြေပြစ်နေသယောင်ရှိသော်လည်း စကားသံကခပ်ငြေ့ငြေ့နှင့်.. ၊
 “ညည်းက ကိုယ်ထင်ပြသလို သတ်ဖြတ်လာပြီး ဒီထဲထဲခါကြီးကို ဆွဲသွင်းလာတယ်..ရဲစခန်းကို ရဲစေတိုက်များမှတ်နေသလား၊ ညည်းကိုညည်းရော လမ်းပေါ်ကဆွေးသေကောင်ပုတ်ကို ဖယ်ရှားပေးလာတဲ့ စေတနာဝန်ထမ်းထင်နေလား..”
 ဒေါင်းနီမျက်လုံးတွေ မျှတ်ခနဲပင့်တက်လာသည်။ မှီရဲစူးရဲနေသည့် မျက်လုံးတို့သည် ရင်ဘက်မှာစွန်းပေနေသော သွေးစက်များနှင့်အပြိုင် ပူလောင်ခြင်းအတိပြီးလျက်.. ၊
 “ကျွန်မပြန်မှဖြစ်မယ်..”
 “မဒေါင်းနီ..”
 သူမကနှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲစေ့ပိတ်လျက် စခန်းမှူးကိုစူးစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“လာဝန်ခံတာတောင် အပိုတွေမေးနေတယ်..ကျွန်မပြန်မှဖြစ်မယ်..”
 “ဟေ့..ဒီမှာ..”
 စိတ်တိုသံနှင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်ကာ နယ်ထိန်းကမျက်နှာနှင့်လာလျက်.. ၊
 “ခင်ဗျားလူနှစ်ယောက်သတ်လာပြီးမှ အကြောက်လွန်ပြီးရူးသွားတာလား..”
 “ရူးပါစေလိုဆုတောင်းထား..မဟုတ်ရင် မသေတဲ့ကောင်ကိုသွားသတ်မှာ..”
 “ခင်ဗျားလူသတ်ရဲတိုင်း ရဲစခန်းမှာထင်သလိုပြောလိုမရဘူး..ရုံးတင်ပြီးရင် ပိုဆိုပြီ၊ ကျွတ်..တော်တော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ..”
 နယ်ထိန်းခပ်တိုးတိုးညည်းတွားရင်း စခန်းမှူးမျက်နှာနဲ့နီးအောင်ထောက်ထားသည့်လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲအလယ်ကိုရွှေ့၍ ကိုယ်ကိုကိုင်ထားကာ.. ၊
 “စခန်းအပြင်မှာ လူတွေညှို့နေတာပဲဆရာ..”
 “ဘာကြောင့်အဲလောက်များပြားနေတာလဲ..”
 “သူဒါကြီးကို မြို့လယ်လမ်းမကနေ ဒီတိုင်းဆွဲချလာတာ..အကုန်ပါလာတာပေါ့..”
 ထိုစဉ်.. ၊
 “ဒေါင်းနီကိုပြန်ထုတ်ပေး..”
 “မဒေါင်းကို လွှတ်ပေးပါဗျို့..”
 “ဗုဒ္ဓိန်းကောင်သေပါစေ..”
 “ဒေါင်းနီကို ချချက်ချင်းလွှတ်ပေးပါ..”
 အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေ ထွက်လာလျှင် စခန်းမှူးနဲ့နယ်ထိန်းတို့ ဤခပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကုန်၏။ ပြီးတော့ ကမန်းကတန်းအရုပ်လှိုလှိုရင်းအပြင်ကိုလွမ်းမျှော်ကြည့်ကာ.. ၊
 “ကိုခင်အောင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ..”
 “တရားခံကိုလွှတ်ခိုင်းနေတာ..”

ဖြေလိုက်ပြီး နယ်ထိန်းကခြေလှမ်းကျများနှင့် အပြင်ထွက်သွား၏။ စခန်းမျိုးရဲ့မျက်လုံးတွေက အပြင်ကလူအုပ်ကိုကြည့်လိုက် ဒေါင်းနီကိုကြည့်လိုက်နှင့် မယုံနိုင်...။

ဒီမိန်းမက ဘယ်လိုမိန်းမလဲ...။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ခုတ်ချက်ပြင်းပြင်းနှင့် အသေသတ်ခဲ့တာ တစ်ယောက်ကပွဲခြင်းပြီးသေသည်။ တစ်ယောက်က ဆေးရုံမှာ အသက်ပျော့ပျော့နှင့် သေဖို့စောင့်နေရတဲ့အဖြစ်။ ဒီလိုမိန်းမအတွက် မြို့လူထုက ဘာဖြစ်လို့တောင်းဆိုနေကြတာလဲ...။ လူသတ်ရင် လူသတ်တဲ့အပြစ်ခံရမည်ဆိုတာ နားမလည်ကြတာလား...။

ဒေါင်းနီကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဘာတွေဖြစ်နေတာကို ဂရုမစိုက်မိသလို တောင့်မတ်စွာထိုင်နေဆဲဖြစ်ကာ အသက်ပိုညာဉ်ကင်းမဲ့သလိုဖြစ်နေသည့် မျက်နှာပြင်မှာ လှုပ်ရှားမှုရှိနေတာက မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေပဲဖြစ်၏။

မျက်ရည်တို့သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အလိုအလျှောက်ပြည့်တက်ပြိုဆင်းနေကြလျက် မေဖျားကနေ သွေးစက်တို့နှင့်ရင်ဘက်ပေါ်သို့ တတောက်တောက်ခုန်ဆင်းနေကြ၏။

စခန်းမျိုးဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ အချိန်ကိုကြည့်တော့ ညနေခြောက်နာရီထိုးတော့မည်။ မူခင်းပိုင်မှာဖြစ်စဉ်တောင် အပြည့်အစုံမရေးရသေးပေ။ ဘာကိုဆက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းရမည်မသိတော့ပေ...။

ဒေါင်းနီသည် သူမကိုယ်တိုင်တရားခံကို မမ်းပြီးသတ်ပစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်တရားခံအဖြစ်ရောက်လာခဲ့၏။ သေဆုံးသူဘက်ကတော့ တရားလိုအဖြစ်လည်းရောက်မလာ။ အလောင်းပိုင်ရှင်အဖြစ်လည်းရောက်မလာခဲ့ကြဘဲ...။

“မှဒိန်းကောင်တွေအသေသတ်ပစ်...”

“ဒေါင်းနီကိုပြန်လွှတ်ပေး...”

“မဒေါင်းနီကိုထုတ်ပေးပါချို့...”

“ဂုန်း...ဂုန်း...”

“ဟာ..ဟေ့...”

စခန်းမျိုးထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဒေါသလည်းထွက်သွား၏။ အ

ပြင်က လူအုပ်တွေဘာကိုထုရိုက်ချိုးဖျက်ပစ်သည်မသိ။ ဒီမြို့ကိုသူ တာဝန်ကျတာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် မြို့လေးကို သဘောကျသလို မြို့ခံလူတွေကိုလည်း လေးစားခင်မင်ခဲ့သည်။ ဒါ့အပြင် ဒီမြို့အကြောင်းလည်း သူ့အတော်သိနေပြီလို့ ထင်ခဲ့မိ၏။

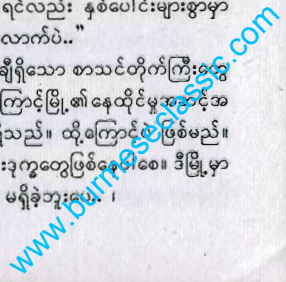
ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူးလားလို့ တွေးမိနေပါပြီ။ သူရောက်ကာ စက နယ်ထိန်းကိုခင်အောင်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဒီမြို့က မြို့လေးကတော့မကြီးကျယ် မခမ်းနားပါဘူး...ဒါပေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာတော့ကြီးတယ်ဗျ။ ဟိုအရင်တည်းက ခုချိန်ထိဗျာ...ခေတ်နောက်မကျခဲ့ဘူး၊ ခေတ်ရှေ့ပြေးတာလည်းမရှိဘူး...သဘင် ဂီတ စာပေ အနုပညာရှင်တွေဆို ဒီမြို့ကတော်တော်ထွန်းကားခဲ့တာ။ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ နောက်ပိုင်းကျရင် ဆရာသိလာမှာပါ...”တဲ့..။

သူ့အတွက် ဒီလိုသတင်းစကားကလည်း သိပ်တော့မထူးဆန်းခဲ့ပေ။ ထူးဆန်းနေတာက ဂုဏ်သိက္ခာကြီးကြသည်ဆိုသော အချက်ပင်။ ဒါကိုလည်း နယ်ထိန်းက မယုံရကောင်းလားဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ရှင်းပြခဲ့၏။

“ဒီမြို့မှာ တော်ရုံသဘာလောက်နဲ့ အနုပညာသမားမျိုးလာတိုးလို့ မရဘူး...အနုပညာကို တကယ်ခံစားကြတယ်။ တကယ်အားပေးတယ်... တစ်မြို့လုံးရဲ့အယူဝါဒတွေက တစ်ဆင့်တည်းပဲ...ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်ကြတဲ့မာနတွေရှိကြတာမျိုးပေါ့၊ ရာစဝင်အထင်အရှားနဲ့ ရှေးဟောင်းဘုရားကြီးတွေရှိတယ်...ဝါတွင်းကနေ ဝါထွက်တဲ့အထိ အပတ်စဉ် ဘုရားပွဲတွေ ကျင်းပတယ်ဗျာ။ ဘုရားပွဲတိုင်း ဇာတ်ကြီးတွေပါတယ်...ပွဲညဆိုရင် နှစ်ညပဲ။ တစ်ခါတလေသုံးညထိ ကသွားကြတာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သေမှုသတ်မှုတွေဖြစ်ခဲ့တာမရှိဘူး ..ရှိခဲ့ရင်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ ဘယ်ရာစုကလဲလို့ ပြန်တွက်ကြည့်ရမလောက်ပဲ...”

ထို့ပြင် စာသင်သားတွေရာထောင်ချီရှိသော စာသင်တိုက်ကြီးတွေလည်း ရှိနေသေးသည်။ ဘာသာရေးကြောင့်မြို့၏နေထိုင်မှုအဆင့်အတန်းကလည်း သိမ်မွေ့သည်။ သိက္ခာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။ ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လိုရာသီတုနဲ့ ဘေးဒုက္ခတွေဖြစ်နေပါစေ။ ဒီမြို့မှာ မိုးဆိုးရွားရွားထိခိုက်သွားသည်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးပေ...။

သူကြားခဲ့ရသည့်သတင်းတွေနဲ့ တကယ်နေထိုင်တဲ့အခါ ဆက်ဆံကြုံတွေ့လာရခြင်းများက ကျေနပ်လက်ခံဖွယ်ပါ။ သူတကယ်ကို ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ ဒီမှာပဲ အငြိမ်းစားယူတဲ့အထိ သက်ဆုံးတိုင်နေချင်ခဲ့မိတာ ဆင်ဖြူကျွန်းဆိုသည့်မြို့ပဲဖြစ်လေသည်။ သို့သော်..။

ဒီနေ့လို မြို့လုံးကျွတ်နီးပါး အုတ်အော်သောင်းနှင့် ဆူပွက်သွားစေခဲ့သော နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍.. ၊

“မုဒိန်းကောင်တွေကို အပြစ်ပေးပါ..”

“သူတံသင်သူကို ချီးမြှောက်ပါ..”

“ဒေါင်းနီကိုလွှတ်ပေး..”

“မဒေါင်းကိုခုချက်ချင်း ပြန်ထုတ်ပေးပါ..”

အမှောင်ထုက တရိပ်ရိပ်ချဉ်းနှင့်ဝင်ရောက်လာခဲ့လျက် ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သည်လည်း ပို၍ဆူညံရှုပ်ထွေးလာခဲ့ရင်း.. ၊

အခန်း(၁)

ဘဝမှာကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်တစ်ခုလောက်တောင် ပြစရာမရှိခဲ့သော မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ခုချိန်ထိလည်းဆိုးရွားနေဆဲပဲဆိုတာ ဖြစ်သင့်သလား.. ၊

ဒီစကားပြောဖို့စလိုက်တာမှန်းသိလိုက်တည်းက ချစ်ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ရဲ့အစ်မရင်းတစ်ယောက်အတွက် သူမလုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာမှလည်းမရှိခဲ့ရာ.. ၊

“သမီးပြောပါရစေအမေ..မမကလည်း အပျိုမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့သူ့ရဲ့..”

“အပျိုမဟုတ်တော့လို့ ငါပိုစိုးရိမ်တာပေါ့သိမ့်ချစ်ရယ်..ညည်းကအစ်မဖြစ်သလို ငါကလည်းငါ့သားပဲလေ၊ အကယ်၍ဖြစ်လာခဲ့ရင် ညည်းအစ်မက နတ်ရေကန်ထဲကျသွားတာပဲ..ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ကလေးအမေမုဆိုးမကို ချွေးမတော်ရမှာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းက ဆွဲကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး လှုပ်ရမ်းနေသည့်ရင်ဘက်ကို အသံမြည်အောင်ပုတ်လိုက်ပြီးမှ ခါးထောက်၍.. ၊

“ညည်းကိုငါ့ချွေးမအဖြစ် ကြည့်ဖြူပေးခဲ့တာပဲကျေနပ်လိုက်တာပဲသိမ့်ချစ်..ဒါတောင် လမင်းကမိုက်လို့၊ ပြီးတော့ ရှုံ့တတ်တယ်..ညည်းမှာလည်း ဆင်းရဲတာလေးကလွဲရင် ပြောစရာမရှိခဲ့တဲ့အတွက် တင့်တောင့်တင့်တယ်စေစပ်လက်ထပ်ပေးခဲ့တာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်အမေရယ်..ဒါပေမယ့် အခုအမေ့ခါပူနေသလိုကြီး

ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ သမီးကပြောချင်တာပါ။ မမရဲ့စိတ်ကွဲက..

“သူ့စိတ်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတော့ ငါမသိဘူး..ဒါပေမယ့် ဒေါင်းနီဒီမှာ ရှိနေရင် သားကြီးနဲ့ပြန်နီးစပ်သွားမှာပဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ညည်းထပ် ပြောရင်တော့ ညည်းကိုက ဒီလိုဖြစ်စေချင်နေတာလို့ ငါပြောမိတော့မှာ..”

ချစ်ပြောမည်ပြင်ထားသမျှ လျှာပေါ်မှာပဲ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့သမီးအငယ်ဆုံးသင်းရနဲ့က ချစ်တို့စကားပြောနေသည့် အလုပ်ခန့်ထဲကိုဝင်လာ၏။ မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ချစ်တို့ အာအကြောင်းပြောနေကြမှန်း နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်ရုံနှင့် သိနေပြီဖြစ်ကာ..

“ကိုကြီးက မုဆိုးမကိုကြိုက်ရလောက်အောင် မတုံးပါဘူးမေမေရယ်..”

လို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ချစ်အားတက်သွားမိကာ..

“မချစ်ပြောချင်တာကလည်းလေ..”
“ဒါပေမယ့် ချစ်လက်စရှိခဲ့တာဆိုတော့ တုံးချင်တုံးသွားနိုင်တယ်”
“ဟင်..”

“ဘာလဲ..ဘာတွေလာပြောနေတာလဲရနဲ့၊ ဒီမှာလူကြီးတွေက အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းပြောနေတာ..”

“ရနဲ့ကလည်း အဲအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောနေတာပါပဲ..လူကြီးတွေဆွေးနွေးနေကြတယ်ဆိုတော့ ရနဲ့ကတော့လူကြီးမဟုတ်လို့လား၊ ဒီမှာမေမေသမီး အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်နေပြီသက်လား.. မေမေချွေးမထက် နှစ်နှစ်ပဲငယ်တယ်..”

“ရနဲ့ဂေ..”
“ရီနီ..”

ရနဲ့ကပေါင်လယ်လောက်တိုသည့် ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် လက်ပြတ်ဆွယ်တာမတိုမရှည်ကပ်ကပ်လေးကို ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ပန်းလောက်လေးကို ဖြောင့်ထားသဖြင့် အသားလတ်လတ်မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးနဲ့ ချစ်စဖွယ်လေးပါ..

သို့သော် နယ်မြို့လေးမို့ သူမရဲ့ဝတ်စားနေထိုင်ပုံက ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းနေသလိုပင်။ မိဘက ကုန်သည်သူဌေးဖြစ်ကာ ကုန်ခြောက်သိုလှောင်

ရုံတွေနှင့် အလုပ်သမားများစွာကို အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်နေရသည်။ ပွဲရုံကတစ်ဖက် အရောင်းအဝယ်တွေကတစ်ဖက်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်ကပ်ရတယ်မရှိ..

မိခင်က အိမ်မှာသားသမီးအရေးထက် အလုပ်သမားနဲ့စီးပွားရေးတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သင်းရနဲ့ဆိုသော သမီးအငယ်ဆုံးလေးကို နေရာတကာလိုက်ကြည့် ပြောပြမနေနိုင်တော့ပေ။ အနားရောက်လာမှသာ ဘယ်လိုပြောပါ ဘယ်လိုနေပါဆိုတာမျိုး..

“ညည်းကိုယ်ညည်း ကလေးမဟုတ်မှန်းသိဖို့ပဲ လိုတာနော်..”
“သိတယ်လေ..အာကြောင့် မေ့ကိုပြော ဘာပေါ့..”

“ငါ့ကိုပြောဖို့မလိုဘူး..ပေါ့ရွတ်ရွတ်စ ကားတွေနဲ့ ဆေးရိုးသည်ဝင်မလုပ်ရင်ပြီးရော..”

သမီးတစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချီဆန်ချီကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကြိမ်းဝါးသလို ပြော၍..

“အခု ကျူရှင်ကပြန်လာတာလား..”
“ဟုတ်..”

“ကျူရှင်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့သွားတာပေါ့..”
“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ..ပြန်လာလို့အဝတ်လဲပြီး ထွက်လာတာပေါ့..”

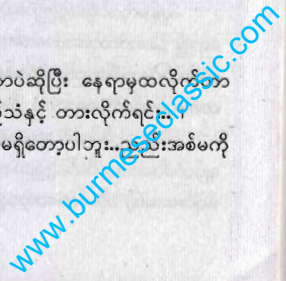
အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ဝင်မလာဖို့ ပြောရတာလည်း အခါခါပါ။ သမီးကိုမြင်လိုက်ကာမှ ပြောလက်စစကားတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ..

“ဪ..ကဲ သိမ့်ချစ်နေဦးလေ..”
“ရီ..”

ချစ်က သားအမိစကားပြောနေတာပဲဆိုပြီး နေရာမှထလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းက စိတ်မရှည်သံနှင့် တားလိုက်ရင်ပဲ..

“အဲ့ဒီကိစ္စကို ဆက်ပြောစရာတော့မရှိတော့ပါဘူး..ညည်းအစ်မကို ညည်းပြောမလား ငါပြောရမလား..”

“သမီးပြောလိုက်ပါမယ်..”

“အေး...အေး ပြီးရော..”

ခေါင်းညိတ်၍ ဒီဘက်လှည့်လိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်ကာ..

“ပြောင်းရရှေ့ ရသိပ်လွယ်တာမဟုတ်ဘူး..ဒါကြောင့် သားကြီးပြန်မရောက်ခင် ပြောင်းပြီးသားဖြစ်အောင်လို့ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောနော်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

“ရှင်းအောင်ပြောလိုက်မယ်..ဘာကြောင့် ညာကြောင့်တွေငါမကြားချင်ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုခုရထားဖို့ပါ ပြောပြလိုက်..”

ဒေါ်သင်းသင်းက အံ့ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အထဲကပိုက်ဆံအုပ်တွေကို ဟိုဘက်တွန်းဒီဘက်တွန်းလုပ်ရင်း တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို မရမကရှာသည်။ ပြီးတော့ ချစ်ကိုလှမ်းပေးကာ..

“ရော..တံတားထိပ်သွားပြီး ညစာအတွက် ဟင်းတစ်ခုခုသွားဝယ်၊ မနက်က ကြက်သားချက်က နည်းနည်းပဲရှိတော့တာ..”

“အဲ့ဒါဆို ပြင်ဆိုင်မှာဆိုင်ကယ်ဝင်ရွေးသွားရမှာ..ပြင်ခ..”

“အို..အခုပဲမရှိပါဘူးဆိုမှ စက်ဘီးနဲ့ပဲသွားလိုက်..”

“မရဘူးနော်မေမေ..ရနဲ့သွားစရာရှိတယ်၊ ဆိုင်ကယ်လဲကတော့ ရွေးရမှာပဲ..”

သူတို့သားအမိချင်းပြောဖို့ဖြစ်သွားတာနှင့် ပိုက်ဆံပူပြီး ချစ်အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ တိုက်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်က ကုန်လှောင်ရုံတွေအတန်းလိုက်ရှိသည့်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမတို့သားအမိအတွက် နေစရာပေးထားသည့် သွပ်တန်းကျအစီလေးက မသေမသပ်ခပ်နဲ့နဲ့..။

ကုန်လှောင်ရုံတွေကြားထဲမှာ သွပ်အဟောင်းတချို့နှင့် ပျဉ်ချပ်တချို့ ရော၍ မိုးကာထားသောတစ်ဖက်ယပ်အစီလေးက ဆယ်ပေဆယ်ငါးပေလောက်ပဲကျယ်သည်။ နံရံရစ်ဖက်စလုံးက ကုန်လှောင်ရုံနံရံတွေဖြစ်ကာ တစ်ဖက်ဖွင့်ထားရသေးသည်။

ဒါကိုညအိပ်ခါနီးကျမှ မမချာ သူမဘာသာလုပ်ထားရသည့် သွပ်ချပ်တံခါးလေးနဲ့ ပိတ်ဆိုချည်တုတ်ပြီး လှဲဖြဲအောင်ဖန်တီးရသည်။ ညီအစ်မရင်းပေမယ့် ကိုယ်ကတော့သူ့ငွေးချွေးမဖို့ တိုက်ကြီးထဲမှာဗွေ့ ရာနဲ့ အဲရ်

ကုန်းနဲ့အိပ်ရပြီး မမတို့သားအမိ ဒီလိုအိပ်နေရတာကို သူမဘာလို့မှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပေ..။

သို့သော် ဒါတောင်ယောက္ခမဖြစ်သူက ခွင့်ပြုခဲ့လို့သာ နေခွင့်ရတာဖြစ်ကာ မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုနေကြမလဲဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးရပေ..

“မချစ် စိတ်ပိန်သွားတာလား..”

ဟင်..။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမနောက်မှာသင်းရနံ့က ရပ်နေကာ သူမရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပေါ့ပါးစွာရယ်မောနေလျက်..။

“ထားလိုက်ပါမချစ်ရော..မေမေကဒီလိုပဲ၊ ကိုကြီးလည်းမလာသေးပါဘူး..အလကား မေမေကသူ့သားကြီးကျမှ ဥစ္စာခြောက်နေတာ၊ အဲ့ဒီသားကပဲ ပိုက်ဆံတွေအလုံးအရင်းနဲ့ ပို့နေတာကို..”

“ထားလို့မဖြစ်ပါဘူးရနံ့ရယ်..မမကိုအမကိုယ်တိုင်ပြောမှာလည်း ငါမလိုချင်ပါဘူး..”

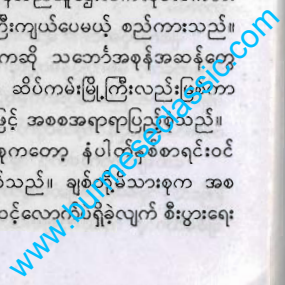
“ဘာလို့လဲ..မေမေက သဘောကောင်းပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားချင်းကို မိန့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး..အမျိုးသမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌပဲဟာ ပူမနေပါနဲ့..”

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်လိုက် ဆံပင်ခါလိုက်နှင့်ရယ်ကာ..။

“တစ်ချက်လေးမှ မအားဘဲနဲ့အမျိုးသမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌက လုပ်လိုက်ရသေးတယ်..တို့မာမိတော့ အံ့ရော..”

ရနံ့ကမေမေခေါ်လိုက် မေ့ လို့ခေါ်လိုက်နှင့် မာမိလည်းခေါ်တတ်လေသည်။ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့မှာ ကုန်သည်သူဌေးလက်လုပ်လက်စားအလှူပေါင်းစုံရှိသည်။ မြို့လေးကမကြီးကျယ်ပေမယ့် စည်ကားသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းကြီး ကောင်းစဉ်ကဆို သဘောအစုနဲ့အဆန်တွေ အထပ်သဘောကြီးတွေဆိုက်ကပ်သော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးလည်းဖြစ်ကာ ရေလမ်းကုန်းလမ်းအချက်အချာကျသဖြင့် အစစအရာရာပြည့်စုံသည်။

ဒီထဲမှာဒေါ်သင်းသင်းတို့မိသားစုကတော့ နံပါတ်နှစ်စာရင်းဝင်လောက်ရှိနိုင်သော လူချမ်းသာတွေဖြစ်သည်။ ချစ်တို့မိသားစုက အစတည်းက ပြည့်စုံရုံနေထိုင်နိုင်သည့် အဆင့်လောက်ပဲရှိခဲ့လျက် စီးပွားရေး

ထပ်ကျခဲ့သည်။

မမက အစတည်းက အိမ်မှာကိုယ်တိုင်ကြိတ်သည့် ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ ဈေးထဲမှာရောင်းကာ မိသားစုစီးပွားရေးကိုထိန်းထားခဲ့တာဖြစ်ကာ သူမ ကိုယ်တိုင်က ဆယ်တန်းတောင်မဖြေခဲ့ရပေ။ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ချစ်ကိုဆယ် တန်းအောင်အောင် ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။

အိမ်မီးထဲပါသွားပြီး ဘာမှလည်းမရလိုက်သည့်ပြင် ထိုနှစ်ထဲမှာပဲ အဖေဆုံးသွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာလည်း ဘဝဟာချိုသလား...ခါးသလား ချစ်မသိသေးပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆယ်တန်းမှာတည်းက ချစ်နဲ့ လမင်းကချစ်ခဲ့ကြတာဖြစ်ကာ မမလက်ထပ်သွားတာလည်း ကိုယ့်အတွက် အနစ်နာခံသွားခဲ့တာမှန်း နည်းနည်းလေးတောင်မရိပ်မိခဲ့.. ၊

မမတို့ရန်ကုန်ရောက်သွားကြပြီး ချစ်နဲ့အမေအတွက် လစဉ်ငွေပို့ပေး သည်။ လမကုန်သေးဘဲလည်း ပစ္စည်းတွေနဲ့ပိုက်ဆံရောက်လာတတ်တာ ရှိကာ အဝေးသင်နဲ့ချစ်ဘွဲ့ ရတဲ့အထိလည်း မမတို့အဆင်ပြေနေခဲ့၏။

ကံတရားသည် ချစ်တို့မိသားစုထဲမှာ ချစ်ကပဲအားလုံးရဲ့ကောင်း ခြင်းတွေကို စုပြုံသိမ်းယူနေခဲ့သလို ဖြစ်လာခဲ့တာလားမသိ။ နောက်ဆုံး နှစ်မဖြေခင်မှာ လမင်းနဲ့ချစ်စိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့သည်။ ချစ်ဘွဲ့ ရတော့ အဖေ လည်းဆုံးသွားသည်။ သို့သော် လမင်းရဲ့မိဘတွေချစ်ကို လက်ခံကျေ နပ်လို့မှမကြာသေးခင် မမကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေ သည်။

ဘဝတွေက ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် ချိတ်ဆက်ဆိုးရွားခဲ့ရ တာလဲ.. ၊

ချစ်ကိုလူတိုင်းက မိသားစုထဲမှာကံအကောင်းဆုံးလို့ ပြောကြသည်။ သူမကတော့ မမကိုပြန်တွေ့လိုက်သည့်အချိန်မှာ ဒီစကားတွေကြောင့် နာ ကျင်မိလေသည်။ ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့သူနဲ့ ရယူနိုင်တဲ့သူ ဘယ်သူကပိုတော် တာလဲ..။ ရယူနိုင်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုလူတွေပျော်နေကြသလဲ.. ၊

သေချာတာကတော့ အဲ့ဒီလိုလူတွေဟာ တော်စပ်ပတ်သက်မှုမရှိ ကြသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေသာ ဖြစ်ကြမှာပါ။ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်က ချစ်သောသူ ကိုယ့်ကိုချစ်သောသူတွေ မဟုတ်ကြလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုယ်ချစ်ခင်ရသူတွေ အကမ်းအလှမ်းမဲ့နေတဲ့အခါ ဒီတိုင်းထိုင်ကြည့်နေ ရသည့်အဖြစ်လောက် ပူလောင်ရတာမရှိ.. ၊
မမအတွက် သူမဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ.. ၊

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဒေါ်၊ ဒါဆို ကျွန်မတို့ အိမ်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်နော်..”

“အေး..အေး လုပ်ကြ..”

ဒေါ်ဌေးကခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ လှေကားငါးထစ်ခြေရင်းမှာ စုပြုံချထားသည့် ပစ္စည်းလေးတွေကိုကြည့်၍ နီလာက လက်က နာရီလေးပင့်ကြည့်လိုက်တာ.. ၊

“ဒါဆို နင့်ဘာသာပဲအေးဆေးနေရာချတော့နော်..ငါမြို့ထဲကို ကြက်ဥပို့ရတော့မှာ..”

“အေးပါ..ငါ့ရပါတယ်..”

နီလာက ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ပြန်ထွက်သွားလျှင် ဒေါင်းနီသမီးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သမီးက ခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးသည်။ နှစ်နှစ်သမီးလေးတည်းက ဖခင်မဲ့ခဲ့ရပေမယ့် သမီးလေးကိုသူမတတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ ဖခင်ကိုမတမ်းတမီအောင် ဖခင်လည်း ကိုယ် မိခင်လည်းကိုယ်ပဲ သူမလေးအတွက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဘယ်သူ့ဘဝမျိုးကိုမှ အားမကျတတ်အောင် ယုယကြင်နာခဲ့သည်။ သူမဘဝမှာ ဒီသမီးလေးသာပထမ သမီးလေးသာဒုတိယ တတိယ အရာရာဖြစ်လေသည်။

“မေမေ..”

“ဟင်..”

ခြံစည်းရိုးတန်းရဲ့တစ်ဖက်က ကြက်ခြံကိုရပ်ငေးနေရင်း ဥဒေါင်းငယ်က ချာခနဲလှည့်ပြေးလာပြီး.. ၊

“မေမေ မီးမီးတို့လည်း ကြက်ပိစိလေးတွေ မွေးမယ်လေ..ဟိုမှာ ချစ်စရာလေးတွေ မေမေလာကြည့်ပါဦး..”

“မေမေဖြင့်ပါတယ်သမီးရယ်..”

ပြောရင်း အပေါ်ကိုအရင်သယ်ရမည့် ပစ္စည်းတွေကို ရွေးချယ်လိုက်တာ.. ၊

“အိမ်မရှိဘဲ ဝက်မွေး”ဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်သမီးရဲ့..ကိုယ့်မှာ အိမ်မရှိဘဲ ဝက်မွေးတော့ လူရယ်စရာကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဝင်း ကိုယ့်ခြံရှိမှ

အခန်း(၂)

“လခကတော့ တစ်လတစ်သောင်းခွဲပဲထားပါအေး..မိုးတွင်းရောက်ရင်တော့ မိုးနည်းနည်းယိုမယ်၊ အဲဒီကျရင်တော့ လာမိုးပေးပါဦး.. လာကာပေးပါဦးနဲ့မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါကလည်း မုဆိုးမပဲ..သားသမီးတွေရှိပေမယ့် ဘာမှခေါ်ခိုင်းလို့ရတာမဟုတ်ဘူး..”

အိမ်ကလေးပင်အိမ်ကြီးပဲဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးကကြီးပေမယ့် အကာအရံတွေက ခိုင်ခံ့မှုမရှိတာလည်း သိသာသည်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မိုးထားသည့်သက်ကယ်ပျစ်တွေက ခပ်ကျကျ။ သို့သော်.. ၊

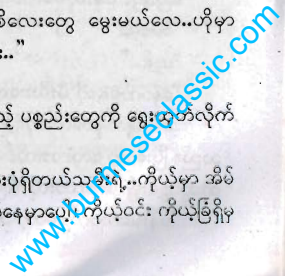
“ရပါတယ်အဒေါ်ရယ်..အိမ်ကမိုးမလုံပေမယ့် ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့ပဲဟာ၊ အဒေါ်အိမ်ကလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်ကြားရတာပဲဟာ..”

“အေး..အေး အကြောင်းရှိရင် လှမ်းခေါ်လိုက်ပေါ့၊ အိမ်ပြင်ပေးပါလို့ပြောမှာကလွဲရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပြော..အဟွန့်..”

ဒေါ်ဌေးဆိုသည့်အိမ်မကြီးက သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကို မီးရှိုမရှိ လက်နဲ့တို့စမ်းရင်း ရယ်သည်။ ကြားထဲက ဒေါ်ဌေးနဲ့တွေ့ပေးသည့် အိမ်နီးချင်း နီလာက နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားလျက်.. ၊

“ဟုတ်ပါပြီ..ဒေါင်းနီက ဒေါ်ဌေးနဲ့အလွှာပ ပြောနေနိုင်မယ့်လူကိုး..”

“ဪ..အလွှာပ သလွှာပမဟုတ်ရင်လည်း သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်းကြီးငယ်ဆိုတာ ရှိလာနိုင်တယ်လေ..”

တိရစ္ဆာန်မွေးရတယ်..”

“မေမေကလည်း ဒီအိမ်ကြီးကိုမီးမီးတို့ ငှားထားတာပဲဟာ..အဲ့ဒါ မီးမီးဥစ္စာမဟုတ်ဘူးလား..”

“ငှားတယ်ဆိုတာ ခဏပဲရတာလေ..ဝယ်နိုင်မှကိုယ်ပိုင်မှာပေါ့။ သမီး မွေးချင်တဲ့ကြက်ကလေးတွေ ခွေးလေးတွေအားလုံး ကိုယ့်ခြံထဲမှာမွေး နိုင်အောင် အိမ်တစ်လုံးအမြန်ဝယ်နိုင်ဖို့ မေမေကြီးစားမှာပါ.. ဒါပေမယ့် သမီးကခဏခဏ မပူဆာနဲ့နော်..”

“ဟုတ်..”

ပစ္စည်းတွေအိမ်ပေါ်ကိုသယ်တော့ ဥဒေါင်းငယ်ကလည်း သူမ ဆွဲနိုင် ကိုင်နိုင်တာလေးတွေ ဝိုင်းသယ်ပေးရှာသည်။ ကြမ်းမော်မှာ ဖျာခင်းလည်း ပါ ပစ္စည်းတွေနေရာချလည်းပါ၏။

“မေမေ နေဦး..အဲ့ဒါမေမေဖို့ မီးမီးပန်းကောက်ထားတာတွေ..”

ငှက်ဖျာဖက်နဲ့လိပ်ထားသည့် ခရေပန်းထုပ်လေးက ဆွဲခြင်းနဲ့ငြိ ကာ ဒဂွတ်တိုက်ပါလာလျှင် ဝိုက်ထားသည့်စောင်ထုပ်ကိုပစ်ချခဲ့ပြီး ဥဒေါင်းငယ်လှမ်းအော်ရင်း ပြေးလာ၏။

ထိုအခါ ဖျာခွန်းနဲ့ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားရာ.. ။

“မေမေမြင်ပါတယ်သမီးရယ်..ဖျာစတွေခြေသည်းထဲဝင်ကုန်တော့ မှာပဲ..”

“မဝင်ပါဘူးမေမေရ..အဲ့ဒါမီးမီးစောစောထပြီး သီရိတို့နဲ့လှကောက် ထားရတာ..”

ပြောပြီး ပန်းထုပ်လေးကိုတယုတယကောက်ယူလိုက်ရင်း.. ။

“မေမေ..”

“ဟင်..”

“နောက်နေ့ဆို မီးမီးခရေပန်းမကောက်ရတော့ဘူးပေါ့နော်..”

သမီးမျက်နှာလေးကိုငုံ့ကြည့်ပြီး ဒေါင်းနီစိတ်ကောင်းဖြစ်သွားမိ သည်။ ပြီးတော့ လှေကားထိပ်မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ သမီးလေးကို ရင်ခွင် ထဲဆွဲသွင်း၍ ဖက်ထားလိုက်ပြီ.. ။

“ပန်းမကောက်ရတော့ ဘာဖြစ်လဲသမီးရဲ့..ပန်းပင်အနားမှာမရှိလို့

မကောက်ရတာပဲ။ ဟိုအိမ်ကလည်း မေမေတို့အိမ်မှမဟုတ်တာ..ဒီအိမ်က တော့ မေမေတို့မပိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ငှားထားတဲ့အိမ် ဒီမှာပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်..”

“တီတီချစ်ကပြောတော့ ဘွားဘွားသင်းရဲ့အိမ်က တီတီချစ်ရဲ့အိမ် တဲ့..တီတီချစ်အိမ်က မီးမီးတို့အိမ်ပဲတဲ့..”

စကားအရမ်းတတ်သည့် ဥဒေါင်းငယ်လေးရဲ့မေးဖျားလေးကို မချင် မရဲ့မရဲ့ခါမိရင်း ပါးပြင်လေးကို တအားနမ်းပစ်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ရယ် လိုက်ရင်း.. ။

“အဲ့ဒီလိုစိတ်ထဲမှာထားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေဖို့ပဲပြောတာ..သူ များရဲ့ပိုင်နက် သူများရဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ ခုလိုမျိုး ပေါ့သမီးရယ်..သူများပစ္စည်းဆိုတာ သူများကဖြန့်ပေးတော့ဆိုရင် ပြန်ပေး ရတယ်။ သူများကသွားတော့လို့ နှင်လွှတ်ရင်လည်းထွက်ပေးရတယ် ..ဒါကြောင့် ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်ရအောင် လူတိုင်းကြိုးစားကြတာပေါ့..”

မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ဥဒေါင်းငယ် က သေချာနားထောင်နေ၏။

“အဲ့ဒါကြောင့် မေမေကြီးစားနေတာ..မေမေသမီးလေးကို ကိုယ် ပိုင်အိမ်ကြီးနဲ့ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ ထားမယ်။ သမီးချစ်တဲ့ဘဲလေးတွေ ကြက် လေးတွေ ကြောင်လေးတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကြိုက်တာမွေးဖို့ ဝိုင်းထဲမှာ ဟို ဘက်ကကြက်ခြံလေးလို ခြံသေးသေးလေးလည်း ခတ်ထားပေးမယ်..”

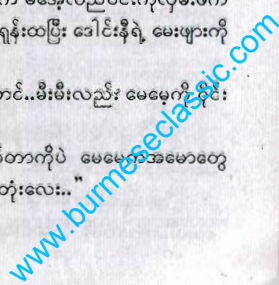
“အဟီး..”

ဥဒေါင်းငယ်သဘောတွေကျနေလျက် မအော့လည်ပင်းကိုလှမ်းဖက် ပြီး ရယ်နေ၏။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထပြီး ဒေါင်းနီရဲ့ မေးဖျားကို သူမလက်လေးနဲ့ကိုင်ထားကာ.. ။

“မီးမီးက ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာလဲဟင်..မီးမီးလည်း မေမေကို ဝိုင်း ကုမယ်လေ..”

“အောင်မလေး..အဲ့လိုလေးသိတတ်တာကိုပဲ မေမေကအမောတွေ ပြောနေပါပြီရှင်။ အဟွန်း..မေမေအလီမ္မာတုံးလေး..”

“မေမေ..”

“ဟင်..”

“ဖေဖေရီရင် မေမေကိုဝိုင်းကုမှာနော်..”

သမီးလေး သူ့အဖေကိုတမ်းတလာတိုင်း ဒေါင်းနီစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရ၏။ ထိုစဉ် သူမဘာမှမဖြေရသေးခင် လမ်းကြားထဲကို ကားအနီလေး တစ်စီးဝင်လာကာ သူမတို့ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွား၏။

“ဟာ..တိတိချစ်လာပြီ..”

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းလေသမီး..လှေကားတွေခိုင်းလား မခိုင်းလားလည်း မသိရသေးဘူး..”

သိမ့်ချစ်ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ဥဒေါင်းငယ်က ကားနားရောက်နေပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“တိတိချစ်..မီးမီးတို့အိမ်က အကြီးကြီးပဲနော်..”

“အေး..ဟုတ်သားပဲ..”

ကလေးရှေ့မှာ အားပါးတရပြောပေးလိုက်ရင်း လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် အစ်မဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒေါင်းနီဆိုသည့် အစ်မဟာ မုဆိုးမလေးဆိုပေမယ့် အသက်သုံးဆယ်တောင်မပြည့်တတ်သေးပါ.. ၊

ပခုံးလောက်ဆံပင်လေး အမြဲဖြန့်ထားတတ်ကာ မရိုးလှန်းမဆန်းလှန်းသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် သူမကနုဆံလှပနေဆဲ..။ သိမ့်ချစ်လောက်အသားမဖြူပေမယ့် ဝင်းစိုနေသည့်အသားအရေက သိမ့်ချစ်ထက် ပိုလှသည်။ ကိုယ်လုံးလှတချင်းကျတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတူတူပဲဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်ပုံလေးပဲ နည်းနည်းကွာသည်။

သိမ့်ချစ်က ခြေလှမ်းမသွက်သလောက် နနဲနဲနဲ့လေးဖြစ်ကာ ဒေါင်းနီက ခြေလှမ်းမြန်သလောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မပြုပြစ်လှပသော သူမရဲ့ကိုယ်ဟန်နှင့် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက လူတွေသတိတရလိုက်ကြည့်ချင်ဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့၏။ အလှအပတိုင်းဟာ နေရာတိုင်းမှာတော့ မကောင်းတတ်သည်ရှိရာ.. ၊

“အယ်..ရိန်းဂျားလေးပါလာတယ်မေမေရေ၊ တိတိချစ် ရိန်းဂျားကိုချပေးပါ..ကားထဲမှာ သူဆင်းချင်နေတာ..”

“ဪ..အေး..”

ရိန်းဂျားဆိုတာ ရနံ့ရဲ့တယ်ရီယာအဖြူလေးဖြစ်သည်။ အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် အကောင်လေးသေးလွန်းသောကြောင့် တမင်ရိန်းဂျားလိုပေးထားတာဖြစ်သည်။ ချစ်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနှင့် ဥဒေါင်းနဲ့ရိန်းဂျားတို့ ပြေးလွှားဆော့နေတော့သည်။

ဒေါင်းနီနဲ့ချစ်တို့ လှေကားရင်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ငေးကြည့်မိကြ၏။ ပြီးတော့ ဒေါင်းနီက ဖျတ်ခနဲလွဲသွားကာ.. ၊

“နင်ဘယ်ကိုလာတာလဲ..”

“မမဆီကိုပဲလာတာပေါ့..မမဒီမှာအေးငင်ပြေပါ့မလားဟင်..”

“ပြေပါတယ်..”

ဒါပဲဖြေပြီး မီးဖိုခုံကိုဆွဲကာ တစ်ဖက်ကဆန်ပုံးကို ကိုင်လိုက်တော့ ချစ်ကပြေးကူဆွဲလိုက်ပြီး.. ၊

“မမသွားလေ..ချစ်သယ်ခဲ့မယ်..”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်လေးပေါ်တက်လာခဲ့လျှင် ဖျတ်တချို့ ဝါးတချို့နှင့် ကြမ်းခင်းကိုချစ်ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ မော့ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။

“ဟိုဘက်ဘေးက ထရံကဆွေးနေပြီ..ကလေးခုန်ရင်တောင် ပြုတ်ကျမလားပဲ။ မမကလည်း အဲ့ဒါတွေပြင်ဆင်ခိုင်းပြီးမှ ပြောင်းတာမဟုတ်ဘူး..အခုပိုက်ဆံပေးပြီးပြီလား..”

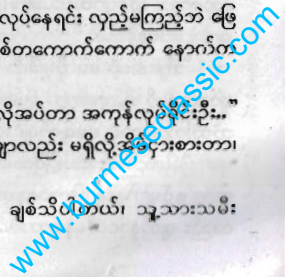
“စရံပေးထားတာမနေ့က..”

ချစ်ကမေးတိုင်း ဒေါင်းနီကအလုပ်လုပ်နေရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေ၏။ မခိုင်းနင်းတာကို ဝိုင်းကူဆွဲရင်း ချစ်တကောက်ကောက် နောက်ကလိုက်နေကာ.. ၊

“ငွေအကြေမချေနဲ့ပီးမမ..အိမ်မှာလိုအပ်တာ အကုန်လှစ်ခိုင်းဦး..”

“မခိုင်းတော့ပါဘူးချစ်ရယ်..သူ့ဓမ္မာလည်း မရှိလို့အိမ်မှာစားတာ၊ အပိုငွေလည်း မရှိရှာပါဘူး..”

“ဖြစ်ရလေမမရယ်..ဒီဒေါ်ကြီးကို ချစ်သိပါတယ်၊ သူ့သားသမီး

၂၆

သျှင်မ

တွေက ပြေပြေလည်လည်တောင်တောင်တင်တင်တွေပါ..ဟောဒီ တစ်ပိုင်းလုံး သူ့ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲ..”

ဒေါင်းနီက ကြက်ခိုးစင်လေးပေါ်ကို ပါလာသည့် ငါးခြောက်ထုပ်လေး လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ချစ်ကိုဖုတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်လာပြီး.. ၊

“သားသမီးတွေ တောင်တင်းကြတိုင်း မိဘတွေငြိမ်းချမ်းနေကြလို့လား...ဆွေမျိုးတွေချမ်းသာတာကရာ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ငွေ့ဆိုတဲ့ဒေါ်ကြီးကတော့..”

“သူ့ဘဝနဲ့သူ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါချစ်ရယ်..ငါပေးရမယ့်ဝတ္တရားရှိလို့ ပေးလိုက်တာပဲ။ သူပြောတာ အပိုအလိုတွေပါရင်ပါမယ်..ငါကတော့ ငါ့မိဘနဲ့စာနာပြီး ဒုက္ခမများစေချင်လို့ ဘာမှမတောင်းဆိုချင်တော့တာ။ ငါတို့သားအမိကျောချင်းကပ် အိပ်လို့ရရင်ပြီးတာပဲ..”

“ဒါကျတော့ မမက ကလေးစိတ်အားငယ်မှာ မကြောက်တော့ဘူးလား..”

“ကြောက်တော့လည်း ငါ့သမီးအဖြစ်က နှုတ်ထွက်ခွင့်ပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ..”

ပြောနေရင်း မျက်နှာပြင်က ညှိုးငယ်မိုင်တွေသွားခဲ့လျက်.. ၊

“ငါနင့်ယောက္ခမအိမ်မှာ နေခဲ့တာကလည်း သမီးလေးက နှင့်ကိုချစ်တယ်..အိပ်တဲ့အချိန်မှာ ဂိုဒေါင်ကြားက တစ်ဖက်ယပ်တဲလေးထဲကို ဝင်လာရမယ့် ကျောင်းကပြန်လာရင် ‘သင်းပဒေသာ’ပွဲရုံကြီးထဲကို ဝင်လာရတာ သူ့ပျော်တယ်..အဲ့ဒါတွေကြောင့် အန်တီမကြည့်ဖြူမှန်း သိရက်နဲ့ ငါနေခဲ့တာ..”

“ဒါပေမယ့် မမကိုချစ်က သေသေသပ်သပ်နဲ့ လုံခြုံတဲ့နေရာလေးရှာပေးမလို့ပါ..ခုတော့ ချစ်လည်းဘာမှမပြောရသေးဘူး၊ သတင်းသဲ့သဲ့ကြားတာနဲ့ မမချက်ချင်းထွက်သွားတာ..”

“ငါလည်းသွားသင့်ပြီထင်လို့ ကြိတ်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပဲ..တကယ်တော့ နင့်မျက်နှာနဲ့ငါကပ်နေတာကိုက မနေသင့်တာပါ။ ငါ့ကြောင့် နင်လည်း မျက်နှာငယ်နေရတာပဲ..”

သူမကလေးငယ်လေးနဲ့ရောက်လာတော့ မိဘတွေလက်ထပ်က ရှိခဲ့တဲ့ အိမ်နဲ့ဝိုင်းလေးကလည်း မပြေလည်စဉ်က တတိတိပဲ့ရောင်းထားခဲ့သဖြင့် ဘာမှမရှိတော့ပေ။ ဝမ်းရေးအတွက်လည်း ရှိသေးတာမို့ ချစ်တို့ပွဲရှိမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း လိုလိုလားလားပဲဖြစ်ကာ ဟိုမှာပဲနေဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့အထိပင်။ ထို့ပြင် ချစ်ရဲ့အစ်မဖြစ်နေသည့်အတွက် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်အဖြစ် နေရာပေးခဲ့သေးသည်။ အားလုံးအဆင်ပြေနေခဲ့ပြီး ဒေါင်းနီဆိုတာ ဟိုအရင်က ခွန်းရဲ့ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးမှန်း သိသွားခဲ့သည့်နောက်.. ၊

“သူတို့ဘုရားထီးတင်ပွဲအလှူတုန်းက စဉ်းသည်တွေလာမှာအကြောင်းပြုပြီး ငါ့ကိုဂိုဒေါင်ဘေးမှာ ခဏပြောင်းနေဖို့ပြောတည်းက ငါရိပ်မိခဲ့တယ်..”

တွေးနေရင်း ဒေါင်းနီကဆံပင်တွေကို နောက်ညှပ်လိုက်ပြီး လှေခါးထစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ဘေးမှာ ချစ်ထိုင်လို့ရအောင် ဘေးကပ်ပေးလိုက်ပြီး.. ၊

“ထိုင်လေ..ငါသန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားတာပါ..”

ချစ်က ကလေးနဲ့ခွေးနဲ့ဆော့နေတာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ထိုင်လိုက်တာ.. ၊

“အဲ့ကတည်းက ချစ်လည်းသိတယ်..ရနံ့လာပြောတာလေ၊ ကိုကြီးနဲ့မချစ်အစ်မ ငြိခဲ့ဖူးတာ မေမေသိသွားလို့ ကျွိုင်တက်နေပြီတဲ့..”

ဒေါင်းနီကလှည့်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတွေတုန်တုတ်သွားခဲ့လျက်..

“နင်ငါ့ကိုတစ်ခါတည်း ပြောခဲ့သင့်တယ်..”

“ပြောစရာလားမမရယ်..မမရောက်လာတာဖြင့် သိပ်မကြာသေးဘူး၊ အိမ်လည်းလုံးဝဆုံးသွားပြီကို ချစ်ပြောလိုက်ရင် မမဘယ်သွားနေမှာလဲ..မမကိုစိတ်မချလွန်းလို့ အဲ့ဒီဂိုဒေါင်လေးမှာ မမကိုမကြည့်ရက်ပေမယ့် ချစ်မျိုးသိပ်နေခဲ့ရတာ..”

“ငါ့ဘဝကအစတည်းက မှားနေပြီးသားပါချစ်ရယ်..ငါ့အခုပြောနေတာနင့်ကြောင့်ပါ။ ငါ့ရဲ့ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းတွေကို နင်ငုတ်တုတ်ထိုင်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်နေရင် နင်ပဲစိတ်ဆင်းရဲရုရှား...ခုလည်း နင်ဘာမှ ပြောထွက်မှာ မဟုတ်မှန်းသိလို့ ငါ့ဘာသာထွက်လာလိုက်တာ.."

"အဲ့ဒါမဟုတ်သေးဘူးမမ..မြို့ထဲကနေ ကမ်းနားအထိ နည်းတဲ့အကွာအဝေးလာ.."

"မြို့ထဲနဲ့နီးရင်လည်း ငါမှမတတ်နိုင်တာ..ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ့မှာရှိတာလေးနဲ့ စက်ဘီးဝယ်မှာပေါ့.."

ချစ်စိတ်ဆင်းရဲသွားလေသည်။ သူမဘဝက သူ့ငွေ့ချွေးမဆိုပေမယ့် ပိုက်ဆံကိုမကိုင်နိုင်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို အားကိုးရမလားထင်သော်လည်း လမင်းကရန်ကုန်ကပွဲရုံမှာပဲ ထိုင်တာများနေသဖြင့် လင်မယားရယ်လို့ တီးစကားပြောခွင့်မသာ.. ၊

ကိုယ့်ဘဝကောင်းစားဖို့ ဘဝချင်းလဲပြီး ပေးဆပ်မြင့်တင်ပေးခဲ့သည့် အစ်မတစ်ယောက်အတွက်တောင် သူမဘာမှမကူညီနိုင်ခဲ့သည့်အဖြစ်..

"ကဲ..ပြန်တော့လေချစ်၊ တော်ကြာရနဲ့က သူ့ကားတက်မောင်းသွားရမလားဆိုပြီး ပြောဆိုနေဦးမယ်.."

"ရပါတယ်.."

"ဘာရတာလဲ...သူ့ခွေးကိုလည်း ခေါ်လာသေးတယ်.."

ရိန်းဂျားက ရနဲ့ရဲ့ခွေးလေးဖြစ်သည်။ ဒီကိုလာမှာမို့ ဥဒေါင်းလေး အလွမ်းပြေအောင် ခေါ်လာတာမှန်းသိနေသဖြင့် ညီမအတွက် စိတ်ပူသွား၏။ တစ်ခြံတည်းအတူနေခဲ့တာမို့ ထိုအိမ်မှာချစ်နေရတဲ့ အနေအထားကိုလည်း သိသည်။

ရနဲ့ကစိတ်ထားလေးတော့ ကောင်းရှာပါသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်တိုင်းမကူသည့်အခါ စကားပြောရိုင်းတာက သည်းမခံနိုင်အောင်ဆိုလွန်းသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းခက်ဆိုသည့် မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သားသမီးပြောတာသာ အမှန်။ သားသမီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူများမကောင်းသူ့သားသမီးပဲကောင်းသည်။

"ချစ်.."

ဒေါင်းနီက ချစ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်လိုက်ရင်.. ၊

"နင်ဘာတွေးနေလဲဆိုတာ ငါသိတယ်..နင်ငါ့အတွက် စိတ်မ

ကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ငါကအပျိုပေါက်စလေး မဟုတ်တော့ဘူး..ပြီးတော့ နှင့်ထက်ကြီးတယ်။ ငါတို့တွေတစ်ယောက်တစ်လမ်းလျှောက်နေကြပြီလေ..ငါဆင်းရဲနေတာ ငါ့ကံတရားပဲ၊ နင်ချမ်းသာနေတိုင်း ငါမချမ်းသာတာကိုက ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ပါ.."

"ဒါပေမယ့် ပြည့်စုံတဲ့သူရှိရင် မပြည့်စုံတဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းက မှီခိုတာပဲ..ချစ်ကတော့ ကိုယ့်အစ်မရင်းကိုတောင်မှ.."

"နင်ကိုယ်နင်ရော ပြန်ကြည့်ပါဦး..ငါကတော့နင် ကိုယ့်နေရာလေး ပျောက်မသွားအောင်ပဲ ကြိုးစားစေချင်တယ်.."

ပြောနေရင်း ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင် ဆော့နေကြသည့် ဟွာလမ်းကြားဆီကို လှမ်းမြော်ကြည့်ကာ.. ၊

"နင်သာငါ့လိုဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့လောက်နင်ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး" ပြောပြီး ချစ်ကိုပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ပခုံးချင်းတိုက်လိုက်ရင်.. ၊

"နင်အိမ်ထောင်ကျတာ သက်တမ်းမရင့်သေးဘူးချစ်..အထူးသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နားလည်မှုမရှိကြသေးတဲ့ကာလမှာ အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲဖို့က အခက်ခဲဆုံးပဲ၊ လမင်းကမှာရင် သူ့မိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ကာကွယ်ပေးကြမှာ..နင်ကိုကာကွယ်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး.."

ချစ်က သူမကိုမော့ကြည့်တော့ ဒေါင်းနီကရယ်ကာ.. ၊

"ငါကသားအိမ်နစ်ယောက်တည်းတောင် မတ်တပ်အိပ်နေရတဲ့ ဘဝလေ..အဲ့ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ တတ်နိုင်သမျှသည်းခံစမ်းပါ..ငါ့ကြောင့် နင်သူတို့ကိုစိတ်ပျက်မိရင် အဲ့ဒါအမှားကြီးမှားဖို့ အစပဲ.. ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခြေကုတ်မယူထားဘဲ ချောက်ထဲကလူကိုဆွဲတင်ဖို့ ကြိုးစားရင် နင်လောက်ပိုက်တာမရှိတော့ဘူး..အဲ့ဒါကြောင့် လူပီသစမ်းပါ.."

ဒေါင်းနီက သူ့စကားသူသဘောကျသလို ရယ်သည်။ ဒါပေမယ့် တမင်ပေါ့ပါးသလို ဟန်ဆောင်ရယ်ပြနေတာမှန်း ချစ်ကသိသည်။

"လူမှန်ရင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့..လူနဲ့လောကလှိုင်းနဲ့လှေပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ရှင်သန်မှုအတွက် ကိုယ်ပဲကြိုးစားနိုင်တယ်.. ဗာခြားသူကိုငဲ့ကြည့်မနေနဲ့.."

“မမ..”

“ပြော..”

“တကယ်လို့ ကိုကြီးပြန်လာပြီး မမကိုပြန်ဆက်ချင်တယ်ဆိုရင်..”

“လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ချစ်ရယ်..ကလေးအမေမှဆိုမဖြစ်နေတဲ့ အထိ သူ့ငွေသားလူချောလူလှက တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေရအောင် ငါကနတ် သမီးလောက် လှနေလို့လား..”

“နတ်သမီးတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ ဘယ်သူမြင်ဖူးလို့လဲ.. ဒါပေမယ့် မမကလှတယ်..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာ နီသွားသည်။

“အဲ့ဒီစကားတွေပြောမနေနဲ့တော့ချစ်..ခွန်းအတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ ဘယ်သူအတွက်မှ မကောင်းဘူး..ငါနဲ့သူဘာမှမဆိုင်တော့တာ..”
ပြောလက်စစကားတွေ ရပ်တန့်ကုန်တဲ့အထိ ချစ်ရဲ့အိတ်ထဲက ဖုန်းသံက နောက်ယုက်လာသည်။

“ရနံ့ပြန်ရောက်နေပြီထင်တယ်..ငါမပြောဘူးလား၊ ပြန်တော့.. ပြန်တော့၊ သမီးရေ..တီတီချစ်ပြန်တော့မယ်၊ ရိန်းဂျားကိုခေါ်ခဲ့တော့..”

“မမ..မမကိုချစ်ပြောချင်တာ အဲ့ဒါတွေလည်း မဟုတ်သေးဘူး..”

ချစ်က ထရပ်လိုက်ပြီးမှ.. ၊

“ဟို..”

“ဘာလဲလို့..”

“ဟိုလေ..ကိုကြီးက ကိုကြီးက မမဖုန်းနံပါတ်..”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ..လုံးဝမပေးနဲ့..”

အခန်း(၃)

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာမေမေရာ..မေမေလုပ်နေတာ ကလေးဆန်လွန်းတယ်..”

“ဘာ..ဘာကိုကလေးဆန်ရမှာလဲ၊ မင်းပြန်လာရင်တော့ မိုးဝဿနနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပဲ..လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ပြန်မလာခဲ့နဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး..”

“မိုးဝဿနနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်မှာကျွန်တော်မရှိလည်း ဖြစ်တယ်ပေါ့..”

ဖုန်းထဲမှာ မေမေအသံတိတ်သွားတော့ ခွန်းပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် လမင်းအနားရောက်လာကာ.. ၊

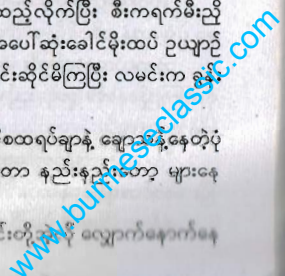
“ကျွန်တော်ပြောသားပဲ..”

“ဘာလဲ..”

ခွန်းကဖုန်းကိုဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး စီးကရက်မီးညှိသည်။ အဖြူရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးခေါင်မိုးထပ် ဥယျာဉ်ကျယ်မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြီး လမင်းက ခွန်းကို သေချာကြည့်၍ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်.. ၊

“ကိုကြီးရာ..ဒီလောက်မိုက်တဲ့ ဘော်ဒီစထရပ်ချာနဲ့ ချော့ပိနဲ့နေတဲ့ပုံစံက မခေါင်းကိုမမေ့နိုင်မပြတ်နိုင်ဖြစ်နေတာ နည်းနည်းတော့ များနေပါတယ်..”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..မင်းတို့အဖို့ လျှောက်မနာကံမန

လို့ မေမေနဲ့ရှင်းမရဖြစ်နေတာ..”

“ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တွေ ပြောမနေပါနဲ့ကိုကြီးရူး..ကိုကြီး ဆင်ဖြူကျွန်းကိုပြန်ချင်နေတာ မဒေါင်းပြန်ရောက်နေတာသိလို့ပါ..”

“သူပြန်ရောက်တည်းက ငါသိတယ်..”

“သိပေမယ့် ကိုကြီးလည်းနိုင်ငံခြားရောက်နေတာကိုး..ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကုန်သည်ကြီးများအစည်းအဝေးရှိလို့ ပြန်စောင့်..စောင့်ပြီးတော့လည်း..”

“လမင်း..တော်တော့..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..ကိုကြီး ဒါဆိုမိုးဝသန်ကိုယူလေ၊ ဘယ်လိုလဲ..”

“ဘာလို့ယူရမှာလဲ..ငါကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်တစ်သက်လုံးပေါင်းသွားရမယ့်မိန်းမကို သူများရွေးချယ်ပေးတာ ယူစရာလား..”

လမင်းက မျက်ခုံးတွေပင့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ဟူးခနဲချသည်။ ရယ်မောပြောနေမိပေမယ့် တကယ်တော့ ဒါကရယ်မောခြင်းဖြင့်ပေါ့ပါးသွားစေမယ့် ကိစ္စကြီးမဟုတ်.. ၊

“ကျွန်တော်အတည်ပြောရမလား..”

“မပြောနဲ့..”

“ဒါပေမယ့် ပြောချင်တယ်ကိုကြီးရူး..ကိုကြီးမဒေါင်းကိုတော့ စိတ်မကူးပါနဲ့ဗျာ..”

“လာပြန်ပြီ..”

“ဆင်ဖြူကျွန်းသားအချင်းချင်းပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က မြို့ကြီးတွေမှာ ပွဲရုံတွေနဲ့ အိပ်စံပို့(တ်)လုပ်ငန်းတွေရောပဲ..”

တကယ်အတည်ကြီး ချခင်းပြနေတော့ စီးကရက်ရွက်ရင်း ခွန်းကစိုက်ကြည့်နေ၏။ စူးရဲသည့်မျက်လုံးတွေကိုမြင်မှ လမင်းကရယ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားကာ.. ၊

“အဟွန်း..ကျွန်တော်တောင်မှ မိန်းမယူတာစောသွားပါလားလို့တော့ ပြီး နောင်တရချင်နေတာ..”

ခွန်းက ပြုံးမလို မဲမလိုအကြည့်နှင့် မျက်နှာလွှဲသွားပြီး စတီးဘောင့်

တန်းတွေဘက် လှည့်ရပ်၏။ လမင်းကလည်း ဘေးမှာသွားရပ်ကာ.. ၊

“တကယ်ဆို ကျွန်တော်ရဲ့အထက်ပါအောက်ပါ အရည်အချင်းတွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်အများကြီး ပျော်လို့ရသေးတယ်..ဟုတ်တယ်မို့လား..”

“ဟွန်း..”

ခွန်းကလှည့်မကြည့်ဘဲ ပြုံးသည်။ စီးကရက်ညှပ်ထားသည့် လက်ဖြင့် စတီးတန်းမှာထောက်ထားရင်း ဖြင့်နေရသည့် ရွေ့တိုဂုံစေတီတော်ကြီးကို ငေးရှု.. ၊

“မိန်းမယူပြီး ပြန်အမ်းချင်နေတာလား..”

မေးလိုက်တော့ လမင်းကအသံထွက်အောင်ရယ်သည်။

“မအမ်းချင်ပါဘူး..ကျွန်တော်ချစ်ကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်တာကသပ်သပ် လွတ်လပ်ချင်တာက သပ်သပ်ပဲလေ..မြို့ကြီးတွေမှာလုပ်ငန်းပိုင်နဲ့ ကားထည်လဲစီးနိုင်ရင် ဆက်စိစိဖော်ဒယ်လေးတွေလည်း ကားလိုပဲ..”

“ဟေ့ကောင်..”

“အဟွန်း..ပြောပြတာပါကိုကြီးကလည်း၊ ချစ်ကိုချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအိမ်ထောင်သည်ဆိုတဲ့ ဖီလင်ကြီးကတော့ မမိက်ဘူး..ကိုကြီးကိုအဲလိုမဖြစ်စေချင်လို့ပါ၊ နောက်ပြီး မဒေါင်းက..အဲ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့..”

“ဘာကို ဘာမဟုတ်တာလဲ..”

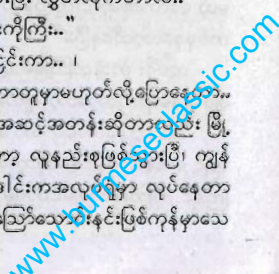
“မပြောတတ်ဘူး..ဒါပေမယ့်..”

“မင်းကိုမေမေ တော့မက်လုံးပေးပြီး ယွတ်လိုက်တာလဲ..”

“ဟာ..အဲ့ဒါတော့ လုံးမဟုတ်ဘူးကိုကြီး..”

လမင်းက လက်ကစခေါင်းခါနှင့်ငြင်းကာ.. ၊

“နောက်ပြီး မေမေဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာမဟုတ်လို့ပြောနေတာ..ရန်ကုန်မှာဆိုတာ မြို့ကြီးပြပြီးအရှိန်နဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာလည်း မြို့ပြအထာနဲ့သဘာဝတွေပဲ..နယ်မှာကျတော့ လူနည်းစုဖြစ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ရုံမှာပဲကြည့်မလား..မဒေါင်းကအလုပ်ရုံမှာ လုပ်နေတာလေ၊ ကိုကြီးနဲ့ငြိလိုက်ရင် အားလုံးအုတ်သြော်သေဘိုးနင်းဖြစ်ကုန်မှာပေ

ချာတယ်..”

“ဖြစ်တော့..”

“လူနည်းစုသာတာဝအရ ရိုက်ခတ်မှုတွေကို မေမေတို့ခံနိုင်မယ် မထင်

ဘူး..”

“မေမေတို့ ခံနိုင်ဖို့မလိုပါဘူး..”

လမင်းပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလျှင် ခွန်းကပြုံး၍.. ၊

“ပြောပြတာ..”

“ကိုကြီးကတကယ်ကြီးလာ..”

“မင်းပဲတကယ်ကြီးပြောနေတာ..”

“လုပ်မနေပါနဲ့..ဟုတ်တယ်လို့ဝန်ခံလိုက်ပါ..”

ခွန်းက စီးကရက်မီးခိုးတွေကို အသာလေးမှုတ်လွှတ်ရင်း စတီးလ်တန်းတွေကို ကျောကပ်မိလိုက်ပြီး လက်နှောက်ပြန်တင်ထားကာ.. ၊

“ကိုယ်ပြိုင်ခဲ့တဲ့အရာကို သူများမမြင်စေချင်ရင် အဲဒါကိုလှည့်မကြည့်ပါနဲ့..လို့ ဘယ်တော့မှ မမှာနဲ့..”

“လုပ်ပြီကိုကြီးက..”

“ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်လိုက်လို့ သတိပေးသလိုဖြစ်တတ်တယ်..”

“မစွမ်းရင်းကလည်းရှိ ကန့်စွန်းခင်းကလည်းပြီ ပါ..အဟွန်း အသိသာကြီး..”

လမင်းကမရဲတရဲပြောပြီး ရယ်သည်။ ခွန်းကပြုံးလိုက်ပြီး စီးကရက်ညှပ်ထားသည့်လက်ကို အဓိပ္ပာယ်ခွင့်ကြည့်ရင်း.. ၊

“မင်းတို့စိုးရိမ်နေသလောက်ကြီး ငါ့စိတ်ထဲမှာဘာမှမရှိဘူး..ဒါပေမယ့် ခုလောက်ဆို ငါ့တွက်မိတယ်။ မေမေစိုးရိမ်နေတာတွေက ဒေါင်းကိုတစ်ခုခုတော့ထိနေပြီ..”

လမင်း တအံ့တကြဲဖြစ်သွား၏။ ခွန်းထံမှ သူ့ခိုးဖမ်းသည့်အကြည့်ဖျတ်ခနဲရောက်လာတော့ မျက်နှာလှဲချိန်မရလိုက်.. ၊

“အဲ..ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါပဲလေ၊ ခုနပြောတဲ့စကားပြန်ကောက်ရရင် မေမေတို့ခံနိုင်ဖို့မလိုဘူးဆိုပေမယ့် မေမေတို့တွေ အဲလိုမညီညွတ်ကြရင် ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဟစ်တိုင်

“သိမ့်ချစ်ကို မင်းယူခဲ့တုန်းကရော အဲဒါတွေတေးခဲ့လား..”

“ဟား..ကိုကြီးကဒါကျတော့ ကလေးဆန်သွားပြီ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့..မင်းကငါ့ညီပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်ဆိုတော့ ငါ့ထက်ဝါကြီးတယ်..”

“ဟား ဟား ဟား ဟား..”

လမင်းက မျက်နှာကြီးမော့၍ တဟားဟားရယ်ကာ.. ၊

“ဒါဆိုရင်တော့ အိမ်ထောင်သည်က အိမ်ထောင်သည်စကားပြောရတော့မယ်..”

ပြောပြီး ခွန်းဘေးမှာ ပခုံးချင်းထိ၍ ကပ်ရပ်လိုက်ကာ၊ မျက်နှာချင်းနီးအောင်တိုး၍.. ၊

“စိတ်မဆိုးကြေး..”

“ဟေ့ကောင်..မပြောနဲ့တော့..”

“ဟား..ကိုကြီးကလည်း မရတော့ဘူး၊ ပြောမလို့ လျှာပေါ်ရောက်နေပြီ..”

ခွန်းကရယ်ပြီး သူ့လက်ကိုဖယ်ချသည်။ လမင်းက ခွန်းထွက်သွားလို့မရအောင် အတင်းပြန်ဆွဲထားတာ.. ၊

“ကိုကြီးရဲ့ဒေါင်းမလေးက ကလေးအမေပေမယ့် ပက်ပက်စက်စက်ဖြောင့်တာဗျ..”

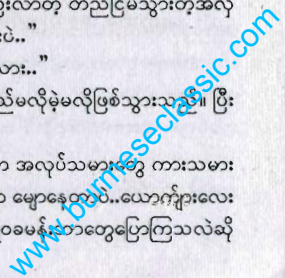
“ဟေ့ကောင်..”

“မျက်နှာကလည်း ကျောင်းသူလေးတုန်းကလို မျော့မျော့ချောင်ချောင်လေးမဟုတ်တော့ဘူး..အသက်ကြီးလာတဲ့ တည်ငြိမ်သွားတဲ့အလှမျိုးလား..တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှလားပဲ..”

“ပြောချင်တာက ဒါမဟုတ်ဘူးမို့လား..”

လမင်းရဲ့ရယ်နေသည့်မျက်နှာ တည်မလိုမလိုဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ.. ၊

“အဲဒီလိုညိုအားပြင်းတဲ့အလှတွေက အလုပ်သမားတွေ ကားသမားတွေ လူပေါင်းစုံရဲ့အကြည့်တွေအောက်မှာ မျော့နေတာပဲ..ယောက်ျားလေးတွေ ပါးစပ်ကကိုကြီးသိပါတယ်။ မစားရဝခမနဲ့အာတွေပြောကြသလိုဆို

တာ..ကျွန်တော်ကတော့ အဲလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝထဲက ကြာတစ်ပွင့်ကို..”
 “ကြာဆိုတာ နွဲ့အိုင်ထဲမှာပဲ အမြစ်တွယ်ရတဲ့အမျိုး..”
 “ဒေါင်းနီဆိုတဲ့ကြာကတော့ ကောတော့မယ့်ကန်ကြီးထဲမှာ ဆူးမြဲ
 တော့ ဝိုင်းနေတဲ့ကြာမျိုးပါ..ကိုကြီးလိုချင်ရင်..”
 “ငါလိုချင်ရင် ငါ့သမိုင်းပဲ..ပူမနေနဲ့..”
 “ကိုကြီး..”
 “ကဲ..”
 “ကိုကြီးကို စိတ်မဆိုးကြေးလို့ ပြောထားတယ်နော်..”
 ခွန်းကိုဆွဲထားသော်လည်း သူ့အိတ်ထဲက ဖုန်းလာတော့ ထုတ်ကိုင်
 လိုက်ရ၏။ ခွန်းကလက်ကိုခါချပြီးမှ ဖုန်းနဲ့သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး..
 “မင်းအဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်နေမယ်နော်လမင်း..ကြည့်လုပ်..”
 “မဟုတ်ပါဘူးကိုကြီးကလည်း..”
 ဒါကျတော့ ဖုန်းကိုင်ရင်း သူပဲပြေးထွက်လာခဲ့ရတာ.. ။
 “ယစ်မူး..”
 “.....”
 “ပြန်ရောက်နေပြီလား..မျှော်လိုက်ရတာကွာ..”
 “.....”
 “ဟား ဟား ဟား ဟား..”
 နောက်ကနေ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လိုက်လာသည့် ခွန်းခြေလှမ်း
 တဲ့သွားသည်။ အားပါးတရရယ်နေရင်း ဖျတ်ခနဲနောက်လှည့်လိုက်လျှင်
 ခွန်းနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံကာ လမင်းမျက်နှာအော်တိုမစ်တစ်တည်၏။
 နေတတ်မှ အသေမြတ်မည်.. ။

အခန်း(၄)

“ကရင်..ကရင်..”
 မြတ်ခါးဖွင့်နေတုန်း စက်ဘီးဘဲလ်တီးသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်
 လိုက်မိသည်။
 “ဪ..ကိုစိုးရာ..”
 “အေး..ညည်းတိုသွားအမိ ဒီရောက်လာတယ်ဆိုလို့..”
 ဦးစိုးရာကျော်က ဟိုဘက်ခြံဝကနေ သူ့စက်ဘီးကိုတွန်းလာရင်..၊
 “ကောင်းတာပေါ့..ငါနဲ့နီးသွားပြီ..”
 “ဟုတ်ပဲကိုစိုးရာ..ညနေ ညနေ မြို့ထဲကိုဖက်ဖက်မောအောင် သွား
 နေရတဲ့ဒုက္ခလွတ်သွားပြီပေါ့..”
 ဘဲတော့ခြံထဲသွင်းနေသည့် ဥမ္မာကျော်ကလှမ်းအော်ပြောပြီးရယ်သည်
 သူမတို့က သားအဖသုံးယောက်ပဲရှိကာ ငယ်စဉ်တည်းက မိခင်မရှိခဲ့တာ
 ဖြစ်သည်။ သူမတို့မောင်နမဖိုဖို ဖခင်ဖြစ်သူက ကျပန်းအလုပ်မျိုးစုံလုပ်
 ပြီး ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည်။
 စိုးရာကျော်က ဆေးမှူးလည်းဖြစ် တိုင်းရင်းဆေးဆရာလည်းဖြစ်
 လာခဲ့ပြီး ဥမ္မာကျော်က ဘဲ တွေမွေးကာ ဈေးကြီးထဲမှာဘဲဥရောင်းသည်။
 ခုတော့ သားအဖသုံးယောက်အဆင်ပြေနေပါပြီ။ ဥမ္မာကျော်နဲ့ ဈေးထဲမှာ
 ခင်မင်နေတည်းက သူမတို့မိသားစုကို ဒေါင်းနီကလေးစားအားကျခဲ့တာ
 ဖြစ်သည်။
 သို့သော် စိုးရာကျော်နဲ့ ပတ်သက်တာကိုတော့ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေ

ခဲရလျက်.. ၊

“ဒီနီနီ..”

“ဟော..ဟော ကိုစိုးရေ..စက်ဘီးတောင်မခိုင်တော့ဘူးလား..”

“လူဖျိုကြီး ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့..”

ခြေရင်းခေါင်းရင်းအိမ်တွေက လှမ်းအော်စကြတော့ ဒေါင်းနီကိုယ့် စက်ဘီးကိုတွန်း၍ ခြံထဲဝင်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“သမီးရေ..ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရအောင်၊ ထမင်းစားတာ မပြီးသေးဘူးလား..”

“ပြီးပြီမေမေ..”

စက်ဘီးကိုဒီတိုင်းဒေါက်ထောက်ခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့စဉ် လှေကားထစ်ပေါ် ခြေချရုံရှိသေးသည်.. ၊

“မဒေါင်းတို့ ဒီမှာအဆင်ပြေရဲ့လား..”

ဟိုဘက်ခြံဝင်းထဲက လှမ်းမေးနေသည့်စိုးရေကျော်ကြောင့် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရကာ.. ၊

“ပြေပါတယ်..”

“ကလေးကျောင်းကတော့ ပိုဝေးသွားတာပေါ့..”

“ကျောင်းတွေပိတ်သွားပြီဆိုတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး..”

ဒေါင်းနီစကားမဆက်ခင် အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့တော့ စိုးရေကျော်ဒီတိုင်းရပ်ကျန့်ခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ခြံစည်းရိုးတိုင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ထားလျက် နေရာမှတော်တော်နဲ့မခွာတာကိုလည်း မြင်နေရသေးသည်။ တကယ်တော့ စိုးရေကျော်က ခပ်အေးအေးသမားပါ။ ဒေါ်သင်းသင်းတို့ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဖွဲ့မလီဒေါက်တာလိုဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ်မှာဝင်ထွက်ရင်း ဒေါင်းနီနဲ့ခေါ်ပြောဖြစ်သွားတာဖြစ်၏။

ဥဒေါင်းငယ်ဖျားလို့ သူနဲ့စကားသေချာပြောဖြစ်တော့မှ ဟိုအရင် တုန်းက ကျောင်းနေဘက်တွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့တွေက ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေဖြစ်ကာ ဒေါင်းနီတို့က အလယ်တန်းကျောင်းသူတွေဖြစ်၏။

“ညည်းကမမှတ်မိပေမယ့် ငါကမှတ်မိပါတယ်..”တဲ့.. ၊

ဒါကိုစိုးရေကျော်ကပဲ အစဖော်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လမ်းမှာခဏခဏဆုံမိသည့်ပြင် ဒေါင်းနီတို့အိမ်ရှေ့ကနေဖြတ်ပြီး ကမ်းနားကိုပြန်ရတာမို့ ဒေါင်းနီဟာဒီအိမ်က ကောင်မလေးဆိုတာပါ သိနေခဲ့တာဖြစ်ကာ.. ၊

“အဲ့ကောင်မလေးက တော်တော်လှတာ..ငယ်ငယ်တည်းကကို လှတာမျှ..” ဟု တကြားလူတွေနဲ့ပြောဖြစ်တဲ့အခါ အားပါးတရထည့်ပြောမိသော်ငြား.. ၊

“ညည်းမျက်နှာက အချိန်မရွေးစူတင်းကောက်ချိတ်နေတော့ သတိထားမိတာပေါ့..”လို့ ဒေါင်းနီကိုတော့ ဒီတိုင်း ပြောပြခဲ့၏။ ခုချိန်မှာတော့ အရွယ်လွန်လူဖျိုဟိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ တစ် ဝက်လုံးထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည့် သိက္ခာပါဝါတွေက ဟိုစဉ်တည်းက သဘောကျခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမလှတစ်ယောက်ကြောင့်.. ၊

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့..လူဖျိုကြီးတွေ လူဖျိုကြီးတွေ..”

“ဘာလဲ..ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြော..”

ညီမဖြစ်သူဥဗ္ဗာကျော်အသံကြားမှ သတိလက်လွတ်ငေးငိုင်းနေမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရလျက်.. ၊

“နင်တို့ပါးစပ်တွေကြောင့် ဒေါင်းနီနဲ့ငါနေရခက်တယ်..”

“အဲမယ်..ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နင်ဘာသာဒေါင်းနီကိုမြင်ပြီး စက်ဘီးလဲလိုလဲ..ခလုတ်တိုက်လိုတိုက်နဲ့..”

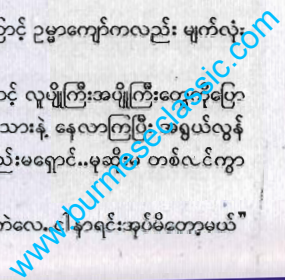
“ဥဗ္ဗာ..”

“ကိုစိုး..”

ဒေါ်သမီးလိုခေါ်မှန်းသိသောကြောင့် ဥဗ္ဗာကျော်ကလည်း မျက်လုံးပြုံးနှင့်ထူးကာ.. ၊

“ဟွန်း..မသိတာကျလို့၊ အဲ့ဒါကြောင့် လူဖျိုကြီးအဖျိုကြီးတွေဆိုပြောကြတာ..တစ်သက်လုံးကုန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ နေလာကြပြီ..အရွယ်လွန်အခါလင့်တော့မှ တစ်ခုလပ်မှဆိုးဖိုလည်းမရှောင်..မှဆိုးဖို တစ်လင်ကွာဖြစ်လည်း ဂရုမစိုက်..”

“ဟာ..ဒီကောင်မလေး၊ ပြောလေ ကဲလေ..ငါ့နာရင်းအုပ်မိတော့မယ်”

သျှင်မ

စိုးရာကျော် ပုဆိုးတိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြင့် ကြီးပေါ် တလွှားလွှားတက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ အိမ်ထဲကချောင်း ဆိုးသံနှင့်အတူ.. ၊

“ဥမ္မာရေ..”

“ရှင် အဖေ..”

“ကိုယ့်အစ်ကိုကို စတာအရေးမကြီးဘူး..သူများကိုထိခိုက်ပါ့မယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..မကြားပါဘူးအဖေကလည်း..”

ဒေါင်းနီကတော့ အားလုံးကိုကြားပြီးပြီဖြစ်ကာ မနက်အရုဏ်ဆွမ်း ချိုင့်ကို ထပ်ဆင့်နေရင်း ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် မုဆိုးမ ဖြစ်နေရတာတောင် သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ မနေနိုင်ကြဘဲ ဘာလို့ဒါပဲခလုတ် တိုက်နေကြတာလဲ.. ၊

တစ်ခါတလေ သဘာဝတရားတွေကိုက မတရားမှုတွေပြည့်နှက်နေ တာလားလို့ တွေးမိလာတဲ့အထိ.. ၊

အခန်း(၅)

“ဟော ဆရာစိုးပါလား..မေမေခေါ်ထားလို့လားဟင်..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ဒီတိုင်းပဲ..”

ဝင်လာတာလို့မပြောရသေးခင် စိုးရာကျော်ရဲ့မျက်လုံးက တစ်နေရာ ကို ရေသွားသဖြင့် ရနံ့ကလှည့်ကြည့်၏။ ငရုတ်အိတ်တွေဖြည့်နေသည့် နားမှာ မိန်းကလေးတွေ တန်းစီနေကြလျက် ထိုဘေးမှာဒေါင်းနီက စာ ရင်းစာအုပ်ရှည်တစ်ဖက်ကိုင်ကာ အိတ်ဖွင့်နေသူနှင့်စကားတွေပြောနေ၏။

“ဪ..အဟွန်း..”

“ဆရာစိုးပါလား..လာလေ အထဲဝင်ပါလား..”

ဒေါ်သင်းသင်းထွက်လာသဖြင့် ရနံ့လည်းတစ်ခုခုမလို့ပေမယ့် မစ လိုက်ရဘဲ စိုးရာကျော်လည်း စက်ဘီးကိုတောင် ဒေါက်မထောက်တော့ ဘဲ ချက်ချင်းပြန်ကွေ့ကာ.. ၊

“မဝင်တော့ဘူးအန်တီ..ဒေါင်းနီတို့သားအမိ မနက်က စက်ဘီးပျက် နေတယ်ဆိုလို့..အဲ့ဒါ..”

“ဪ..ဟုတ်သား၊ မနက်က လမ်းလျှောက်လာကြတာတွေတယ်..” ဒေါ်သင်းသင်းဘယ်လိုတွေ စိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိဘဲ အနံ့ ဖင်း ထမင်းစားကြတော့ ဒေါင်းနီထမင်းစားသည်နေရာကို ရောက်လာ ကာ.. ၊

“ဘာတွေချက်လာတာလဲ..တစ်ယောက်တည်းခွဲစားနေတာ..”

“ဪ..အန်တီ..”

“နေပါ...စားပါ။ ငါ့ညည်းကို စကားနည်းနည်းပြောချင်တာနဲ့...”
 ပြောပြီး ဒေါင်းနီထမင်းစားနေသည့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။ တခြားအလုပ်သမားတွေက ဒေါင်းနီနဲ့ဒေါ်သင်းသင်းကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့်...
 “နှင်လည်းထုတ်ပြီးပြီ...ဘာတွေထပ်ရစ်ဦးမလဲမသိဘူးနော်...”

“မနက်တုန်းက ဟိုဆေးမျိုးဘာတွေပြောသွားလဲမှ မသိတာ...ငါ့ဆေးချာမြင်လိုက်တယ်။ ဒေါင်းနီကို သုံးယောက်စလုံးလှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေကြတာ...”

“လက်ထပ်ချင်တယ်...ဘာညာလားပဲ...ဟီး ဟီး...”

“အေးဟဲ့...ဒေါင်းနီက အုပ်ထိနဲ့သူမရှိတော့ မိဘအရာထားပြီး စီစဉ်ပေးပါ ဘာညာပြောနေတာလားမသိဘူး...အဲဆေးမျိုး ဒေါင်းနီကိုခိုက်နေတာ အားလုံးသိတယ်...”

“ဒီကိုလာသမ္မု ကားသမားတွေ ကုန်သည်တွေဒေါင်းနီကို မငမ်းတဲ့သူကို မရှိဘူး...တကယ်ပါပဲ သူများတွေများ ကလေးတစ်ယောက်အပိုဆိုပါတာတောင် ချစ်သူခင်သူတွေပေါ့ပါ...”

“နှင်လည်း သူ့လိုလှရင်ချစ်မယ့်သူတွေ ပေါ့မှာပေါ့သိတာရယ်... ဒေါင်းနီက တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးရယ်။ သူ့ရဲ့ခါးတင်ရင်အားလုံးက ကိုကိုမောင်မောင်တွေ သွားရည်တမြားမြားကျလောက်အောင် ဟစ်အယ်နေတာလေ...”

“ကြည့်ပြာရယ်...ခုခေတ်စကားနဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောစမ်းပါ။ အဲ့ဒါကိုကိတ်တယ်လို့ခေါ်တယ်...ပြားချပ်ချပ်ကြီးလည်းမဟုတ်၊ ဝလည်းမဝဘဲ တင်းတင်းပြည့်ပြည့် အမိုအမောက်လေးတွေနဲ့...ခစ် ခစ်...”

“အမလေ...ရယ်နေလိုက်တာ ထမင်းတွေဘာတွေသီးဦးမယ်...”

အလုပ်သမားတွေ ကိုယ့်ပိုင်းနဲ့ကိုယ်ထမင်းစားကြရင်း အတင်းလည်းပြော၍ အလုပ်ဖြစ်နေကြ၏။ ဒေါင်းနီကတော့ သူမနေ့စဉ်လိုလိုရင်ဆိုင်နေရသည့် ကိစ္စအဝဝတွေထဲက သဝန်တိုခံရခြင်းမည်သော ဆင်းရဲမှအတွက် အထုံအကျင်စွဲနေပြီဖြစ်သည့်မျက်နှာမှာ ခံစားချက်မဲ့နေခဲ့လျက်...။

“ကျွန်မသူ့ကို သိတောင်မသိဘူးအန်တီ...”

“ဟုတ်လို့လားဒေါင်းနီရယ်...ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။

ဆရာစိုးပြောတာတော့...”

“အလယ်တန်း အထက်တန်းတဲ့နေတဲ့ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းထဲမှာ အတူတက်ဖူးကြတာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး...ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ရအောင် သူ့နဲ့ကျွန်မရွယ်တူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး...”

“အင်းလေ...ငါတို့ကတော့ ဖြစ်သင့်တာလေးတွေ စဉ်းစားမိလို့ပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ အထူးသဖြင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခုလပ်တစ်လင်ကွာဖြစ်နေတဲ့မိန်းမ...”

“ကျွန်မက မုဆိုးမပါ...”

ဒေါင်းနီက ထမင်းတစ်ဝက်ကျိုးလောက်ပဲစားပြီး ချိုင့်ကိုပြန်ဆင့်လိုက်ရင်း... ၊

“တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာ မုဆိုးမဘယ်လိုမိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်နေတဲ့အတွက် အားကိုးရှာသင့်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့အေ...ညည်းဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေသလဲပဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး...”

ဒေါင်းနီက ပြုံးလိုက်ပြီး... ၊

“ဒီဒုက္ခတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကောက်ယူပြီး အားကိုးရှာလိုက်ရင် ငြိမ်းချမ်းသွားမှာတဲ့လား...”

“အေ...” လို့ မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်သွားကာ ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာပျက်၏။ ၊

“ဘုန်းကြီးကျောင်းထိပ်က နေ့စေ့လစေ့ခိုက်ကြီးနဲ့ ပြောင်းဖူးပြုတ်လည်ရောင်းနေရတဲ့ဒေါ်ဝင်းဆို သူ့ယောက်ျားက သူ့ထက်ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သေးတယ်...ဒါပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့အဲဒီယောက်ျားကို သူပဲရှာကျွေးနေရတာ...”

“အဲ့လိုလက်ညှိုးထိုးရင်တော့ ကတ်မိုးကတ်ဖဲ့ပြောစရာတွေ ရှိတာပေါ့ဒေါင်းနီရယ်...ဒါပေမယ့် သူများတွေက ရွက်ကြမ်းရေကျိုရောက်ပဲကြည့်ပျော်ပျော်ရှိကြတာ၊ တချို့ဆိုရင် မည်းသည်းအကျည်းစွဲနဲ့ကြသေးတယ်...ညည်းကတော့...”

“လူလိုယောက်ျားယူမှ လုံခြုံမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မဘဝမလုံခြုံရင်

နေပါစေ..ကျွန်မသမီးလေးကိုတော့ ပထွေးနဲ့ဘယ်တော့မှမနေစေရဘူး..”

“ပထွေးတိုင်းလည်း ဆိုးသွမ်းမနေပါဘူးအေ..”

“ဘယ်ပထွေးကောင်းသလဲဆိုတာ ချိန်ခွင်ထဲထည့်ချိန်ကြည့်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းစိတ်တိုသွားကာ ဘေးခုံမှာထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်၏။ သင်းလိုအဆင့်လောက်ကို လူရာသွင်းပြီး စကားလာပြောနေရတာ ဘာကြောင့်လဲ..။ သားကြောင့်မဟုတ်ရင် သူမဒီနေရာထိ လာဖို့မလို။ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာ လှမ်းကြည့်နေကြသည့် အလုပ်သမထွေက ရိမ်မိနေကြလျက် ဒေါင်းနီက ဘယ်ကိုမှမကြည့်။ ဘယ်လိုအခြေအနေကိုမှလည်း သတိထားနေပုံပေါ်သဖြင့် ဒေါ်သင်းသင်းလည်း မချင့်မရဲဖြစ်နေခဲ့၏။

“ညည်းကိုငါ့သားနဲ့ ကင်းကင်းနေချေင်တာ..ငါ့သားလာရင် ရေလာမြောင်းပေးတွေ မလုပ်ဖို့ပြောချင်တာ” စသည့်စကားတွေကို တစ်ခါတည်းပြောချလိုက်ချင်၏။ သို့သော် ဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမက ရုပ်ရှင်ထဲကလို ခေါင်းလေးငုံ့မျက်ရည်လေးဝဲပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး နှုတ်ထွက်သွားမှာမဟုတ်.. ၊

သိမ့်ချစ်ကလည်း ပြောသည်။

“ကိုယ့်အစ်မမို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး..မမက အန်တီထင်နေတဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာသမီးလေးနဲ့မို့လို့ ပိုပြီးစဉ်းစားမှာပါ..ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာလည်း ဟိုအရင်တုန်းကပါအန်တီရယ်..ခုဘာမှမဟုတ်ကြတော့ပါဘူး..”တဲ့.. ၊

ဒါပေမယ့်ပြောလို့ရမလား..။ စိတ်ဆိုတာ အပြောင်းလဲအမြန်ဆုံး..။

ဒေါ်သင်းသင်းမတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ အတွေးတွေနှင့်ချီတုံ့ချတုံ့ဗျာများနေ၏။ သားလည်းမလာသေး။ ဘာဖြစ်လာမယ်မှန်းလည်းမသိသေးဘဲ ပြောချလိုက်လို့လည်းမဖြစ်။ မပြောပြန်တော့ လိုရင်းမရောက်သည့် ကိုယ့်စကားတွေက ဘာမှမဟုတ်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်က မလေးမခန့် ပြန်ပြောချင်ဖွယ်တွေဖြစ်နေရသည်။

“မေမေရေ..စည်သည်လာတယ်..”

“ဟေ..အေး..”

ဒေါ်သင်းသင်းဘာမှလည်း ဆက်မပြောလိုက်ရဘဲ နေရာမှလှည့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဒီကိစ္စကပါလာခဲ့သည်။ ခွန်းပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..။ မိုးဝသန်နဲ့ပေးစားလို့ရမှာမဟုတ်တာတော့ အတတ်သိနေခဲ့သည်။

ဒါဟာ ဒေါင်းနီကိုစိတ်ကူးနေတာ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းနေရတော့မှာလား.. ၊

ဒေါင်းနီကရော ဆရာစိုးလိုပညာတတ် လူပျိုလူလွတ် ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို ဂရုမစိုက်တာ ခွန်းကိုမျှော်လင့်နေတာလား..။ တွေးကြည့်လေအသက်ရှူမဝလေပါ.. ၊

ဒါတွေအားလုံးပြီးဆုံးသွားအောင် ဒေါင်းနီကိုအလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်ရော.. ၊

အခန်း(၆)

“သမီး...သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းနေနဲ့..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ပြီးရင် မေမေသီထားတဲ့ စပယ်ပန်းကုံးလေးပန်လိုက်..ရေအိုးစင်ကြားထဲမှာ ငှက်ပျောဖက်နဲ့လိပ်ထားတယ်။ ကြိုးချည်မထားဘူး...ဖြည်းဖြည်းဆွ့..”

“ဟုတ်..မေမေ သမီးရေချိုးသနပ်ခါးလိမ်းပြီး အောက်လည်းမဆင်းတော့ဘူး။ မေမေမှန်းကိုလည်း မဆော့ဘူး..မီးမီးငြိမ်ငြိမ်လေးပဲနေမှာမေမေ..”

သူမပြောမည့်စကားတွေကို အိမ်ပေါက်နေ လှမ်းအော်ပြောနေသဖြင့် ခြံတံခါးလှည့်ပိတ်ရင်း ရယ်နေမိသည်။ ဥဒေါင်းငယ်က ပါးဖောင်းဖောင်း မျက်လုံးခိုင်းခိုင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးက စုထွေးထွေးလေးဖို့ ချစ်စရာကောင်းသည်။

သူမလေးက မွေးလာတည်းက မြင်သူတိုင်းချစ်ပါစေဆိုသည့် ဆုတောင်းကောင်းနှင့် လာတဲ့ကလေးဖြစ်သည်။ စကားတတ်သလောက် စရိုက်ဆိုးတွေဘာတွေလည်းမရှိ။ မအေကိုလည်း ချစ်သည်။ ဒီမအေက ဒီမှာရပ်နေဆို ခြေတစ်လှမ်းမှမရွှေ့ဘဲနေသည်။

ဘယ်လောက်ငိုနေနေ ‘ခုတိတ်’လို့ မအေကအော်လိုက်တာနှင့် ပါးစပ်လေးပိတ်၍ အသံကိုချို့ထားတတ်တာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေရာတဲ့အထိ။ ထို့ကြောင့် သမီးလေးကို သူမအသက်လောက်ချစ်လေသည်။ သမီး

လေးအတွက် ကြိုးစားဖို့အင်အားများနှင့် သူမအသက်ရှင်နေခဲ့သည်ဆိုလည်းမမှားပေ.. ၊

ဟိုဘက်ခြံနှင့်ဒီဘက်ခြံဝင်းလေးကို ကူးခဲ့ရင်း ခြေလှမ်းတွေကလည်း နှေးကွေးနေခဲ့လျက် စိတ်ကလည်းသမီးလေးရဲ့ ချစ်စရာအသွင်သဏ္ဍာန်လေးတွေမှာပဲ ဝေဝံကျန်ခဲ့၏။ သို့သော် ဥမ္မာကျော်ကိုအသံပေးဖို့ သတိရသည့်အချိန်မှာ နှာခေါင်းထဲကို တိုးဝင်လာတာကအရက်နဲ့.. ၊

သူ့များခြံဝင်းထဲကို အသံမပေးဘဲဝင်လာခဲ့ပြီးမှ တစ်စက်ဖြတ်အောက်မှာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ.. ၊

ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား.. ၊

ဒီအချိန်ဆို စိုးရာကျော်ရှိမနေတတ်တာကို သိသည်။ ဥမ္မာကျော်သိမျှင်းဆိုနေသလည်း ကြားလိုက်သဖြင့် သူမဒီဘက်ကူးလာခဲ့တာဖြစ်သည် သမီးအကြောင်းတွေ့ရင်း ခြံထဲကိုပေါ့ပါးစွာ ဝင်လာခဲ့တာကိုယုံကိုယ်ကို အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။ တကယ်ဆို ဥမ္မာကျော်ကို ‘ကျွန်မလာခဲ့မယ်’လို့ ပြောလိုက်ရမှာကို။ ထိုစဉ်.. ၊

“အဖေကလည်း အိမ်ပေါ်မှာပဲသောက်ပါဆို..ဘာဖြစ်လို့ အောက်ဆင့်ကိုဆင်းရတာလဲ၊ တကယ်ပါပဲ..”

“အဖေလည်း ခြေဆန့်လက်ဆန့်နေချင်လို့ပေါ့ငါ့သမီးရယ်..နောက်ဖေးမှာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ဘဲခြံတွေပဲရှိတယ်..”

“ဟုတ်ပါပြီ..အခု အမြည်းကတော်ပြီလား..”

“အေး...အေး ရပါပြီ..”

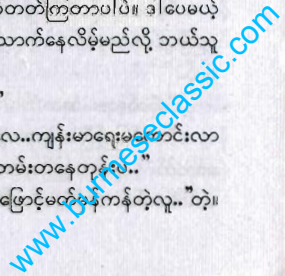
ဥမ္မာကျော်တို့အဖေက အရက်သောက်တတ်တာလား.. ၊

ယောက်ျားတွေအရက်တော့ သောက်တတ်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူကြီးကိုတော့ အိမ်ပေါ်မှာပုံမှန်အရက်သောက်နေလိမ့်မည်လို့ ဘယ်သူမှ ထင်ကြမှာမဟုတ်ပေ.. ၊

“အရမ်းသဘောကောင်းတဲ့လူကြီး..”

“အစက ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာရာအိမ်မှူးလေ..ကျွန်းမာရေးမပြောင်းလာလို့ လူလဲလိုက်ရတာ၊ သူ့ကိုလူတိုင်းက တမ်းတနေတုန်းလ..”

“လုံးဝမျက်နှာမလိုက်ဘူး..တကယ့်ကိုဖြောင့်မတ်နုနုကန်တဲ့လူ..”တဲ့။

သူမဒီရောက်လာတော့ ကြားရတာတွေကို သတိရပြီးပြေးလိုက်မိသည်။ ဘာဖြစ်လဲ... လူကြီးဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သောက်နေကြတာပဲ။ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး လူမသိအောင်သောက်နေဖို့ လိုလို့လား... ။

“ဟင်...ဒေါင်းနီ..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

နောက်ဖေးကနေပတ်ပြီး ထွက်လာသည့်ဥမ္မာကျော်က ဒေါင်းနီကို မြင်လျှင် အံ့ဩသလိုဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ သူမမျက်လုံးတွေက ဟိုဒီလှမ်းကြည့်မလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီးမှ... ။

“အဟုန်း...မလာစဖူးပါလား။ လာလေ..အထဲဝင်..”

“မဝင်တော့ပါဘူး..အားနာလိုက်တာ၊ ခုနကဥမ္မာသိချင်ဆိုးနေတာကြားလိုက်တာနဲ့ ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ..”

“ဩ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ လာပါ ထိုင်ပါဦး..အိမ်ချင်းကပ်နေပြီး စကားတောင် အေးဆေးမပြောရသေးဘူး..”

ဥမ္မာကျော်ရဲ့ ပုံမှန်ပြုံးချိုနေတာတည်မျက်နှာလေး ပြန်ပေါ်လာကာ အတင်းဝင်ခိုင်းသော်လည်း... ။

“နေပါစေ...သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျွန်ခဲတာ..”

“ဩ...ဟိုဘက်ဒီဘက် လှမ်းခေါ်ရင်တောင် ကြားရတဲ့ဟာကို..” ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ဒေါင်းနီကဝင်မထိုင်ပေ.. ။

“ရပါတယ်ဥမ္မာရဲ့..နောက်လည်းတွေ့နေကြမှာပဲဟာ၊ ဟိုလေ...ဒီကနေ မျက်စောင်းထိုးအိမ်က အသုဘဖြစ်နေတာနော်..”

“အေး ဟုတ်တယ်...အဲဒီလူကြီးက သဘောကောင်းကြီးပါအေ၊ နည်းနည်းပျင်းတာလေးက လွဲရင်ပေါ့နော်..အဲဒါအိမ်ရာထဲလဲနေတာ ကြာပြီရယ်..”

“ဟုတ်လား...အသက်ငါးဆယ်မပြည့်သေးဘူးဆို..”

“ဘယ်ပြည့်ဦးမလဲ...အလွန်ဆိုးရှိလှ လေးဆယ်ငါးလေးဆယ်ခြောက်လောက်ပဲ။ နာတာရှည်ဖျားရင်းနဲ့ အောက်ပိုင်းချိသွားတာ..သမီးအမျိုးပေါက်တစ်ယောက်နဲ့ ကိုးနှစ်သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကလေးတွေက

တော့ ဖအေကိုပြုရရှာပါတယ်..မိန်းမကတော့ မပြောချင်ပါဘူး..”

မပြောချင်ပါဘူးဆိုပြီး ဒေါင်းနီမမေးတော့ သူမပဲဆက်ပြောနေခဲ့လျက်.. ။

“နဂိုတည်းက မကျော့ကအသက်ငယ်တယ်လေ..ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောနေကြတာတော့ မြို့ထဲကအလုပ်ရှင်သူဌေးနဲ့ မကင်းမရှင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုလားပဲ..”

အတင်းအပျင်းဖြစ်လာတော့ စကားသံကတိုးကျသွားကာ.. ။

“အဲဒီလူမမာကြီးက တစ်ခါတလေဝူးဝူးဝါးဝါး ထအော်တယ်သိလား..ကျွန်တာသာမတိသတာ၊ အဲသူဌေးရဲ့နာမည်ကျတော့ ပီတယ်သိလား..ပေါင်ချိန် ပေါင်ချိန်နဲ့..ခစ် ခစ်..”

“တရုတ်လား..”

“မသိပါဘူးဟယ်..နာမည်ကတော့ နာမည်ပြောင်ပဲတွင်နေတာ ထင်တယ်၊ လူကတော့ ဝဝပုပု..နာရေးသွားမေးရအောင် လိုက်ခဲ့လေ၊ ပေါင်ပျိန်လာမယ့်အချိန် ငါတို့သွားကြတာပေါ့..”

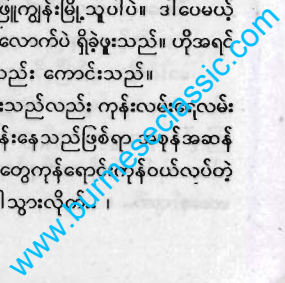
“အင်..အဲဒါလာပြောတာ၊ ကျွန်မက လူစိမ်းပေမယ့် အိမ်ချင်းကနီးနီးလေးဆိုတော့..”

“ဒါပေါ့..သာရေးထက်နာရေးဆိုတာ ဥပေက္ခာမထားကောင်းပါဘူး၊ ညနေ ငါလှမ်းခေါ်လိုက်မယ်..ထွက်ခဲ့သိလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

နာခေါင်းထဲမှာ အရက်နဲ့ကစူးစူးဝါးဝါးဝင်လာတတ်သဖြင့် ဒါကိုမသိစေချင်မှန်းလည်း နားလည်နေသောကြောင့် ဒေါင်းနီစကားဖြတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမလည်းဆင်ဖြူကျွန်းမြို့သူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကမ်းနားပိုင်းကိုတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလောက်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုအရင်အချိန်က ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းကြီးကလည်း ကောင်းသည်။

ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သည့် ဆင်ဖြူကျွန်းသည်လည်း ကုန်းလမ်းတူလမ်းဆက်သွယ်ရေးတွေ အစဉ်သဖြင့် ပွင့်လန်းနေသည်ဖြစ်ရာ အစုန်အဆန် သဘောကြီးတွေနဲ့ ခရီးသွားလိုက်။ မိဘတွေကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်တဲ့အခါ ကိုယ်ကသမီးအကြီးမို့ ရောက်ပဲပါသွားလိုက်။ ။

ထိုစဉ်က ဒီလိုနေရာတွေက ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်းနီးခဲ့တာလောက် ပဲရှိခဲ့သည်။ ခုတော့ မြစ်ကြောင်းလည်းမကောင်းတော့သလို ခရီးသည် တင်ကုန်တင် အစုန်အဆန်သင်္ဘောကြီးတွေလည်း မရှိတော့ပေ... ၊

ဟိုအရင်က ဒေါင်းပျိုမလိုခေါ်ဝေါ်တင်စားခဲ့ဖူးသည့် ဒေါင်းနီသည် လည်း သမီးတစ်ယောက်လက်ဆွဲလျက် သူမမနေခဲ့ဘူးသော ကမ်းနားရွာ လေးမှာ.. ၊

“မေမေ..မီးမီးလှလား..”

သမီးလေးကအဝါရောင်ဂါဝန်လေးဝတ်ထားကာ စာအဖြူခါးစည်း ကြီးလေးကိုလည်း သူမဘာသာစည်းထားတာ ဟုတ်နေတာပင်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမှာ စပယ်ကုံးလေးကိုခွေပိုက်ပန်ထား၏။

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေမှာ သစ်ရွက်ပုံပါးကွက်လေးနှစ်ဖက်က ပုံစံခွက်လေးနဲ့ သေချာကပ်ထားတာမို့ နေရာတကျလှနေလေသည်။

“မေမေ..”

“ရှင်..”

“မီးမီးလှလားဆိုမှ..”

“လှလိုက်တာမေမေသမီးလေး...ပါးလေးတွေကို တအားလိမ်ဆွဲပစ် ရမလား...ဖက်ကိုက်ပစ်ရမလားပဲ..”

“ဟင်..မေမေကိုက်လိုက်ရင် မီးမီးသနပ်ခါးတွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့..”

ဒေါင်းနီက ထမီတစ်ဖက်မဲ့၍ လှေကားပေါ်တက်သွားလျှင် လှေ ကားထိပ်မှာရပ်နေသည့် ဥဒေါင်းငယ်က နေရာလေးဖယ်ပေးရင်း မော့ ကြည့်ကာ.. ၊

“မေမေ တကယ်ကိုက်ပစ်မှာလားဟင်..”

“ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ..”

ဒေါင်းနီက နမ်းပြီဆို နှာခေါင်းလေးဖြစ်ဖြစ် ပါးလေးဖြစ်ဖြစ် တစ် ခါတလေနားရွက်ဖျားလေးတွေကိုလည်း ကိုက်တတ်၏။ သားအမိဆော့ ကြရင်း လုံးထွေးနေကျမို့ ဥဒေါင်းငယ်က သနပ်ခါးမခြောက်တခြောက် ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ခုပ်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖွဖလေးကပ်လိုက်ရင်း စဉ့် စားနေလျက်.. ၊

“ဒါဆို မေမေဖွဖလေးကိုက်လေ..မီးမီးမရုန်းတော့ဘူး၊ သနပ်ခါး နည်းနည်းပဲပျက်ရင် ပြန်လိမ်းဖို့ မီးမီးနည်းနည်းချန်ထားတယ်..”

“ဟုတ်လား..မေမေကိုက်ဆွဲမှာကို သိနေတယ်ပေါ့..”

“အဟိး..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုက်ပြီပေါ့ကွာ..”

“ခစ်..ခစ်..ခစ်..”

“ဟေ့ ဟေ့..မရုန်းဘူးဆို မပြေးနဲ့လေ..”

“မေမေကလက်ကြီး အကြီးကြီးကားထားတာ..”

“ကားမှ မေမေသမီးအလှတုံးလေးကို ဆားပါးတရဖက်ကိုက်လို့ရ မှာပေါ့..လာထား အားဘူးပဲ..”

“အား..မေမေနော်၊ ခစ် ခစ် ခစ်..”

သားအမိနှစ်ယောက်အိမ်ပေါ်မှာ ဝုန်းဒိုင်းကြနေလေသည်။ ဟိုဘက် က ဥဗ္ဗာကျော်ခေါင်းတခါခါနှင့် ရယ်နေရင်း.. ၊

“သားအမိနှစ်ယောက်တည်းလည်း ပျော်နေတာပဲ..ဒေါင်းနီမတိုက် တော့..”

ကြီးတဝင်းဝင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက်မှာနှစ်တန်းသွားစိန်လက်ကောက်နှင့် လက်တစ်ဖက်မှာ အခေါက်ရွှေအတိုင်း အပြားခတ်ဝတ်ထားသည့် ရွှေ လက်ကောက်တွေက ထပ်နေသည်။

အရွယ်တင်နုပျိုသူ့လို လှလည်းလှပါပေသည်။ သူမသည် ခွန်းလေး အခြေခံမူလတန်းအောင်တဲ့အထိ ကျောင်းဆရာမလည်းဖြစ်ခဲ့သေးကာ ခု လည်းအမျိုးသမီးဧေးရုရာမှာ ဒုဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေနဲ့ပတ်သက် လာတိုင်း ပျာယာခတ်သွားတတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းရှိတာကိုတော့ လူတိုင်းသိကြ၏။

ဒီနေ့သူမရင်ထဲမှာဖြစ်နေသည့် မကြည်လင်ခြင်းက မျက်နှာမှာပေါ် နေကာ အရင်လိုစကားအေးအေးပြော၍ ထိုင်ရာမထ ညွှန်ကြားရုံမဟုတ် တော့ဘဲ..

“နောက်ထပ်ကားတွေက လာဦးမှာ..ဂိုဒေါင်ခါရမယ်၊ အသစ်လှောင် ရမယ်..အလုပ်တွေက အများကြီး၊ အလုပ်သမားတွေက မလေးစားကြ ဘူး..မြန်မြန်လာကြ၊ မောင်တိုးတို့ကို ဝိုင်းသယ်ပေးလိုက်စမ်း..”

ကားတွေနားကို ဒေါင်းနီတို့ရောက်လာကြတော့ အဖြူရောင်နှစ်ထပ် တိုက်ပုလေးရဲ့ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကနေ ခွန်းက စီးကရက်သောက်ရင်း လှမ်းကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှာရန်က မြေသံဖွဖလေးနှင့်ရောက် လာပြီး..

“ကိုကြီး..”

ခွန်းရဲ့ကျောပြင်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ဖက်ခနဲကပ်လိုက်ပြီး လှန့် သော်လည်း..

“ဘာလဲ..”

“ကိုကြီးက မလန့်ဘူးလား..”

“ဘာကိုလန့်ရမှာလဲ..”

“သိဘူးလေ..မဟုတ်တာလုပ်တဲ့လူတွေဆိုရင် လန့်သွားတာပဲဆို တော့..”

ရန်ကဆံပင်တွေကို လှလှပပလေးခါလိုက်ပြီး ခွန်းရဲ့ဘေးမှာရပ်၍ ပဲအိတ်တွေချုပ်ပြင်နေသည့် ကားနဲ့အလုပ်သမားတွေဆီ လှမ်းကြည့်ကာ..

အခန်း(၇)

စက္ကူပန်းတွေနဲ့ ခုံတန်းဝိုင်းကြီးနားမှာ ခြောက်ကိုဦးထိုးရပ်ထား သည့် မန်ကျည်းရောင်လန်ခရူဇာကားကြီးကို မြင်လိုက်လျှင် ဒေါင်းနီမျက် ရုံးလေးတွေ တွန့်ကုတ်သွား၏။ သို့သော် ကိုယ့်ဘာသာစက်ဘီးတွန်း၍ ဂိုဒေါင်ရှေ့ထိ ဝင်လာခဲ့လျှင်..

“ဒေါင်းနီရှေ့သူဌေးသားရောက်နေတယ်ဟဲ့ သိလား..”

“မနေ့ကအလုပ်မဆင်းတော့ဘူးလို့ ပြောသွားတဲ့စင်မာလင်းက လည်း ခုတော့အလှအပတွေပြင်ပြီး အလုပ်လာဆင်းနေတယ်..ဟိ ဟိ..”

“စင်မာက မနေ့တည်းက ဆင်းလို့ရရင်လာဆင်းမှာလို့ ပြောသွား တာပါ..ဒီနေ့ကုန်ကားတွေရောက်မှာဆိုတော့ သူမလာရင် အန်တီစိတ်ဆိုး မှာပေါ့..”

“ကုန်တင်တာချတာက ယောက်ျားလေးတွေအလုပ်ပါဟာ..ကုန်ကား တွေကျလာရင် ငါတို့တောင်နားရသေးတယ်၊ ကားတွေပြန်သွားမှ..”

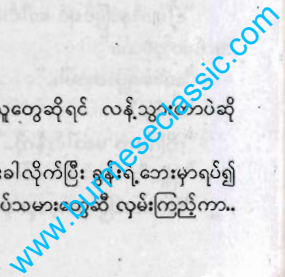
“ဟေး..ဒေါင်းနီတို့ မသက်တော့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ..”

“အဲ..”

“အန်တီခေါ်နေပြီ..”

“ဘယ်သူတွေရောက်နေပြီလဲ..ရှိသလောက်လာခဲ့ကြ၊ ဒီမှာဦးဝတုတ် တို့မလာကြဘူး..တစ်ယောက်တစ်ဖက်လာခဲ့ကြစမ်း..”

ပဲအိတ်တွေအပြည့်နှင့် ကားနှစ်စီးဟာ လမ်းကျယ်သလောက်ပြည့် နေတော့သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းသည်ရင်ညွှန့်ထိ ညွတ်ကျနေသော စိန်ကုံး

“ကိုကြီးက မဒေါင်းနီနဲ့ဟိုဒရိုင်ဘာ ဘယ်လိုဆက်ဆံရေးရှိနေသလဲ ဆိုတာ ဒီကနေတိတ်တဆိတ် လေ့လာနေတာမဟုတ်ဘူးလား..”

ပဲကားမောင်းသည့်ဒရိုင်ဘာက ခပ်ပိုင်ပိုင်တောင်းတင်းသည့် ခန္ဓာ ကိုယ်ရှိက ကားရှေ့နောက်ကို ပုဆိုးတမမနှင့် ခွန်းတောက်ဟဲတော့မည့် မင်းသားလို လျှောက်နေ၏။ ပြီးတော့ ခြေစုံရပ်လိုက်သည့်နေရာသည် ဒေါင်းနီရဲ့ဆေးမှာ.. ။

“ဟိုမှာလေ..ကိုကြီးရဲ့ အဲ..”

“အင်..ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ပါ..”

သူမပြောနေသည့်စကားကို ခွန်းကနားထောင်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့တာ မို့ ဖုန်းခေါ်နေတာမှန်းသိတော့ ရနံ့နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားသည်။

“အင်..ခုပဲလုပ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်ခိုင်းလိုက်တာ..”

ဖုန်းချပြီးတဲ့အထိစောင့်နေပြီးမှ ရနံ့ကလက်လေးဝိုက်ကာ.. ။

“ကိုကြီးခုနကပဲရောက်တယ်..ရေချိုးပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်တယ်၊ တစ်မေးမှလည်း မမေးသေးဘူး..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ..”

“အခုဘာတွေလုပ်ပြန်ပြီလဲ..တကယ်ပဲ ရန်ကုန်မှာအလုပ်တွေပိလို ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန် နားတယ်ဆိုပြီး ရောက်တာနဲ့ဒီအလုပ်ပဲ..”

ခွန်းက ဘာမှမပြောဘဲ လမ်းဘက်ကိုလှမ်းကြည့်နေသဖြင့်.. ။

“ကိုကြီး..ကိုကြီးကို ညလေးပြောစရာရှိလို့သိလား..”

“ဒေါင်းနီအကြောင်းမပါစေနဲ့..”

“ဘာရယ်..”

“ငါ့မျက်နှာမြင်ရင် ဒေါင်းနီအကြောင်းပဲပြောနေကြတာ..နားမီးခိုး ထွက်တော့မယ်..”

“မေမေပြောတာပါ..”

“ဟွန်း..”

“ကိုကြီးက မဒေါင်းနီကို..”

“ရနံ့..”

“အဟဲ..မပြောတော့ဘူး မုန့်ဖိုးပေး..”

“ဘာဆိုလို့လဲ..”

ခွန်းက ရှေ့ကိုပြန်လှည့်သွား၏။ ရနံ့ကဇွတ်.. ။

“ညလေးတို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလောင်းတော်ကဿသ သွားဖူးကြ မလို့..အဲ့ဒါ..”

“ဘုရားအကြောင်းပြပြီး လျှောက်ကဲချင်တာ..”

“ကိုကြီးကလေ..မပေးမှာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ညလေးတို့အိမ်မှာ ဘယ်လုပ်ငန်းမဆို ကိုကြီးပဲဦးစီးနေတာ..တကယ်ဆို..”

“တော်ပြီ..”

ခွန်းကခေါင်းခါ၍ ညီမဖြစ်သူကို ငဲ့ကြည့်ကာ.. ။

“နင့်အကြောင်းတွေ မေမေငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြောထားတာ ပြည့်နေတာ ပဲ..”

“ဟာ..အဲ့ဒါမေမေအထင်လွဲနေတာပါကိုကြီးကလည်း၊ ရနံ့ကအဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး..”

“မသိချင်ပါဘူး..အဲ့ဒါတွေရော မုန့်ဖိုးပေးဖို့ရော မေမေနဲ့ပြော၊ နင့် ကိစ္စတာမှဝင်မပါရဘူးလို့ မေမေငါ့ကိုပြောထားတယ်..”

“ဟာ..”

ရနံ့ခြေလေးဆောင့်၍ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ခွန်းက သူမကိုခြေဆုံးခေါင်း ဆုံးကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်လျက်.. ။

“အငယ်ဆုံးဖို့ အားလုံးကအလိုလိုက်ထားတာ..”

“ကိုကြီးကလည်း ရနံ့မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ..”

“အစ်ကိုတွေကအနားမှာမရှိ မေမေကအလုပ်မအားတာနဲ့ လွတ်နေ တာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းကတော့ ရောက်လာသည့်လူတွေကိုကြည့်ကာ အ အားကြီးသင့်လျက် မျက်လုံးတို့သည် ဝရန်တာဆီချက်ချင်းရောက်ခဲ့သွား သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့မှာစုဖြူရပ်လာသည့် အလုပ်သမားငါးယောက်ကို ပြန်ကြည့်မိတာ.. ။

“ဒါနဲ့..မနက်အစောကြီးက ငါ့ဖုန်းဆက်တော့ အခင်းထဲကခေါ်ထား လို့ဆို..”

“ဟဲ့..ဟဲ့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးခွန်းဖုန်းဆက်တာနဲ့..အဲ့ဒါ..”

“တော်ပါပြီ..တော်ပါပြီ၊ ဘယ်သူကြောင့်ပဲလာလာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..အဲ့ဒီမှာ အိတ်တွေသာမြန်မြန်ချစမ်းပါ..”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ မနိုင်မနင်းသယ်နေကြသည့် မိန်းကလေးတွေကို ပြန်ဝင်ခိုင်းလိုက်၏။ သို့သော် ဒေါ်သင်းသင်း ဒေါင်းနီကို သတိရသွားလျက်.. ၊

ဒေါင်းနီတို့လုပ်နေကြတာမြင်လို့ ခွန်းအလုပ်သမားပြေးလွှားခေါ်လိုက်တာလား.. ၊

အခန်း(၈)

“အဲ့ဒါဟုတ်တယ်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲမေမေ..”

“ဘာ..”

“ဒေါင်းနီကိုခေါင်းစဉ်မတပ်ဘဲနဲ့ မိန်းမသားတွေက ယောက်ျားတွေထမ်းပိုးရမယ့် အဆမတန်အိတ်ကြီးတွေကို မနိုင်မနင်းသယ်ယူနေတာ ဖြစ်မတော်လို့ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလား..”

“အောင်မလေး..အောင်မလေး၊ စကားတတ်လိုက်တာကြည့်စမ်း.. မအေဘာမှထပ်မပြောသာအောင် ထမင်းရည်ပူလျာလွှဲပြောနေတာ..သင်းက..”

ဒေါ်သင်းသင်း အသည်းတွေယားနေတော့သည်။ ဒါကိုမေးချင်လွန်းလို့ သင်းအိပ်ရာကနိုးအောင် ပြန်စောင့်နေရတာပဲ စိတ်မရှည်နိုင်။ နိုးလာတော့လည်း ကိုယ်လက်သန့်စင်တာနဲ့ ထမင်းစားတာနဲ့ ပြီးတော့ ဖုန်းပြောနေတာလည်း တစ်ကောလီပြီးတစ်ကောလီ မပြီးနိုင်အောင် ကိုယ်က ခေါ်မလိုလုပ်လိုက် ဟိုကခေါ်လိုက်.. ၊

“မင်းပြန်ရောက်လာတည်းက လူတွေကဒေါင်းနီနဲ့..”

“လူတွေမဟုတ်ဘူး..မေမေပဲဖြစ်နေတာ..”

“ဟဲ့..မအေဆိုတာ..”

“မိဘစိုးရိမ်လွန်းရင် နိမိတ်ဖတ်သလိုပဲ..တကယ်ဖြစ်သွားတတ်တယ်..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ကြားဖူးတာပြောတာ..”
 ခွန်းက ဆိုင်ကယ်လ်သော့ဖြုတ်၍ လှည့်ထွက်သွားလျှင်.. ။
 “ခွန်း..မင်းနော်၊ ပြောလိုက်ရင် ဘာမှမသိသလိုလို ဘာမှမဟုတ်သလိုလိုနဲ့..”
 “မဟုတ်ပါဘူးပြောခဲ့တိုင်းရော မေမေယုံလိုလား..”
 “မင်းမျက်နှာကြီးက ယုံချင်စရာမှမရှိဘဲ..”
 ခွန်းက ဒေါ်သင်းသင်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ရပ်လိုက်ကာ.. ။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ..ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ဒေါင်းနီကိုတွေ့နေရလို့လား..”
 “ခွန်း..”
 “ဟား ဟား ဟား ဟား..”
 “မင်းတော့နော်..ဟင်း၊ ဟွန်း..ငါ ခေါင်းခေါက်မိတော့မယ်သိလား၊ ဒါကဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ..ရောက်လာရင်ဖမ်းလို့မမိဘူး..”
 “ဖမ်းလို့မရအောင် မေမေသားက ကြက်လေးငှက်လေးမှမဟုတ်ဘဲ..”
 “သွားစရာရှိလည်းခဏနေဦး..စကားရော ဖောရောနဲ့..”
 ခွန်းက ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍.. ။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ..”
 “နေဦးဆိုနေဦးပေါ့..မေမေလည်းသွားစရာရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်းလိုက်မလို့..”
 “မေမေ..”
 “ဘာလဲ..”
 “ကျွန်တော်ဒေါင်းနီနဲ့ စကားသွားပြောမှာစိုးလို့လား..”
 “မင်းဘာသာ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်နေတာ..”
 “ကျွန်တော်ကလုပ်ပါတယ်..မေမေပဲ အရွယ်လွန်ရင်ကျက်နေတဲ့ သားနောက်လိုက်ရင်း မေမေသမီးလေးကို မျက်ခြေပြတ်သွားမယ်..သတိလည်းထားဦး..”
 ဟင်.. ။
 ဒေါ်သင်းသင်းစိတ်ပူသွားလေသည်။ ဒီကောင်မလေး ဆေးရုံအသစ်ကို ရောက်လာတဲ့ဆရာဝန်လေးနဲ့ ဘာလိုလိုကြားနေတာကြာပါပြီ။ ဒါပေ

မယ့်မေးလိုက်တိုင်း မဟုတ်ဘူးပဲငြင်းနေသည်။ နီးစပ်ရာသူငယ်ချင်းတွေကို မေးတော့လည်း အစဖော်မယ့်သူမရှိ.. ။
 ထို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူးများလားလို့ တွေးမိလိုက် ဒါကိုမေ့သွားလိုက်နှင့် ဘာမှမသိချာမသိခဲ့ပေ။ ခွန်းကမနက်ကမှရောက်လာတာ ဒါကိုဘာလို့ ထည့်ပြောသွားတာလဲ.. ။
 သူ့ဘက်မလှည့်အောင် ရန်ဘက်ကိုတမင်အာရုံပြောင်းတာလား..။ ။
 ဒါမှမဟုတ် အစ်ကိုတစ်ယောက်မို့ အများကြီးသိနေပေမယ့် မပြောဘဲနေနေတာလား.. ။
 ဒေါ်သင်းသင်းအတွေးတွေသာ များနေသည်။ ခြေလှမ်းတွေကတော့ ပိုဒေါင်တွေရှိရာ ဦးတည်နေခဲ့ပြီဖြစ်ကာ.. ။
 “ဒေါင်းနီတို့ပြန်သွားကြပြီလား..”
 “ရှင်..ကျွန်မတို့မပြန်သေးပါဘူး၊ အန်တီဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်..”
 ဒေါင်းနီထွက်လာတာမြင်ရမှ ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာကြည်လင်သွားသည်။ ခွန်းကသွားပြီဆိုတော့ တကယ်ပဲသူ့ကိုစွန့်သူသွားတာ ဖြစ်မှာပါ..
 “ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲအန်တီ..မအေးစန်းတို့ သော်တာတို့လည်း ပိုသေးတယ်..”
 “အေး..အတော်ပဲ၊ သော်တာကိုပြောစရာရှိလို့..”
 “သော်တာရေ..”
 “လာပြီဒေါင်းရေ..ပြန်နှင့်တော့ဟာ၊ ငါမပြီးသေးဘူး..”
 အလုပ်သမားတွေက ပြန်ခါနီးမို့ လုပ်လက်စတွေကို ကုန်းကျုံးလုပ်မနကြတာ ခေါင်းမဖော်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သော်တာအလုပ်တွေကို ဒေါင်းနီပင်ယူတာ ဒေါ်သင်းသင်းစောင့်နေကြောင်း ပြောလိုက်လျှင်.. ။
 “ဟင်..အန်တီစောင့်နေတယ်ဟုတ်လား၊ ဘုရားရေ..ဘာများပြောမှာလဲမသိဘူး၊ ငါ့ညီမဒီနေ့အလုပ်မဆင်းတာကို ဆွဲမလို့များလား..”
 “မဟုတ်လောက်ပါဘူး..ငါ့အထင်သူဌေးသားရောက်နေတော့ဦးညည်း မျက်နှာထပ် ငါ့သားနဲ့နီးတဲ့နေရာမှာမနေနဲ့ဆိုပြီး နှင့်ကိုအလုပ်ထုတ်မှာ ဖြစ်နိုင်တယ်..”
 “အယ်..”

“ဘာဖြစ်လဲဟယ်..ကွယ်ရာမှာချိန်းတွေလည်း ရတာပဲကို့..”
“အောင်မလေး..ပြောတာနဲ့တင်ရင်ခုန်နေပြီ၊ ဟီး..ဟီး မေစိုးရေနေ့ တိုင်း အဲ့လိုလေးပြောပေးစမ်းပါ၊ အပျိုကြီးဖြစ်နေရတဲ့ဘဝ နေပျော်သေ ပျော်ဖြစ်ရအောင်..”

“ဟား ဟား ဟား..”

မေစိုးက ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် အစအနောက်သန်သည်။ ကျန်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးတွေ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ရယ်ကြရင်း သော်တာကမျက်နှာကို တည်၍ ချောင်းတွေဘာတွေဟန်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ထွက်သွား၏။

“အဲ..အပျိုကြီးကတော့ လူကသာပြားချပ်ချပ် ပိန်ရှည်ရှည်ရယ်..မှန်း လိုက်ရင် ဝွယ်ရှယ်မှ..”

“ဒါကတော့တို့လည်း ဒီလိုပါပဲ..တစ်သက်လုံးပေါင်းသွားရမယ့် ယောက်ျားက တရေးနိုးထကြည့်မိရင်တောင် ပြန်မအိပ်နိုင်တော့အောင် ချောနေလို့ကတော့..”

“အယ်ကြည့်စမ်း..ပြန်မအိပ်တော့ဘူးဆိုတော့..အဲ..”

“ထိုင်ကြည့်နေမှာပေါ့ဟ..”

“ဟင်..သူများအိပ်နေတုန်းဆိုရင်တော့..”

“သူ့မျက်နှာလေးကိုပြောတာပါဟယ်..နင်တို့ကလည်း ပြောချင်တာ က အဲ့လိုချောချောဖြောင့်ဖြောင့်လေးသာရလို့ကတော့ သူ့သူတို့အီးချိ အောင် ရှာကျွေးပါရစေ..”

“မယ်သူ့..အဲ့ဒါယောက်ျားလေးတွေ ပြောရမယ့်စကားမို့လား..”

“အောင်မလေး..ခုခတ်ကြီးမှာ မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်မက တော့ဘူး၊ မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ထမ်းပဲ..အဲ့ဒီတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းတာအတူတူပဲ၊ ပြောရမယ့်စကားကျမှ ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောလို့ မရဘူးဖြစ်စရာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ထောက်ခံတယ်၊ ဟဲ့..ဒေါင်းနီငြိမ်လှချေလား၊ တစ်ခု ပြောလေ..”

“ပြောချိန်မရဘူးမေစိုးရေ..ငါ့သမီးလေးကို ကျူရှင်မှာဝင်ခေါ်ရမှ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး..”

ဒေါင်းနီက ဘယ်သူပြောတာမှ ဝင်မပြော။ ရပ်လည်းမနေဘဲ သော် တာလုပ်သွားသည့် ငရှုတ်အိတ်ဟောင်းတွေကို နေရာတကျစုထပ်နေရင်း ဒေါင်းတောင်ထောင်မကြည့်.. ၊

“ကလေးကဖြင့် ဒီကလုမ်းခေါ်ရင်တောင် ကြားရပါတယ်ဟာ..”

“အေးလေ..သူ့အရင်ကျော်ဆင်းရင်လည်း ဒီကိုမလာတတ်တာကျ လို့..”

“အဲ့ဒါက ဒီမှာနေတုန်းကလေ..မနေတော့တာမှ မလာစေချင်တော့ ပါဘူးမေစိုးရယ်၊ ကလေးဆိုတာ အရိပ်သုံးပါးနားလည်တာမဟုတ်ဘူး..” သူတို့တွေ ဒေါင်းနီအလုပ်လုပ်နေတာနဲ့ မတ်တပ်ရပ်စကားမပြော တော့ဘဲ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းပဲပြောဖြစ်ကြက.. ၊

“နင်ကလည်းပြတ်ပါဒေါင်းရယ်..ငါတို့ဒေါင်းလေးကို လွမ်းနေကြ တာ..”

“ဟုတ်ပ..ကလေးကိုခေါ်ခဲ့ပါဦး၊ ငါ့သမီးလေးက ငါ့ကိုတအားချစ် တာ..သူ့ပါးလေးကို မွေးမွေးမပေးရတာတောင် ကြာပြီ..”

သူမကတော့ ဘယ်တော့မှမခေါ်ခဲ့ဖူး ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ဒီမှာနေ စဉ်တည်းက သူ့အဒေါ်အိပ်ခန်းထဲထဲ ကလေးပါသွားတိုင်း ဘယ်သူနဲ့တွေ့ ပြီး ဘယ်လိုဆူငေါက်လိုက်မလဲလို့ တွေးမူနေခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေတတ်အောင် သေချာပြောပြဆုံးမထားခဲ့မိ သည်။ အားလုံးကိုတော့ ကလေးကလည်းခင်မင်နေတာ သိပေမယ့်.. ၊

“ဒေါင်းနီရေ..နင့်ကိုခေါ်ပြန်ပြီ..”

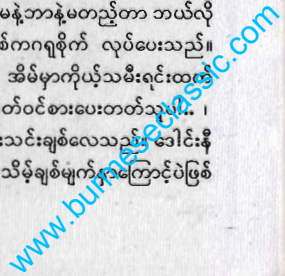
တွေးနေတုန်း သော်တာပြန်ဝင်လာကာ ကိုယ့်အလှည့်ကျကြောင်း သတင်းပေး၏။ သို့သော် သော်တာကိုမေးစိုးတို့မေးနေတာ ကြားလိုက်သ ဖြင့် ဘာအကြောင်းပြောမှာလဲဆိုတာကို သိလိုက်ပြီးဖြစ်က.. ၊

အခန်း(၉)

“အန်တီခဏလေးနော်...ကလေးစောင့်နေမှာဦးလို့...”
 ဒေါ်သင်းသင်းပြောစရာတွေ ပြင်ဆင်ထားရင်း စောင့်နေရတာမို့
 ‘ခဏလေး’ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့ မအီမလည်ကြီးဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့လျက်...
 “တွေ့လားသိမ့်ချစ်..ညည်းအစ်မနေပုံထိုင်ပုံကိုက အချိုးမပြေတာ
 မသိရင် သူကသူ့ဈေးချွေးမရဲ့အစ်မမို့ ထင်သလိုနေခွင့်ရှိနေသလိုမျိုး..”
 လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန်လေးနဲ့ ထွက်လာခဲ့သည့်ချစ်လည်း အပြင်
 ရောက်တာနှင့် အဆင်မပြေသံတွေနဲ့ပဲ တည့်တည့်တိုးရကာ.. ၊
 “ငါခေါ်ရင်လာပါလား...ငါကပဲသူ့ကို ပြန်စောင့်ရဦးမယ်လို့...”
 စိတ်တိုပြီး မစောင့်တော့ဘဲ ထထွက်သွားတာလည်းမဟုတ်.. ၊
 “ကလေးကျောင်းဆင်းသွားရင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာဦးလို့
 ထင်ပါတယ်အမေရယ်..ပြီးတော့ စကားအေးဆေးပြောချင်လို့ နောက်ပိုင်း
 မတင်းရအောင် ကလေးအရင်သွားခေါ်ထားတာနေမှာပါ...”
 ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲမို့ မျက်မှောင်ကုတ်မပြေပေမယ့် နေသာထိုင်
 သာတော့ ရှိသွားခဲ့သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ပုံပုံ
 စီဖြစ်ကာ သိမ့်ချစ်က ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှုတ်ဖက်လေးရယ်။ ဒေါ်ခင်နီက
 တော့ အရပ်ကလည်းမိန်းကလေးချင်း ယှဉ်ရင်ကျောချင်သည်။ အသား
 လတ်ပေမယ့် ဝင်းနှစ်နေသည့်အသားရောင်မျိုးမို့ မျက်လုံးမျက်ခုံးပေါ်
 တော့ ပြည့်စုံသည့်အလှလို့ပြောရမည်သာ။ ထိုပြင်.. ၊
 လှနေတာထက်ပိုနေသည့်အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာအရွက်အဝန်းတို့က

ဘယ်နေရာမှာရှိနေနေ မီးမောင်းထိုးပြထားသလို ထင်နေသေးသည်။ သူ
 မက ကလေးအမေမုဆိုးမလေးဖြစ်နေသည့်အတွက် ဒေါင်းနီရဲ့ပေါ်လွင်
 ထင်ရှားမှုက ခုခေတ်ဆယ်လီတွေနဲ့ နှင်လားငါလားလို့ပြောရမည့်အဖြစ်..
 ဒီလိုယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတဲ့မိန်းမမျိုးနဲ့
 တော့ ကိုယ့်သားကိုအရိပ်လေးတောင် မဟပ်စေချင်တာအမှန်ပင်။ ဒါပေ
 မယ့် တခြားအလုပ်သမားတွေနဲ့ စကားပြောနေရင်း ဒေါင်းနီမျက်နှာကို
 မြင်လိုက်ရလျှင် ကိုယ့်အလုပ်သမားဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးဖြစ်မလာဘဲ ဒေါသ
 ထွက်သလို မကျေနပ်သလို ဖြစ်လာတာဘာကြောင့်ဆိုတာမသိ.. ၊
 “မေမေပဲအစတုန်းကတော့ ဒေါင်းနီကပျံ့ရည်လေးသန့်သန့် ချော
 ချောလှလှလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးဆို...”
 “ဒီကောင်မလေးက မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်ရုပ်လေးတဲ့ မေမေပဲ...”
 ခွန်းနဲ့ကိစ္စရှိခဲ့တာ သိတဲ့အချိန် သူမဆတ်ဆတ်ချီထုတ်တော့ ရနံ့က
 တစ်ခုချင်းပြန်မေးနေသေးသည်။ ဘယ်လောက်လှလှ ရုပ်ရည်လေးကိုချစ်
 သည်။ သမီးလေးလို သဘောထားနိုင်သည်။ ချွေးမအဖြစ်တော့ လက်မ
 မှီနိုင်.. ၊
 “အမေ..မြည်းကြည့်ပါဦး၊ သံပရာရည်နည်းနည်း ညှစ်လိုက်တယ်..
 မှန်လွန်းရင် လေချုပ်နေမှာဦးလို့...”
 “ရပါတယ်အေ...အချဉ်မပေါ်ရင် ပြီးတာပဲ...”
 ပြောပြီး လက်ဖက်အစ်ကိုပုလွန် တစ်ခွန်းခပ်စား၏။ မျက်လုံးကတော့
 ဒေါင်းနီထွက်လာမယ့် လမ်းကြားဆီကိုလှမ်းကြည့်နေလျက်ရှိကာ.. ၊
 “အင်း...အဲ့လောက်အချဉ်လေးနဲ့လည်း ကောင်းသား...”
 ဒေါ်သင်းသင်းကျေနပ်သွားသည်။ သူမနဲ့ဘာနဲ့မတည့်တာ ဘယ်လို
 ဖလားရောစပ်စားရမယ့်ဆိုတာတွေ သိမ့်ချစ်ကကရုစိုက် လုပ်ပေးသည်။
 ဟင်းချက်ရင်လည်း လက်ရာကောင်း၏။ အိမ်မှာကိုယ့်သမီးရင်းထုတ်
 မကောင် ကိုယ့်ကိုရောအိမ်တွင်းရေးကိုပါ စိတ်ဝင်စားပေးတတ်သူပဲ.. ၊
 ထို့ကြောင့် သိမ့်ချစ်ကိုတော့ ဒေါ်သင်းသင်းချစ်လေသည်။ ဒေါင်းနီ
 ကို နေရာတကပြောမထွက်ရက်တာလည်း သိမ့်ချစ်မျက်နှာကြောင့်ပဲဖြစ်
 သည်။

“သိမ့်ချစ်...နင့်ယောက်မကို အကဲခတ်မိလား။ ခုတလောခြေလှမ်း ပျက်နေသလိုပဲ..”

သစ်ပင်ကိုပတ်ဝိုင်းထားသည့် ခုံတန်းလေးမှာပဲ သိမ့်ချစ်ကဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ.. ။

“သမီးကိုကားမောင်းသင်ပေးတုန်းကတော့ ဒေါက်တာပိုင်သူကိုသ ဘောကျကြောင်းတွေ မိုးမွန်အောင်ပြောနေတာပဲအမေ..”

“နေ့တိုင်းပြောနေတာလား..သူ့စကားထဲမှာ ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ သူက ချစ်နေတာလား...ဟိုကကြိုက်နေတာလား။ နှစ်ဦးသဘောတူရည်ငံနေတဲ့ အဆင့်လား..”

မေးခွန်းတွေချည်းထွက်လာခဲ့ပြီး အဖြေကိုလည်းမစောင့်.. ။

“ငါ့သမီးလေးတော်လှ တော်လှနဲ့ ယောင်းမမြင်းစီးထွက်လာတာမျိုး ဖြစ်ရင်တော့ သူ့အစ်ကိုတွေနဲ့ အရှက်ပြန်းပြန်းကွဲရတော့မှာပဲ..ပြောစမ်း ပါဦး။ သမီးယောက်မဆိုတာ မိဘထက်ပိုနီးစပ်ပါတယ်..ညည်းကိုရနဲ့ ရင် ဖွင့်တာမရှိဘူးလား..”

ချစ်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရနံ့က အသေအလဲကြိတ်ကြိုက်နေတာပါ လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောပြရမလဲ.. ။

“ဘာဖြစ်လဲနော့..သူလည်းလူပျို ရနံ့လည်းအပျိုပဲဟာ သူကအလုပ် နဲ့လက်နဲ့မပြတ်တဲ့သူ၊ ရနံ့ကအားနေတဲ့သူ..ဒါကြောင့်သူ့ဆီရနံ့ပဲသွား တယ်။ မိန်းမနောက်ပိုင်းလိုပြောလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး..”တဲ့.. ။

ဒါကလွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လခုနစ်လက ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ။ ရ လောက်ဆိုရင်တော့.. ။

“ငါသော်တော့ကိုမေးကြည့်ပြီးပြီ..သူတို့ညီအစ်မက ဆေးရုံးနားမှာနေ တာလေ။ နောက်ပြီး သူ့ညီမရတနာက ရနံ့နဲ့ကျောင်းနေဘက်တွေ..ရ လည်း ရနံ့ကပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ချေးထားတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်..”

“အမေက ရနံ့ကို ရတနာကအောင်သွယ်နေတယ်ထင်လို့လား..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် ရနံ့နဲ့ရတနာ ငွေကြေးကိစ္စတွေဘယ် လောက်ထိ ပတ်သက်ထားကြသလဲပဲ မေးတာပါ။ ဘာအကြောင်းမှမပါ ဘူး..”

ထိုစဉ် ဒေါင်းနီလာနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ.. ။

“မမကိုခေါ်တာက ဘာအတွက်လဲဟင်..”

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်သင်းသင်းက လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဒေါင်းနီတို့လာ နေကြတာကို မြင်သွား၍.. ။

“ရနံ့ကြောင့်ပဲ..” လို့ ပြောလိုက်ရင် စကားကြောကပြတ်တောက်သွား ခဲ့၏။ အနားရောက်လာတော့ အနီရောင်တိရုပ်အနီရဲရဲ ဘောင်းဘီရှည်အ နီရဲရဲလေးနှင့် ဥဒေါင်းငယ်ကိုကြည့်မိပြန်ကာ ဒီကလေးပေါက်စလေးက လည်း မအထက်တောင် လှနေပါသေးလားဟု တွေးမိရင်.. ။

“ကျူရှင်ကလည်း တစ်နေကုန်ပဲလား..”

“ခြေထောက်ညှပ်မယ်သမီးလေး..ဖြည်းဖြည်းဆင်း..”

ဒေါ်သင်းသင်း မျက်နှာတင်းသွားတာကိုလည်း သတိမထားမိဘဲ ဥဒေါင်းစက်ဘီးပေါ်က ဆင်းတဲ့အထိ စောင့်သည်။ သမီးဖြစ်သူမြေပြင် ပေါ်မှာ ချောချောမောမောခြေစုံရပ်ပြီးမှ.. ။

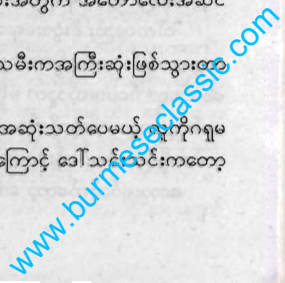
“ကျူရှင်မှဟုတ်ဘူးအန်တီ..မျှကြိုက်လေးထိန်းတဲ့ ဆရာမဆီမှာအပ် ထားတာလေ။ မနက်ရှစ်နာရီကနေ ညနေငါးနာရီထိ..”

ပုံမှန်ကျောင်းချိန်က လေးနာရီဖြစ်သည်။ ဆရာမကအပျိုကြီးလည်း ဖြစ်ကာ မိခင်အိုကြီးနဲ့ သားအမိနစ်ယောက်တည်းနေတာပို့ အိမ်ကြီးကျယ် ဖန်သမျှ ကလေးတွေကို လွတ်လပ်စွာနေစေသည်။ ကလေးတွေကလည်း ပျော်သည်။ ကလေးအမေတွေကလည်း ဆရာမကိုချစ်ကြ၏။

ကြာတော့လည်း ကျောင်းချိန်ရယ်မဟုတ်တော့ဘဲ ငါးနာရီသာသာ ငါးနာရီခွဲလောက်ကျမှပဲ မိဘအားလုံးလာခေါ်ကြလေသည်။ ဒီဆရာမဆီ မှာ အပ်ထားနိုင်ခြင်းက ဥဒေါင်းငယ်လေးအတွက် အတော်လေးအဆင် မပြနေတာဖြစ်ကာ.. ။

“အဟွန်း..မျှကြိုက်ကျောင်းဆိုတော့ သမီးကအကြီးဆုံးဖြစ်သွားတာ ပေါ့..”

ဒေါင်းနီကရယ်ရင် ကိုယ့်စကားကိုအဆုံးသတ်ပေမယ့် တူကိုဂရုမ ပိုက်သည့် အပြုအမူတွေများပြားလာတာကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းကတော့ ပြုံးဖို့တောင် သတိမရနိုင်။ သို့သော်.. ။

“အန်တီပြောစရာရှိလို့ဆို..ပြောလေ..”

ကလေးအတွက်ကလွဲပြီး ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် အဓိကမထားတတ်သည့် အစ်မဖြစ်သူကြောင့် ချစ်ကလည်းကြားကနေ အနေခက်နေရတာ.. ။

“အဟွန်း...ထိုင်လေမမကလည်း၊ လာ...မီးမီးကို တီတီချစ်ကမုန့်ကျွေးမယ်..”

ဘာပြောမှာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် အစ်မနဲ့ယောက္ခမကြားမှာ မနေချင်တာဖို့ ချစ်ကညဒေါင်းကိုလက်ဆွဲခေါ်သွား၏။ ဒေါင်းနီဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ.. ။

“ဟဲ့..ချစ် အဲ..”

ကမန်းကတန်းတားမည်ပြင်မိပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာသတိရသွားကာ ဘာမှမဟုတ်တော့သလို ရယ်လိုက်ပြီး.. ။

“နင့်တုမ လည်ချောင်းနာနေတယ်..ရေခဲရေတွေ မတိုက်နဲ့လို့..နော်..”
သူမထိန်းလိုက်ပေမယ့် ကလေးကိုမခေါ်သွားစေချင်တာမှန်း ချစ်ကသိသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းလည်း သိနေနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းကတော့ ပြောတာတွေကို ခွဲခြားခံစားနေဖို့ထက် ဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဘယ်လိုအားကိုးတွေနဲ့ ဒီလောက်တောင် အကြောတင်းနေရသလဲဆိုတာပဲ ချာလပတ်ရမ်းအောင် တွေးနေမိတော့သည်။ ထိုအတွေးများကြောင့်ပဲ မူလပြောဆိုမေးမြန်းဖို့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြောဖို့စိတ်မကူးတော့ဘဲ.. ။

“ငါညည်းကို အလုပ်တစ်ခုပေးမယ်..ညည်းလည်းအပိုဝင်ငွေရှာချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲလေ၊ ဟုတ်တယ်ဖို့လား..”

မေးပြီး ဒေါင်းနီဖြေတာကိုလည်းမစောင့်.. ။

“ငါကလည်း စီးပွားရေးတွေနဲ့ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတယ်..ကျွန်တို့လူတွေကလည်း ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်နေတော့ ရန်ကိုအနီးကပ်ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူက မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်..ဥပမာ သူသွားရင်ဘယ်လမ်းသွားသွား အတူလိုက်ပေးရမှာမျိုးပေါ့၊ ဘာမှမပင်ပန်းဘဲ လစာသပ်သပ်အပိုရမှာ..မပင်ပန်းပေးမယ့် မနည်းစေရဘူး..”

စကားရပ်လိုက်တော့ ဒေါင်းနီကဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေသ

ဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ.. ။

“ပွဲရုံကအလုပ်လည်းမပျက်ဘဲ ရန်အပြင်ထွက်မယ်ဆိုရင် ထလိုက်သွားရုံပဲ..သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခရီးထွက်တာမျိုးရှိရင်လည်း ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရမယ်၊ ခရီးဝေးဆိုရင် လခနဲ့မဆိုင်ဘဲ သပ်သပ်ထပ်ပေးဦးမှာ..”

ပြောနေတုန်း ဒေါင်းနီတစ်ခုခုပြောမလိုမော့လာသဖြင့် ခဏစောင့်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ နေသောကြောင့်.. ။

“ငါတို့က ပိုက်ဆံပေးရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ခိုင်းလို့ရပါတယ်..ဒီကအလုပ်မပျက်လုပ်ရင်း လစာသပ်သပ်ရမှာကို ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်မက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိမ်းသက်တဲ့လူကို မခိုင်းချင်လို့..ညည်းဆိုတော့ သိမ့်ချစ်ရဲ့အစ်မဖြစ်တဲ့အပြင် စကားမများတတ်တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သိနေလို့လေ၊ ရန်ကလည်း ခင်တယ်ဆိုတော့..”

ဘာပြောမလဲစောင့်နေလိုက်တိုင်း ဘာမှမပြောသောကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားမိကာ.. ။

“ဘယ်လိုလဲ..လစာအတွက် စဉ်းစားနေတာလား..”

“မဟုတ်ပါဘူး..”

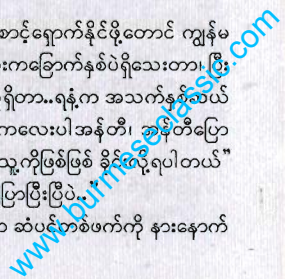
“မဟုတ်ရင်ဆက်ပြောမယ်..လစာကောင်းကောင်းပေးမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ညည်းဘက်ကတစ်ခု အနစ်နာခံရမှာက အိမ်ပြန်ချိန်ကိုသတ်မှတ်ထားလို့မရဘူး..အဲဒီအတွက် ကလေးကိုတော့..”

“ကျွန်မသမီးက စာသင်ချိန်ကလွဲရင် ကျွန်မမျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိနေမှာအန်တီ..အန်တီစိတ်ကူးတွေကို ငြင်းရမှာအားတော့နာပါတယ်..”

“ဘာ..ဒါဆို..”

“ကျွန်မသမီးလေးကို လုံခြုံအောင်စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့တောင် ကျွန်မနည်းကြိုးစားရဦးမှာ..ပြီးတော့ သမီးလေးကခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ သမီးကိုကျွန်မပဲစောင့်ရှောက်မယ့်သူရှိတာ..ရန်က အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ့်အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါအန်တီ၊ အဲဒီတီပြောခဲ့သလို သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ အန်တီဘာသာသူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ခိုင်တုံ့ရပါတယ်”

“လူတိုင်းကိုမခိုင်းချင်လို့ပါလို့ ငါပြောပြီးပြီပဲ..”
ဒေါင်းနီက အားနာသလိုလေးပြုံးကာ ဆံပင်တစ်ဖက်ကို နားနောက်

မှာ ညှပ်လိုက်ရင်း မျက်လွှာချ၍.. ။

“အန်တီခိုင်းချင်တဲ့လူက ကျွန်မဖြစ်နေတဲ့အတွက် ယုံကြည်ပေးတာကို ဝမ်းသာပါတယ်..ဒါပေမယ့် ကျွန်မမလုပ်နိုင်ဘူး..”

“နေစမ်းပါဦး..ညည်းကိုတစ်ခါတလေ စိတ်တိုင်းမကျတာရှိပေမယ့် ငါ့ဘက်ကလေးစားသမှုထားပါတယ်။ ဒါကလည်း သိမှီချစ်ရဲ့အစံမဖြစ်နေလို့ဆိုပါတော့..ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ညည်းဘက်ကမာနတွေ ပိုကြီးပြနေသလားလို့..”

မျိုးသိပ်ထားလို့မရတော့ တည့်တည့်ပဲပေးလိုက်မိသည်။ ဒေါင်းနဲ့ အံ့အားသင့်သလို မျက်ခုံးလေးမသိမသာပင်တက်သွားပေမယ့် ဒေါ်သင်းသင်းမျှော်လင့်ထားသလို ပက်ခနဲချေပသံတော့ ထွက်မလာခဲ့ပေ.. ။

“ညည်းသမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်အရာကမှအရေးမကြီးတော့တာ ငါတို့သိတယ်..ဒါပေမယ့် ‘သားချစ်ပစ်ရှာ’ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်ဒေါင်းနဲ့ ကလေးကိုဖက်တွယ်နေလို့ သူ့ဘဝအတွက်ကာကွယ်ရာရောက်မှာမဟုတ်ဘူး..လောလောဆယ်ညည်းနဲ့ ညည်းသမီးအတွက် ဒီပွဲရုံက ပိုအရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို မေ့နေရင်တော့..”

“ကျွန်မမေ့ပါဘူး..အဲ့ဒါကြောင့် မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်မဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားထားပါတယ်..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ သူမဆက်ပြောလာမည့်စကားကို ဒေါ်သင်းသင်းအလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေမှန်း နားလည်လိုက်သည်။ ထိုပြင် အနိုင်နဲ့ပိုင်းနိုင်မည့် စကားလုံးတွေက တနင့်တပိုင်းနှင့်ပြောဖို့စောနေတာမှန်းလည်း သိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမတည်ငြိမ်စွာပြောနိုင်ခဲ့၏။

“ကျွန်မပိုက်ဆံမပြည့်သေးလို့ ဒီမှာဆက်လုပ်နေတာပါ..လကုန်ရအလုပ်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ..”

“ဟင်..”

ဒါက ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသည့် စကားမို့ ဒေါ်သင်းသင်း ‘ဟင်’ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အလုပ်ထွက်မယ်ဟုတ်လား..ငါတို့ပွဲရုံက ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ကရှိသ

မျှ အလုပ်တွေထဲမှာ လုပ်ခအများဆုံးနဲ့ ဆယ်နှစ်ရာသီမပြတ်ဘဲ လုပ်လို့ မလာလည်း ဒီမှာပဲ..စိတ်ဝင်စားစရာပါလားဒေါင်းနဲ့၊ ဒါကြောင့် ညည်းက ဂရုစိုက်တတ်တဲ့အမျိုးတွေ ဖြစ်နေတာလား..အလုပ်ကောင်းရထားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မဟုတ်မှလွဲရင် အားကိုးရမယ့် ယောက်ျားတွေထားတာများလား..”

ပြုံးနေသည့် ဒေါင်းနီမျက်နှာလေး တည်သွားသည်။

“ကျွန်မအားကိုးရှာတာမှန်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါယောက်ျားလူတဲ့ နည်းနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးအန်တီ..”

“ညည်းရဲ့ဝါဒတွေကို ငါကြားပါတယ်..ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံးမယူဘဲ နေမှာမှမဟုတ်တာ..”

ဒေါင်းနီက စူးခနဲကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စေ့ထားရင်းပြုံးသည်။

“ကျွန်မတစ်သက်လုံးကို အန်တီဘယ်လိုကြိုသိလိုက်တာလဲမသိဘူး..”

ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာ ရဲသွားသည်။

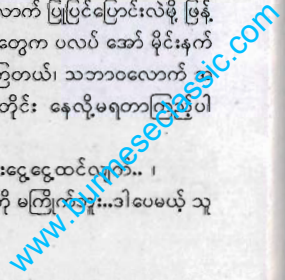
“ကျွန်မဘက်ကတော့ ဒီနေ့ထိခိုင်မာနေဆဲပါပဲ..မိန်းမတစ်ယောက် ဆင်းရဲတိုင်း တစ်ခုလပ်မှဆိုးမဖြစ်သွားတိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ကောက်ယူလိုက်ရုံနဲ့ အရာအားလုံးပြည့်စုံသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး..ယောက်ျားတိုင်း အားကိုးထိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“ငါပြောချင်တာကလည်း ညည်းဘဝအရှည်ကြီးကို မြှင့်ပြီးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ..သဘာဝတရားဆိုတာလည်း..”

“သဘာဝဆိုတာ လူတွေညာဏ်ရှိသလောက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ဖြန့်စင်းထားတဲ့ စာရွက်ဖြူပါပဲ..အဲ့ဒါမှာ လူတွေက ပလပ် အော် မိုင်းနက်တွေထွက်လာအောင် တွက်ချက်ပြင်ဆင်ကြတယ်။ သဘာဝလောက် အကျည်းတန်တာမရှိဘူး..လူတွေသဘာဝအတိုင်း နေလို့မရတာကြည့်ပါလား..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာလေးက တင်းမာခြင်းငွေငွေထင်လျက်.. ။

“ကျွန်မကတော့ သဘာဝတရားတွေကို မကြိုက်ဘူး..ဒါပေမယ့် သူ

များဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ထားတာတွေကိုလည်း ကိုယ်လက်ခံနိုင်မှခံမယ်..”

ပြောရင်း နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ.. ၊

“ကျွန်မပြန်တော့မယ်အန်တီ..မိုးချုပ်သွားမှာစိုးလို့..”

သူမနှုတ်ဆက်ရသည့် အကြောင်းအရင်းသည် ဥဒေါင်းငယ်လေး

ပြေးထွက်လာသောကြောင့်ဖြစ်ကာ.. ၊

“မေမေ..မီးမီးတို့ပြန်မယ်လေ..”

အခန်း(၁၀)

နေကကျဲကျဲတောက် ပူနေသည်။ ဒီနေ့အိမ်ခေါင်းရင်းထဲရံပြန်ကပ်
ဖို့ အလုပ်သမားနဲ့ချိန်းထားသဖြင့် အလုပ်ကနေ့တစ်ဝက်စောပြီး ပြန်လာ
ခဲ့သည်။ မနက်တည်းက ကလေးကိုကျောင်းပို့ပြီးပြန်မလို့ စီစဉ်ခဲ့သော်
လည်း ပွဲရုံမှာ အလုပ်တွေကျလာသဖြင့် မနက်ပိုင်းဝင်ပေးလိုက်ရသည်။

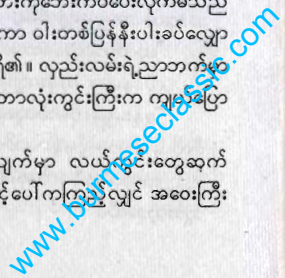
သူမဒေါ်သင်းသင်းတို့ရဲ့ ‘သင်းပဒေသာ’မှာ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့
ပေ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အတွက်နဲ့ချစ်မျက်နှာငယ်နေရာမှာကို စိုးရိမ်မိ၏။
စွန်းပြန်ရောက်နေတုန်းမို့ ပိုပြီးမလုပ်ချင်။ ဒေါ်သင်းသင်းဘာတွေ စိုးရိမ်
နေသည်။ ကိုယ့်ကိုဘာတွေပြောချင်နေသည်ဆိုတာလည်း သိနေသည်။

သိရက်နဲ့ဒီနေ့ထိ မသိသလိုနေထိုင်လုပ်ကိုင်နေခဲ့တာက လိုအပ်နေ
သည့်ငွေကြောင့်ပဲဖြစ်ရာ ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ သူမအလုပ်ထွက်ဖို့ အခိုင်အမာ
ဆုံးဖြတ်ပြီးသား.. ၊

“ဟိ..”

အနီးကပ်ကားဟွန်းသံကြောင့် စက်ဘီးကိုဘေးကပ်ပေးလိုက်မိသည်
ဘေးမှာ လမ်းမနှုတ်ခမ်းဘောင်ပဲရှိတော့ကာ ဝါးတစ်ပြန်နီးပါးခပ်လျှော
လျှောအောက်လမ်းထဲမှာ နွားလှည်းလမ်းရှိ၏။ လှည်းလမ်းရဲ့ညာဘက်မှာ
မြက်ခင်းတို့ဖြင့် စိမ်းစိုကျယ်ဝန်းသော ဘောလုံးကွင်းကြီးက ကျယ်ပြော
စွာရှိနေ၏။ ထို့ပြင်.. ၊

ဘောလုံးကွင်းရဲ့ညာဘက်ဆက်လျက်မှာ လယ်ပွင်းတွေဆက်
လျက် ရှိနေသောကြောင့် ကားလမ်းအမြင့်ပေါ်ကကြည့်လျှင် အဝေးကြီး

က စိမ်းညိုညိုတောတန်းကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် လှမ်းမြင်နေရလေသည်။ ညနေခင်းဘာသာယာယာဆိုရင်တော့ ဒီနေရာဟာ ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ရဲ့ လှပသောနေရာတစ်ခုဖြစ်သော်ငြား နေ့လည်ခင်းနေပူပူမှာ နွားလှည်းတွေလည်း ဖြတ်သန်းနေသည့်အချိန်ဆိုရင်တော့.. ။

“အဟမ်း...ဟား အဟွတ် အဟွတ်..”

အသက်အောင်ထားပေမယ့် မပြီးနိုင်။ ဂျူရှိုက်လိုက်တော့ ချောင်းထဲ ဆိုးအောင် ထိန်းနေလို့မရ။ ဒီကားဘာလုပ်တာလဲ.. ။

“အဟွတ်..အဟွတ်..”

ကျော်တက်သွားမှာပဲဆိုပြီး ဘေးကပ်ပေးတော့ တအိအိမောင်းနေသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားတော့ အတင်းပြန်ကပ်လိုက်၏။ အောက်မှာ နွားလှည်းနှစ်စီး တအိအိသွားနေသဖြင့် အပေါ်မှာလိုက်တက်နေသည့် ဖုန်လုံးရယ်၊ ဒီကားနောက်က ဖုန်ထုရယ်ကြောင့် ဒေါင်း၊ ဖုန်တွေထဲမှာ လုံးထွေးပျောက်ကွယ်နေရကာ.. ။

“တောက်..”

ရှမ်းကျောင်း(မယ်သီလရှင်ကျောင်း)ထိပ်ရောက်တော့ ပေါင်း(မြောက်ကူးတံတား)ပေါ် နှစ်စီးပြိုင်တက်ရမလိုဖြစ်လာကာ ကားကဒီဘက်ကိုဘဲ တင်းမီကပ်မောင်းလျှင်.. ။

“အား..”

“ဝုန်း..”

လူစရာစက်ဘီးပါ ဝုန်းခနဲထိုးလဲသွားလေသည်။ သို့သော် စက်ဘီးလဲပြီဆို ဦးအောင်စုန်ဆင်းတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် သူမဒဏ်ရာအကြံအကျယ် ဘာမှမရခဲ့ဘဲ.. ။

“ယုတ်မာတာ..တောက်..”

လဲနေရာမှ ကုန်းကျုံးပြန်ထလိုက်ပြီး တက်ခေါက်ကာ.. ။

“ခွန်း..ရှင်ကိုမသိဘူးမှတ်လေး၊ ကားကိုမြင်တည်းကသိတယ် ဒီလိုယုတ်မာမယ်မှန်း မသိလိုက်လို့သိလား..”

လက်သီးနှစ်ပက်ဆုပ်ပြီး အာခေါင်ခြစ်အော်ပစ်မိတာ ခါးပါညှစ်သွားတဲ့အထိ.. ။

“ဟွန်း..”

ကားပေါ်ကနေ နောက်ကြည့်မှန်မှာမြင်နေရသဖြင့် ခွန်းသွားတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပေါင်းအလွန်မှာပဲ ဘေးကပ်ရပ်ထားပြီး ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တာနှင့် သူ့ရှေ့မှာဒေါင်းနီက ခါးထောက်ရပ်နေပြီးဖြစ်ကာ.. ။

“ရှင်..ကျွန်မမှန်းသိလို့ ညစ်ပတ်ပြီး တမင်လိုက်ချိတ်တာမို့လား၊ ပုန်ဖန်ပြော..”

“ဘာကိုညာစရာလိုလို့လဲ..မင်းတောင် မုန်အနက်တွေထဲက ငါ့ကိုသိနေသေးတာ၊ မယ်ဗမာပြည်လို ကုန်းကွန်းငေးတဲ့ လူတစ်ကောင်လုံးကြီး..”

“အဲ့လူတစ်ယောက်လုံးက ရှင်ကားခေါင်မိုးပေါ် တက်ရန်နေလို့လား..”

“မခုန်ဘူး..”

“ရှင်ကားရှေ့ကနေ ကန့်လန့်ကန့်လန့်လုပ်နေမိလို့ဆိုလည်း မပြောဘူး..လမ်းအကျယ်ကြီး..”

“ဘယ်မှာကျယ်တာလဲ..”

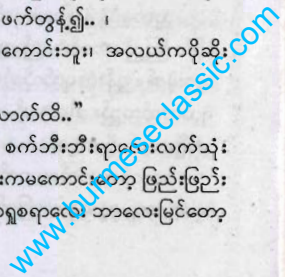
ပြောပြီး သူပြန်ကြည့်တဲ့အတိုင်း ဘောလုံးကွင်းဘက်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ပြီးမှ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြန်ကြည့်မိကြသည်။ ခွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ချဉ်းတူးရှိနေသော်ငြား ရယ်ပြုံးရိပ်တို့လည်း ထင်နေခဲ့လျက် ဒေါင်းနီမျက်ဝန်းတွေမှာ ဒေါသမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိ.. ။

သူမမျက်လုံးထဲကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသဖြင့် မျက်နှာလေးတင်းသွားလျှင် ခွန်းကမျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၍.. ။

“ကြည့်လေ..ဘယ်ဘက်ခြမ်းက မကောင်းဘူး၊ အလယ်ကပိုဆိုးတယ်..”

“ရှင်မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့..အဲ့လောက်ထိ..”

“ဆိုတာပေါ့ကွ..မင်းတို့ကတော့ စက်ဘီးဘီးရာဇလေးလက်သုံးလောက်ရှိနေရင် စီးလို့ရနေတာကိုး၊ လမ်းကမကောင်းတော့ ဖြည့်ဖြည်းမောင်းနေရတယ်..သွားလာရင်ကြည့်စရာရှုစရာလေး ဘာလေးမြင်တော့

လည်း ကြည့်မိရဲ့မိ..”

“ခွန်း..”

“ဘာလဲ..”

“ရှင့်ကိုယ်ရှင်ဘာထင်နေလဲ..”

“ဘာထင်သလဲ..မင်းပဲထင်ကြည့်စမ်းပါ..”

ဒေါင်းနီအသည်းယားသွားမိသည်။ ဟိုတုန်းကချစ်ခဲ့ကြတာမှန်သည်ကိုးတန်းကျောင်းသူတည်းက ဘာလိုလိုရင်ခန့်သံတွေက ဆယ်တန်းမှာချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းတက်ရင်း ကျောင်းသားချင်းချစ်မိကြတာ ဆန်းလို့လား.. ၊

သူဟာသူ သူ့ဌေးသားပဲဖြစ်ဖြစ် သိကြားမင်းဦးမာယရဲ့သားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဘယ်လိုလူကိုလက်ထပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပုံရှိလာရင်တော့.. ၊

“ပြောလေ..မင်းငါ့ကိုထားခဲ့တုန်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးထင်လို့ ထားခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါငါလည်းသိချင်တာ..”

ဒါကိုမပြောချင်သော်လည်း သူကစလာခဲ့ပြီမို့.. ၊

“သိချင်ရင်ပြောမယ်..”

“ပြော..”

“ရှင်ကသူဌေးသား..ကျွန်မက သူဌေးကိုပဲလိုချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်သူဌေးသားကိုရှောင်ပြီး သူဌေးကြီးနဲ့လက်ထပ်တယ်..မရှင်းတာရှိသလား..”

“ဟား ဟား ဟား..”

သူကစပ်နဲ့နဲ့ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာမော့ရယ်သည်။ ထိုအခါရယ်နေတိုင်း ကြည့်ကောင်းသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းဖွင့်ထားပုံကို ဒေါင်းနီငေးခနဲဖြူသွားခဲ့၏။ ခွန်းကရယ်လိုက်တိုင်း ပခုံးလှုပ်အောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ရယ်နေနေ စပ်ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သံမျိုးထက် ပိုမကျယ်လေ.. ၊

လူတစ်ယောက်ယောက်အနားကဖြတ်သွားလျှင် အထူးသဖြင့် မိန်းမလှလေးတွေ သူ့အနားကဖြတ်သွားပြီဆို မျက်တောင်ဖျားတို့မေးစဉ်းလျက်

ပန်းနဲ့မေးဖျားချိတ်အောင် လိုက်ကြည့်သည်။ ဒါနဲ့မကျေနပ်သေးလျှင် ဘယ်ပန်းရော ညာပန်းမှာပါ မေးတင်အောင်ဘယ်ပြန်ညာပြန်လိုက်ကြည့်တတ်လေသည်။

ထိုအကြည့်ကြောင့်ပဲ သူ့ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည့် ဒေါင်းနီနဲ့သူ့ချစ်ခရီးစတင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဒေါင်းနီ နှင့်ကိုနာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်လိုက်ကြည့်နေတာဟယ်..မသိရင် သူ့မျက်နှာကြီးနဲ့ နှင့်ကျောကုန်းမှာ သံလိုက်လို ပစ်ကပ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ..”

“ဆွဲနေတာ..ဆွဲနေတာ၊ ဟိုကဆွဲနေသကား..ဒေါင်းနီကဆွဲသလားပဲ၊ မူထိ အဲဒီမျက်နှာ ပြန်မလှည့်သေးဘူး..”

သူငယ်ချင်းတွေက လက်တို့ပြောနေကြသဖြင့် သူမလှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ခွန်းကဖတ်ခနဲမျက်စိမိုတ်ပြ၏။ ထိုစဉ်က ဒီတံခနဲလှုပ်ခါသွားသည့် ရင်ခန့်သံတစ်ချက်က တစ်ကိုယ်လုံးပူဇွန်းကျင်ခံသွားခဲ့လျက် တွေးမိတိုင်း လက်တုန်းခြေတုန်တွေဖြစ် တစ်ယောက်တည်းခြေလှမ်းတွေမှားလိုမှား.. ၊

ထိုကြောင့် ချစ်သူဖြစ်သွားကြတော့ သူ့အဲလိုလိုက်ကြည့်တတ်သည့်အကျင့်ကို ဒေါင်းနီလုံးဝမနှစ်မြို့နိုင်တော့ပေ.. ၊

“မသိဘူး..မကြည့်နဲ့..”

“မရဘူးဒေါင်းရဲ့..မျက်လုံးကအကျင့်ပါနေတာ..”

“အကျင့်ပါတာမဟုတ်ဘူး..နာကြောတင်းတာ..”

“ဟား ဟား ဟား..”

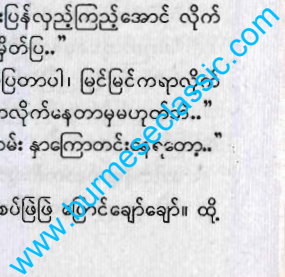
“ခွန်း ရှင်မရယ်နဲ့နော်..တမင်သူများပြန်လှည့်ကြည့်အောင် လိုက်ကြည့်တာ၊ ဟိုကပြန်ကြည့်တာနဲ့ မျက်စိမိုတ်ပြ..”

“မပြပါဘူးကွာ..မင်းကိုချစ်လို့ မိုတ်ပြတာပါ၊ မြင်မြင်ကရာလိုအပ်မိုတ်ပြရအောင် ကိုယ့်မျက်လုံးက အကြောလိုက်နေတာမှမဟုတ်ဘူး..”

“လိုက်ချင်လိုက်မှာလေ..အဲလိုပဲအမြဲတမ်း နာကြောတင်းနေတော့..”

“ဟား ဟား ဟား..”

ဒီကဒေါသတွေထွက်နေသမျှ သူကစပ်ဖြဲဖြဲ ပြောင်ချော်ချော်။ ထို

ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဆုံးဖြတ်ရမယ့်အရေးကျတော့ ခွန်း ဆိုသည့်ယောက်ျားကို ကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရသည်။ ဒီလိုအဖြစ်တွေရှိခဲ့ကြတာ ဘာဆန်းလို့လဲ.. ၊

ခုချိန်မှာအားလုံး ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်.. ၊

“ဟိတ်..”

ိုင်တွေသွားသည့် သူမကိုခွန်းက မေးဆတ်၍.. ၊

“ဘာလဲ...ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်တွေးနေတာလား..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာလွှဲမလိုဖြစ်သွားတော့ ခွန်းကရယ်ကာ.. ၊

“မရတော့ဘူး...ခုကျမှ..”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...ရှင်ကိုဘယ်သူက ဈေးဆစ်နေလို့ မရ တော့ဘူး ငြင်းနေတာလဲ..”

“မင်းတွေးနေတာတွေကိုများ တစ်ကပြန်စချင်နေသလားလို့..”

“ဒီမှာခွန်း...ရှင်ကိုပြောချင်တာ၊ အခုစက်ဘီးလဲရတဲ့ ကိစ္စကိုအစပြု ပြီး ရန်ဖြစ်ဖို့ရှိရှိ...ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ဖို့တွေပဲ ကြုံလာလာ ရှင်ကျွန်မနဲ့လဲ မငြိပါနဲ့..”

“နေပါဦး...အခုလာပြီနေတာကမင်းနော်..”

“ရှင် တမင်လိုက်ချိတ်နေတာလေ..”

“တမင်ချိတ်တာ မချိတ်တာက ငါ့အပိုင်းပဲ...မင်းပဲ ရန်ဖြစ်ဖို့ရှိရှိ ကာ ရှိရှိ...ညာရှိရှိ..”

“ခွန်း ရှင်လူကိုလှောင်နေတာ တော်ပါတော့..”

“ဟား..”

“ရှင်ကသူဌေးသား..”

“မဟုတ်ဘူး...သူဌေးကြီးဖြစ်နေပြီ..”

လူကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရိသည်။ ထို့ပြင် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ.. ၊

“သူဌေးကြီးတွေကိုမှ ကြိုက်တဲ့မိန်းမတွေ မျက်စိကျအောင် အသေ အလဲကြီးစားခဲ့ရတာ..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာတင်းသွားသည်။

“ဒါဆိုလည်း အဲလိုမိန်းမတွေရှိတဲ့ဆီပဲ သွားပါ..”

“ငါဘယ်မိန်းမဆီသွားသွား...မင်းညွှန်ကြားဖို့လိုလို့လား..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ စူးရှသည့်အကြည့်တွေကို ဒေါင်းနီကြာ ဂျည်ရှင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိကာ.. ၊

“လုပ်ပါ...ဆက်ပြောစမ်းပါ၊ မင့်စကားမဆုံးသေးပါဘူး...ရှင်ကသူဌေး သားဆိုတာ..”

ဒေါင်းနီက ခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ရှင်ဘယ်လိုအနိုင်ပိုင်းဖို့ စကားလုံးတွေစုဆောင်းထားလဲ မသိပေ မယ့် အစပြန်ဖော်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်...ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဟိုတုန်း ကည်းက အလွှာမတူပါဘူး၊ ခုဆိုအများကြီးကွာခြားနေပါပြီ..ဘယ် လောက်ထိလဲဆိုရင် ရှင်ရဲ့အကြည့်တစ်ချက် နှုတ်ခမ်းတစ်မဲ့နဲ့တင် ကျွန်မ ကိုသားအမိပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခံရမယ့် အနေအထားမျိုး..”

“ဟွန်း..”

“စာနာစိတ်လေးထားပြီး ကျွန်မကိုမဆိုင်သလို နေပေးပါ..”

“မင်းကိုငါကသက်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား..”

“မဟုတ်ဘူး...ရှင်လိုလူကို ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ဖူးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို စတင် ဆေးကြောပစ်ချင်ဦးမှာပါ..”

ခွန်းက ပခုံးတွန့်ပြီးမဲ့သည်။

“မုန်းလို့ဖြစ်ဖြစ် ရွံလို့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကိုရှိနေတယ်လို့မမှတ်ဘဲ ထား လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ..”

“ရှိနေတယ်လို့မမှတ်ဘဲထားရတာကိုက ရှိနေတာကို သိနေလို့မ မှတ်ဘူးလား...ဘယ်လိုကြောင့် မင်းချည်းပဲငါ့ကို ညွှန်ကြားနေရတာလဲ၊ ငါ့လမ်းငါသွားနေတာနော်...မင်းပဲစွပ်စွဲပြီး ငါ့ရှေ့ရောက်လာတာ..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရက်သွားမိတာလား...။ တ ကယ်ပဲ ကိုယ်ခြေလှမ်းအတွက် သံသယဖြစ်မိတာလားဆိုတာ မသိ...။

“ကြောင့် ဘာစကားမပြောမထွက်တော့ဘဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်တဲ့အတိုင်း ပြီး သူ့ရှေ့ကလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါလျှောက်လာခဲ့တုန်း မတ်မထားမိဘဲ ပြန်လှည့်လိုက်ကာမှ ခြေကျင်းဝတ်ကချက်ခနဲဖြစ်သွား သဖြင့် လူကယိုင်သွားသည်။”

ခဏခြေစုံရပ်ပြီးမှ အားတင်းလျှောက်ခဲ့ကာ စက်ဘီးကိုပြန်ဆွဲထောင်လိုက်၏။ စက်ဘီးကလက်ကိုင်ကောက်သွားကာ ချိန်းပုံးက ချိုင့်ဝင်သွား၏။ လက်ကိုင်ကောက်သွားတာကို ပြန်ဆွဲလှည့်လိုက်တာက မခက်သော်လည်း ချိန်းပုံးကပ်သွားသဖြင့် ခြေနင်းပါထောက်သွားသောကြောင့် စီးလိုမရတော့ပေ..

စက်ဘီးကိုဒီတိုင်းတွန်းလာခဲ့တော့ ခွန်းကကားနားမှာရပ်နေဆဲဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖြေပြုံးနေရင်း..

“ဘယ်လိုလဲ..လိုက်မလား..”

ဒေါင်းနီခြေလှမ်းတဲ့သွားမိသည်။ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည့် ဒေါသနှင့် တစ်ခုခုလှည့်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် အံကြိတ်ထားမိ၏။ ပြီးတော့ ဆက်တွန်းလာခဲ့လျှင်..

“ထမီအနားကွဲကြီးနဲ့ ဒီတိုင်းပြန်မှာလား..ဒီကနေကမ်းနားဘက်ကို အဝေးကြီးလိုသေးတာ..”

ဒါတွေလည်းသိနေတာလား..။ စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ တင်းခနဲဖိဆုပ်လိုက်မိ၏။

“လမ်းမကနေ ဆရာဖိုးအိမ်ထံဆို အများကြီးဝင်သွားရဦးမှာ..”

“တောက်..”

ဒေါင်းနီကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းလိုမရတော့ဘဲ ခွန်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ကာ..

“ရှင်က လူကိုကလေးအမေမှဆိုးမဆိုပြီး တမင်တကာ..”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ..မင်းကငါ့ရည်းစားမဟုတ်တော့ပေမယ့် ငါ့အလုပ်သမားတော်နေသေးတယ်မို့လား..”

“ဒါဆိုရင် ခုကစပြီးနောက်ဘယ်တော့မှ အနိုင်ကျင့်သရုပ်ဖျက်မို့ မကြိုးစားနဲ့တော့..ရှင်တို့အလုပ်က ကျွန်မထွက်တယ်..”

“ခုပဲ မင်းပြန်သွားတာပါ..”

“ခွန်း..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ခွန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုသူဌေးသားမဟုတ်တော့ဘူး..”

“ဒါပဲဘာလို့ ရှင်ထည့်ထည့်ပြောနေတာလဲ..”

“ဒါကြောင့် ထားခဲ့တာလို့ မင်းပြောလို့လေ..”
သူ့စကားတွေက ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းမသိ။ ဘယ်ကိုဦးတည်နေသည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေခဲ့ရင်း..

“ရှင်ကျွန်မကို..”

“အရင်လိုချစ်တုန်းပဲ..”

ဒေါင်းနီဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါင်း..”

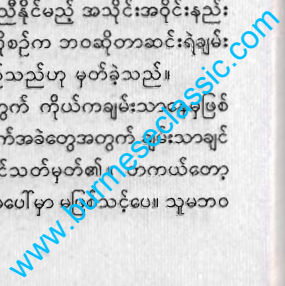
ခွန်းက သူမရဲ့စက်ဘီးလက်ကိုင်ရှေ့ကနေ မမ်းကိုင်ထားလိုက်ကာ..
“မင်းယောက်ျားနဲ့မင်း တစ်လကျော်ကျော်ပဲပေါင်းခဲ့ရတယ်..မင်းသူဌေးကတော်ဖြစ်ခွင့်ရလိုက်တာ တစ်လတည်းရယ်..”

ဒေါင်းနီဆက်ခနဲ မျက်နှာလှုပ်ပစ်သည်။ သူဌေးဆိုပေမယ့် ကိုယ်လက်ထပ်ယူလိုက်သည့် ဇနီးမယားကိုတောင် ထိုက်တန်သည့်အဆင်တန်ဆာကိုနှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ်မထားနိုင်။ မွေးချင်းမောင်နှမတွေ ချုပ်ကိုင်ပိုးမိုးနေကြသည့်လက်အောက်မှာ အရည်အချင်းနည်း၍ ထက်မြက်မှုမရှိသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကြောင့် သူမဘဝသည်လည်း သူဌေးဆိုသည့်မိသားစုတွေရဲ့ ခြေကျိုလက်ကြားမှာ အသက်ဝေမရှုပ်သည့်အဖြစ်နှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

ဒေါင်းနီဆိုသည့်မိန်းမတစ်ယောက်က ဘာအတွက်စွန့်စားခဲ့တာလဲ.. ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီး၍ ကိုယ်လည်းမနှစ်သက်သောယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဇွတ်မှိတ်လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ..

ကျန်ရစ်သည့်မိသားစုကို ထောက်ပံ့ချင်၍ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာငွေမရှိပစ္စည်းပစ္စာမရှိသည့်အပြင် ထောက်ပံ့ကူညီနိုင်မည့် အသိုင်းအဝိုင်းနည်းသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်အတွက် ထိုစဉ်က ဘဝဆိုတာဆင်းရဲချမ်းသာ နှစ်ရပ်ပေါ်မှာပဲ ပြောင်းလဲဖြစ်တည်သည်ဟု မှတ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်မိဘပြည်နဲ့ဖို့အတွက် ကိုယ်ကချမ်းသာမှုရဖြစ်မည်။ လတ်တလောအကျပ်အတည်းအခက်အခဲတွေအတွက် ချမ်းသာချင်ရင် သူဌေးကိုယူနိုင်ရမည်လို့ ကိုယ့်တိုင်သတ်မှတ်၏။ ဟာကယ်တော့ယုံကြည်အားကိုးခြင်းဆိုတာ တစ်ပါးသူအပေါ်မှာ မဖြစ်သင့်ပေ။ သူမဘဝ

နဲ့ရင်းပြီး နားလည်ခဲ့ရတာက ယောက်ျားယူပြီး အားကိုးရှာခြင်းသည် မဟာအမှားသာဖြစ်၏။

“မင်းအထည်ချုပ်မှာ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့နေ့မှာ ငါမင်းကိုပြန်တွေ့ခဲ့တာ..”

သူမမေးနေတာကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ခွန်းကဆက်ပြောသည်။ နေ့မှချိန်ဖြစ်သော်လည်း လမ်းမကြီးရဲ့ဘေးက သစ်ပင်ရိပ်တို့ကြောင့် သက်သာနေခဲ့လျက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လူသွားလူလာကျွဲပါးနေ၏။ ပြီးတော့ရန်လိုဒေါသတို့၏ နောက်တွင် နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ခြင်းက ကြီးစိုးနေခဲ့၏။ စကားလုံးတို့သည်လည်း လေးနက်သောနဂါးကျင်မှုတို့နှင့်ဖြစ်ကာ.. ။

“မင်းယောက်ျားအိမ်မှာ တစ်လကျော်ပဲနေခဲ့ရတာရော တခြားမှာမူ ပြီး ကိုယ့်ယောက်ျားကအငယ်အနှောင်းလို သဘောထားခံခဲ့ရတာတွေရော နောက်ဆုံးမင်းကို မဟုတ်မဟပ်စွပ်စွဲပြီး သူတို့လူနဲ့ကွာရှင်းခိုင်းခဲ့တာတွေရော..”

“အဲ့ဒါတွေ ရှင်အားလုံးသိခဲ့တာပေါ့..”

“လူတွေက မင်းကိုပြည်ကသူ့ဌေးနဲ့ညားပြီး ပြည်ကိုပါသွားတယ်ထင်ပေမယ့် မင်းဘယ်မှာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်..အဲ့ဒါကြောင့် ငါရန်ကုန်မှာ ကျောင်းဆက်တက်ပြီးဘွဲ့ယူခဲ့တာ၊ တစ်လျှောက်လုံးမင်းကိုရှာတဲ့အလုပ်နဲ့ ငါမောနေခဲ့ရတယ်..ငါမင်းကိုတွေ့တော့ မင်းယောက်ျားမရှိတော့ဘူး..”

ဒေါင်းနီက သူ့မျက်နှာကိုဆတ်ခနဲကြည့်ရှု..

“ရှိနေရင် ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ..ဘာကြောင့် ကျွန်မကိုလိုက်ရှာတာလဲ..”

“ဘာကြောင့်လို့မင်းထင်လဲ အရင်ပြောလေ..မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းတိုင်း

အတွက် ငါ့မှာအဖြေရှိချင်မှရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘာကြောင့်အဲ့ဒီမေးခွန်းတွေ မေးနေတာလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်းရောသိရဲ့လား..”

ဒေါင်းနီဆွံ့အသွားသည်။

“မေးခွန်းပြီးတိုင်း အဖြေမလာဘူးဆိုတာ မင်းမေ့နေပုံပဲ..ကိုယ့်ရဲ့အမိ

ခွန်းပေါ်မှာ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လာနိုင်တဲ့ ကွတ်စ်ရှင်မျိုး မမေးမိစေနဲ့..”

ခွန်းက စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်ကာ.. ။

“မင်းမိသားစုအတွက် အစွန်းရောက်ပေးဆပ်ဖို့ အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ မင်းအကြောင်းသိလိုက်ရလို့ပဲ..မင်းငါ့ကိုတစ်ရှူးတစ်စလို ပစ်ဖျဲပေးမယ့် ငါခံလိုက်ရတာ မတန်ဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကိုမကျေနပ်လို့ မရမကပြန်လိုက်ရှာတာ..မင်းရဲ့သူ့ဌေးကြီးနဲ့မင်းကို ငါ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ဖိဆုပ်ပြချင်လို့ လိုက်ရှာတာ..မေးလေ ဘာထပ်သိချင်သေးလဲ..”

“မလိုတော့ပါဘူး..”

သိချင်နေတာတွေရှိပေမယ့် ဘာမှမထူးတော့တာတွေအတွက် ဒီလူနဲ့အဆက်အဆံတွေ မဖြစ်ချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါင်းခါလိုက်ပြီး စက်ဘီးဆက်တွန်းဖို့ပြင်၏။ ခွန်းရဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က ရှေ့ဘီးကြားထဲထဲ ခြေဦးထိပ်နဲ့ထိုးခံလာကာ.. ။

“မသွားနဲ့ဦး..”

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲခွန်း..”

ကိုယ့်ဘာသာထိပ်ထိပ်ပျာပျာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိကာ.. ။

“ဒီကဆက်တွန်းလိုက်ရင် ခြေထောက်ကျိုးပြီ..”

“ကျိုးစေချင်ရင် ဆက်တွန်းလို့ရအောင်ပါ..”

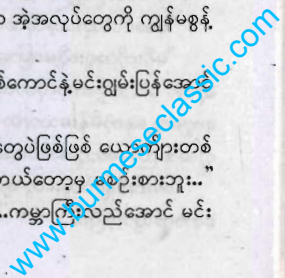
ချဉ်းတူးဖွဲ့မြူးကြောင့် ဒေါင်းနီကလည်း ဒေါသနဲ့ကြည့်၏။

“ရှင်ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း အစအလယ်အဆုံးသိနေခဲ့တာကို ကျွန်မမသိဘူး..ကလဲ့စားချေဖို့ရှာနေခဲ့မှန်းလည်း မသိခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအလုပ်ရှာတိုင်း အလွန်အမင်းအဆင်ပြေချောမွေ့နေခဲ့တာတွေက ကြည့်ပေးနေခဲ့တာတွေမှန်း သိခဲ့တည်းက အဲ့အလုပ်တွေကို ကျွန်မစွန့်လွှတ်ခဲ့တာ..”

“အဲ့ဒီလိုမာနတွေကြီးခဲ့လို့ ကလေးတစ်ကောင်နဲ့မင်းဂျမ်းပြန်အောင် ကျွန်တို့တွေတာ..”

“ဒုက္ခပဲတွေတွေ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်အားကိုးဖို့ ကျွန်မဘယ်တော့မှ စေ့ဦးစားဘူး..”

“ဘယ်တော့မှဆိုတဲ့ စကားကိုမသုံးနဲ့..ကမ္ဘာကြီးလည်အောင် မင်း

ထိန်းချုပ်ထားတာမဟုတ်ဘူး...အမြဲတမ်းပြောပုံမတူဘဲတော့ မရှိသလို အားလုံးပဲကောက်ကွေ့နေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရွေးထုတ်လိုက်တဲ့တစ်ယောက်မကောင်းတာနဲ့ အားလုံးကအဲလိုလူတွေ ဖြစ်ကုန်ရောလား..”

“အားလုံးအဲလိုလူဖြစ်ကုန်ကြသလား မဖြစ်ဘူးလား ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး..”

“မင်းဘာစိတ်ဝင်စားသလဲဆိုတာလည်း ငါစိတ်မဝင်စားဘူး..ဒါပေမယ့် မင်းသိရမှာက အမှားပေါင်းများစွာရှိနေပေမယ့် အမှန်တရားကတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အမှန်ကိုမင်းသိဖို့လိုလာပြီဆိုရင် မင်းမျက်လုံးတွေကို အရင်ပိတ်ထားရမယ်..”

ပြောနေရင်း ခြေထောက်ကိုပြန်ချရပ်လိုက်ပြီး သူမရှေ့ကိုထပ်တိုး၍..

“မင်းကြည့်ပြီး ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှားသွားပြီဆိုရင်..”

“နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ ရွေးချယ်ဖို့မကြိုးစားတော့ဘူးခွန်း..ဘယ်တော့မှဆိုတဲ့ စကားကိုကျွန်မပြောရဲတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မသမီးအတွက် ကျွန်မဘယ်တော့မှနောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုဘူး..ပထွေးကို အပေးခေါ်ရမယ့်ဘဝမျိုး ကျွန်မသမီးမဖြစ်စေဘူး၊ ဘယ်တော့မှရွေးချယ်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မျက်လုံးတွေမှိတ်ထားဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးမလား”

“မင်းကိုရွေးချယ်ပါဦးလို့ ငါပြောမိလို့လား..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာလွှဲလိုက်တော့ ‘ဟုတ်တာပဲ’လို့ ပြောလိုက်သလိုမှိတ်တားဖို့ ခွန်းကထိုမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍..

“ငါမင်းကိုမျှော်လင့်နေတယ်လို့ ထင်နေတာဆိုရင်..”

“မထင်ပါဘူး..အဲလိုထင်နေရင် ကျွန်မအရှင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့..”

“မင်းကိုအရှင်လို့မပြောရင်ပါဘူး..ဒါပေမယ့် ငါအဲလောက်မရှားဘူးဆိုတာ မင်းသိဖို့တော့လိုတယ်၊ ငါမင်းကိုမကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှာခဲ့ပေမယ့် ဒုက္ခတွေ့နေတဲ့မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အနိင်နဲ့ပိုင်းရလောက်အောင် ငါ့အသည်းမမာဘူးဒေါင်း..အထူးသဖြင့် မင်းကငါချစ်တဲ့..”

ဒေါင်းနီမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲရောက်လာတော့ သူ့စကားဒီမှာပဲပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီး..

“ကူညီချင်တာ သက်သက်ပါ..”

ပင့်သက်ဖြည့်ချရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့..

“မင်းအလူးအလဲလိုအပ် ခက်ခဲနေတဲ့အရာရာက ငါ့အတွက်ကွမ်းစားဆေးသောက်ကျပျောက်သလောက်ပဲဆိုရင် မင်းအတွက်ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့..”

“မလိုဘူးလို့ပြောနေတာ ရှင်ဗမာလိုနားမလည်ဘူးလား..”

“မင်းပြောတာကိုပဲမဟုတ်ဘူး..မပြောဘဲနေလိုက်တဲ့ အသံတွေကိုပါ ငါကြားတယ်ဒေါင်း၊ မင်းကတော့ နားမလည်ချင်တဲ့သူကို..အဲဒီတော့ ကြိုက်သလိုဘာသာပြန်၊ အခု ငါပြန်လာတာ မင်းကိုလာကြည့်တာပဲ..”

“ဘာ..”

“မင်းဘယ်လောက်လှသလဲဆိုတာကို မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာမှကြည့်ဖို့မလိုဘူး..ရှင်ဂရုတစိုက်ကြည့်နေတာကမှ ကျွန်မအတွက် မှန်တိုင်းထဲမှာအလံတင်ဖို့ ကြိုးစားနေရသလိုဖြစ်တာ..”

“မှန်တိုင်းထဲမှာ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် မင်းဘယ်တော့မှအလံတင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

ပြောပြီး သူကလက်ပိုက်ကာ..

“မင်းက ဆင်းရဲပြီးသိပ်လှနေတဲ့ ကလေးအမေ့ဆိုမဖြစ်နေတဲ့အတွက်..”

“အဲဒီလိုမိန်းမတွေက လောကမှာရပ်တည်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား..”

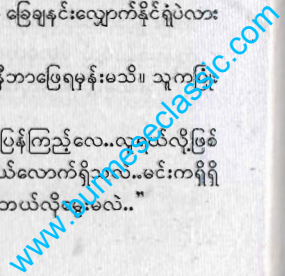
“ဒါမေးခွန်းလား..”

သူက အေးစက်စက်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးကာ..

“ရပ်တည်ခွင့်ဆိုတာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ခြေချင်းလျှောက်နိုင်ရုံပဲလားတာလဲ..”

သူကမေးခွန်းပြန်ထုတ်လျှင် ဒေါင်းနီဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ သူကဖြေလိုက်ပြီး..

“အဲလိုရပ်တည်နေတဲ့ မင်းကိုယ်မင်းပြန်ကြည့်လေ..လူထုလိုဖြစ်လာရင် ဘာတွေလိုအပ်သလဲ၊ မင်းမှာဘယ်လောက်ရှိသလဲ..မင်းကရှိရှိ မရှိရှိမလိုအပ်ရင်တောင် မင်းသမီးကိုမင်းဘယ်လိုဖြေမလဲ..”

ခွန်းက ဒေါင်းနီကိုကြည့်နေရင်း နောက်ဆုတ်ရပ်သည်။ ပြီးတော့..
“မင်းမလိုချင်တာ မင်းမဖြစ်စေချင်တာ ဘာမှငါမပေးဘူး..ဘာကိုမှ
မတောင်းဆိုဘူး၊ မင်းဘက်ကငါ့မျက်နှာမြင်တိုင်း မင်းရဲ့မာနတွေပြမလေ
ဖို့ပဲ..”

တံခါးကိုလက်နောက်ပြန်ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးမှ သူမဘာပြောမလဲခင်
စောင့်သည်။ ပြီးမှ.. ။

“အပိုတွေသိပ်လုပ်ရင် ငါ့ရဲ့တတ်တာမင်းသိပါတယ်..မင်းအေးဆေး
နေရင် မင်းရှေ့ကိုငါမလာဘူး..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကားပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ဒေါင်းနီစက်ဘီးကို
လျက် သူ့ကားပြန်ခေါက်နေတာကို ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေမိသည်။

အချစ်ဆိုတာဘာလဲ..။ နွေးလိုလျှင်အေး၍ အေးလိုကာမှ ခြောက်
သွေစေသော သဘာဝရာသီဥတုတွေလိုလား.. ။

ကိုယ့်အတွက် သူဖြစ်လာမလားလို့ မျှော်လင့်အားကိုးနေချင်ခဲ့တု
က ခွန်းဆိုတဲ့ယောက်ျားဘက်က လေးနက်မှုတစ်ချက်တောင်မပြခဲ့ဘဲ
ကိုယ်ကနှုတ်ဆက်လိုက်ကာမှ သူကနှုတ်ထွက်ခွင့်မပေးချင်။ မုန်းလိုဖြူ
စေ ချစ်လိုဖြစ်စေ မေ့မရနိုင်ခြင်းကသာ နှလုံးသားရဲ့အမှန်တကယ်ပြ
ကြားချက်ဖြစ်သည်။

ဒါဆိုကူညီချင်တာ သက်သက်ပါဆိုတဲ့သူ့စကားက မှန်မလား..
နေပါစေတော့ခွန်းရယ်.. ။

တခြားလူတွေရဲ့သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစာကိုတောင် ကျွန်မမလိုချင်
ခဲ့တာ။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပထမဆုံးအချစ်ဆုံးရည်
စားဦး ရှင်ဆီကဆိုရင် မျက်တောင်ဖျားလေးတစ်ချက်စင်းကြည့်မှာတော့
ကျွန်မခံနိုင်ရည် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး.. ။

ဒါပေမယ့် အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ.. ။

အခန်း(၁၁)

“မေမေ့..အဲ့ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေချက်နေကြတာလဲဟင်..”
“မနက်ဖြန်ရက်လည်လေ..သေသွားတဲ့သူအတွက် ရက်လည်ဆွမ်း
လှုပ်တရားနာလုပ်ကြမှာ..”

အသုဘအိမ်ရှေ့က ဖြတ်လာကြတော့ စက်ဘီးပေါ်ကနေ ဥဒေါင်း
ဝယ်က သေချာကြည့်နေကာ..၊

“သေသွားတဲ့လူက ရက်လည်ရင်ပြန်ရှင်လာမှာလား..ပြန်မရှင်ဘူး
ဖို့လားဟင်၊ သေပြီးရင်မီးအဲ့ဒီလူကို မတွေ့တော့ပါဘူး..”

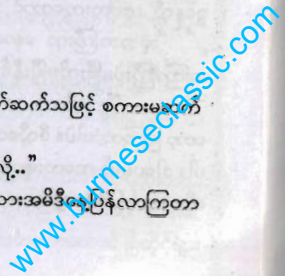
အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သားအိမ်စက်ဘီးပေါ်ကဆင်း၍ မြတ်ခါးဖွင့်
ကြရင်း.. ။

“ပြန်ရင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေသမီးရဲ့..သေသွားတဲ့လူအတွက် ဒါနပြု
ရစေက်ချလှူပေးလိုက်တော့ အဲ့ဒီအလှူဒါနကြောင့် သေတဲ့လူက သာဓု
ခေါ်နိုင်မယ်..သာဓုခေါ်နိုင်တော့ ဘဝကူးကောင်းတာပေါ့၊ ဘဝကူးကောင်း
တယ်ဆိုတာက..”

“ပြန်လာကြပြီလား..သားအိမ်ဟေ့..”
“ရှင်..ဪ ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး..”

ဥမ္မာကျော်အဖေက သူ့မြဲထဲက လှမ်းနှုတ်ဆက်သဖြင့် စကားမဆိုက်
နိုင်ဘဲ ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း.. ။

“မဥမ္မာရေချိုးနေတာလားဟင်..မတွေ့လို့..”
“ဟုတ်သဗျာ..ရေချိုးနေပါတယ်၊ ဒါနဲ့သားအိမ်ဒီနေ့ပြန်လာကြတာ

စောသလားလို့..”

“မဟုတ်ပါဘူးဦးလေးရဲ့..ပုံမှန်ပါပဲ..”

“ဦးလေးဦးကျော်..”

“ဟေး...လာဟော့ ငါရှိတယ်..”

ဦးကျော်က ဒေါင်းနီကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း ခြံဝဘက်ကိုထွက်သွားခဲ့သျှင်.. ၊

“မေမေ့..”

“ဟင်..”

“အဲ့ဒီဘာကြီးက မေမေ့ကိုကြည့်နေတယ်..”

“စကားပြောနေတာပဲကြည့်ပြောတာပေါ့သမီးရဲ့..”

လှေကားရင်းမှာ မိနပ်ချွတ်ကြရင်း လွတ်အိတ်လေးပိုက်လျက် ဥဒေါင်းက ဦးကျော်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“မဟုတ်ဘူး...ဟိုနေ့က မေမေ့နောက်ဖေးမှာ အိမ်သာခေါင်မိုးဖာနေတုန်းကလေ..”

ဟင်.. ၊

အိမ်သာခေါင်မိုးဖာနေတုန်းက ဘေးကနေခုံရပြီး သက်ကယ်ပျစ်အစားထိုးတာပါ။ ကလေးကသေချာပြောတော့ တွေးမိလာသည်။ အဲ့နေ့က အင်္ကျီခါးတိုရင်စေ့နှင့် ထမီတိုတိုဝတ်ထားတာဖြစ်ကာ ခွေးခြေခုံလေးခုထားပေးမယ့် မမီတမီလုပ်ကိုင်နေရတာဖြစ်သည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက် လက်မြောက်ခြေဖျားထောက်ပြီး လက်လွတ်စပယ်အလုပ်လုပ်နေရတုန်း ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လောက်တောင်ကြည့်ရှုနေလို့ ကလေးကတောင် သတိထားမိရတာလဲ.. ၊

“အဲ့ဘာကြီးက နောက်ဖေးမှာရပ်နေတာ မေမေ့ကိုကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ..ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူး၊ မီးမီးမကြိုက်ပါဘူး..”

ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်အသက်အရွယ်ရှိနေနေ ယောက်ျားဇာတ်တော့ ပြကြတာပါပဲ။ ဒီလိုတွေကြုံခဲ့ရတာလည်း သူမအတွက်မဆန်းတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကလေးမျက်လုံးထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားမိလာတာမျိုးကိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပေ.. ၊

စိတ်ထဲမှာဘဝင်မကျသလိုလို ဒေါသထွက်သလိုဖြစ်မိရင်း.. ၊

“အဲ့ဒီဘာကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အပြင်တောင်သွားသွားလာလာ သိပ်မလုပ်နိုင်ဘူးသမီးရဲ့..သူ့ခမျာ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ပဲ စကားပြောဖော်ရှိတာလေ၊ ဒါကြောင့်မေမေ့အလုပ်ပြီးရင် စကားပြောမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..”

ကလေးထင်ရာတွေးမနေအောင် ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဥဒေါင်းငယ်က စကင်းပါးသည့်ကလေးမို့ စိတ်တိုင်းကျသွားသည့်ပုံမရှိပေ။ ထို့ပြင်.. ၊

“မေမေ..”

“ဟင်..”

“မေမေက အဲ့ဘာကြီးကို ယူမှာလား..ဦးဦးဆရာစိုးကိုယူမှာလား..”

“ဘယ်လို..”

မထင်မှတ်သည့်မေးခွန်းမို့ အံ့ဩသွားသည့်နောက်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးပါ ပူနွေးသွားသလို စိတ်လည်းတိုသွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲသမီး..အဲ့ဒါတွေက ကလေးပြောရမယ့်စကားလား..”

မအေဒေါသထွက်သွားမှန်းသိတာနှင့် ဥဒေါင်းငယ်မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ကာ.. ၊

“မာမာနိုင်အစ်မ ဝါဝါနိုင်ကပြောတယ်..နှင့်အမေ့ကိုဦးဦးဆရာစိုးက ကြိုက်..”

“တော်စမ်း..”

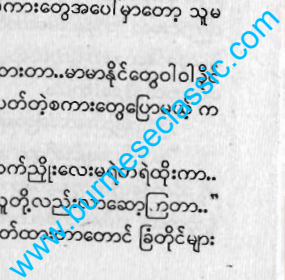
ကလေးနဲ့မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ဒီလိုစကားတွေအပေါ်မှာတော့ သူမကယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်.. ၊

“သမီးကိုမေမေ့ခြံထဲမှာပဲ ဆော့ခိုင်းထားတာ..မာမာနိုင်တွေဝါဝါနဲ့ပွဲက ဘယ်ကကလေးတွေလဲ၊ ဒီလိုညစ်ပတ်တဲ့စကားတွေပြောမယ်ကလေးမျိုး မူကြိုမှာမရှိဘူး..”

ဥဒေါင်းက အိမ်ပေါ်ကနေ ခြံထဲကိုလက်ညှိုးလေးမရုတ်ရဲထိုးကာ..

“မီးမီးဆော့နေတုန်း ခြံအပြင်ကနေ သူတို့လည်းလာဆော့ကြတာ..”

ကြည့်စမ်း..ဒီလောက်ထိသီးသန့်ခွဲထုတ်ထားတာတောင် ခြံတိုင်များ

ဖြစ်ကြဦးမလားမသိ.. ၊

“နောက်ကိုမဟုတ်တာတွေ လာပြောရင် သမီးကနားမထောင်ရဘူး သူတို့ကပ်လာလို့ရတဲ့ အဲဒီခြံစည်းရိုးနားထိလည်း သွားမဆော့နဲ့တော့ ကြားလားသမီး..”

“ဟုတ်..”

ဥဒေါင်းက မအေကိုပဲမျှက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ကြည့်နေကာ အကြားကြီးတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ.. ၊

“မေမေ့ကိုမီးမီးချစ်တယ်..”

မနက်အတွက် ဟင်းရွက်တွေခြွေထားမလို့ အိတ်ထဲကနေ စကားလေးထဲသွန်ချနေစဉ် ဒေါင်းနီရဲ့လက်တွေ တုံ့သွားခဲ့သည်။ သမီးလေးက မအေစိတ်ဆိုးနေပြီထင်တိုင်း ချစ်တယ်လို့ပြောတတ်လေသည်။ ပြောပြီးပေမယ့်လည်း မျက်နှာကိုပဲလိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေတတ်လျက် မအေ့မျက်နှာမကြည်သရွေ့ မကြာခဏပြောနေမှာပဲဖြစ်ကာ.. ၊

“မေမေက မီးမီးကိုမချစ်တော့ဘူးလား..” လို့လည်း မေးတတ်၏။

ဒေါင်းနီနေရာမှာပဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ သူမလေးကိုရင်ခွင်ထဲသွင်း၍ ပွေဖက်ထားလိုက်ပြီး.. ၊

“မေမေ့မှာ ဒီသမီးလေးပဲရှိတာ သမီးကိုမချစ်ရင် ဘယ်သူ့ကိုချစ်ရမှာလဲ..ပြော..”

“မီးမီးကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးလား..”

“မဆိုးပါဘူး..ဒါပေမယ့် နောက်ကိုဒီနားကစကား ဘာတွေကြားကြား နားမထောင်ရဘူး။ မေမေ့အကြောင်းရော တခြားအိမ်နီးချင်းတွေအကြောင်းရော ဘာမှနားမထောင်နဲ့..သူတို့ပြောနေရင်လည်း ဘာမှဝင်မမေးနဲ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကွယ်ရာမှာ သူ့အကြောင်းပြောတယ်ဆိုတာ အတင်းပြောတယ်လို့ခေါ်တယ်..”

“ဖြည်းဖြည်းလေးပြောရင်ရော..”

“အတင်းအဖျင်းဆိုတာ အတင်းအတင်းတိုးကြိတ်အော်ဟစ်ပြောတာကို ဆိုတာမဟုတ်ဘူးလေ..ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် အတင်းပြောတာဆဲတူနဲ့တူတယ်။ သမီးကိုတစ်ယောက်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးဆဲနေရင် သမီး

ကြိုက်မလား..”

“ဟင့်အင်း..”

နားရွက်ကုတ်ဆံပင်လေးတွေ လှုပ်ခါသွားအောင် ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ဥဒေါင်းက မော့ငေးနေ၏။

“ဒါဆို ငါ့ကိုပြောမှာ မဆဲနဲ့..ကွယ်ရာမှာသွားဆဲလို့ရော သမီးပြောမလား..”

“မပြောပါဘူး..သူ့များကို သွားဆဲရင်လည်း ငရဲကြီးတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုလာဆဲရင်လည်း သူတို့ငရဲကြီးမှာပဲ..ဆဲတာမကောင်းဘူးတဲ့။ တိဖျယ်ကပြောတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..အတင်းအဖျင်းပြောတာလည်း ဆဲတာနဲ့တူတူပဲ။ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ သွားမဆဲဘဲ ကွယ်ရာမှာလာဆဲနေတာမျိုးပေါ့..ကိုယ့်ကို ကျတော့ ကွယ်ရာမှာသွားဆဲရင်တောင် မကြိုက်ဘူးဆိုရင် သူများလည်း ကြိုက်ပါ့မလား..”

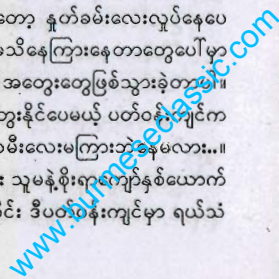
ဥဒေါင်းက ခေါင်းလေးခါပေမယ့် အသံမထွက်တော့ပေ။ ဒါဆိုသမီးလေး သဘောပေါက်သွားပြီမှန်း သူမသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သမီးလေးရဲ့ဆံစလေးတွေကို တယုတယသပပ်တင်ပေးရင်း တင်းနေအောင်ဖက်ထားလိုက်ကာ.. ၊

“အဲဒီတော့ နောက်ဘယ်တော့မှ သူများအကြောင်းမပြောရဘူးနော်..”

“ဟုတ်..”

“သူတို့ကသမီးမေမေ့အကြောင်း ပြောနေကြတာ သမီးကဘာလို့နားမထောင်ရတာလဲ..”

မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်မေးလိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်နေပေမယ့် ဥဒေါင်းရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။ သူမသိနေကြားနေတာတွေပေါ်မှာ ကလေးချင်းထပ်ပြောလာတော့ စဝေစဝေအတွေးတွေဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ။ ကလေးအသံမို့ လိပ်ပတ်လည်အောင် မတွေးနိုင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က မကြားတကြားစနောက်ကြတာတွေကို သမီးလေးမကြားဘဲနေမလား..။ စိုးရာကျော်နဲ့သူမ စကားပြောမိတိုင်း သူမနဲ့စိုးရာကျော်နှစ်ယောက်ကို မနီးမဝေးနေရာတွေမှာ မြင်လိုက်ရတိုင်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရယ်သံ

တွေဖြစ်သည်။ ချောင်းဟန့်အချက်ပေးသံတွေ ထွက်၏။

“လူပျိုကြီးတော့နော်..”

“ကိုစိုး..”

“ဆရာစိုးရေ..”

“ငါတို့လူပျိုကြီးတော့ ဟိုဘက်ကဖော်ဒယ်လ်ဂဲလ်ကိုမြင်မှ ဈာန်လျှော့ပြီထင်တယ်..” စသဖြင့်သော စကားသံတွေက ကလေးပေမယ့် ခံစားမိလောက်အောင် မိုးမွန်နေခဲ့တာ.. ၊

ထို့ပြင် ဦးကျော်ဆိုသည့်လူကြီးကလည်း မုဆိုးဖိုစိပ် မုဆိုးမကိုတော့ ရနိုင်သေးသည်လို့ မှန်းနေသေးသလားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် ကွယ်ရာမှာ ယောက်ျားချင်းဘာတွေပြောဆိုနေခဲ့သလဲ.. ၊

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ စနောက်လာကြတဲ့အထိက အတော်လွန်လွန်းပါသည်။ ဒါတွေဟာ မုဆိုးမဖြစ်နေခြင်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်သည်ဆိုလျှင်.. ၊

“မေမေ့ကို မီးမီးချစ်တယ်..”

“မေမေကလည်း ချစ်တာပေါ့..”

“မေမေ့..”

“ဟင်..”

“မေမေက သေသွားပြီဆိုတော့ ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့နော်..”

“အင်..”

“မေမေက ဖေဖေတစ်ယောက်ထပ်ယူမှာလားဟင်..”

“သမီးကယူချေလို့လား..”

ဥဒေါင်းက တစ်ချက်လေးငေးသွားကာ.. ၊

“မီးမီးက ဖေဖေလိုချင်တယ်..”

“သမီးဖေဖေက ဘယ်တော့မှပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးလေ..မေမေက ယောက်ျားထပ်ယူရင်လည်း သမီးရဲ့ဖေဖေဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး..”

ဥဒေါင်းမျက်နှာလေးညှိုးသွားသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ နုငယ်တဲ့အသံထဲမှာပဲ တစ်မီးယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အဖေဘယ်တော့မှဖြစ်

မလာနိုင်မှန်း သမီးလေးနားလည်နေရမည်။ သမီးရဲ့အဖေနေရာကိုယူဖို့

အတွက် ဘယ်လိုတန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာတွေနဲ့ သိမ်းသွင်းဖြားယောင်းပါစေ။ ဘယ်လိုယောက်ျားကိုမှ သမီးမယ့်စေရ။ သမီးလေးကို ပထွေးနဲ့ဘယ်

တော့မှ မနေစေရဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာပြီးသားမို့ သမီးလေးကိုယ်တိုင်က အဖေတစ်ယောက်အလိုရှိနေမည့် အတွေးမျိုးမတွေးစေချင်..

ကိုယ့်အတွက်အိမ်ထောင်ဘက်ရှာဖို့က လွယ်သည်။ ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထားဖို့ ချစ်ဖို့ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ကံတရားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ထိုယောက်ျားတွေကသမီးအတွက် အဖေဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ ကလေးငယ်လေးကျတော့ ရိုးသားသယောင်ပြမည်။ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားလှလှပပလေးဖြစ်လာတော့ ရဗျက်ဆန်သည့်အကြည့်တွေနဲ့ ဖြစ်လာမည်။

“မင်းမိန်းမယူတာ လိုက်ပွဲလေးပါပါတာပါလား...ပွတာပဲကွ..” ဆိုသည့် စရိုက်ဆန်သောညစ်ပတ်သည့် အပြောမျိုးတွေ သမီးကိုနားမျှလေသံတောင် မကြားစေရ.. ၊

“သမီးမှတ်ထားရမယ်နော်..သမီးမှာအဖေမရှိတော့တဲ့အတွက် အဖေရှိနေတဲ့လူတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီး အားမကျရဘူး..လောကမှာရင်းစားမရနိုင်တဲ့အရာဟာ မိဘနှစ်ပါးပဲ..မရနိုင်တာကို လိုချင်နေတဲ့လူက ရူးနေတာနဲ့တူတယ်..”

ပြောရင်း သမီးမျက်နှာလေးကို မော့ယူလိုက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစွာပြုံးပြရင်.. ၊

“မေမေက သမီးအတွက် အဖေရင်းဖြစ်လာမှာမဟုတ်မှန်းသိရက်နဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကို ထပ်ယူရမှာလဲ..သမီးလေးကို မေမေအသက်နဲ့ထပ်ကျချစ်တယ်။ သမီးမျက်နှာလေးကို မြင်နေရရင် မေမေအမောပြေတယ်..”

ဥဒေါင်းမျက်နှာလေး ပြုံးလာကာ.. ၊

“အာကြောင့် မီးမီးကိုမေမေအမောပြေလေးလို့ ခေါ်တာလား..”

“ဒါပေါ့..”

“မီးမီးလည်း မေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

“ဒါဆို သမီးက မေမေနဲ့နှစ်ယောက်တည်းနေရတာကို မပျော်နိုင်ဘဲလိုချိုး ဖေဖေလိုချင်တာတွေဘာတွေ ထပ်မပြောတော့နဲ့နော်..”

“ဟတ်..မီးမီးမပြောတော့ဘူး..”

“ဟတ်ပြီ..အခု မေမေအဝတ်လျှော်ဦးမယ်၊ သမီးကတီချယ်အိမ်စာ ပေးလိုက်တာတွေလုပ်..”

“မီးမီးက မေမေအဝတ်လျှော်ပြီးရင် တူတူထမင်းစားဖို့ ထမင်းခူး ထားရမလား..”

“မခူးရဘူး..မေမေပြီးမှ ပြင်ပေးမှာ..”

“မေမေမောနေမှာပေါ့..မီးမီးထမင်းခူးတတ်ပါတယ်ဆို၊ မေမေတန်း စားလို့ရအောင် ခူးထားမယ်လေ..မေမေပြီးရင် မီးလေးရေထမင်းခူးတော့ လို့အော်ပြောလိုက်..”

“အဟွန်း..”

ဒီသမီးလေးက မအေကိုကူညီချင်လိုက်တာလည်း ပျာလိုပါ..သာ၊ အမိနှစ်ယောက်ဘဝဟာ ပူလည်းခဏဖို့ ဒေါင်းနီကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်ပေမယ့် နေတတ်ခဲ့သည်။ အရာရာဟာသမီးလေးရဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ချမ်းမြေ့နေခဲ့လျက်.. ၊

အခန်း(၁၂)

“မင်းတို့အဖေနေစိမ့်လွန်းလို့ ဒီအမေက သားတွေသမီးတွေမျက်နှာနဲ့ ချမ်းမြေ့နေခဲ့ရတာပါ..ခုတော့ နင်တို့တွေက..”

“ဘာလို့သိမ်းကျုံးပြောနေတာလဲမေမေ..မေမေသမီးကိုမေမေ..”

“မေမေသမီးကလည်း မင်းညီမပဲလေ..လမင်းရှိနေရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်လို့ရသေးတယ်၊ မင်းကတော့ မင်းအဖေလိုပဲ..အလုပ်ရှိရင်လုပ်နေ တယ်၊ မရှိရင်ထင်သလိုနေတယ်..”

“ကျွန်တော်ထင်သလို မနေပါဘူး..ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်မနေတိုင်း အလုပ်မလုပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ မေမေမနိုင်မနင်းဖြစ်နေတဲ့ အလုပ်တွေအခု မထင်ပြေနေတာ ဘယ်သူကူနေလို့လဲ..”

ဒေါ်သင်းသင်းနေရာမှာ ထရပ်လိုက်ကာ ဘာမှမသိသလိုပြောနေ လို့ သားမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အနားလျှောက်လာကာ.. ၊

“မေမေအခုပြောနေတာ အလုပ်တွေမနိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး..”

“အဲ့ဒါပိုဆိုးတယ်မေမေ..ရနံ့ကိစ္စတွေ ကျွန်တော့်ကိုအားမကုန်းနဲ့..”

“ဪ..ဪ တစ်ခါတည်းပိတ်ပြောလိုက်တာ..”

“မေမေပဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး..လမင်းနဲ့သူက အထက်အောက်မတိမ်မ ယယ်မ်းတွေ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုအကြီးဆုံး..”

“အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့လူတွေက ကိုယ့်မွေးချင်းမောင်နှမတွေတွေ မသိင်သလိုနေကြရောလား..”

“ကျွတ်..”

၉၄

သျှင်မ

“အခု မင်းညီမနဲ့ဟိုဆရာဝန်အခြေအနေက..”

“မေမေ..”

“မင်းမကြားချင်လို့မရဘူး..မေမေမှာပြောစရာ မင်းပဲရှိတာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းအသံက တိုးကျသွားကာ နံရံကပ်မှန်ထဲမှာပေါ်နေသည့် ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုလှမ်းမြင်ပြီး လုံးဝတိတ်ကျသွားခဲ့၏။ ရွှေငွေစည်းစိမ်းအလျှောက်ဝင်းဝင်းနှင့် ကြွယ်ဝိုးကြွယ်ဝနေပေမယ့် စိတ်မချမ်းသာရတဘယ်လိုဝင်ကြွေးတွေလဲ..။

သူမကိုယ်မှာ စိန်တွေသီးနေသည်။ ရှာသမျှငွေတွေရွှေတွေပဲဖြစ်လေ့ရှိလှပေမယ့် တွေ့ဘယ်လောက်တိုးပွားရင်းနှီးပါစေ အိတ်ထဲမှာလျှော့ပါသွားတာမရှိ။ သို့သော် စီးပွားရေးတွေတစ်ရှိန်ထိုးအောင်မြင်လာတည်းက ဝင်ပွန်းဖြစ်သူက ငွေမှငွေ..။

ငွေနောက်လိုက်ရင်း မြို့ကြီးတွေမှာ ပွဲရုံတွေထောင်သည်။ နိုင်ငံခြားထိ အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေနဲ့ ဖက်စပ်တွေလုပ်၏။ မသိရင် 'သင်းဒေသာ'ဟာ နယ်မြို့လေးမှာ အခြေတည်နေတဲ့ စီးပွားရေးအုတ်မြစ်ပါပဲ။ တာ ယုံချင်စရာတောင်မရှိ..။

ဒါပေမယ့် ဒီဒီသားစုထဲမှာ ခြောက်သွေ့နေခဲ့တာကို ဘယ်သူမှမသိကြပေ။ မိုးလင်းကမိုးချုပ် ငွေတွေအပြည့်နဲ့အဆွဲတွေ အထပ်လိုက်စားကြီးနောက်မှာ သူမထိုင်သည်။ မဟုတ်လျှင် သော့တွဲတွေတစ်နဲ့တစ်ပိုးသည် လက်ပွေ့အိတ်ကြီးပေါင်ပေါ်တင်ကာ ကုန်ကားတွေဝင်တာထွက်တာကိုကြည့်ဖို့ ခြံရှေ့စက္ကူပန်းဝင်းနဲ့ခုံပိုင်းကြီးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ရသည်။

ရန်ကုန်ရင် အဆင်ပြေပေမယ့် ဘယ်တော့မှလည်းမရှိခဲ့ပေ။ ကျောင်းမပြီးသေးတော့ ကျောင်းသူမို့အိမ်မှာမရှိ။ ကျောင်းပြီးသွားတော့ ပညာရလို့ အရွယ်ရောက်လို့ ပြောဆိုတာဖြစ်လို့မရသည့် လမ်းကြောင်းတွေမှာ မသိအောင်တစ်မျိုး သိအောင်တစ်မျိုးသွားနေတတ်သည်။

ဒီအမေဆီကမုန့်မိုးတောင်းလိုက် ရန်ကုန်ကိုလှမ်းပြီး အမေဆီကတောင်းလိုက် အစ်ကိုတွေဆီကတောင်းလိုက် စိတ်အကြိုက်အိတ်နှိုက်သုံးဖို့အတွက် တာဝန်ကျေသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းနံ့ဘေးမှာ သိမ့်ချစ်သာရှိပေနေခဲ့လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ..။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးတောင်မတွေးချင်..။

“ခွန်း..”

“ဟုတ်..ပြောမေမေ..”

ဒီစကားပြန်စဉ်ခေါ်လိုက်တော့ ခွန်းကဖုန်းလာနေသဖြင့် မအေကိုလည်းထူးသည်။ ဖုန်းလည်းဖြေရင်..။

“အေး..လမင်း ကိုကြီးပြန်ခေါ်လိုက်မယ်။ မေမေနဲ့စကားပြောနေလို့..”

ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးမှ..။

“မေမေ ဘာလဲ..ပြောလေ..”

“မင်းတို့သားအဖပိုက်ဆံရှာနိုင်တာ မေမေဝမ်းသာပါတယ်..လမင်းကိုတောင် မင်းအစ်ကိုလိုကြီးစားပါလို့ ဆုံးမခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုမင်းကိုပဲ မေမေလိုချင်တယ်..မင်းတို့အမေ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေပြီလဲ တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်ပေးစမ်းပါ..”

ခွန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ရန်ကုန်ကိုလိုက်တာလို ရေရှည်ညည်းတွားနေပြီး မေမေလက်ထဲမှာ စာရင်းဇယားတွေလည်း မချပါလားလို့ ခါတိုင်းဆိုပြန်မေးမိမှာပေမယ့် ခုတော့မမေးရက်နိုင်..။

“မေမေတို့မှာ ရွှေတွေငွေတွေ အလှူပယ်ဖြစ်နေပြီမို့လား..ဒါတွေဝေကုပုံပြီး ရန်ကုန်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အာရုံစိုက်ပေးလို့မရဘူးလား။ မင်းအဖေက ဒီဒီမင်းမနဲ့တောင်စကားပြောချိန်မရတော့ဘူး..မင်းညီက ရန်ကုန်ရောက်သွားရင် ပြန်မလာချင်ဘူး။ မင်းပြန်လာတာရော ဘာအတွက်လဲ..”

ခွန်းလက်မနဲ့ မျက်ခုံးခြစ်ရင်း တစ်ဖက်လှဲသွားသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းက ထိုမျက်နှာကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေကာ..။

“ပြောလေ..အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုပဲလို့လား..”

“ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက်မှာ ဒေတာတွေအပြည့်ပဲမေမေ..ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်တိုင်ပင်ထားတာ။ အဝေးပြေးလိုင်းမှာ..”

“သိတယ်..မင်းတို့အဝေးပြေးကားတွေ ထောင်ကြမယ်။ အခုအတွက် ကြောင့် သင်းပဒေသာက အင်အားကြီးလာဦးမယ်..ဒါပေမယ့် အခုအဲ့ဒါတွေကို ငါမလိုချင်ဘူး..”

www.burmeseclassic.com

“လိုချင်တိုင်းမရဘူးဆိုတာ မေမေကပိုသိပါတယ်..ကျွန်တော်တို့ရှာသလောက်ရနေတာတွေကို မေမေလိုချင်ပါဘူးဆိုလည်း ဖြစ်ချိန်တန်ခဲသမျှ ဖြစ်နေမှာပဲ..ကိုယ်လိုချင်တာနဲ့ မလိုချင်တာကို လဲယူလိုသာရမယ့်ဆိုရင် လောကဝံတရားဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလာမှာလဲ..မေမေဘယ်လောက်ချမ်းသာနေနေ ချမ်းသာတာကိုမမက်တဲ့သူက..”

“ချမ်းသာတာကို မမက်တဲ့သူမရှိဘူး...ငါ့ရှေ့မှာကဗျာတွေ လာစွပ်မနေနဲ့၊ ချိုသိပ်ကြိတ်ကြိတ်လှနဲ့ လောဘတကြီးကုန်းကျိုးရှာတဲ့သူ ဒါကွာတယ်..”

“အဲ့ဒါမေမေနည်းနည်းလှဲနေပြီ..လူတိုင်းအတွက် ချမ်းသာမှုချည်းအဓိကဖြစ်မနေလို့ မေမေသမီးနဲ့ဒေါက်တာပိုင်သူ အဆင်မပြေကြတာ..”

“ဘာ..”

ခွန်းက မှန်ပြတင်းဘက်လှည့်၍ လမ်းပေါ်ကိုငေးနေရင်း..

“ကျွန်တော်သိတယ်မေမေ..ယောက်ျားလေးချင်း သတင်းစကားကို စမ်းနေဖို့မလိုဘူး၊ အဲ့ဒီဒေါက်တာက စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းမရှိတယ်..အဲ့ဒီမိန်းမကလည်း ဆရာဝန်ပဲ၊ သူတို့ချင်းလည်း အဆက်အသွယ်အမြဲရှိတယ်..ဘာဒေးညာဒေးတွေမှာ အထိမ်းအမှတ်တွေပို့ကြယူကြတာတွေရှိတယ်..တာ သိတဲ့လူတွေအများကြီးပဲ..”

“ဘုရား..ဘုရား..”

ခွန်းက ဒီဘက်ကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်လာကာ..

“အဲ့ဒါမေမေတွေကြည့်လေ..မေမေသမီးအတွက် ကျွန်တော်ကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ ဒီအခြေအနေကို ကျွတ်..”

ခွန်းမျက်နှာ အနီရောင်သမ်းလျက် ကျွတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မေသင်းသင်းရန်ခုန်သံတွေ မြန်လာကာ ဘာကစပြီးစကားပြန်ဆက်ရမလဲတောင်မသိတော့ပေ။ ဒါဆို ရန်တို့အခြေအနေမှန်ကို တဆုံးထိသိနေတာလား..

‘ယောက်ျားချင်းသတင်းစကားကို စုံစမ်းနေဖို့မလိုဘူး’ဆိုတော့ သာရဲ့မိတ်ဆွေတွေ သူငယ်ချင်းတွေပါ ဒါတွေကိုသိနေကြတာလား..။ မဖြဲဘူး..။ ဒီအတိုင်းနေလို့မရတော့ဘူး..

ဒေါ်သင်းသင်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ အခန်းပြန်ထွက်ခဲ့လျှင်..

“အမေ..မမက အလုပ်မဆင်းတော့ဘူးဆို..”

“ဘာလိုမဆင်းတာလဲ..ဘာမှလည်း ကြိုမပြောဘဲနဲ့..”

“သူ့အမေ့ကိုပြောပြီးပြီတဲ့..သမီးလည်းမသိဘူး၊ မေစိုးတို့သူသူတို့ပြောလို့..”

“ဘယ်လိုတွေတောင် ဒုက္ခပေးနေကြတာမှန်း မသိပါဘူးငါ့နှယ်နော်..ဘယ်လိုမာနတွေနဲ့ ဒီလောက်တောင်အကြောတင်းနေကြတာလဲ၊ ဖုန်းပေးစမ်း..ဪ ငါ့ဘာသာပဲပြောတော့မယ်..”

ဒေါ်သင်းသင်းချက်ချင်း အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့လျှင် မြေလှမ်းတွေတုံ့သွားခဲ့၏။

“အပိုတွေမာနမပြန့်လို့ မင်းကိုငါပြောပြီးသား..”

“.....”

“ဒီမှာအလုပ်တွေပိုနေတုန်း လုံးဝထွက်လို့မရဘူး..”

“.....”

“ဘာလဲ..ဒီထက်ပိုပြီး ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ..”

“.....”

“ဟွန်း..မင်းသိဖို့ပဲလိုတာ..”

အိုခေ ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တဲ့အထိ ဒေါ်သင်းသင်းအံ့ဩမပြေဖျာရပ်ကြည့်နေခဲ့ပြီး..

“မင်းနဲ့ဒေါင်းနီက အဲ့လောက်ထိ..”

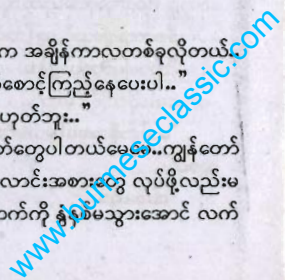
“သူငယ်ချင်းလိုပါမေမေ..”

“မယ့်ဘူး..”

“ယုံတာမယုံတာကို သက်သေပြဖို့က အချိန်ကာလတစ်ခုလိုတယ်..မေမေ့သားကိုယုံကြည်ပြီး ခဏလောက်စောင့်ကြည့်နေပေးပါ..”

“ခွန်း..ဒါအလောင်းအစားတစ်ခုမဟုတ်ဘူး..”

“အလောင်းအစားမှာ အကျိုးအမြတ်တွေပါတယ်မေမေ..ကျွန်တော်နဲ့မေမေ ဘယ်သူမှမှ အကျိုးမရှိတဲ့အလောင်းအစားတွေ လုပ်ဖို့လည်းမလိုဘူး၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှံ့နှံ့မသွားအောင် လက်

တစ်စက်ကမ်းပေးရလေးပါ...ဒေါင်းနီက မေမေအလုပ်သမားဖြစ်သလို မေမေချေးမရ့အစံမအရင်းကြီး..”

“ဒါကြောင့် သူ့ကိုအခွင့်အရေးတွေအများကြီး ပေးခဲ့ပြီးပြီ..”

“ကျွန်တော်နဲ့ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ မေမေနှင့်ထုတ်လိုက်တာပဲ..”

“သူ့ဟာသူထွက်သွားတာခွန်း...မင်းကမအေကို ဒါတွေနဲ့..”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ...ကျွန်တော်ပြောချင်တာက မေမေစိတ်ကိုနည်းနည်းလျှော့ထားပေးရပါ။ မေမေကိုယ်တိုင်လည်း အမျိုးသမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်ပဲ...ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ရုန်းကန်နေရတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို စာနာစိတ်နဲ့ကြည့်ပေးပါ..”

ဒေါ်သင်းသင်း ရင်နာသွားမိသည်။ သားတွေမွေးခဲ့ရတာ အချိန်တော့ သူများသားသမီးကို ထမ်းပိုးထွက်ခွာကြဖို့လား...။ သူတို့နှစ်ယောက် မြတ်နိုးနေတာလေးတွေလာပြီဆို အမေလည်းမကြည့်။ အစံမနှမဆိုတာလည်း သူစိမ်းပြင်ပြင်.. ။

ဒါဆိုသမီးကျတော့ရော... ။

ရန်ကိုတွေးကြည့်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာပူလောင်သွား၏။ သမီးလေရယ်လို မအေကိုသိတတ်လိုက်တာဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာရှိခဲ့သလဲ...။ တွေ့ကြည့်လေ နာကျင်ရလေသာ။ သားကသမီးကကောင်းကြသည့် မိဘတွေထဲမှာ သူ့မဘာကြောင့်မပါခဲ့တာလဲ.. ။

လောကမှာပြည့်စုံတဲ့သူမရှိဘူးဆိုတာ ဒီလိုဆင်းရဲခြင်းတွေကို မေးတာလား... ။

“ကျွန်တော်ကမပြတ်သေးရင်တောင် ဒေါင်းကကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာမဟုတ်ဘူးမေမေ..”

ဒီစကားကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာတင်းတင်းနှင့် မော့လာသည်။

“ဘာပြောတယ်ခွန်း..”

မေးလိုက်ပြီး မဲ့ကာ.. ။

“ဒေါင်းနီအပေါ်မှာ မင်းအဲ့လောက်တောင် အထင်တကြီးရှိနေတာလား..”

“မေမေရာ..”

ဘာတွေပြောပြော မေမေနဲ့အဆင်မပြေဖွယ်တွေချည်း ဖြစ်နေရသလို ခွန်းစိတ်ညစ်သွားမိကာ.. ။

“အခုကျွန်တော်တို့ဒေါင်းနီအကြောင်းပြောကြမလား...ရန်အကြောင်းလား..”

“ဒေါင်းနီအကြောင်း ငါမကောင်းပြောရင် မင်းကခုခံချေပမယ်..ရန်ကို ကြည့်ရှုပေးပါပြောရင် ဒေါင်းရှောင်သွားမယ်၊ အဲ့ဒီတော့ ငါဘယ်သူ့အကြောင်းပြောသင့်သလဲ မင်းပဲဆုံးဖြတ်ပေးပါဦး..”

“ဒေါင်းနီက သူ့ကလေးအတွက် တာဝန်ကျေပျို့ သူကြိုးစားနေတာပါ...မေမေကသာ ကျွန်တော်နဲ့တစ်မျိုးထင်ပြီး အမြင်စောင်းနေတာ..”

“ဪ..”

“ပြောပြတာပါ..”

“အေးပါ...ပြောပြပါဦး..”

“ဒေါင်းနီနဲ့မေမေတို့ အရင်အတိုင်းပဲရှိနေပေးပါမေမေ..သူများရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေမှန်းမသိဘဲ အထင်သေးနေတာ မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်အထင်ကြောင့် သူများနှစ်နာသွားရင်လည်း ကိုယ့်ပဲအပြစ်ဖြစ်ပါတယ်..”

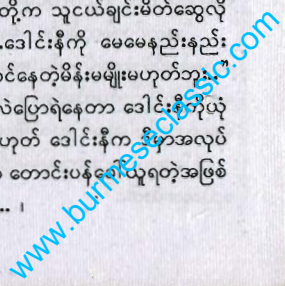
“ဟုတ်ပြီ..အဲ့ဒါကဒေါင်းနီအတွက်၊ ပြောလေ...မအေကိုဘာလုပ်စေဖို့တာလဲ..”

“ကျွန်တော်နဲ့ပြန်ပြီးသွားမလားဆိုတဲ့ သံသယကြီးနဲ့ မဆက်ဆံပါနဲ့..”

“ပြန်ဆက်ပါဘူးလို့ရော မင်းကတိပေးနိုင်သလား..”

“ပြန်ဆက်တယ်ဆိုတာက အဆင်ဆိုးတယ်မေမေ..အဲ့ဒီစကားက ဆက်ဆံရေးတစ်ခုခုနဲ့ ရောထွေးသွားရင် မေမေကျွန်တော့်ကိုအထင်လွှဲပေးမှာ၊ ဘာဖြစ်ဖို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလိုတော့ အဆက်အဆံမပြတ်ရှိနေကြမှာပဲ..ဒေါင်းနီကို မေမေနည်းနည်းလောက်ယုံကြည်လိုက်ပါ။ သူက မေမေထင်နေတဲ့မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး..”

ကိုယ့်သားဒီစကားကိုပဲ ထပ်တလဲလဲပြောရနေတာ ဒေါင်းနီကိုယ့်ကြည့်မှတွေ့လွန်ကဲနေတာလား...။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါင်းနီက ဒီမှာအလုပ်မလုပ်ချင်တော့သလို သူဌေးကိုယ်တိုင်က တောင်းပန်ပေးလို့သူ့ရတဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်အောင် တမင်ထွင်နေတာလား... ။

ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ သူတို့အဖေနဲ့ဖုန်းခဏပဲပြောလိုက်ရသည်။ ပြောမိတာက ခေါင်းနီကြောင့် ရှင့်သားပြန်လာတာဆိုပြီး ခေါင်းနီအကြောင်းပဲဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ..။

“အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်ကိုဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးလို ချုပ်ကိုင်ချင်လိုတော့ မရဘူးသင်..မဖြစ်စေချင်တာကို ဇွတ်မထားနဲ့၊ မင့်သားနဲ့မင်းပိုပြီး ဝေးကွာသွားတာပဲရှိလိမ့်မယ်..”တဲ့..။

ဒေါ်သင်းသင်းငိုငိုတွေ့နေမိလေသည်။ ခေါင်းနီအကြောင်းကိုလည်း မသိလိုတော့မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာသိနေတဲ့အတိုင်း လျှော့ပေါ့နားလည်ပေးနိုင်သည်။ သားကနားလည်လွန်းနေတာကိုတော့ မနှစ်မြို့နိုင်..။

“မေမေ..”

ခွန်းက ဒေါ်သင်းသင်းလက်ကိုသွားဆွဲပြီး ဆိုဖာမှာအတူထိုင်လိုက်တာ..။

“ရနံ့ကိုကျွန်တော်မေးကြည့်ပါမယ်..ပြဿနာတစ်ခုရှိလာရင် ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းလည်းရှိတယ်မေမေ၊ ဒါကိုအကြီးကြီးတွေးနေရင်တော့ မေမေစိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..”

“စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေရမလဲခွန်းရယ်..ငါကမအလေ..”

“အမေမို့ဖြေရှင်းရမယ့် တာဝန်ကြီး မေမေမှာပဲရှိနေတာမဟုတ်ပါဘူး..ဒါကမိသားစုဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စပါ၊ မေမေတွေးရမှာက ဒါကမိဘတိုင်း ခေါင်းခဲရတဲ့ပြဿနာမျိုးပဲ..”

ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာ ကူကယ်ရာတွေ့သွားသလို စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် ကြည်လင်မှုတွေပြန်ဖြစ်လာသည်။

“အထုပ်တစ်ထုပ်လို့ပဲ ပခုံးပေါ်ကောက်ထမ်းလိုက်ရင် လေးတာ ပေါ့တာနဲ့ရပ်ပဲ ခံစားမိမယ်..အထုပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါနေသလဲဆိုတာတွေ မယ် ဖြည့်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒါတွေတောင်လားဆိုပြီး အဲ့မှာဆယ်မျိုးလောက်ပါနေရင် ဆယ်မျိုးစာထမ်းနေရသလို ပိုပင်ပန်းမှာပဲ..”

“အေးပါ..မင်းသာမေမေ့ကို ပစ်မထားပါနဲ့၊ မင်းညီမလေးကိုရအောင် စည်းရုံးစမ်းပါ..”

လွန်ကျွံကုန်ပြီဆိုတာ သိနေပေမယ့် ဒီလိုပြဿနာကိုဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်သမီးကျမှ ဦးနှောက်ကအမှောင်ဖုံးနေသလို ဘာဆိုဘာမှမတွေးနိုင်..။

အနားမှာတိုင်ပင်ရမယ့်သူကိုတွေးလိုက်တော့ မြင်ယောင်လိုက်တာပီပီချစ်..။

အခန်း(၁၃)

အလုပ်ထွက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ သိမ့်ချစ်ကတောင်းပန်နေသည်။ တစ်ပတ်လောက်တော့ ဆင်းလိုက်ဦးမည်လို့တွေးပြီး လာခဲ့တော့လည်း ဒေါသင်းသင်းကခေါ်ပြီး ပြောခဲ့၏။

“ငါတို့မှာ အလုပ်တွေမခိုင်...အိမ်တွင်းရေးပြဿနာတွေဖြစ်နဲ့ ဗျာများနေကာမှ ဘယ်လိုတွေပညာပြနေတာလဲဒေါင်းနီ၊ ညည်းလည်း ဒီမှာမိသားစုလို နှစ်နဲ့ချီပြီးနေသွားတာပါ... ငါ့ထီးအရိပ်ငါခိုတယ်၊ ငါ့ဖိနပ်ကိုငါနင်းတယ်” ဆိုတဲ့မာနတွေလား...”

လှိုမေးလာတော့ ငြင်းရခက်ခဲ့သည်။ စိတ်ကူးခဲ့တာက ခွန်းနဲ့ယုံထင်ကြောင်ထင်တွေဖြစ်တိုင်း အထင်မြင်သေးသည့်အကြည့်တွေ ဟိုလိုဒီလို အပြောတွေ ခံရမည့်အရေးက ကာကွယ်နိုင်ဖို့ဖြစ်ကာ ချစ်ကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။ ဒါပေမယ့် ဆက်လုပ်ရဦးမည်ဆိုတော့လည်း သူမစိတ်မချမ်းသာနိုင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

“ခုတစ်လော လိုင်းပေါ်တက်လာတာ မှဒီနှိမ့်မှုတွေချည်းပဲနော်...” အလုပ်သမေတွေခေါင်းချင်းဆိုင်ကြပြီဆို ပြောကြတာ ဖေ့စ်ဘွတ်စ်အကြောင်း...။

“ဟုတ်ပဲဟယ်...အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကျတော့ တက္ကစီသမားတွေက စော်ကားတယ်...”

“တက္ကစီသမားတိုင်းမဟုတ်ပါဘူးတဲ့အေ...ငါ့ဦးလေးရန်ကုန်က အလည်လာတော့ အဲဒါတွေငါမေးကြည့်ပါတယ်...”

“ဒါပေါ့ဟဲ့...တက္ကစီသမားတိုင်း ယုတ်မာနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တက်လာတဲ့သတင်းမှာ တက္ကစီသမားက စော်ကားတာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ သိမ်းကျုံးပြောဖြစ်တာပေါ့...တကယ်ပဲပဲ သူ့ပြန်ရှင်းနေရတာနဲ့ ပြောတာ အရသာပျက်လိုက်တာ...”

“မပျက်ပါနဲ့အေ...ပြောပါ၊ ကျုပ်ကညည်းတို့လို ဖုန်းပွတ်ခွင့်မရှိတဲ့သူပါ...ညည်းတို့က အိမ်ရောက်တာနဲ့ဖုန်းပြေးကိုင်လို့ရတယ်၊ ကျုပ်က ဖုန်းကိုမကိုင်တတ်တော့ ဘာမှလည်းမသိပါဘူး...”

အလုပ်ထဲမှာ အကျိုးအကြောင်းဖုန်းပြောခွင့်ရှိပေမယ့် ဖုန်းကိုင်ပြီးအဖျိန်ဖြုန်းနေလို့တော့ မရပေ။ ဒါတောင် ဒေါင်းနီစာရေးမဖြစ်လာကာမှ အလုပ်လုပ်ရင်း စကားပြောခွင့်ရလာတာဖြစ်သည်။ အရင်စာရေးမနဲ့မန်ဇေးကုရာရှိနေတုန်းက စကားများရင်များပြန်ပြီ။ ခဏခဏထရင်ထနေပြန်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ချက်မှမျက်မြေပျက်မခံ...။

ဒေါင်းနီကတော့ သူ့ရွေးရုံအစပီပီ ပြောရုံဆိုရလည်းရှိတာ...။

“လွန်ကြည့်လာတဲ့အထိ ကျွန်မလည်းကြည့်မနေပါဘူးအန်တီ...စကားပြောနေရတာလည်း တက်ကြွစွာတစ်မျိုးပါပဲ၊ အလုပ်အပေါ်မှာ ငြီးငွေ့စိတ်မဖြစ်ရုံတော့ ပြောခွင့်ပြုပေးပါ...”လို့ ဒေါင်းနီကတင်ပြပေးခဲ့၏။

“ဟဲ့...ဒေါင်းနီလှမ်းကြည့်နေတယ်၊ အလုပ်လည်းလုပ်ဦး...”

“လှမ်းကြည့်တာမဟုတ်ဘူး...လာနေတာ ဒီဘက်ကို...”

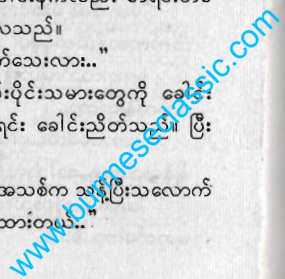
“သေချာတယ်...ငါတို့စကားများနေလို့ ဒီနားမှာလာထိုင်တော့မှာ...” သူသူက မျက်နှာငဲ့၍အားလုံးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးသည်။

အကုန်လုံးပဲလက်တွေ့သွက်သွားကြကာ ဒေါင်းနီကလည်း စာရင်းတစ်စုပဲနဲ့ ကုလားထိုင်ချ၍ အကျအနာထိုင်လေသည်။

“ကိုမြမိုး...မနေ့ကအိတ်ခွဲတွေ စစ်လိုက်သေးလား...”

ယောက်ျားလေးတွေဘက်က အထမ်းပိုင်းသမားတွေကို ခေါင်းဆောင်သည့်ကိုမြမိုးက တံခါးဝကဝင်လာရင်း ခေါင်းညှိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်ရင်း...။

“အဟောင်းတွေအပြင်ထုတ်ပြီးပြီလေ...အသစ်က သူ့ပြေးသလောက်ပြန်ထွက်လာတဲ့ အိတ်ခွဲတွေအကုန်လုံးစစ်ထားတယ်...”

“အဲ့စာရင်းတွေကျွန်မကိုပေး..”

“အေး..အေး..”

ဒေါင်းနီအလုပ်ရှုပ်နေမှန်းသိတာနှင့် ပြောလက်စစကားသံတွေလည်း တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ပြန်ထွက်လာကြလျက်.. ၊

“ညကကြည့်လိုက်သေးလားနင်တို့..”

“ဘာလဲ..”

“ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ အစမ်းခံရလို့ဆိုတဲ့ကောင်မလေးလေ..သူမ သူပြောပြီးတင်ထားတာ၊ ဘာဆိုလားဟယ်..လိုက်လှိုင်တယ်ဆိုလား..”

“အေး..သူများရဲ့ထားတာ ငါလည်းကြည့်လိုက်ရတယ်၊ အောက်ကောမန့်တွေကလည်း ပြောထားကြတာ မစာမနာနော်..သူ့ခမျာ..”

“ဘာသူ့ခမျာလဲ..ပြောလည်းပြောချင်စရာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ လျှောက်ပွတ်ချွတ်နေတာ ငါဆိုရင်မခံဘူး..”

“ဟဲ့..သတ်တာဖြတ်တာတွေချည်းပဲကြားနေရတော့ အသတ်ခံရစိုးလို့နေမှာပေါ့..”

“ကဲ..စင်မာလင်းတို့ မတော်သေးဘူးလား..”

“အယ်..”

ဒေါင်းနီက စာရင်းစာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး နေရာမှထလာကာ..

“အပြောတွေလျှော့..အလုပ်လည်းလုပ်ကြဦး၊ ဒီမှာရွေးပြီးသားတွေ အိတ်သွပ်ဖို့လုပ်လေ..ကတ္တားတင်တဲ့ဦးငြိမ်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ..”

ပြောနေရင်း အိတ်ခွဲတွေသူမကိုယ်တိုင်ပဲ ဆွဲချလာကာ.. ၊

“မယု ဒီနေ့ မဆင်းဘူးဆိုတော့ သူ့အစားကျွန်မလုပ်မယ်..သူ့သူ ဘက်ကဆန်အိတ်ပုံပေါ့ ဒါခဏတင်ထားလိုက်..”

စကားလည်းပြော၍ လက်ကမပြတ်လုပ်နေသဖြင့် အားလုံးပဲပျာပူခတ်ကုန်ကြကာ.. ၊

“အောင်မလေး..ငါတို့ဒေါင်းနီ စာရေးမဖြစ်ကာမှပဲ၊ မျက်စောင်းချိန်လည်းမရ..ဒေါသလည်းမထွက်နိုင်..”

“ဟုတ်ပဲ..သူလည်းဝင်လုပ်နေတာကိုး၊ အမိန့်တွေချည်းပေးနေတာ မဟုတ်တော့..ခီ..ခီ..”

“လုပ်ပါ ဒေါင်းနီလေးရယ်..ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်..”

အားလုံးဝိုင်းစနေကြတော့ ဒေါင်းနီကရယ်ကာ.. ၊

“နင်တို့ကဒါပဲသိတာ..ငါကနင်တို့အတွက် အခွင့်အရေးတွေတောင်းရပြီး ပြောသလိုလုပ်မပြုနိုင်ရင် သူ့ညီမအားကိုးနဲ့ အလုပ်ထဲမှာဆရာလုပ်ချင်တယ်ပြောမယ်..ပြီးရင် ငါ့ညီမကိုလှည့်မဲမယ်..”

“ငါတို့သိပါတယ်ဒေါင်းနီရယ်..နင်ကငါတို့ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ ပြီးတော့ သိန့်ချစ်ကိုလည်းငဲ့ရသေးတယ်..အနံ့တီကလည်း အပြောတာကိုး..”

“အေးလေ..ငါတို့ကဖြင့် နင်ဘာပြောပြော စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ချစ်လို့တာကိုး..”

“စိတ်မဆိုးဘူးဆိုပြီး ပြန်မပြောနားမထောင်တော့မလုပ်နဲ့..အလုပ်ပြုပြီးအောင်လုပ်..”

“အေးပါ..မဒိန်းမှုတွေကိုတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ ညက အဲ့ကောင်မလေးက မဆီမဆိုင်လေ..”

“ဟုတ်တယ်ဒေါင်းနီရဲ့..လူတွေအများကြီးရှိတဲ့ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာလေ ငါ့ငြိမ်နေစရာလား၊ ခဏလေးအတိုအဆိတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင်တောင် ပြောဘူး..”

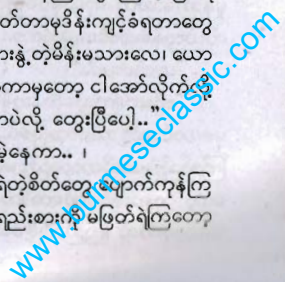
“အဲ့ဒါလည်း ကောင်မလေးအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး..သူ့သူရယ်..”

“ဟင်..”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာဖြစ်သမျှ ချောင်ကြီးချောင်ကြားက ပြစ်မှုတွေမကျန်သင့်မတင်သင့်စမစားစားဘဲ လိုင်းပေါ်တင်နေကြတဲ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ..လိုင်းပေါ်တက်လိုက်တိုင်း သေတာသတ်တာမဒိန်းကျင့်ခံရတာတွေပဲ..ပြင်နေရတော့လည်း သဘာဝကိုက အားနဲ့ တုံ့မိန်းမသားလေ၊ ယောကျ်ားတွေသတ်ရဲ ဖြတ်ရဲနေကြပြီလို့ မြင်လာကာမှတော့ ငါအော်လိုက်ဖို့လိုက်ဖို့ အဖျက်ကဲ့သွားရင် ငါ့ကိုသတ်တော့မှာပဲလို့ တွေးပြီးပေါ့..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာက စိတ်ပျက်သလို့ရှုံ့ခဲ့နေကာ.. ၊

“ယောက်ျားတွေကို အတိုက်အခံရန်ပြုရုံတဲစိတ်တွေ ပျောက်ကုန်ကြ ကိုယ်မချစ်လို့ဖြတ်ချင်လာရင်တောင် အဲ့ရည်းစားက မဖြတ်ရဲကြတော့

သျှင်မ

ဘူးလေ...တကယ်ဆို သတင်းတစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြတာတွေထက် အများကြီးဘောင်ကျော်နေကြတာ..”

“ဟုတ်တယ်နော်...အဲလိုတွေကြည့်တော့လည်း မှန်တာပဲ၊ ဖုန်းတွေမကိုင်ရခင်က ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ဆိုတာလည်း မသိကြသေးဘူး...အဲတုန်းကများလောကကြီးအေးချမ်းနေတာပဲ..”

ဒေါင်းနီက ခေါင်းညိတ်၍ သူသူရွေးချထားသည့် ပဲသန့်တွေကို ကာကြီးထဲ ပေါင်းထည့်လိုက်ကာ.. ။

“တကယ်တော့ ဒီလိုအဖြစ်တွေက အမြဲတမ်းရှိနေခဲ့တာပဲ...ပြန်မပြည်မှာတင်မကဘူး၊ ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်ကမ္ဘာမှာမဆို မတရားမှုမရှိတဲ့အရာ မရှိဘူး...သမီးကိုပြန်ကြံတဲ့မအေတွေလည်း ရှိတာပဲ၊ အချစ်ကြီးလဲ အမျက်ကြီးပြီး သတ်ကြသေကြတာလည်း ဒုန့်ဒေးပဲ...ဒါပေမယ့် သတင်းတစ်ခုဖြစ်လာတယ်၊ ပြန်ပျောက်သွားတယ်...ချီးမွမ်းခုနှစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ရယ်နဲ့ရက်ဆိုတဲ့စကားမျိုးပေါ့..”

ပြောပြီး ဇင်မာလင်းအိတ်သွတ်နေတာကို ထကူကာ.. ။

“စိုးလင်း...ဒါလာယူပြီး ကတ္တားပေါ်တင်..”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ..လာပြီ..”

ဒေါင်းနီဇယ်စပ်သလိုလုပ်နေရင်း.. ။

“လူတွေသတင်းအဖြစ် ပြောနိုင်ရင်ခဏပဲလေ...ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်တာတာကျတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိသမျှလူတွေတင်သမျှ ဖုန်းသုံးတဲ့လူတိုင်းက မြင်ကြတယ်...ကိုယ့်ပိုစ့်မှာ လိုက်ခံရချင်တာနဲ့ပဲ နဂိုတည်းက ဖွံ့ဖြိုးမှုနည်းသေးတဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုညှာတာရမှန်း မသိတော့ဘူး...ကိုယ့်ပေါ်ကိုယ်လှန်ထောင်းနေကြတာ..”

“ဟုတ်ပနော်..”

“စဉ်းစားကြည့်လေ...ဘုန်းကြီးသံဃာတောင် ချန်မထားဘူး၊ သံဃမကောင်းရင် သံဃာအပြစ်ပဲ...ဒါကိုဖေဖန်ဖို့မလိုဘူး၊ ကြည့်ညိုထိုက်ကြည့်ညိုမယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်သေးဘူး...ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေတော့ ဘုရားရှင်ဂုဏ်တော်ကိုမှန်းပြီး ရှိဖို့နိုင်ရင် သံဃာဆိုတာလည်း သံဃာဂုဏ်ကို ကြည့်ညိုဖို့ပဲလေ..”

“အင်း..”

“ပုထုဇဉ်ကိုပဲပြောချင်ရင်တောင်မှ သံဃာဝန်ထမ်းထားနေတာကိုလေးစားရမှာပေါ့...အားလုံးက ဘုရားရဲ့တပည့်သားသံဃာတွေပါ..”

ဒေါင်းနီက ကိုယ့်အမျိုးဘာသာကိုတော့ ယုံကြည်လေးစားသူဖြစ်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ခိုင်မာစွာရပ်တည်သူဖြစ်၏ ။

“ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာတင်မယ့်သတင်းတွေကို စီစစ်ဖြတ်တောက်မှုမရှိဘဲ ကိုင်းဆက်ထားရင် အားလုံးမလွယ်ဘူး..”

“ဟဲ့...ဘာကိုမလွယ်တာလဲဟင်..”

“နေရာတကာမှာ အမြဲဒွန်တွဲပြီးရှိနေခဲ့တဲ့ တရားမှုမတရားမှုတွေ အမျိုးအကောင်းတွေက ကျွန်မတို့ဆီမှာမှ ခေတ်စားပေါများနေသလိုဖြစ်နေတာလေ...အဲဒါဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာ ခပ်လွယ်လွယ်တင်နေကြတာတွေကြောင့်ပဲ၊ တာနံတူလဲဆိုတော့ အားဆေးတော့အားဆေးပဲ...ဒါပေမယ့် လူနာလက်မရှိတဲ့ အားဆေးကိုပေးမှ အားဖြစ်မှာ၊ ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးတာ လိုက်ခံရဖို့ကမာမန်မှာအပြန်အလှန်ဆဲကြဖို့ထက် ပိုမသိဘူးဆိုရင် တိုးတက်လာတယ်ဆိုတာတွေလည်း အလကားပဲ..”

“တကယ်အသိပညာ အတတ်ပညာရှာနေတဲ့လူတွေကို အားကျသင့်တယ်နော်..”

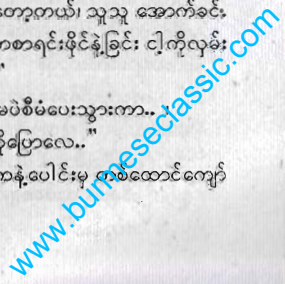
“ဟုတ်ပနော်...ဖုန်းတွေမသုံးနိုင်တုန်းကလည်း လောကမှာကောင်းမှုမကောင်းမှုတွေ ရှိနေတာပဲ...ခုမှဘယ်မှာဘာဖြစ်ဖြစ် အကုန်လုံးသိနေရတယ်၊ သိရတာကောင်းတော့ကောင်းပေမယ့် ကြာလာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် လုံခြုံတယ်မထင်တော့ဘူး..”

“ကဲ...အဲဒါတွေအိတ်သွတ်ဖို့ပဲ ကျွန်တော့ကယ်၊ သူသူ အောက်ခင်းတွေသိမ်းဖို့လုပ်...ဇင်မာလင်း နှင့်နောက်ကစာရင်းဖိုင်နဲ့ခြင်း ငါ့ကိုလှမ်းလိုက်စမ်းပါ၊ အားလုံးအလုပ်သိမ်းမယ်..”

ဒေါင်းနီကအလုပ်သိမ်းတဲ့အထိ သူမပဲစီမံပေးသွားကာ..

“ဦးငြိမ်း...အလုံးရေချည်းပဲ ကျွန်မကိုပြောလေ..”

“ဘယ်လောက်မှမရှိသေးဘူး...မနေ့ကနဲ့ပေါင်းမှ တစ်ထောင်ကျော်ပယ်..”

“တစ်ရက်စီခွဲပြောလေ..”

ဦးငြိမ်းနဲ့ဒေါင်းနီစာရင်းတွေ မှတ်နေကြစဉ် မြမိုးတို့ကတ္တားတင်ကြ၏။ အလုပ်ချိန်ပြီးခါနီးပြီဆို အလုပ်သမားတွေပို၍သွက်လက်နေသဖြင့် လူတွေရှုပ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဥဒေါင်းလွယ်အိတ်လေးနဲ့ ဝင်လာတာကို ဒေါင်းနီမမြင်လိုက်ပေ..

“မေမေ့..”

လှမ်းခေါ်ပြီး အလုပ်ရုံကြီးဆီ ပြေးဝင်လျှင်..

“သမီးရေ..”

ချစ်ကအသံပေးပြီး လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

“တီတီချစ်..”

ဥဒေါင်းဟိုပြေးရမလို ဒီပြေးရမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ..

“မီးမီးလားမယ်..မေမေ့ကိုသွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်..”

“မပြောနဲ့တော့..တီတီချစ် မက်ဆေ့ချ်ဖို့ထားလိုက်မယ်၊ လာ..”

ကို မုန့်တွေအများကြီးကျွေးဖို့ရှိတယ်..”

“ဟေ့..”

ဥဒေါင်း ဒီအိမ်ရောက်တိုင်းပျော်သည်။ မြေကြီးမြမြင်ရအောင် တလင်းအပြည့်ခင်းထားသည့် ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အလုပ်ရုံတွေရှိဒေါင်းတန်းစီနေလျက် သိမ်ချစ်တို့နေသည့်တိုက်မြင့်ကြီးတွေက ခပ်လှမ်းမှသာ သီးသန့်ခမ်းနားစွာနေကြ၏။

တောင်ဘက်လမ်းကြားအုတ်တံတိုင်းအပြင်မှာ အုတ်ကျွတ်မိုးသပ်နှင့် ကုန်တင်ကားတွေအတွက် ပါကင်ရှိ၏။ ကားတွေကနယ်လေးကိုပဲ ထွက်နေကြတာမို့ ရှိနေချိန်ဆိုတာလည်း serviceရုံးမှာ ညှိတာပဲ တာပဲများလေသည်။

ကလေးပီပီအဆော့သန်သလောက် ဒီမြေပေါ်မှာ ပေကျံစရာပဲ သံမရှိသဖြင့် ပို၍လွတ်လပ်နေရာ..

“တီတီချစ်သိလား..မေမေက ဒီမှာမလုပ်တော့ဘူးတဲ့၊ မီးမီးကတော့ ချစ်တို့ဆီမှာပဲ လုပ်စေချင်တာကို..”

“အဟွန်း..”

ကလေးခေါင်းလေးကိုပွတ်၍ လက်ကိုဆွဲထွက်လာခဲ့ရင်း..

“အခုမလုပ်လို့မရတော့ဘူး..မီးမီးမေမေ့ကို တီချစ်တို့ပြောထားပြီးပြီ”

“ဟာ..ဟုတ်တယ်..”

“အင်းပေါ့..တီချစ်လည်း သမီးလေးကိုကြာကြာမတွေ့ဘဲမှ မနေနိုင်တာ..”

“ဟေး..”

လက်ခုပ်လေးတီး၍ မြောက်ခနဲထုခနဲလိုက်တော့ ဝတ်ထားသည့်ဂါဝန်လေးက ဝဲဝဲကားကားလေးလွင့်ကျန်ရစ်သျှက် အတွင်းဘောင်းဘီဖြူဖြူလေးနှင့် သန့်စင်နုထွေးနေသော ခြေစောက်လေးတွေကို မြင်လိုက်ရသည်။

နေပူပူနုထူသော နယ်မြို့တို့၏အစဉ်အလာအရ ကလေးသူငယ်တွေကို အချိန်ပြည့်သန့်စင်ဖြူဝင်းနေအောင်ထားဖို့ဆိုတာမလွယ်။ အထူးသဖြင့် လက်လုပ်လက်စားလူတန်းစားသားသမီးလေးတွေအတွက် ကြီးမားတဲ့ကင်းစင်နေတဲ့အချိန်ဆိုတာ အလွန်ရှားပါးနေလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် ဥဒေါင်းငယ်ဆိုသော အိမ်ရှင်လေးလိုလူသည့် ကလေးလေးကတော့ မိခင်ဖြစ်သူ၏မြတ်နိုးယုယုမှုများကြောင့် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှိုးကွေ့ထဲကထုတ်ကြည့်နေရသည့် အရုပ်လေးနယ် နုပွတ်သန့်စင်နေခဲ့လျက်..

“ချစ်စရာလေးနော်..”

“အဲ့ဒါကိုကြီးသေချာ စကားပြောရသေးလို့ရယ်..စကားပြောတာလေးကလည်း အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ မျက်လုံးလေးတွေရော နှုတ်ခမ်းလေးတွေရော လုံးထွေးနုရနေတာရော..သူ့အမေထက်ပိုလှတယ်..”

ချစ်ကကလေးအတွက် အရုပ်ကြီးနဲ့မုန့်တွေကိုကိုင်ထားရင်း ချဉ်းခနဲပြုတင်းတံခါးကနေကြည့်နေသည့် ခွန်းရဲ့ဘေးမှာရပ်၍..

“သူ့အဖေကလည်း ဒီလောက်တော့မချောပါဘူး..သမီးလေးကျမှ လှလိုက်တာ လူလားအရုပ်လေးလားပဲ၊ ဒါကြောင့်မမက သူ့သမီးလေးကို ဟုန့်နေတာ..”

“မအေလောက်တော့ မလှပါဘူး..”

ကလေးကိုကြည့်ရင်းပြောလိုက်တော့ ချစ်ကစွန်းကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ကာ.. ။

“သွားမစနဲ့ကိုကြီး..တစ်ခါတည်းအလုပ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်..”

“အဟွန်း..”

ခွန်းကရယ်လိုက်ပြီး မီးသေနေသည့်စီးကရက်ကို ဒီတိုင်းလက်ချောင်းတွေထဲမှာ လှည့်ပတ်ကစားရင်း.. ။

“အလုပ်ကထွက်သွားတိုင်း ငါ့ရင်ထဲကထွက်သွားလို့ရမှာမှ မဟုတ်တာ..”

အဲ.. ။

ချစ်မယ့်နိုင်သလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကြာကြာအံ့ဩချိန်မရလိုက်ဘဲ ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာကာ.. ။

“သိမ့်ချစ်အိမ်ထဲမှာလား...ဒီဘက်ထွက်ခဲ့ဦး..”

“ဟုတ်..လာပြီအမေ..”

“သိမ့်ချစ် ညည်းကိုင်ထားတာတွေ ကလေးကိုအရင်သွားပေးလိုက်ဦး..”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကြီး..”

ကလေးနဲ့စကားပြောမည့်အစီအစဉ်ပျက်သွားပေမယ့် သူဝယ်လာတာတွေ ကလေးလက်ထဲရောက်သွားသောကြောင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူလုပ်နေတာကို ဒေါင်းနီသိသွားရင် ဘာပြောမည်မသိ.. ။

ပြောချင်တာပြောပါစေ။ အမေကိုမဟုတ်လည်းကလေးကိုတော့ စည်းရုံးထားမှဖြစ်မည်။ မကျေနပ်လို့ပြောလာလည်း ရှင်းလိုက်ရုံ ချစ်စရာလေးမို့ ချစ်တာဘာဖြစ်လဲ.. ။

အခန်း(၁၄)

“ဒေါင်းနီ ခုနကကလေးပြန်လာတာ တွေ့လိုက်သလားလို့..”

“ဟုတ်တယ်သော်တာရေ..သူ့အဒေါ်ခေါ်သွားတယ်လေ၊ ဒီမှာမက်မေ့ချို့ထားတယ်..”

“ဪ..”

“အဲဒါကြောင့် ကလေးသွားကြိုစရာမလိုတော့တာနဲ့ ဒီစာရင်းလေးအပြီးသတ်လုပ်နေတာ..ပြီးပါပြီ..”

စာရင်းစာအုပ်ကြီးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်အိတ်ကိုယူလိုက်ပြီးမှ သော်တာက ထွက်မသွားသေးဘဲ အထဲပြန်ဝင်လာကာ.. ။

“လာလေ..ဘာယူစရာရှိသေးလဲ၊ ငါ့ကိုပေး..”

အိမ်ပြန်ချိန်ဆို သူ့ထက်ငါနောက်မကျခဲ့ကြသည့်သူတွေမို့ ဒေါင်းနီကထူးဆန်းနေသလိုကြည့်ကာ.. ။

“ရပါတယ်..ဒီနေ့ထူးခြားတဲ့နေ့ပါလား၊ ကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံချေးမလို့များလား..”

“မဟုတ်ပါဘူးဒေါင်းနီရယ်..အန်တီတို့တစ်ခုခုပြသနာတက်သလားမသိဘူး..”

“ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ငါ့နေ့တွက်ခ ကြိုထုတ်ချင်လို့ လူရှင်းအောင်စောင့်နေတာလေ..အဲဒါအန်တီအသံကြားတယ်သိလား၊ စိတ်တိုနေတဲ့ပုံပဲ..ပြီးတော့ ရနံ့လည်းရှိနေတာလားမသိဘူး၊ နင့်ညီမနာမည်ပဲ ထည့်ပြောနေသလည်းကြားသေး

တယ်..”

“ဟုတ်လား...ချစ်ပြောတဲ့အသံရော..”

မေးပြီးကာမှ သတိရသွားကာ.. ။

“ချစ်အသံဘယ်လိုလုပ်ကြားမှာလဲ...နဂိုတည်းက အသံကျယ်ကျယ်တောင် ချောင်းဆိုးရဲတာမဟုတ်ဘဲနဲ့..”

သိမ့်ချစ်အကြောင်းပါလာတာနှင့် ဒေါင်းနီအိမ်ဘက်ကို ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ စိုးရိမ်သည့်စိတ်စောကြောင့် နားစွဲကြည့်လိုက်မိတောင် သတိမရဘဲ အိမ်ရှေ့ကိုတန်းရောက်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ အသံမဝင်ရသေးဘဲ မှန်တံခါးတွေကနေ သူမကိုလှမ်းမြင်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို သတိရ၏။

သူမခြေလှမ်းတွေတုံ့သွားသော်လည်း စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရ၏။

“သမီးပြဿနာရှာတာမှမဟုတ်တာ..ဒါပြဿနာဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ရှင်းနိုင်တယ်..”

“ဘာကိုရှင်းမှာလဲညည်းက...စေ့စပ်ပြီးသားယောက်ျားလေးကို သိရက်နဲ့ ဇွတ်တိုးရဲတဲ့ရှင်းနည်းလား..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်မေမေ.. သူ့မိဘတွေ စီစဉ်ထားတာကို သူကျေနပ်မှဖြစ်တာ၊ သူနဲ့သဘောမတူဘူးဆိုရင် မေမေလည်းမသိချင်ယောင်ဆောင်ရေလိုက်လို့ရတယ်..ခုတော့ အနံတီမြတ်နဲ့မချစ်က ဘာလိုက်လုပ်ကြတာလဲ မေမေတို့လုပ်မှ လူမဲ့တွဲသိကုန်တာ..ကိုပိုင်သူလည်းသိကွာကျ အရှက်ရ..”

“ဘာ..ဘာပြောလိုက်တယ်ရနဲ့၊ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ သိကွာကျ အရှက်ရလို့..နင့်ရဲ့မိဘမောင်ဘွားကတော့ ရှက်ကြော့ပြတ်နေတဲ့လူတွေလား..”

“မေမေတို့ကဘာဆိုင်လို့လဲ...သူကမြို့ခံလူမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ဆရာဝန်..လူရဲ့သေတန်တော့ သူ့အလုပ်ထိခိုက်တာပေါ့၊ အရမ်းရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ..”

“ညည်းကလားရနဲ့..ကဲဟယ်..”

ဖြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်တဲ့အသံက ဒေါင်းနီခြေလှမ်းကိုနောက်ထပ်ချုပ်

သွားစေ၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ.. ။ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ချစ်ကိုမထိခိုက်နိုင်သည့်ကိစ္စဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်ပေ။ အကယ်၍ ချစ်နဲ့လည်း သက်ဆိုင်နေရင်တောင် ချစ်ကဒီမိသားစုအရေးမှာ ပါဝင်ဖြေရှင်းသင့်သည့်မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမရဲ့ထိခိုက်နစ်နာမှုသည်လည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်.. ။

ဒီလိုလည်း မကြာခဏတွေးခဲ့ဖူးပါလျက် ချစ်နဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း စိန်ခဲအသံကြားတာနဲ့ ပြေးသွားကြည့်မိ၏။ ဒေါင်းနီအိမ်ရှေ့ရောက်နေကာ ပုပြန်ဆုတ်ရခက် ရှေ့တိုးရခက်ဖြစ်နေဆဲ.. ။

“နောက်ထပ်မဆိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားပြောကြည့်စမ်း..အဲ့ဒီအစုတ်ပလုတ်ကောင်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးလိုထည့်ပြောကြည့်..”

“ထူးတာပဲလေ..သူ့ကိုဆိုတစ်မြို့လုံးက မိန်းကလေးတွေသဘောကျနေကြတာ..”

“အဲ့လိုမိန်းကလေးတွေက ညည်းလိုမိန်းမနောက်ပိုးသွားနေကြသလား..”

“နောက်ပိုးနေတာမဟုတ်တော့ဘူးမေမေ..သူနဲ့သမီးကချစ်သူတွေ၊ ပြီးတော့..”

“တိတ်စမ်း..”

ဟိန်းထွက်လာတာက ခွန်းရဲ့အသံဖြစ်ကာ.. ။

“ဝင်မပါချင်လို့နားထောင်နေတာ..တစ်ခွန်းမှထပ်မဟနဲ့..”

စကားသံအားလုံး တိတ်ကျသွား၏။ ဒေါင်းနီဘယ်သူမြင်မြင်မတတ်နိုင်သည့်သဘောထား၍ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော်.. ။

“ဒေါင်းနီ..”

ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာကာ သူမလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းတံခါးမှာ ချစ်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီ.. ။

“မမေဇာလာပါဦး..”

ဘာအတွက်ခေါ်တာမှန်း မသိပေမယ့် မကောင်းဘာတစ်ခုခုကြားရမယ်ကိုတော့ တွေးမိလိုက်၏။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ စိမ့်အေးသွားသည့်

လေအေးပေးစက်က တာဝန်ကျေသော်ငြား ရှိနေကြသည့် လူတွေရဲ့မျက်နှာတွေမှာ ပူလောင်မှုတွေ ကိုယ်စီနဲ့.. ။

“မေမေတို့လုပ်ပေါ့..ဒါပေမယ့် ကိုပိုင်သူနဲ့သမီးကိုပေါင်းဖို့မဟုတ်ဘဲ ခွဲခွာဖို့ဆိုရင်တော့ သမီးကလုံးဝပဲ..”

ငိုရင်းပြောကာ ရနံ့ကအခန်းထဲဝင်သွား၏။ ခွန်းကတော့ သူမထက်အရင်တည်းက ဝင်သွားတာထင်သည်။ စည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်သင်းသင်းနဲ့သူမရဲ့ညီမဝမ်းကွဲဒေါ်မြတ်ဝင်းတို့ပဲရှိကာ ချစ်ကအစ်မမျက်လုံးဝေလိုက်တည်းက သိနေသဖြင့်.. ။

“ကလေးကအပေါ်ဝရန်တာမှာ ရိန်းဂျားနဲ့ဆော့နေတယ်မမ.. ချစ်သွားကြည့်ထားပါမယ်။ သူတို့နဲ့အဆင်ပြေအောင်ပြောပါမမရယ်..”

ဝင်လာတာနှင့်တံခါးဝကနေ ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြော၏။ သူမကဘေးမှာ တိုက်ပုလေးနဲ့သပ်သပ်နေတာမို့ အစ်မကိုပြောပြီးတာနှင့် ထွက်သွား၏။ အဆင်ပြေအောင်ပြောပါဆိုတာ ဘာကိုပြောမှန်း ဒေါင်းနီမသိလိုက်သော်လည်း.. ။

“အားလုံးနားထောင်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ပြန်ပြေးတာလဲဒေါင်းနီ..”

ဒေါ်မြတ်ဝင်းထိုင်ရာမှထလာပြီး ဒေါင်းနီကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်၍.. ။

“ညည်းညီမအပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးလုပ်လာလို့ ငါတို့ကဆုနေတာ..ရနံ့ရဲ့အချစ်ရေးကိစ္စကို သူ့ကိုအစ်မနေရာမှာထားပြီး ဝင်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ကောင်လေးဆီရောက်သွားတော့ လုပ်ခဲ့တာကတစ်မျိုး..”

ဖြစ်ပျက်ပုံကိုမသိရပေမယ့် ဒီအရေးအခင်းက ချစ်ကိုဆူပြောနေကြသည့်အရေးမှန်း ဒေါင်းနီမှုသိရသည်။ ဒေါ်မြတ်ဝင်းဆိုတာက ချစ်နဲ့လမ်းကို သဘောမကုန်နိုင်ပါဘူး ဆတ်ဆတ်ခါထဖြစ်ခဲ့သည့် အဒေါ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူမကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆင်ဖြူကျွန်းကိုပြန်ရောက်လာကာစကလည်း ဒီခြံဝင်းထဲမှာ မှီခိုခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“သမီးယောက်မအတူအပတ်..ဒါတွေကြောင့် ငါသင်းသင်းကိုပြောပုံတယ်။ သိမ့်ချစ်ကမိသားစုပါပဲဆိုတာ ခုတော့ဘယ်နယ်ရှိစလို့ မေးရမလို့

ဖြစ်နေပြီ..”

အစ်မဘက်ကိုလှည့်ပြောလိုက် ဒေါင်းနီဘက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်နှင့်.. “ညီမအကြောင်းပြပြီး အစ်မကဝင်ထွက်နေတယ်..အိမ်တွင်းရေးအကုန်အပြင်လူသိတယ်။ ဈေးမကဈေးမမို့ မပစ်နိုင်ဘူးထား..ကျန်တဲ့သူကို မှုတ်ပစ်ရမှာ..”

“ဖြတ် နေဦး..”

ဒေါ်သင်းသင်းက ထိုင်ရာကနေလှမ်းပြောကာ.. ။

“အဲ့ဒါတွေ အခုပြောရမှာမဟုတ်ဘူး..သူ့ကိုငါခေါ်လိုက်တာလည်း မပါက်တာပိုင်သူနဲ့ ပတ်သက်တာကိုပြောမလို့..”

ပြောရင်း နေရာမှထရပ်၏။ ဒေါင်းနီရဲ့စိတ်ကို သူမသိသည်။ တခြားသော တစ်ခုလတ်မုဆိုးမတွေလို ကလက်တက်တက် မနေတတ်သည့် သူမ၏တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုကို ခံစားမိနေသဖြင့် မသိစိတ်ကအထင်တကြီးရှိနေခဲ့တာလည်း အမှန်ပါ။ ခုချိန်မှာတော့ သားကိုယ်တိုင်က တွယ်တာနေသည့်မိန်းကလေးဖြစ်နေရာ.. ။

“နင်ဒီရှေ့ကို ဘာလို့လာတာလဲ..ပြဿနာတက်နေတာကို သိလို့လာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းက အစကပြန်မေးသည်။ ဒေါင်းနီကခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဒေါ်မြတ်ဝင်းကဟွန့်ခနဲမဲ့၏။

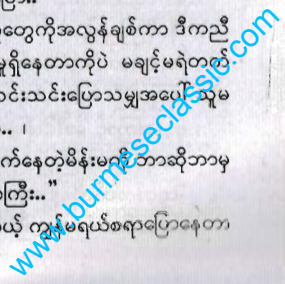
“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမယ့် ပြဿနာကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျွန်မညီမပါနေသလားလို့ပါ..”

“နင့်ညီမပါတော့ နင်ဘာလုပ်မလဲပြော..”

ဒေါ်မြတ်ဝင်းက အမျိုးကြီးပီပီ သူ့တူတွေကိုအလွန်ချစ်ကာ ဒီကညီမစ်ကိုနဲ့ဒေါင်းနီတို့ညီအစ်မ ပတ်သက်မှုရှိနေတာကိုပဲ မချင့်မရဲတတ်မပါက်နေတဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းပြောသမျှအပေါ်သူမမာသာကပ် ကျော်လွှားရှေ့တိုးနေခဲ့ရလောက်.. ။

“သူ့လင်သူ့သားနဲ့ သူ့လမ်းသူ့လျှောက်နေတဲ့မိန်းမပဲဘာဆိုတာမှ မရှိတဲ့သူက စိတ်ပူတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာကြီး..”

“ဝါသနာပါရင်တော့ ရယ်ပါ..ဒါပေမယ့် ကျွန်မရယ်စရာပြောနေတာ

မဟုတ်ဘူး..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာက ဒေါသမာနတို့နှင့်တင်းနေလျက် မျိုသိပ်ချုပ်တံထားမုန်းလည်း သိသာနေကာ.. ၊

“သမီးယောက်မ အတုအပဲဆိုတာတော့ ပြောသွားပြီး ညီအစ်မဖွဲ့တတ်ဆိုတာကို အန်တီတမင်ချန်ထားခဲ့တာထင်တယ်..”

ဒေါ်မြတ်ဝင်းမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူ့လင်သူ့သားနဲ့ သူ့လမ်းသူ့လျှောက်နေတဲ့မိန်းမကို ဘာမှမရှိတဲ့သူက စိတ်ပူဖိုမလိုဘူးဆိုရင် အန်တီအခဲအိမ်ထဲရောက်နေတာ ရယ်တာဝါသနာပါလို့လား..”

ကြည့်စမ်း...သင်းက.. ၊

ဒေါ်မြတ်ဝင်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းစိတ်ပူသွား၏။ ပြဿနာကို ရှင်းချင်ကာမှ ပိုရှုပ်ကုန်ရသည့်အဖြစ်.. ၊

“စကားတတ်လှချေလားဒေါင်းနီ..ငါကမဖိတ်ဘဲလာတဲ့စဉ်သည်မဟုတ်ဘူး၊ သင်းသင်းဒေါ်လို့လာတာ..”

“ကျွန်မကတော့ ဖိတ်တာကိုစောင့်မနေနိုင်ဘူး..သူ့အတွက်ကျွန်မမလိုနေသလား မလိုဘူးလား သူမပြောလည်းကျွန်မသိတယ်..”

“ဪ...ဪ ဝုပါဟီးရီးကြီးပေါ့..”

“ကျွန်မညီမအတွက်ဆို ဟုတ်တယ်..”

“ဒါပေါ့...ညည်းအတွက်လည်း အကျိုးယုတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ..”

“ကဲ...တော်ကြတော့..”

ဒေါ်သင်းသင်းက နှစ်ယောက်ရပ်နေသည့်နားကို ရောက်လာပြီ ဒေါင်းနီကိုကြည့်၍.. ၊

“စကားတတ်တိုင်းမပြောရင် ကောင်းမယ်ဒေါင်းနီ..လူဆိုတာ အရိုသုံးပါးကြည့်ပြီး နေတတ်ရတယ်..ပြောတတ်ရတယ်..”

မာနကြောင့် ဒေါင်းနီမျက်နှာက ခက်ထန်နေပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“အရိပ်သုံးပါးကြည့်နေရမှာက ဆင်းရဲတဲ့သူတွေပဲလား..”

“ဟုတ်တယ်လို့ပြောရတော့မှာပဲ..”

ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း စိတ်ညစ်နေသည့်အချိန်မှာမို့စကားကောင်

ပြောချင်ပေမယ့် ပြောလိုက်မိတော့ ဒီစကား.. ၊

“အခြေအနေအချိန်အခါဆိုတာတော့ ညည်းနားလည်တယ်မို့လား.. စုစုပေါင်းမှာပြဿနာဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့အိမ်ရှေ့ထိ ဘယ်အလုပ်သမားမှလည်း မလာရကြဘူး..ညည်းကရပ်ပြီးတော့တောင် နားထောင်နေသေးတယ်၊ သူများအတွင်းရေးဆိုတာ..”

“အန်တီတို့အတွင်းရေးကို ကျွန်မစိတ်ဝင်စားလို့မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြပါပဲ..”

“သိတယ်..ညည်းဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထောင်မကြည့်ဘူး၊ ညည်းညီမအသံကြားရင်တော့ ပြေးလာတာပဲ..”

“ဒီညီမအားကိုးနဲ့ စားစရာနေစရာရနေတာကိုး..”

ဒေါ်မြတ်ဝင်းက နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်သည့်အကြည့်တို့နှင့် ကြည့်လျက်.. ၊

“ခုလည်းပြောတော့တစ်မျိုး လုပ်တော့တစ်မျိုး..ဟိုရောက်မှလှသိရှင်ကြားတွေထဲဖြစ်ကုန်တာ၊ သူ့စနက်မဟုတ်ဘူးလို့ပြောနိုင်မလား..”

လူကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး စွပ်စွဲတော့ ဒေါင်းနီဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူတို့တွေဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်လိုပြဿနာတွေဖြစ်နေကြမှန်း တောင်မသိခဲ့ရဘဲ.. ၊

“ငါတို့ကဒေါက်တာပိုင်သုကို စကားပြောရုံတွေနွေးဖို့သွားတာ..”

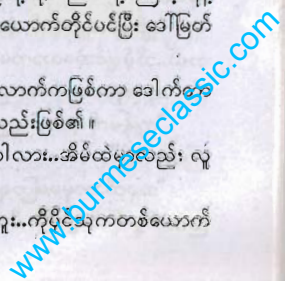
ဒေါက်တာပိုင်သုက သုံးပင်တောင်ရပ်ကွက်ထဲက တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာတစ်ယောက်တည်းနေသည်ဆိုသည်သတင်းကို သိမိချစ်ကပ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ကာ သူမနဲ့လည်း ပြောဖူးဆိုဖူးသည်လို့ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ရနံ့ကူးအတွက်ပြောဆိုကြည့်ကြဖို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ဒေါ်မြတ်

ဝင်းက သိမိချစ်နဲ့အတူသွားခဲ့သည်။

သွားကြတာက မနေ့ညက ခုနှစ်နာရီလောက်ကဖြစ်ကာ ဒေါက်တာပိုင်သု အိမ်မှာပုံမှန်ရှိနေတာသည်အချိန်လည်းဖြစ်၏ ၊

“ညည်းပြောတော့ ချိန်းထားသလိုလိုပါလား..အိမ်ထဲမှာလည်း လူမရှိဘူး..”

“စည့်သည်ရောက်နေတာများလားမသိဘူး..ကိုပိုင်သုကတစ်ယောက်

တည်းနေတာပါ။ ရန်နဲ့သမီး သူ့အိမ်ထဲသွားဖူးတယ်...သူ့မွေးနေ့တုန်းက ရန်ကံသိမ့်ချစ်ကိုတော့ ခင်သည်။ တစ်ခါတလေ စိတ်လိုလက်ရရ ဖွင့်တာတွေလည်းရှိ၏။ ချစ်ကတော့ ရန်နဲ့ရဲ့လိုလားမှုကိုရလို့ ကျေနပ်ပဲ မယ့် ဒုက္ခတွေမည့်ကိစ္စကြီးကို ကြည့်မနေနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်နဲ့ဒေါက်တာပိုင်သူရဲ့ လွန်ကျွံနေကြသည့် အခြေအနေကိုဒေါ်သင်းသင် ကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့တာဖြစ်သည်။

မနေ့ညကတော့ စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာပိုင်သူရဲ့မိဘတွေ ရောက်နေကြတာကို ချစ်တကယ်မသိခဲ့တာဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်းလိုလို အိမ်မှာရှိတတ်သည့်အချိန်ကွဲကွဲ၍ ဒေါ်မြတ်ဝင်းကိုမေး သွားမိကားမှ... ။

“ဟိုရောက်တော့ ရင်ဆိုင်မိကားမှ ပြန်ဆုတ်ရခက် ဝင်သွားလို့မမြဲ နဲ့...နင့်ညီမလုပ်ပုံ ဘယ်လောက်ယုတ်မာလဲဆိုတာ..”

ဒေါ်မြတ်ဝင်းက လူချင်းနီးအောင်တိုးလိုက်ပြီး တောက်လျှောက်ပြော ချသွား၏။ ကြားလိုက်တည်းက ကိုယ့်ညီမဘယ်လိုသဘောနဲ့လုပ်ပေး တယ်ဆိုတာ သူမနားလည်လိုက်သော်လည်း... ။

“ဟွန်း...ဆရာဝန်ရဲ့အမေတဲ့၊ မြို့ကြီးသူပညာတတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေး လား...အကျိုးအကြောင်းဘာမှမသေချာမသိဘဲနဲ့ ရန်တွေလိုက်တာ က ကက်ကိုလန်နေတာပဲ..”

ကိုယ်လိုလူနဲ့တွေ့ခဲ့တာပဲ...လို့ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ မသိ။ ဒေါင်းနီက ခပ်ထေ့ထေ့အကြည့်နှင့် တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက် နေ၏။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲဒါတွေဖြစ်ရတာ ညည်းနဲ့မကင်းဘူးလို့ငါထင် တယ်...သိမ့်ချစ်အဲ့လောက်မလည်ပါဘူး..”

ဟု နောက်ထပ်အတည်ပြုစွပ်စွဲလာလျှင်... ။

“ကျွန်မကိုထင်ရင် ကျွန်မကိုမေးပါလား...ချစ်ကိုဘာလို့ပြောဆိုမိ ကြတာလဲ..”

“အခုထိဘာမှမပြောရသေးဘူးဒေါင်းနီ..ဖြစ်နေတာကရန်နဲ့၊ မ... ညကကိစ္စကိုသိသွားပြီး မိဘကိုပြန်ခံပြောနေလို့ဖြစ်နေရတာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းက ရှင်းပြသလိုပြောသော်လည်း... ။

“ဒါပေမယ့် အခုသူ့အလှည့်ပဲ...ဒီပြဿနာဖြစ်ရတာ ဘယ်လိုမှမတော် တာမဖြစ်နိုင်ဘူး..”

“အန်တီက ကျွန်မဘယ်လောက်သိထားလဲ သိချင်တာလား...အခု ကိစ္စမှာ ကျွန်မကအကြံပေးခဲ့တာလို့ ထင်နေတာလား..”

“နှစ်ခုစလုံးပေါ့အေ...ဟိုကောင်လေးရဲ့မိဘတွေကို တမင်လက်တို့ လိုက်တာမဟုတ်ရင်တောင် သူတို့ရှိနေမှန်းသိသိနဲ့..”

“အဲ့လိုလုပ်တဲ့အတွက် ချစ်မှာဘယ်လိုကောင်းကျိုးတွေ ဖြစ်သွားမှာ လဲ...ကျွန်မကမြောက်ပင့်ပေးတယ်ဆိုရင်ရော ချစ်နဲ့ဒီအိမ်သားတွေအဆင် မပြုဖြစ်ကြတော့ ကျွန်မဘာရမှာလဲ..”

ဒေါ်သင်းသင်းအသံတိတ်နေပေမယ့် ဒေါ်မြတ်ဝင်းကမဲ့ကား... ။

“ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ...မနာလိုစိတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်လာတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာ သူမဘက်ကိုဆတ်ခနဲလှည့်သွားလျက်.. ။

“အန်တီစကားကို အမျိုးမျိုးပြောနေတာပဲ...ခုနကတော့ ကျွန်မကပဲ ကိုယ့်အကျိုးရှိလို့ ချစ်ကိုဖားနေတာဆို..”

“ညည်းကများငါ့ကို..”

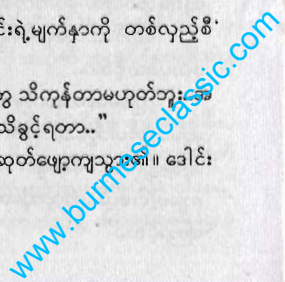
“စကားကိုတစ်ထိုင်တည်းမှာ အစိတ်အပိုင်းမျိုးမပြောနဲ့လေ...အိမ် ကျွမ်းရေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်ထဲရေးပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းသတင်းဆိုတာ အပုတ် ပြီး...မွေးနေရင် လိုက်မရှာပေမယ့် ပုတ်စော်နံ့နေရင် အနံ့ထွက်တဲ့နောက် မရမကရှာထုတ်ကြမှာပဲ..”

ပြောပြီး ဒေါ်မြတ်ဝင်းနဲ့ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့မျက်နှာကို တစ်လှည့်စိတ် ကြည့်ကာ... ။

“ဒီအိမ်က အိမ်တွင်းရေးကိုအပြင်လူတွေ သိကုန်တာမဟုတ်ဘူးအေ လူတွေသိလို့လှုံ့နေမှ ဒီအိမ်ကလူတွေ သိခွင့်ရတာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်မျောကျသွား၏။ ဒေါင်း က ခုစေ့ကြည့်ကာ... ။

“တကယ်အမှန်တရားကအဲ့ဒါ..”

သူမစကားသံသည် ပြတ်တောက်မာကြောနေခဲ့လျက်.. ။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မကအကြံဉာဏ်ပေးဖို့နေနေသာသာ ချစ်ပါနေမှသာ ကြိုသိခဲ့ရင် လုံးဝဝင်မပါရဘူးလို့ တားပြီးသားပဲ..”

ပြောမိကာမှတော့ ကိုယ့်မာနကိုယ်ဝါဒကိုသိအောင် ပြောဖို့လိုသလိုဟု သဘောပိုက်၍.. ။

“ချစ်သူဘဝမှာ မှားယွင်းကြပြီဆိုရင် အဲ့ဒါမိန်းကလေးမှာပဲအပြစ်ရှိတယ်..”

“ဘာ..”

“မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာဆိုတာ မိန်းကလေးမသွားအပ်နေရာ မစော်ပြအပ်တဲ့တပ်မက်မှုတွေကို ထိန်းချုပ်နေရတဲ့အတွက် ကိုဆီ သူ့လာဖို့ကိုမျှော်ကြရတာ..အဲ့ဒါကြောင့် ယောက်ျားကြိုက်တော့ စိုစိုက်လာဆိုတဲ့ သူတို့ဘက်ကတပ်မက်မှုကို ခန့်မှန်းဖို့ဖြစ်လာတာအစပြစ်သွားတာက စကတည်းကဆုံးနေတာ..”

“ညည်း ငါတို့ကိုထောက်ရှုဝေဖန်နေဖို့လိုဘူး..ညည်းကိုယ်တိုင်မိတ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး တာဝန်ယူတဲ့ယောက်ျားကိုတော့ အပြစ်မရှိမိန်းမမှာပဲအပြစ်ရှိတယ်တဲ့..အဲ့ဒါပဲအေ..”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်က တာဝန်ယူဖို့ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲကိုထည့်သိမ်းလိုက်တဲ့ အဲ့ဒီမိန်းမရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ပဲဆိုင်တယ်..”

“ဒေါင်းနီ..ညည်း..”

ဒေါ်သင်းသင်း အသားတုန်မတတ်ကြိတ်အော်ရင်း ရှေ့တိုးလာဒေါ်မြတ်ဝင်းက လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ကာ.. ။

“တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ..နင့်ကိုမိန်းမထုကနေ တစ်ခါတဖယ်ပစ်သင့်တာ..”

“ကျွန်မစေတနာကိုနားလည်တဲ့မိန်းမကတော့ အန်တိုလိုဒေါ်သထူးမှာမဟုတ်ပါဘူး..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မပြောနေတာ မိန်းမမထုအတွက်ပဲ.. မိန်းမချင်းအတူတူကို သူ့ကိုတော့လက်ထပ်ယူပြီး ရိုးကျပေါင်းမယ်..ကိုယ့်ကိုတော့ လိုချင်တာယူပြီး ထားခဲ့မယ်ဆိုတာကြောင့်လဲ..”

လူကြီးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပြောနေသည့်မိန်းကလေးက အသက်သုံးစယ်တောင်မပြည့်သေးသော ကလေးတစ်ယောက်နဲ့မှဆိုးမလေးဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ။

“မိန်းကလေးတွေ အာကိုနားလည်စေချင်တာ..ယောက်ျားတွေက ဘယ်ယောက်ျား ဘယ်လိုဆိုးတာကောင်းတာ သူတို့ကိစ္စ၊ စောင့်ထိန်းဖို့က မိန်းမမှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်..ချစ်သူချင်း မုဒိန်းမှုဖြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ မိန်းမက ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိရင် ဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ် ကိုမဖြစ်ဘူး..”

“ဆက်ပြောစမ်းပါဦး..ညည်းစကားဘယ်လိုဦးတည်နေပြီလဲဆိုတာ..”

ဒေါ်မြတ်ဝင်းကချည်း မေးခွန်းတွေထုတ်နေခဲ့ပြီး အပိုင်မမ်းသည် ဖျက်နာထားနှင့် မေးဆတ်၍.. ။

“ချစ်သူချင်းမှားယွင်းမှုတွေဖြစ်ကြတာ မိန်းမတွေကပဲ လော်မာလို့ ဖြစ်ရတယ်ပေါ့..ယောက်ျားတွေက မလွဲမရှောင်သာ ကျူးလွန်မိတဲ့သူတွေလား..”

“အန်တီအားသန်တဲ့ဘက်ကို ဆွဲတွေးလေ..ကျွန်မပြောနေတာ ရင်ခုန်သံနောက်လိုက်ပြီး ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုထိုးကျွေးနေတဲ့ မိန်းမတွေပဲ..”

“မိန်းမသားတွေကို လှမ်းကျော်သုံးသပ်နေမယ့်အစား ညည်းကိုယ်ညည်းပဲ တိုးတက်မြင့်မားလာအောင် ကြိုးစားပါဦး..အခု ညည်းကိုသင်းသင်းက အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရင် မနက်ဖြန်ဘာနဲ့စားမလဲ..ညည်းပူပန်ရမှာပဲဒီကိစ္စ..”

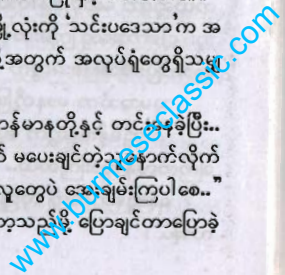
ဒေါင်းနီက မရယ်ပေမယ့် အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်မမပူပါဘူး..ဆင်ဖြူကျွန်းတစ်ဖြူလုံးကို သင်းပဒေသာက အလုပ်ပေးထားတာမှမဟုတ်ဘဲ ထမင်းစားဖို့အတွက် အလုပ်ရုံတွေရှိသမျှ ဘယ်မှာမဆိုသွားလုပ်လို့ရတယ်..”

သူမမျက်နှာပေါ်က တည်ငြိမ်မှုက မာန်မာနတို့နှင့် တင်ပွန်ခဲ့ပြီး..

“ပျောက်ရသွားတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မပေးချင်တဲ့သူနောက်လိုက်ပြီ၊ မရမကပြန်တောင်းဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့လူတွေပဲ အေးချမ်းကြပါစေ..”

ဘယ်စကားကိုမှ နားမထောင်ချင်တော့သည့်ဖို့ ပြောချင်တာပြောခဲ့

ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာမှောင်စပျိုးနေပြီ ဖြစ်ကာ အလုပ်သမားတွေလည်း ရှင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ကလေးခေါ်ဖို့ချစ် တို့ တိုက်လေးဆီထွက်လာခဲ့လျှင် အိမ်မကြီး၏ဘေးတံခါးအဆင်းလေးမှာ လက်ပိုက်ရပ်နေသော ရနံ့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလေသည်။

သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက စူးရှနေကာ တင်းတင်းစေ့ထားသည့်နှုတ်ခမ်း တို့ကြောင့် ကိုယ့်စကားတွေကို ကြားခဲ့ပြီဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။ မျက်လုံး ချင်းဆုံမိတာနှင့် ရနံ့ကဆပ်ပင်တွေ ဝေခါသွားတဲ့အထိ လှည့်သွား၏ ဒေါင်းနီကမန်းကတန်း ရှေ့တိုးလိုက်သွားရင်း...။

“ရနံ့..”

လှေကားထစ်လေးသုံးထစ်နားရောက်တော့ ရနံ့ကတိုက်ထဲကို မျက် နှာမူထားပြီးဖြစ်ကာ..။

“ခဏလေးရနံ့..”

နောက်လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ရနံ့ကဒီတိုင်းရပ်နေ၏။ ဒေါင်းနီက လည်း ရှေ့ဆက်မတိုးပါ။ နောက်ကနေ သူမကျောပြင်လေးကိုပဲ လှမ်း ကြည့်၍..။

“မိန်းကလေးအားလုံးကိုဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးဖြစ်ဖြစ် အားလုံး က စေတနာတွေပါ..”

ရနံ့ကတုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ ရှိနေခဲ့၏။

“ငါ့ညီမနဲ့ငါ့သမီးကိုထိရင် ငါဒေါသကိုငါထိန်းလို့မရဘူး...ဒါပေ မယ့်ငါလည်း မိန်းမပါပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်က ပိုပြီးစောင့်ထိန်းနိုင်ဖို့လို တယ်ဆိုတာ စောင့်ထိန်းတတ်စေချင်လို့ပြောတာပါ...တဲ့ရယ်တာမဟုတ် ဘူး။ ငါ့စကားတွေ ကြမ်းတမ်းသွားတဲ့အတွက် နင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီအဖြစ်အတွက် ခံစားမနေပါနဲ့..”

သူမအသံက မာနတို့ဖြင့် မာကြောလာခဲ့လျက်..။

“ငါတို့မိန်းမတွေက ပျော့ညံ့တတ်တယ်..မှားပြီဆိုရင်လည်း အရမ်း ကြောက်လန့်သွားကြတယ်..”

ရနံ့သူမဘက်ကို လှည့်ကြည့်မလိုဖြစ်လာသည်။ သို့သော် လှည့်မ လာခဲ့..။

“ဘဝနဲ့ချီတဲ့အမှားဖြစ်ဖြစ် ဒူးရင်းသီးနဲ့ဘောလုံး မှားကန်မိတာပဲဖြစ် ဖြစ် အမှားတိုင်းအတူတူပဲ..ဒါကိုရင်နှင့်နေဖို့မလိုဘူး၊ မမှားသင့်တဲ့အမှား ကို ကျူးလွန်မိပြီဆိုတာ သိပြီးရင် ဒီအမှားကိုပဲအထပ်ထပ်ခံစားပြီး ဘာ ဖြစ်လို့ နှစ်မွန်းနေရမှာလဲ..”

ရနံ့ သူမဘက်ကိုလှည့်လာသည်။ မျက်ရည်တွေဝေလည်နေကာ ထို မျက်ရည်တို့ရဲ့နောက်မှာ ဒေါသမုန်းတီးမှုအနည်းငယ်တောင် ရှိမနေတော့ တဲ့..။

“မေမေတို့ကိုပြောနေတုန်းကတော့ မိန်းကလေးမှာပဲ အပြစ်ရှိတယ် ဆို...ခုမှ..”

“ဘာကြောင့်မှားသလဲဆိုတာကို ဝေ ဘက်ပြတာ..ဒါကိုအပြစ်တစ်ခု လို့ ကျသင့်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး..”

ရနံ့မျက်နှာလေး မှောင်ရိပ်ကျနေသော်လည်း သူမခေါင်းခါလိုက်တာ ကို မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ ငဲ့ပစ်လိုက်တာလား၊ ငိုချလိုက်တာလား...။ ဒေါင်းနီ ထောင်းခဲနှစ်တိုက်သွားသည်။

“အဲဒီလို အရှုံးပေးလို့မရဘူး...ဒီလိုအဖြစ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေရတာ မိန်း ကလေးတွေ အရှုံးပေးလွယ်တာကြောင့်ပဲ။ လူရဲ့ကြောက်စိတ်ကို မကောင်း ဆိုးရွားတွေ အနှံ့ခံနိုင်သလိုပဲ..ချစ်သူချင်းမှားကြပြီဆိုရင် ယောက်ျားတွေ ကနိုင်ပြီ မိန်းမတွေက ရှုံးတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သိမ်ငယ်သွားတဲ့ စိတ်ပေါ်မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရွေးချယ်ခွင့်ရသူတွေလို့ သတ်မှတ်သွားကြ တာ..”

ပြောနေရင်း ဒေါသတွေပါလာခဲ့လျက်..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဒီလိုမှားယွင်းပြီးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေရတော့ မှာလား။ နောက်ထပ်ယောက်ျားရှာလို့ မရနိုင်တော့ဘူးလား...ဘာမှဖြစ်မ သွားပါဘူး။ မကြောက်နဲ့ ဂရုလည်းမစိုက်နဲ့..လမ်းသွားရင် ခလုတ်တိုက်မိ ခဲ့ ဆူးခြစ်မိရဲ့..ဒါပဲ..”

ရနံ့မျက်နှာမော့လာကာ ဒေါင်းနီရဲ့စကားတွေကို ငေးငေးနားနားစွာ နေ ၏။

“ကြောက်ကျစရာခံရင် သေတယ်တဲ့..တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ကျဉ်းထဲ

ကျပ်ထဲရောက်ရင် ထွက်ပေါက်ရှာနိုင်တယ်။ ငါတို့ကမိန်းမဖြစ်နေတာပဲ တိရစ္ဆာန်လောက်တောင် တွေးခေါ်ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူးလား။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဘာမှမကွာဘူးရနဲ့၊ မှားပြီဆိုပြီး အရှုံးပေးဖို့မလိုပါဘူး။ ကိုယ်အရှုံးမပေးသရွေ့ သူတို့ဘယ်တော့မှမခိုင်းဘူး။ တစ်ချက်လေးပဲ ကမိစိုက်စွာ နေကြည့်လိုက်..”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လာမှာလဲ..”

ဒေါင်းနီခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ.. ။

“နင့်ခြေထောက်ကြားထဲမှာ ဘာလဲ..”

ဟင်.. ။

ရနံ့ဖျတ်ခနဲငုံကြည့်သည်။ မှောင်ရိပ်သမ်းနေသဖြင့် အားမလိုအားမရနောက်ထပ်ဆုတ်ပြီး ခြေထောက်တွေရုတ်ဖယ်ရှာရင်း.. ။

“ဘာမှမရှိပါဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ဘာရှိနေလဲရှာကြည့်မှသိမှာ၊ နင်ငါပြောတာကို နာလည်ချင်ရင် အဲ့ဒီလူနဲ့မတွေ့ခင်ကအတိုင်း နေကြည့်လိုက်..မနေ့တစ်နေ့က ငိုခဲ့တဲ့မျက်ရည်တွေကို နှမျောသွားလိမ့်မယ်..”

မိန်းမတစ်ဦးသည်

အမှားကူးလွန်စဉ်မှာ

စောင့်ထိန်းရမည့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုမေ့ကြသည်၊

မှားသွားပြီဆိုလျှင် မိန်းမပီသသွားကြပြန်သည်။

အကြောက်တရားဆိုတာ ဘယ်လိုနေရာမှာရှိသင့်ပါသလဲ..

“မေမေ..”

“ဟင်..”

“စက်ဘီးနင်းရတာ မောနေတာလားဟင်..”

“မမောပါဘူးသမီးရဲ့..ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“မေမေမောနေပါတယ်..”

နှုတ်ခမ်းပွင့်၍စက်ဘီးနင်းခြင်းကို ချက်ချင်းပုံစံပြောင်းလိုက်သည်။ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကြွအောင်နင်းခြင်းကနေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနင်းနေသလို ပုံစံပြင်၍.. ။

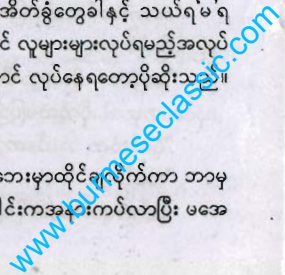
“စက်ဘီးကနင်းရတာ လေးနေလို့သမီးရဲ့..ခဏဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်..”

တကယ်က အသေအကြေမောနေလို့ဖြစ်သည်။ အလုပ်ပြောင်းလိုက်ပြီးမှ သမီးလေးကိုအချိန်မှန်သွားကြိုနိုင်သည်။ ပြန်ချိန်ကစောနေသည်။ ။ ပါးစပ်မပျံ ဆီစက်ဝင်းထဲမှာ ပဲခွံတွေပြာ အိတ်ခွံတွေခါနင့် သယ်ရမ့်ရတာတွေလည်း ရှိသည်မို့ ပင်ပန်း၏။ ထို့ပြင် လူများများလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အလုပ်သမားလေးငါးယောက်နဲ့ပြီးအောင် လုပ်နေရတော့ပိုဆိုးသည်။

“မေမေ..”

“ဘာလဲသမီးရဲ့..”

စက်ဘီးကိုဒေါက်ထောက်ပြီး လမ်းဘေးမှာထိုင်ချလိုက်ကာ ဘာမှမဖြစ်သည့်ဘီးကို အပြစ်ရှာနေတော့ ဥဒေါင်းကအနားကပ်လာပြီး မအေ

မျက်နှာကိုကြည့်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာရှေ့မှာ ဆောင်ကြောင့်လေးထဲ
လိုက်ရင်း မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ ဖြန့်ကပ်နေတဲ့အထိ မအေး
မော့ကြည့်ကာ.. ။

“မေမေပင်ပန်းနေတာပါ..”

“ဪ...ဘာကိုပင်ပန်းရမှာလဲသမီးရယ်၊ မေမေနေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်
နေတာပဲဟာ..”

“ဟင်္တိုင်း...ဟုတ်ဘူး..”

ဥဒေါင်းက ဒေါင်းနီရဲ့လည်ပင်းကြားထဲကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့လှည့်
ပွတ်လိုက်ကာ.. ။

“ဒီမှာပေကျဲနေတာပဲ..”

ဟင်.. ။

ကလေးရဲ့လက်ထဲမှာ ပဲခွံအမှုန်တွေနဲ့ဈေးစတွေ ပါလာတော့ ဒေါ်
နီမျက်နှာပျက်သွားကာ.. ။

“ဪ...အလုပ်လုပ်တာပဲပေတာပေါ့သမီးရဲ့၊ အလကား..”

ပြောရင်း ကလေးနဲ့လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်ဖျက်လိုက်ပြီး နေရာမှထွက်
လိုက်မိသည်။

“မေမေဘာဖြစ်လို့ တီတီချစ်တို့ဆီမှာ မလုပ်တာလဲဟင်..တီတီ
တို့ဆီမှာဆို မီးမီးကျူရှင်နဲ့နီးနီးလေးရယ်၊ ပြီးတော့ မေမေမှာဘာမှမ
ကျဲဘူး..”

“အလုပ်ဆိုတာ ဘယ်အလုပ်ကပိုကောင်းသလဲ ဒီလိုပဲကောင်း
ထက်ကောင်းတာ ရှာကြည့်လုပ်ရတာပဲ..”

နောက်ထပ်လည်းပြောင်းရဖွယ်မြင်နေတာမို့ စကားကိုမတင်မီ
ပြောလိုက်မိကာ.. ။

“မေမေက အိုးမကွာအိမ်မကွာဈေးလေးပဲရောင်းပြီး အတည်တကျ
လုပ်တော့မှာပါ..ပိုက်ဆံမပြည့်သေးလို့ သူများအလုပ်တွေလုပ်နေရတာ
ပဲ..”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ပြည့်မှာလဲဟင်..”

“အဲ..”

ရုတ်တရက်ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။ ဈေးရောင်းဖို့ပိုက်ဆံရရှိ

ကောင်း ကိုယ့်အိမ်ပိုင်မဟုတ်ဘဲ ဈေးရောင်းရင် မကြာခင် ဒီလိုပဲသူများက
ပယ်ပါဦးဆို ဖယ်ရဦးမည်။ ပြောင်းပါတော့ဆိုရင် ဒီဈေးဆိုင်ဒီပစ္စည်းတွေ
နဲ့ ဈေးနေရာမရဖြစ်ရဖို့ရှိသေးသည်။

စားရေးဝတ်ရေးအတွက် ကြိုးစားနိုင်ပေမယ့် နေထိုင်ရေးကြီးကသူမ
အတွက် ခက်ခဲဆုံးဖြစ်နေခဲ့၏။

“ဟင်္တိုင်းမေမေ..ပိုက်ဆံကမီးမီးတို့ ဘယ်တော့ပြည့်မှာလဲ..”

“ပြည့်တော့မှာပါသမီးရယ်..အဲ့ဒါကိုခဏခဏမေးနဲ့နော်၊ ပိုက်ဆံ
ကုန်သွယ်တာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားရတယ်..ခဏခဏရေတွက်ကြည့်
မူနဲ့ရင် ပြည့်ပဲမပြည့်နိုင်ဘူးလို့ တွေးမိလာတာပေါ့..”

ကလေးကို ဘယ်လိုအာရုံလွှဲရမလဲစဉ်းစားရင်း တစ်ခုကိုသတိရသွား
တာ.. ။

“သမီးမွေးနေ့တောင် နီးလာပြီကြည့်ဖမ်း..”

“ဟင်္တိုင်း..မီးမီးမွေးနေ့လည်း မလုပ်တော့ဘူး..”

ဟင်.. ။

“မီးမီးဖိနပ်လှလှလေးလည်း မလိုချင်တော့ဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“မီးမီးကိုဘာမှ မဝယ်ပေးနဲ့တော့..မေမေပိုက်ဆံတွေအများကြီးဖြစ်
လာအောင်စုလေ..”

ဒေါင်းနီစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ကလေးကတောင် သတိ
ထားမိသွားတဲ့အထိ သူမပုံစံကနွမ်းယဲ့ခွေယိုင်နေပြီလား..။ ဒါဘယ်လိုမှ
မဖြစ်သင့်ပေ.. ။

“သမီးရယ်..မွေးနေ့ဆိုတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ မှနဲ့တွေ့အများ
ကြီးစားရတယ်..လက်ဆောင်တွေလည်း ရတယ်၊ မေမေက သမီးအတွက်
ကိုက်ဖုန်းသေးသေးလေးရယ် ဖယောင်းတိုင်လှလှလေးတွေရယ် ဝယ်ပေး
လိုက်ရင် ရတာပဲဟာ..”

ဥဒေါင်းက ခေါင်းခါမြဲခါနေကာ.. ။

“တီချယ်ကပြောတယ်..မိဘက ပိုက်ဆံရိုမှန်းမသိ မရိုမှန်းမသိ ကိုယ်
လိုချင်တာကို အတင်းမပုဆာရဘူးတဲ့..”

“ကြော်...မေမေသမီးအလိမ္မာတုံးလေးက ဘယ်မှာပူဆာလို့လဲ...မေမေက အဲ့ဒါကြောင့် အချစ်တွေပိုပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ်ဝယ်ပေးချင်နေတာ..”

သူမဘယ်လိုအပြုံးတွေပဲ ဖန်ဆင်းပြီး ပြောနေပေမယ့် ညနေဆညဆာအောက်မှာ ချွေးစို့နေသည့်မျက်နှာကို ဥဒေါင်းကမျက်တောင်မခဝငေးနေဆဲရှိလျှင်.. ၊

“ကဲ..တက်သမီး ပြန်ရအောင်..”

“မီးမီးလမ်းလျှောက်မယ်လေ..”

“ဘယ်လို..”

“မေမေပဲ အိမ်စောစောပြန်ရတဲ့နေ့ကျရင် စက်ဘီးလေးတွန်းပြီး အဆေးလမ်းလျှောက်မယ်ဆို..”

ဥဒေါင်းကပြောရင်း ကျောပေါ်ကလှည့်အိတ်လေးကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှာ ပြေးထည့်လိုက်သည်။

“မေမေတွန်းလေ..မီးမီးက နောက်ကထိုင်ခုံကိုကိုင်ပြီး လိုက်မယ်..”

“သမီးရယ်..ကားတွေဖြတ် လှည်းတွေဖြတ်နဲ့ ဖုန်တွေမွန်တာပေါ့..”

“မီးမီးမမွန်ပါဘူးဆို..”

မအေမောနေမုန်းသိနေသဖြင့် ဥဒေါင်းကစက်ဘီးကယ်ရိယာအဖွဲ့ကို ကိုင်လိုက်ပြီး မောကြည့်၍.. ၊

“မေမေတွန်းလေ..သွားမယ်..”

ထိုစဉ် လမ်းအတိုင်းမောင်းလာနေသည့် ကားတစ်စီးကို လှမ်းဖြုတ်လိုက်ကာ ဒေါင်းနီထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကလေးကိုမြင်မှာစိုးသော်လည်း.. ၊

“ဟယ်..ဟိုမှာတီတီချစ်တို့ကားကြီး..”

ကမ်းနားဘက်ကိုမောင်းလာနေသည့်ကားက အရှိန်မှန်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါင်းနီရင်ခုန်သံတွေမြန်နေခဲ့သည်။ ဥဒေါင်းကတော့ ချစ်လိုက်လာမှန်းသိကာ ကားကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးရှင်နေ၏။ ကားသည် တရွေရွေနှင့် သူမတို့ဘေးကနေ ကပ်မောင်းသွားခဲ့လျှင်.. ၊

“တီတီချစ်..”

ကားမှန်ရဲ့အတွင်းကနေ အဒေါ်ရဲ့ပုံရိပ်ကိုမြင်နေရသဖြင့် ဥဒေါင်း

ကသူမကိုမြင်အောင် မြောက်ခနဲခုန်၍ အကျယ်ကြီးလှမ်းခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ကားရပ်တော့မည်ထင်ကာ ပြေးလိုက်၏။ ဒေါင်းနီစက်ဘီးကကြားနေသဖြင့် ကလေးကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့် မမိလိုက်.. ၊

ကားသည် ဖုန်မထရုံခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိုခဲသွားတာဖြစ်ကာ ရပ်လည်းမရပ်လျှင် ဥဒေါင်းရဲ့ပြုံးနေသောမျက်နှာလေးက အံ့ဩဟန်လေးဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ မအေကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်.. ၊

“တီတီချစ်က ကားလည်းမရပ်ဘူး..”

ဒေါင်းနီကရယ်လိုက်ပြီး ကလေးနားထိစက်ဘီးတွန်းလာကာ.. ၊

“သူတို့လည်းသူတို့သွားစရာကိစ္စ အရေးကြီးလို့ဖြစ်မှာပေါ့သမီးရယ်လာ သမီးနောက်ကထိုင်.. မေမေကအမောပြေပါပြီ..”

မျက်နှာကို ဘယ်လိုပင်ပေါ့ပါးစွာပြုံး၍ မျက်လုံးချင်းမဆုံအောင် ချဲ့သော်လည်း.. ၊

“တီတီချစ်က မီးမီးကိုလည်း လှည့်မကြည့်ဘူး..မေမေနဲ့တီတီချစ်ရန်ဖြစ်ထားတာလားဟင်..”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာသမီးရယ်..မေမေကိုရယ်ပြသွားတာ သမီးမှမမြင်တာ၊ ဘေးမှာအနံ့တိပါလာတယ်လေ..အနံ့တိရှေ့မှာဆို သမီးတီတီချစ်က ခနဲခနဲတည်တည်ကြီးနေရတာ..”

ထိုစဉ် နောက်ထပ်ဂျစ်ကားလေးတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားလျှင် အရှိန်မြင့်သလောက် ဖုန်တွေကျန်ရစ်၏။ ဒေါင်းနီက အမြဲဆောင်ထားသည့် ပေါ့ပါးလေးထုတ်လိုက်ပြီး ကလေးခေါင်းကနေ လွှားအုပ်ပေးလိုက်ကာ..

“နာခေါင်းဖိထားသမီး..”

မှာရင်း စက်ဘီးကိုတစ်ဖက်ထိန်းကိုင်ထားကာ ကလေးကိုတစ်ဖက်ထိန်းပွေလိုက်ပြီး စက်ဘီးပေါ်တင်သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ကလေးခုန်ပေါက်အော်ခေါ်တာရယ် ချစ်တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ခဲ့တာရယ်ကို မျက်လုံးမချ။ ကလေးကိုတောင် တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ချင်အောင် သူမဘာလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ.. ၊

ရန်ကဲစွာပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့က ‘သူတို့နဲ့အဆင်ပြေအောင်ပြောပါမမရယ်’လို့ ချစ်ကြိုတင်တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သူမကတော့ ဒေါသဖြစ်တဲ့အ

တိုင်း ပြောခဲ့မိ၏။ ဒါကြောင့် ချစ်စိတ်ဆိုးသွားနိုင်တာကိုလည်း တွေ့ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် 'ငါ့အစ်မဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတွေပြန်ပြောခဲ့သလဲ' ဆိုလေးတော့ ထည့်စဉ်းစားသင့်ပါ၏။

ဒေါသကမကောင်းတာလား... အမှန်တရားကခါးသီးနေတာလား

အခန်း(၁၆)

“စားသောက်ဆိုင်ဆိုလို့ အထင်မလွဲနဲ့နော်..ညည်းကို စာရေးမခန့်ပါ။ ကားဂိတ်မှာ စာရေးမလုပ်မယ်လို့ ပြောနေသကြားလို့ပါ..ဆိုင်မှာ လုပ်ရင် ညည်းတို့သားအမိစရိတ်ငြိမ်းမယ့်အပြင်..”

“ကျေးဇူးပါပဲကိုက်ဖြင့်..ကားဂိတ်မှာလည်း မလုပ်ပါဘူး။ တချို့နေရာတွေမှာ အလုပ်ကောင်းပေမယ့် ကလေးအတွက်အဆင်မပြေရင်တော့ လက်လွှတ်ရတာပဲ..”

က်ဖြင့်က 'ရွှေသဇင်' စားသောက်ဆိုင်ကြီးက မန်နေဂျာဖြစ်ကာ သူ့အဖေ့နဲ့လည်း ညီအစ်ကိုလိုရင်းနီးတဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်သူ့ဌေးအတွက်ဆို နာရတာက အလိုက်သိလွန်းသော ကိုယ်ရံတော်ဆိုလည်းမမှားပေ.. ၊

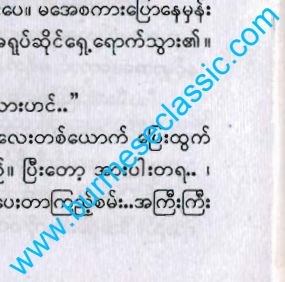
ဒေါင်းနီစိတ်ထဲမှာခံစားမိပေမယ့် ပြေပြစ်စွာပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ တံတားထိတ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းမုန့်စားကြဖို့ ထွက်လာကြတာဖြစ်ကာ ဘာမှလည်းမစားရသေးပေ။ မအေစကားပြောနေမှန်းပဲတော့ ဥဒေါင်းကဟိုဒီလိုက်ကြည့်ရင်း အရုပ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်သွား၏။

“ဟဲ့..ဥဒေါင်းငယ်..”

“အယ်..ဖူးဖူး နင်အရုပ်လာဝယ်တာလားဟင်..”

ဆိုင်ထဲကနေ ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့်ကလေးတစ်ယောက် ပြုံးထွက်လာပြီး ပိုက်ထားသည့်အရုပ်ကြီးကိုပြသည်။ ပြီးတော့ အားပါးတရ.. ၊

“ငါ့ဖေကြီးပြန်လာလို့ ငါ့အတွက်ဝယ်ပေးတာကြည့်စမ်း..အကြီးကြီး

ဆိုင်ထံမှာကျန်ခဲ့သည့် မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း မျက်နှာလေးလှည့်
မေးဆတ်ပြသည်။ လက်ထဲကအရုပ်ကိုလည်း ကြားနေသေးသည်။ အ
က နားရွယ်ဖားဖားနှင့် ခွေးရုပ်လေးဖြစ်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ဘဲဥပုံ
တွေက အသက်ဝင်ပြီး အတော်လေးလှနေ၏။

ဥဒေါင်းမျက်လုံးလေးတွေကလည်း အဖြူနဲ့ရွှေအိုရောင် ခပ်ဖျော့
စပ်ကျားစွေးရုပ်လေးကို မျက်စိမခွာနိုင်ဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ။

“နင် အဲအရုပ်လေးဘယ်လောက်ပေးရလဲဟင်..”

“ငါ့အရုပ်လား..”

ကောင်းမလေးက လက်ချောင်းလေးတွေထောင်ပြီး တစ်ချောင်း
တစ်ချောင်းမျိုးချရင်း ရေတွက်နေ၏။ သူမလက်ချောင်းလေးတွေ ချိုး
တာကို ဥဒေါင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းနေအောင်စိုက်ကြည့်နေ
ပြီးမှ.. ။

“တစ်သောင်း နှစ်သောင်း သုံးသောင်းလောက်ရှိတယ်..ပိုက်ဆံ
အများကြီးပေးရတာ..”

“ဟုတ်တယ်..”

“အေး...နင်လိုချင်နေပြီမို့လား..”

“ငါ့မွေးနေ့ကျရင် ငါ့မေမေကဝယ်ပေးမှာပါ..”

“နင်အမေကဖြင့် ဒီလောက်မျှေးကြီးတာကြီးကို မဝယ်ပေးနိုင်ပါဘူး
ပိုက်ဆံဖြင့်မရှိဘဲနဲ့..”

“မေမေမှာမရှိလည်း ငါ့တီတီချစ်က သူဌေးမကြီးပါ..”

“ငါကမွေးနေ့မဟုတ်လည်း ရတယ်..ငါ့အန်တီတွေရော ဦးဦးစို
ရော ပေးမယ့်လူတွေအများကြီးပဲ။ အခုဖေကြီးက ဝယ်ပေးတာသိလ
နင့်မှာအမေတောင် မရှိဘဲနဲ့များ..”

“သမီးရေ..ပြန်ရအောင်..”

ဆိုင်ထံကထွက်လာသည့် လူကြီးတွေကခေါ်တော့ ပူးပူးကလှည့်
သွားသည်။ ဥဒေါင်းဒီတိုင်းလေး ရပ်ကျန်ခဲ့လျက် ဆိုင်ထဲကပဲ ပြန်ကြ
နေခဲ့၏။ သူများတွေက သူဌေးကြသည်။ မေမေကတော့ အလုပ်လုပ်
ရသည်။ ဒီအရုပ်တွေကို ဝယ်ပေးပါလို့ မေမေ့ကိုမေပြောခိုင်းစေရင်း နေ

ပြင်လျှင်.. ။

“မီးမီးကအရုပ်လိုချင်လို့လား..”

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခွန်းကိုမြင်သွားလျှင်.. ။

“ဦး..”

“အင်း လား..ဦးနဲ့ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်ရအောင်..”

“ဟုတ်..ဟင်အင်း..”

ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ချက်ချင်းခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ခွန်း

ကိုလိုက်သည့်လက်လေးကို ပြန်ရှုန်းလိုက်ရင်း.. ။

“မီးမီးမလိုက်ချင်ဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရဲ့..ဦးကသမီးဦးလမင်းရဲ့ အစ်ကိုကြီးပါ။ ဆွေ
တော်တယ်လေ..”

“ဟင်အင်း..မေမေနဲ့တီတီချစ်နဲ့ မခေါ်ဘူး..”

ဥဒေါင်းကခေါင်းခါနေလျက် မျက်ဝန်းလေးတွေက ဆိုင်ထဲကမခွာ
ရှိလေသည်။ သို့သော်ကားပေါ်မှာ တီတီချစ်မျက်နှာ တစ်ချက်မှဒီ

ထက်လှည့်မကြည့်ခဲ့တာ သူမသေချာသိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ရယ်ပြသည်
လို့ မေမေကပြော၏။ တီတီချစ်တို့အိမ်နဲ့တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း မေမေဘယ်
တာမှ ပြောမပြတတ်ပေ။ မေးရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးပဲပြောသည်။

ဒါပေမယ့် ဥဒေါင်းကတော့ သိနေသည်သာ။ ခွန်းကလည်း ဒီက
လေးလေး မအေကိုဘယ်လောက်သိတတ်သလဲဆိုတာ နားနဲ့မဆုံအောင်
ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်ကာ.. ။

“သမီးက ဦးကိုသိတယ်မို့လား..”

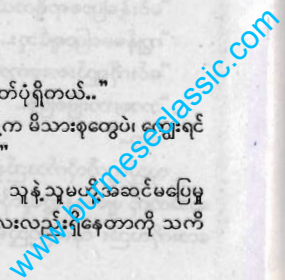
“သိတယ်..ရန်ကုန်မှာတုန်းက..”

“အဟွန်း..”

“တီလေးရန့်တို့အိမ်မှာလည်း ဦးဦးဓာတ်ပုံရှိတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..အဲဒါကြောင့် သမီးနဲ့ဦးတို့က မိသားစုတွေပဲ။ ကျွေးရင်
ကလေးရတယ်..ပေးရင်လည်းယူလို့ရတယ်..”

ရန်ကုန်မှာ ဒေါင်းနီမပြန်ခင်လေးမှာပဲ သူနဲ့သူမတို့အဆင်မပြေမှု
များနဲ့ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကလေးလည်းရှိနေတာကို သက်

ထားမိခဲ့၏။ မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက်လုံးရိုင်းလေးတွေနှင့် ရပ်ကြည့်
ငေးနေသော ဥဒေါင်းငယ်လေးက သူ့ကိုမှတ်မိနေသည်ပဲ.. ။

“လာပါ...မီးမီးမေမေကို ဦးပြောပြီးပြီ၊ အရုပ်ဝယ်ပေးပါရစေလို့..”

“ဟင်..မေမေကဝယ်ပေးလိုက်တဲ့လား၊ မီးမီးကိုယူခိုင်းတယ်ပေါ့..”

မြင်ကွင်းကိုလှမ်းမြင်လိုက်တည်းက ခွန်းဘာတွေပြောနေသည်ကို
ဒေါင်းနီနီမှန်းမိသည်။ ကလေးကိုလက်ဆွဲ၍ ဆိုင်ထဲဝင်သွားတော့ က
မြင့်ကို စကားဖြတ်ခဲ့ပြီး အမြန်လိုက်လာခဲ့မိကာ.. ။

“သမီးရှေး..မုန့်သွားစားမယ်လေ..”

“မေမေ..”

ကလေးက လိုချင်သည့်အရုပ်ကိုလက်ညှိုးလေးထိုးနေသဖြင့် ခွန်းက
အရုပ်ကို ဆွဲယူပေးလိုက်ရင်း.. ။

“မင်းကိုပြောပြီးပြီလို့ သေချာပြောပြခဲ့ရတာ..ဝယ်ပြီးမှခေါ်ပါ..”

ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲ ကလေးကိုသူကဝယ်ခြမ်းပေးနေတာ ပိုင်ရို
ပိုင်နင်း။ သို့သော် လူကြီးတွေရဲ့မရိုးသားမှုကို ကလေးရိပ်မိသွားမှာပဲ
သောကြောင့် ဒီတိုင်းငြိမ်နေလိုက်ရကာ.. ။

“မေမေ..မီးမီးတို့မုန့်စားရဦးမှာနော်..”

“အင်း..”

ကလေးကိုပြောရင်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ ‘မုန့်ဆိုင်ထိမလိုက်နဲ့
လို့ ပြောသည့်အကြည့်တွေမှန်း ခွန်းကသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါင်းနီနီက
ကပ်၍ အရုပ်တွေကြည့်သလို မျက်နှာတလွဲထားရင်း.. ။

“မင်းနဲ့ပြောစရာရှိတယ်..”

“ကျွန်မမပြောချင်ဘူး..”

“မင်းကိုရည်းစားစကားပြောမလို့ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာစကားဖြစ်ဖြစ်..”

“ဟေ့..”

လှည့်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ခွန်းကသူမချိုင်းကြားညပ်ထားသည့် မိုက်
ဆံအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်၏။ ဒေါင်းနီနီပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ က
လေးကိုလည်း လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခွန်းက အိတ်ကိုအရုပ်တွေကြားထဲ

ပြန်တင်ပေးလိုက်ရင်း.. ။

“ဒီတစ်ခါလက်ကိုဆွဲထားမယ်..ပြောနေတုန်းထွက်သွားကြည့်..”

ဒေါင်းနီက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုဘယ်သူမှမရိပ်မိခင် သူတင်ထားလိုက်
သည့်အိတ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဆွဲ၍ လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ဖိကိုင်ထားပြီး
“..”

“ရှင် ကျွန်မအခြေအနေကိုသိရဲ့သားနဲ့..”

“ဘာကိုလဲ..မသိဘူး..”

“အဲလိုမစာမနာမပြောနဲ့လေ..”

“စာနာရလွန်းလို့ အထုံအကျင်စွဲနေပြီ..”

ခွန်းက နည်းနည်းလေးမှနောက်ကျ ခံဘဲ တုံ့ပြန်ပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်ကာ.. ။

“မနက်ဖြန်လောစံတို့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲရှိတယ်..မင်းကို
လည်း ဖိတ်ထားတယ်မို့လား၊ အဲဒီမှာတွေ့မယ်..”

“ကျွန်မက..”

“မလာရင် မင်းအိမ်ရှေ့ထိလာခေါ်မယ်..”

ကြည့်စမ်း.. ။

ဒေါင်းနီစိတ်တိုလွန်းသဖြင့် သူထွက်သွားတဲ့အတိုင်း လိုက်ကြည့်ရင်း
မိပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်မိ၏။

ဒီလိုနည်းနဲ့အနိုင်ပိုင်းလို့ ရမလား.. ။

ကြောင်း အတော်သိနေကြပြီဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ကလေးကိုဂရုစိုက် တတ်ခြင်း ကလေးကလည်း ဒီအမေကိုဘယ်လောက်တောင် ချစ်ကြောက် ပိုသေခြင်း.. ၊

“သမီးနဲ့အိတုန်တို့ ဘယ်မှာသွားဆော့နေတာလဲ..”

“မေမေနောက်က ရွက်လှပင်တွေကြားထဲမှာလေ..အဲ့မှာကြက်တူရွေး လေးလည်းရှိတယ် မေမေသိလား၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဒန်းလေးလည်းရှိတယ်.. လှဲအိပ်လို့ အရမ်းကောင်းတာပဲ..”

“ဟုတ်လား..အေးပါ အေးပါ..ကဲ ကြာစံချက်သောက်၊ ဖြည်းဖြည်း ပူတ်..ပေးပေး မေမေမှတ်ပေးမယ်..”

ကလေးကဆော့ခဲ့တာတွေကို မောင်သုဝေအောင်ပြောချင်နေသည်။ သူမကပြန်ချင်နေ၏။ နယ်မှာတော့ ဘုရားကိုးဆူတွေက ညဘက်ကျမှ ဘုရားဖူးစည်သည်။ ဘုရားဖူးလာသူတွေက လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ လာကြသလို အလှူရှင်အိမ်ကလည်း မီးခြစ် ဆပ်ပြာ ခေါင်းလျှော်ရည် မုန့် ပဲသွားရည်စာစသဖြင့် ပြန်ကမ်းပေးကြ၏။

အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးပြေလည်သူတွေသာ ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲ လုပ်နိုင်ကြကာ အကျွေးအဖွေး အကမ်းအလှမ်းတို့ဖြင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။ မပျော်နိုင်တာက သူမတစ်ယောက်တည်းပဲထင်သည်။ သက်မွန် တို့ပွဲရုံမှာ အလုပ်လိုချင်လို့ မဖြစ်မနေလာခဲ့ရပေမယ့် ခွန်းနဲ့ဆုံမှာကြောက် စရာမရှိ။

ဘုရားဖူးပြီးတန်းပြန်ဖို့ စိတ်ကူးနဲ့စောစောလာကာမှ လူတွေလည်း စည်နေပြီ။ မိုးလည်းချုပ်ခါနီးနေတဲ့အထိ သူမမပြန်နိုင်သေး။ ဧကန္တ ခွန်း နဲ့မဆုံအောင် တမင်စောစောလာကာမှ လောစံတို့လင်မယား တမင်အချိန် ပိုထားနေကြတာလား..။ သူများက ရိုးရိုးတန်းတန်းခင်မလိုဆိုရင်တော့ သူမသံသယတွေများမိတာ အပြစ်ဖြစ်နေပါပြီ.. ၊

“မေမေ..မေမေလည်းစားလေ..”

“မေမေကသိပ်မဆာပါဘူး..သမီးပါးစပ်တွေ အပူလောင်မှာစိုးလို့..”

“မေမေသိလား..မမအိတို့အိမ်ကြီးက နောက်မှာပန်းပင်တွေချည်းပဲ၊ မီးပီးက ပန်းပင်တွေနဲ့နေချင်တာ..”

အခန်း(၁၇)

“ဟော..ဘုရားဖူးပြီးပြီလား၊ လာ..သမီးလေးလည်း ဒီမှာထိုင်၊ ကြာ စံချက်သောက်ရအောင်..”

“မှောင်နေပြီမို့လို့မမသက်..ကြာစံချက်ကလည်း ပူနေမှာဆိုလေ လေ..”

“ဪ..အရမ်းမပူတော့ပါဘူးဒေါင်းနီရယ်၊ လာစမ်းပါ..ဘယ်မှာ မစားဘဲပြန်စရာလားလို့ လာထိုင်..”

ကိုယ်ကမိုးမချုပ်ခင် တမင်စောလာတော့လည်း သက်မွန်နဲ့လေ တို့လင်မယားက ဆီးကြိုပြီးစကားတွေပြောနေကြသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားဖူးဖို့တက်သွားတဲ့အထိ လိုက်တက်လာကာ LUXဆပ်ပြာခဲ ကမ်းသည့်နေရာ ခဏဝင်ပေးပါတဲ့.. ၊

“အကမ်း ငါးမျိုးတောင်စီစဉ်ထားတာဒေါင်းနီရယ်..အဲ့ဒါဝေဝေက တာလေ၊ လူမလာသေးပါဘူး..ခဏပြန်ဦးမယ်ဆို ထွက်သွားတာ ပေါ် မလာတော့ဘူး..”

ဟု ညည်းညူရင်း အကူအညီတောင်းတော့ ခေါင်းခါဖို့ခက်သူ သည်။ ထို့ပြင် သက်မွန်တို့ရဲ့ညီမအငယ်ဆုံးလေးကလည်း ကလေး တတ်သဖြင့် ဥဒေါင်းကိုခေါ်သွားကြသည်။

“ဒီနားတင်နေကြအိတုန်ရှေး..ဒေါင်းနီကစိတ်ပူတတ်တယ်..”လို့တော့ လောစံက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည်။ ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ ဒေါင်းနီ နေတာတစ်နှစ်ပဲရှိသေးသည်။ ခင်မင်သူတွေအားလုံးကတော့ သူမ

www.burmeseclassic.com

“အေးပါ...မေမေအိမ်နဲ့ ခြံနံ့ဝယ်နိုင်ရင် သမီးစိတ်ကြိုက်အားလုံး ဆင်ပေးမှာ..”

“မေမေ့..”

“ဟင်..”

“အန်တီမမသက်လို မေမေလည်း ဆွဲကြိုးအကြီးကြီးနဲ့ လက်ကော့တွေနဲ့ ဝတ်ထားရင် တအားလှမှာပဲ..”

“မေမေကမဝတ်ချင်ပါဘူး...သူတို့လိုချမ်းသာလာရင် သမီးလေးက ရွှေတွေညွတ်နေအောင်ဆင်မှာ..”

“အဟိ..”

ဥဒေါင်းငယ်လေးက သဘောကျသွားပြီဆို ခေါင်းလေးစောင့်ရယ်နေတတ်ကာ..

“မီးမီးတို့က ချမ်းသာတော့မှာလား...”

“မေမေကြိုးစားမှာပေါ့သမီးရဲ့..ရော့ ဒါလေးစားလိုက်ဦး၊ နေ့ကြက်သားရိုးထင်တယ်..”

ခွန်းကိုပြန်ချ၍ ကြာစံထဲကကြက်သားဖက်ကို သေချာထောက်ကြည့်သည်။ အရိုးလို့ထင်သောကြောင့် ဖယ်ထားလိုက်ပြီးမှ..

“အိမ်ရောက်မှ မေမေတို့စကားပြောရအောင်...အခု ဒါမြန်မြန်လိုက်နော်..”

သူမပြန်ဖို့ တာစူနေသော်လည်း..

“ဒေါင်းငယ်လေးရော့..လာ လာ..မိမိမီးလေးက နင့်နာမည်ခေါ်တာနေပြီ၊ လာ...နားထောင်ကြည့်လား..”

“ဟင်...ဟုတ်လား..”

ကြက်တူရွေးသံကြားတော့ ဥဒေါင်းချက်ချင်းထရပ်၏။ ထရပ်ပြီး မအေကိုပြန်ကြည့်တော့ စားပြန်ရင်လည်းမကောင်း..

“မီးမီးလေးကလိမ္မာတယ်ကြည့်စမ်း...မအေကိုပြန်ကြည့်နေတယ်..”

“သွားကြည့်လေသမီး..”

စားပွဲတစ်စိုင်းတည်းက လူတွေက ချီးမွမ်းကြတာပေမယ့် ကိုယ်က ကဲဆတ်ရာ ကျမှာမို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ နာရီကြည့်တော့ ခြောက်နာရီ

ပြန်ပြန်ကာ တကယ်ကိုမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်ပြီဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေမှာတည်းက ပြန်ပြေးချင်ခဲ့တာ ခုထိလည်းမအောင်မြင်သေး..

“ဒေါင်းနီရေ..ဘာမှလည်းမစားဘူး၊ ကလေးရော..”

“မမသက်..”

ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်းပြပို့လိုပြီပို့ ဒေါင်းနီကမန်းကတန်းထရပ်ကာ မွန်နားကပ်၍..

“ကမ်းနားလမ်းဆိုတော့ အပြန်သိပ်မိုးချုပ်လို့ မကောင်းလို့ပါ...သမီးကလေးကလေးပေါ်လိုက်မယ်နော်..”

“ဪ...အေးပါ၊ ခေါ်လေ..ဘယ်မှာလဲကလေးက၊ အိတ်နဲ့တို့နဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့..မမသက်တို့တစ်မျိုးထင်မှာ ရိုးလို့..”

“ထင်စရာလားဒေါင်းနီရယ်...သားအိမ်နစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာသိတာကို၊ ဟုတ်သားပဲ..စိတ်ထဲမှာရနဲ့တို့နဲ့နေတာပဲစွဲပြီး အဲဒါကိုမေ့နေတာ..”

သက်မွန်က ကလေးရှာရင်း ရှေ့ကထွက်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မှုနောက်ကဒေါင်းနီ တန်းလိုက်သွားခဲ့သည်။ ကလေးတွေတာနှင့်လက်ပြေး ချက်ချင်းပြန်ထွက်ဖို့လည်း စိတ်ကူးထား၏။ သို့သော်..

“အ..”

ပြီထဲမှာလို့ ကလေးပြောခဲ့တာကိုတွက်၍ အိမ်ဘေးကပန်းပင်တွေကောက်ကို အလောတကြီးထွက်လာခဲ့လျှင် ဘာနဲ့ခလုတ်တိုက်မိမှန်းမသိ။

အောက်နာသွားပေမယ့် ထမိတ်စုံချက်မကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

“ဟင်..”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆုံမှာမို့လို့ ပတ်ပြေးနေတာများလား..”

ဟင်..

တကယ်ကိုရင်ထဲမှာ ဒီနီးခနဲဆောင့်ခနဲသွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ ဘောင်းဘီရှည်အညိုရောင်နှင့် ခွန်းကသုမပြန်ဝင်ရ

တံခါးဝမှာ ဘောင်းဘီပို၍ရပ်နေ၏။ တစ်ခါတလေတစ်ခုခုမဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေကာမှ ထိုတစ်ခုခုဖြစ်ဖို့အတွက် တမင်ကြိုးစားနေသလို

လာတတ်ခြင်းသည်..

“သမီးကိုလာခေါ်တာပါ..”

ဟု မလုံမလဲပြောရင်း ဘေးဘီမှာလူသူကင်းရှင်းနေတာကိုလည်း မျက်လုံးဝေမိသည်။ ဒီလိုအခြေအနေဖြစ်လာအောင် ကိုယ့်ဘာသာဖန်တီးခဲ့မိတာနဲ့ ပင့်သက်ရှိကံလိုက်ရင်း.. ။

“အပြင်မှာပဲပြောလို့ရတယ်..”

“အပြင်မှာပြောရမယ့် စကားမဟုတ်ဘူး..”

ပြောရင်း ခွန်းကသူမရှိရာလျှောက်လာကာ မိတ်ကပ်ရောင်ပေါ်ပေါ်အနီခံချိတ်လေးနှင့် ဒေါင်းနီကိုစူးစိုက်ကြည့်သည်။ အိမ်နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် အဝါရောင်မီးလုံး၏ အလင်းရောင်သည် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝန်းရံထားသလိုရှိကာ ဘုရားဖူးလာသည့်ပုံစံလေးနှင့် ဒေါင်းနီမျက်နှာလေးကို ကျောင်းသူလေးဘဝတုန်းကထက်တောင် ပိုလှနေသလိုပင်.. ။

ဝင်းစိုနေသည့်သူမတစ်ကိုယ်လုံးက အချိုးကျပြေပြစ်သလောက် ဘဝရောင်လေးဝတ်ထားထား လှနေသည်။ ဘဝကနိမ့်ကျပေမယ့် မျက်ဝါးလေးတွေက ဘယ်တော့မှမချသည့်မာနတို့ဖြင့် စူးလက်နေတတ်၏။ သူမကိုမြင်လိုက်ရတိုင်း စိတ်ညစ်ငေးမြိုင်နေတာမျိုးမမြင်.. ။

အမြဲတမ်းသမီးလေးနဲ့ တတွဲတွဲသွားလာနေတတ်လျက် ဖက်ဖက်မောနေသည့်ပုံလည်းမပေါ်။ သူမရဲ့သတ္တိမာန်တွေက သူမရဲ့လှုပ်ရှားသွားလာမှုတိုင်းမှာ ပေါ်လွင်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မြတ်နိုးတွယ်တာရပါသေးမိန်းမတစ်ယောက် ဆင်းရဲပင်ပန်းနေတာကို ဒီတိုင်းကြည့်နေရသည့်အပြင် ကြီးက ဆိုးလေသည်။

“မင်းကိုပြောစရာရှိတယ်..”

သူ့စကားစလိုက်သည်နှင့်.. ။

“ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းနပ်မှန်နေရင် ဖြစ်တယ်..ဘယ်လုပ်ပေးဖို့ ညာလုပ်ပေးဖို့ ကူညီဖို့အစီအစဉ်တွေဆို မပြောနဲ့တော့..”

“မပြောလို့မရဘူး..”

ခွန်းကဒေါသနှင့် အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောကာ.. ။

“ကလေးတစ်ဖက်နဲ့အလုပ်ရှာနေရတာ ပျော်စရာကောင်းလား..”

“ကျွန်မပျော်နေနေ ပျင်းနေနေ ရှင်အပူမပါဘူးခွန်း..သူ့ဌေးက

ယောက်နဲ့ပတ်သက်မိတိုင်း အပြောအဆိုခံရတာတွေ ကျွန်မကိုယ်မှာဒဏ်ရာသာရာလို့ရရင် အပ်ချစရာတောင်ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

သူ့ဌေးကိုယူမိတော့တစ်မျိုး။ ပြယုဂ်တစ်ခုလို အမည်သံသာဖြစ်ပြီး မိသားစုလိုက်အုပ်စီးထားကြသည့် တိုက်ကြီးထဲမှာ သူမငဲ့ရဲကျခဲ့ရသည်။ ယူညည်းမက်လို့ယူသည်။ အပိုင်ကြဲခဲ့သည်။ တူသလား တန်သလားဆိုတာတွေ စောင်းပြောတာတစ်မျိုး။ တည့်တည့်ပြောတာတစ်မျိုး.. ။

“ဒီလိုရုပ်ရည်နဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက အသက်ကြီးကြီးယောက်ျားကို ယူတာ ပစ္စည်းမက်တာရိုးရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်..ရွာနားကမြက် ရွာနားမကားဆိုသလို အနားမှာအကြောင်းသိခတ်သိတွေကို မှန်းလို့မရလို့လား ပုပယ်တာ..”

လို့ အဲ့ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကလူတွေ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး အတင်းတိုက်ကြတာက ရှိသေးသည်။ လှနေမိတာကပဲ အပြစ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရကာ ယောက်ျားတွေသည်မခံနိုင်ဘူးကိစ္စနှင့် စွပ်စွဲပြီး လင်မယားကြားမှာ သွေးပန်းပွဲသည်။

ဖောက်ပြန်သည့်မိန်းမအဖြစ်နှင့် ယောက်ျားကလည်း ချောက်မလာတော့ဘဲ ကလေးကိုပဲခေါ်ခိုင်းကြ ပေးကမ်းကြတွေ့လုပ်လာသည်။ ဒီတိုင်းသာကြာကြာဆိုရင် ကလေးကိုပါခေါ်ကြတော့မည်ကို တွေးမိလာတာကြောင့် သူမဆင်ဖြူကျွန်းကို ပြန်ခွဲရခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်ဖြူကျွန်းကို ချောက်လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူဦးထွန်းဆော် ဆုံးပါးသွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

တွေ့ကြည့်လေ ဘဝကနာကျင်ဖွယ်တွေချည်းပါလားဆိုတာ နားလည်လာခဲ့လေ။ ဒါတွေဟာ ချမ်းသာချင်ရင် သူ့ဌေးကိုယူရမည်ဆိုသည့် ငယ်စိတ်နဲ့ တမ်းတခွဲမိသော အလွယ်စိတ်ကူးတို့ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားချမ်းသာမှန်သမျှ ဘယ်လိုချမ်းသာခြင်းကမှ မအေးချမ်းခဲ့ပေ။ အလှူသဖြင့် တပါးသူအပေါ်မှီခို၍ ချမ်းသာလိုခြင်းပဲဖြစ်၏။ ဒေါင်းနီ၏ပြစ်မက်တိတ်ဆီခတ်သွားခြင်းမှာ ဘယ်လိုအတွေးတွေနဲ့ ယောက်ျားသက်ခတ်ပျားပြီလဲဆိုတာ ခွန်းကတွက်မိနေသည်။ ထို့ကြောင့်

“ပြီးခဲ့တဲ့ဆိုးရွားမှုတွေကို မင်းရင်ထဲကမထုတ်နဲ့သိသရွေ့တော့ အဲ့ဒီ

ဒုက္ခတွေက မင်းဘယ်တော့မှလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာ..”

“မင်းရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာတွေကို ထားခဲ့လိုက်ပါ..အခုမင်းဒုက္ခရောက်တာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဒေါင်း..ကလေးပါပါနေပြီ၊ ပြီးလေကလေးကယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူး..”

“အခုကြောင့် ရှင်းရှင်းပြောမယ်..ကျွန်မသမီးလေးနဲ့ကျွန်မ ယောက်တစ်ဘဝပဲ၊ သမီးမှာဘယ်တော့မှ ပထွေးမရှိစေရဘူး..ရှင်မျှော်လနေရင် မောရုံပဲ..”

“ငါမျှော်လင်နေတာ မမျှော်လင်တာငါ့အပိုင်းပါ..မောတာမမောလည်း မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး..”

သူကလည်း ခပ်တင်းတင်းပဲဖြစ်ကာ.. ၊

“ဒီမှာ ငါ့ကိုမင်းတစ်ဖမ်းလို့ မဆက်ဆံဘူးဆိုရင်ရပြီ..နောက်တစ်ဖမ်းဒီတိုင်းပဲနေသွားလို့ရတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့စဉ်းစားရင်တော့ ကောင်က ငါပဲဖြစ်ချင်တယ်..”

ဒေါင်းနီ ဖျတ်ခနဲမျက်လွှာပင့်ကြည့်တော့ ခွန်းကရှေ့တိုးလိုက်ကာ

“မင်းနဲ့ငါ အလောက်ပဲနားလည်မှုရှိထားချင်တာ..မင်းမကြိုက်တဲ့ ပြုအမှု မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမယ်ခြေလှမ်း ငါ့ဘက်ကလုံးဝဆင်မယ်..”

“အဲ့ဒီတော့..”

“မင်းငါပေးတဲ့အကူအညီကို လက်ခံပေးပါ..”

“လုံးဝလက်မခံဘူး..”

“ဒေါင်း..”

“ရှင် ကျွန်မကိုဆွဲဖို့ကိုင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်..”

သူမခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် ခွန်းကရှေ့ကပိတ်ထားပြီး လက်သည်။ ထိုလက်သည် ဒေါင်းနီရဲ့စကားကြောင့် ချက်ချင်းရုတ်သိမ်းယူခဲ့လျက်.. ၊

“ကျွတ်..”

စိတ်ပျက်စွာညည်းမိကာ.. ၊

“ပြောနေတာမပြီးသေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ခြေလှမ်းပြင်နေတာလဲ..ငါပြောတာ ရလိုမှုတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ လောဘတွေနဲ့မဟုတ်ဘူး..”

“ကျွန်မကလည်း စကားလုံးအလှတွေ တွင်တွင်သုံးပြီး လွယ်လွယ်ပျောက်မယ့် ဒေါင်းနီမဟုတ်ဘူးခွန်း..ရှင်ကတော့ထင်မှာပဲ၊ ငါ့ကိုများစေကာမကတယ်လို့..”

“လုပ်ပါ..မင်းပဲပြဇာတ်ကပါ၊ ဇာတ်လိုက်လည်းမင်း..လူကြမ်းလည်းမင်း..”

သူ့စကားကြောင့် ရယ်မိမလိုဖြစ်သွားလျက် ကိုယ့်စကားကိုယ်ကောင် ဘယ်လိုစလိုက်မိမှန်းမသိလိုက်.. ၊

“ဒါပေမယ့် ငါကလည်း ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် လျှော့မပေးတတ်ပါ..သင်းပဒေသာမှာ မင်းညီမရှိတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းအတွက်တချို့ပေးလေအဆင်ပြေမယ်..ဒါဆို အဆင်မပြေဘူးလား၊ မင်းငါနဲ့သက်ဆိုင်နေတယ်လို့ ခံစားလာစရာ ဘာမှမရှိဘူး..”

“ရှင်မရှားဘူးမို့လား..ရှင်မရှားသလို ကျွန်မလည်းမရှားချင်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အထောက်အပံ့က အဆိပ်အတောက်ပဲ..”

“ငါက မင်းအတွက်..”

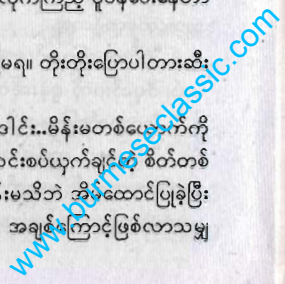
ဒေါင်းနီကလက်ကာလိုက်ပြီး.. ၊

“ကျွန်မပြောနေတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ..အဲ့ဒါရှင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်..”

“မင်းကိုပြောနေတာ ခွန်းဆိုတဲ့ကောင်ပဲလေ..ဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမကို ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်စားပြီး တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့် ပူပန်ပေးနေတာ မှားပါ့ခွန်း..”

ဒေါသထွက်တော့ စကားသံကိုထိန်းလို့မရ။ တိုးတိုးပြောပါတားဆီးလည်း ဒေါင်းနီကိုယ်တိုင်သတိမရပေ.. ၊

“ယောက်ျားတိုင်း တဏှာရှားမနေဘူးဒေါင်း..မိန်းမတစ်ယောက်ကို မှုတ်တယ်ဆိုတာလည်း အဲ့ဒီမိန်းမကို ပေါင်းသင်းစပ်ယှက်ချင်တာ စိတ်တစ်ကွဲနဲ့ မဟုတ်ဘူး..အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိဘဲ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီး မှုတ်တတ်တဲ့သူတိုင်းကို မင်းကဲ့ရယ်နေတာ၊ အချစ်ကြောင့်ဖြစ်လာသမျှ

အဆိပ်အတောက်တွေချည်း မင်းမြင်နေတာ..”

“မြင်နေတာမဟုတ်ဘူး..ကျွန်မပါစားခဲ့ရတာ၊ ကျွန်မကိုယ်ထဲမှာ ဆိပ်တောက်တွေချည်းပဲ..အဲ့ဒါတွေကိုသေနိုင်တဲ့ အဆိပ်တွေဖြစ်ပါတယ်လားလို့ ကျွန်အမြဲတမ်းဆုတောင်းမိတယ်၊ သမီးလေးဘဝကိုအဓိကထရမှန်း သတိမထားမိခဲ့တုန်းက..”

“ခုလည်း မင်းမသိပါဘူး..ကလေးကိုချစ်တယ်အော်နေပြီး သူ့အဂတ်ကို မင်းဘာမှထည့်မစဉ်းစားဘူး..”

“ရှင်စကားပြောတာကြည့်ပြော..ဘေးကြည့်ကမသာနဲ့..”

“သာတာပေါ့..မင်းကိုယ်မင်း မမြင်ရတာတွေကို ဘေးကကြည့်ပါ သူက မြင်တယ်၊ ဒီမှာဒေါင်း ကလေးကိုပထွေးနဲ့မထားဘူးဆိုတာ ကလေးအတွက် ပါချင်ပါမယ်..အဲ့ဒါမင်းအတ္တပဲ..”

“မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ..သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ မင်းကိုယ်မတော့ ဖြေနိုင်တယ်၊ ကလေးဘဝကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့မင်းအတ္တထဲ ထည့်ပိတ်ထားတာလဲ..”

“ဒါဆို ကျွန်မက ကလေးလည်းသူ့ကနဲ့သူပဲဆိုပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ်မမေ့ မခြင် လုပ်ပစ်ရမယ်ပေါ့..”

“အတ္တကြီးလာရင် အစွန်းရောက်လာတာပဲ..မင်းကဆင်ခြင်တာထက် ပိုနေတာ၊ လူတိုင်းဘဝတိုင်းမှာ အခြေအနေအချိန်အခါဆိုတာရှိတယ်.. တော့ မမြင်ရတဲ့ကံတရားဆိုတာလည်း ကိုယ်ထင်ထားတာတွေချည်းပဲ ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး..မလိုချင်တာတွေ မပေးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ပြန်လှ သွားတာရောရှိလား..”

“ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲခွန်း..ကျွန်မကရှင်အကူအညီကို လက်မပယ်၊ ဒီမှဆိုမကို ခွန်းဆိုတဲ့သူငွေကစပွန်ဆာ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့..”

“ပြောမှာပဲ..ကျွန်မသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဝေဖန်နဲ့၊ လောကမှာ ယုတ်မာတွေချည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိတယ်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါ ယုတ်မာတစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မသမီးရဲ့ပထွေးဖြစ်မလာရဘူး..”

မဟုတ် လူဆိုးလူကောင်းခွဲခြားဖို့ မလွယ်တဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံကြည်ဘူး..”

ဒေါင်းနီက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ အံ့ကြိတ်သည်။ ပြီးမှ..

“ကျွန်မမယုံကြည်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ရှင်ကိုထည့်သွင်းမထားပါဘူး..ဒါပေမယ့် ရှင်ကူညီပါရစေဆိုတာလည်း ကျွန်မနဲ့နီးစပ်ဖို့ပဲ..”

“ငါက မျှော်လင့်ခွင့်တောင်းမရှိတဲ့လူလား..”

“ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်လို့..ရှင်နဲ့ကျွန်မမပတ်သက်ချင်တာ ဖြစ်အကူအညီဘာမှမလိုချင်ဘူး..ဘယ်လိုသိုသိပ်သောနည်းတွေနဲ့ပဲနေနေ မပုတ်နဲ့ဆိုတာ ဖုံးထားလို့မရဘူး၊ ကျွန်မဒ်နေအထိုင်မတတ်မှကြောင့် ပျူပျူမှာ စွန်းထင်းခဲရင် ကျွန်မသမီးရဲ့အပျက်တစ်လျှောက်လုံး မှင်နီ ကြိတ်ခြေခတ်တွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတော့မယ်..အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့သား မမိရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဆင်းရဲတွင်းနက်ပါစေ..”

မျက်လုံးတို့၏ တွေ့ဆုံခြင်းက တံလျှပ်တို့ကဲ့သို့ တရှိန်ရှိန်ပူလောင် မှုန်ခဲ့လျက်.. ၊

“အဲ့ဒီဆင်းရဲတွင်းထဲမှာပဲ ကျွန်မနေမယ်..”

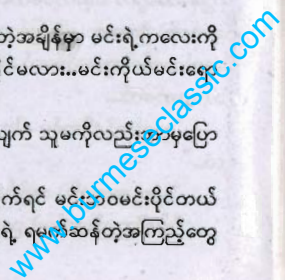
“ဆင်းရဲတွင်းဆိုတာ မင်းဘယ်လောက်ထိနားလည်ထားလဲ ပြောစမ်းပါ..ဆင်းရဲလို့ပါဆိုပြီး အဲ့ဒီတွင်းကြီးထဲမှာ ဝင်အောင်းနေလိုက်ရင် ပြီးပျားပြီလို့ထင်နေတာလား..”

“သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင် ကျွတ်ခနဲဖြစ်မိသည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီ၊ စပိတ်တွေမှာ လက်ချိတ်ရင်း တစ်ဖက်လှည့်သွားမိသည်။ သူမရှေ့ကိုပဲ ပြန်လှည့်မိလျက်.. ၊

“မင်းသေလုမျှောပါး ပြေးလွှားရှာနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ကလေးကို မင်းရှင်ရင်ထဲမှာ အချိန်ပြည့်ထည့်ထားနိုင်မလား..မင်းကိုယ်မင်းရှေ့ကယ်လောက်ထိလုံခြုံမှာမို့လဲ..”

မေးခွန်းတွေဆက်တိုက် ထွက်လာခဲ့လျက် သူမကိုလည်း အာမှာပြောပုံပဲပေးနိုင်ခဲ့ဘဲ.. ၊

“နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေလိုက်ရင် မင်းဘဝမင်းပိုင်တယ် လို့ထင်နေတာ အဆိုးဆုံးပဲ..ယောက်ျားတွေရဲ့ ရမက်ဆန်တဲ့အကြည့်တွေ

ဘယ်လိုကျိုးသွင်းယူမလဲလို့ အချိန်ပြည့်ကြစည်နေမယ့် မျက်လုံးတွေ..

“သူတို့ဟာ သူတို့ဘာတွေကြကြံ..”

“သူတို့ဟာသူတို့မဟုတ်ဘူး..မင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းနဲ့နီးကပ်လာမှာ၊ မင်းကံဆိုးရင် ကြံစည်မှုတွေလည်း ရှိလာနိုင်သေးတယ်၊ အဲ့ဒါတွေကြောင့် မင်းဘဝမပျက်အောင် ကာကွယ်နိုင်ရင်လည်း မင်းသိပ်အားထားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေတော့ အနာတရဖြစ်မှာပဲ..”

ဒေါင်းနီက ပြန်မပြောပေမယ့် မျက်နှာကိုတင်း၍ တစ်ဖက်လွှဲပစ်၏။

“ဆင်းရဲတဲ့လူတွေမှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေဖြစ်နေကြသလဲ..နဖူးပေါလက်တင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ဦး..”

ပြောပြီး အနားကပ်လာကာ ဒေါင်းနီရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လိပ်စာကဒ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး လက်ဖဝါးလေးကို သူ့လက်ထဲမှာပဲ မိဆုပ်ထားစေလျက်.. ၊

“လွင့်မပစ်နဲ့..ငါ့ဆီကို ဘယ်တော့မှဖုန်းမဆက်ချင်လည်း အဲ့နံပါတ်တွေကို မှီတက်အောင် သိမ်းထားလိုက်..”

ခွန်းကပြတ်သားစွာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒေါင်းနီမလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိရင်း မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည့်သူကိုပဲ မြင်နေရသလို ငေးနေမိခဲ့၏။ တအိအိပြည့်တက်လာသည့် မျက်ရည်စတိုက် ငိုချိုတာမဟုတ်ဘဲ ပါးတစ်ဖက်ကနေ လိမ့်ခနဲဖြတ်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ရှင့်ကိုဒီစကားတွေ မပြောချင်ပါဘူး..ဘယ်တုန်းကမှ မပြောချင်ပါဘူးခွန်း..ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့သာယာမှုကိုပဲ ကျွန်မကြည့်လို့မရဘူး.. ကျွန်မအတွက် ပခုံးတစ်ဖက်လိုအပ်ပေမယ့် သမီးအတွက်ကျွန်မလိုအပ်ချက်ကိုပဲ ဦးစားပေးလို့မဖြစ်ဘူး..ရှင်နဲ့ပတ်သက်မိရင် ဒေါ်သင်းသင်းခက်ဆတ်ဆတ်ခါသွားလိမ့်မယ်..သူ့မျက်နှာကြည့်နေရတဲ့ ကျွန်မညီမလေးက ဘဝပျက်မယ်...

“ညည်းတို့ညီအစ်မ ငါ့သားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုစည်းရုံးနိုင်တာလဲ..”

“သူ့ဌေးတွေကိုပဲ အပိုင်ဖမ်းနေကြပါလား..”

“အဲ့ဒါညည်းအစ်မပဲ ညည်းအစ်မကြောင့် ငါ့သားကြီး..”

နားထဲမှာ ဆူညံလာသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မကြားနိုင်ဘဲ ခေါင်းတွေ ခါပစ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်မဘယ်တော့မှ ရှင့်ကိုမစဉ်းစားဘူး.. ၊

အခန်း(၁၈)

“သားအမိတွေပြန်လာကြပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်မိုး...အဲ့ဒါတွေက ဒေါ်မိုးရောင်းတာလား...”

စက်ဘီးချင်းကပ်ရောင်သွားတော့ ဒေါ်မိုးရုံးရဲ့စက်ဘီးရှေ့မှာရှေ့နေကော်ရော ချိတ်ဆွဲထားသည့် သစ်ခွပင်တွေက စိမ်းစိုထောင်ကားနေစဉ်

“ဟုတ်တယ်သမီးရေ...ဒီတစ်ခါတော့ လိပ်ပြာလေးတွေရလို့လေ...
“လိပ်ပြာ..”

“မေမေ ဘွားဘွားကြီးက လိပ်ပြာတွေရောင်းတာလား...”

စက်ဘီးနောက်မှာထိုင်နေသည့် ဥဒေါင်းကလှမ်းမေးတော့ ဒေါ်မိုးက လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ပြသည်။ ရွာထဲဝင်ပြီဆို လမ်းကနည်းနည်းကျဉ်းသည်။ ဒီကြားထဲ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ချိုင့်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဒီနားမှာ စက်ဘီးနှစ်စီးတွေပြီဆို နှစ်ဖက်စလုံးဆင်းတွန်းကြရသည်။

ဒေါ်မိုးမိုးကတော့ နောက်ကနေ ရှေ့ကိုကျော်တက်သွားတာဖြစ်တာကလေးကိုလှည့်ကြည့်၍..

“လိပ်ပြာဆိုတာ အကောင်လေးတွေကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးသမီး... သစ်ခွလိပ်ပြာ သစ်ခွရဲ့နာမည်..”

“ဟင်...ပန်းလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့..”

“အောင်မလေး...ပန်းတွေပွင့်လာမှာပေါ့ကလေးရယ်၊ အရမ်းလှပန်းပေါ့...ပွင့်လာရင်လည်း လှမှလှပဲ၊ တကယ့်လိပ်ပြာလေး ခေါင်းမှာကနေတဲ့အတိုင်း..”

ဒေါင်းနီက စက်ဘီးတွန်းနေရင်းရယ်ကာ..

“ကလေးမပြောနဲ့ ကျွန်မတောင်မမြင်ဖူးဘူးဒေါ်မိုးကလည်း...သစ်ခွပန်းတွေက လှတော့လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဈေးကြီးလို့..”

“လိပ်ပြာဆိုပိုကြီးတာပေါ့...တစ်ပွင့်ကို ခုနှစ်ရာလောက်ပေးရတာ၊ မပင်ကိုက ဈေးကြီးတာလေ..မျိုးကောင်းလေးရရင်ပေးပါဆိုလို့ ဥမ္မာတို့စိမ်းကိုပို့ရမှာ..”

“ဟုတ်လား..”

“အေး...သွားပြီဟေ့၊ ဒန်းစီးလေဒီလေးတွေလည်း ပါသေးတယ်..ရွာပြောက်ဖျားထိ သွားရဦးမှာ..”

ဒေါ်မိုးမိုးက စက်ဘီးစီးလိုရသည့်နေရာမှာပဲ တက်စီးသွားလေသည်။ ဒေါင်းက နောက်မှာမြေထောက်လေးနှစ်ဖက်ချလျက် ထိုင်လိုက်လာရင်း၊

“မေမေ...စက်ဘီးစီးလေ..”

“ရောက်တော့မှာကိုသမီးရယ်...မြေထောက်လေးတွေ နည်းနည်းကော့ကားနေပါ၊ ဖိနပ်ညှပ်သွားလိမ့်မယ်..”

“ဟုတ်..”

အိမ်ကိုရောက်လာတော့ ဒေါင်းနီကခြံတံခါးဖွင့်နေကာ ဥဒေါင်းက ချိတ်ကိုင်ခြံထဲမှာ သစ်ခွပန်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဥမ္မာကျော်တို့နဲ့ မျှော်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေလျက်..

“မေမေ..”

“ဟင်..”

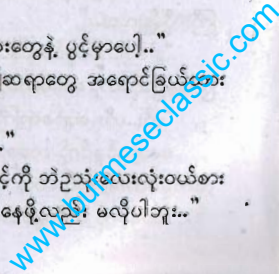
“အဟဟ မီးမီးကျောင်းမှာ တီချယ်တို့ပန်ထားတဲ့ သစ်ခွပန်းတွေလား”
“ဟုတ်တယ်..”

“ပွင့်လာရင် အဲ့လိုအရောင်လှလှလေးတွေနဲ့ ပွင့်မှာပေါ့..”

“အေးလေ..သစ်ခွပန်းတွေက ပန်းချီဆရာတွေ အရောင်ခြယ်ထားတာထက် ပိုလှတယ်..”

“မေမေကျ တစ်ခါမှလည်းမပန်ဘူး..”

“ဘာလုပ်မှာလဲသမီးရယ်...ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဘဲဥသွယ်လေးလုံးဝယ်စားလိုရတယ်၊ ဈေးကြီးပေးပြီး လှအောင်ပြင်နေဖို့လည်း မလိုပါဘူး..”

“မေမေပန်ထားရင် ပိုလှသွားမှာ..မီးမီးတို့လည်း အဲပန်းပင်ဝယ်နဲ့ မယ်လေး၊ ပန်းပွင့်တွေ ပိုက်ဆံအများကြီးပေးပြီး ဝယ်ဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...”

“အဲဘွားဘွားကြီးဆီက မီးမီးတို့ပြန်ဝယ်မယ်လေ..ဟိုမှာအပင်အများကြီးပဲမေမေရ..”

“ကဲ..အိမ်ပေါ်တက်ပါတော့သမီးရယ်၊ ငါ့သမီးက ပန်းပင်တွေလှကြိုက် တိရစ္ဆာန်တွေမြင်လည်းချစ်..”

စက်ဘီးကိုအိမ်အောက်မှာ သေချာထားပြီးထွက်လာရင်း သမီးလေးကို ဆွဲလိမ်လိုက်မိကာ.. ၊

“သေချာပါတယ်..မေ့အလိမ္မာတုံးလေးက ခြံကျယ်ကျယ်တိုက်ကြီးနဲ့နေရတော့မှာ..”

ဥဒေါင်းကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲမတ်သွားကာ.. ၊

“ဟုတ်လား..မီးမီးတို့ သူ့ဋေးဖြစ်တော့မှာလား၊ မေမေပိုက်ဆံအများကြီးရနေပြီပေါ့..”

“ရတော့မှာပါ..”

ဒေါင်းနီက သမီးရှေ့မှာထိုင်လိုက်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထည့်ဖက်ထားလိုက်ကာ.. ၊

“မေမေကလည်း ကြီးစားစုမယ်..သမီးကလည်း လိမ္မာတယ်၊ မေတို့က ဘာလို့မချမ်းသာရမှာလဲ..သမီးကျောင်းဖွင့်ရင် မေမေကမြို့ထဲ အိမ်ပြန်ငှားမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ရှေ့မှာဈေးဆိုင်လေးဖွင့်မယ်..”

“ဟင်..မုန့်တွေရာ ဆီတွေပဲတွေရောရောင်းတဲ့ ဒီလမ်းထိပ်ကအကြီးလိုမျိုးလား..”

“ဒါပေါ့..အိမ်ပိုင်ဝယ်နိုင်တဲ့အခါ မေ့အလိမ္မာလေးလည်း အတန်းမြင့်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မေမေကဆိုင်မှာ စားသောက်ဖွယ်တွေပါ လုပ်ရောင်းမှာပေါ့”

“ဟီး..ဟီး ပျော်စရာကြီး..”

မအေရင်ခွင်ကို တစောင်းလေးခို၍ လည်ပင်းကိုသိုင်းဖက်ထားလက်ခုပ်တီး၏ ၊ ပြီးတော့ ပါးပြင်ကိုဖက်နမ်း၍.. ၊

“မေမေ့ကို မီးမီးချစ်တယ်..”

“မေမေကလည်း ချစ်ပါ..”

“မေမေ့..”

“ဟင်..”

“မေမေကစိတ်ဆိုးနေရင်ကျတော့ မေမေလည်းချစ်ပါလို့မပြောဘူး” ဒေါင်းနီက မျက်ခုံးတွေတွန့်ပစ်လိုက်ပြီး စိတ်ဆိုးဟန်လုပ်ပြကာ..

“အင်း..စိတ်ဆိုးနေရင်တော့ မပြောချင်ပါဘူး..”

“စိတ်ဆိုးနေရင် မီးမီးကိုမချစ်ဘူးလား..”

“အင်း..ဘယ်လိုပြောရမလဲ..”

ဟန်လုပ်တင်းထားသည့် ဒေါင်းနီမျက်နှာက မချိုမချင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ကြိုက်.. ၊

“မျစ်နေစေချင်ရင်တော့ မေမေစိတ်မဆိုးအောင်နေရမယ်ထင်တာပဲ..”

“မေမေကလည်း..”

ဥဒေါင်းက ဒေါင်းနီမျက်နှာကို သူမနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဖိပါးလေးနှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး လှည့်ယူလိုက်ကာ.. ၊

“မီးမီးက မေမေ့ကိုကူမို့ ဝင်လုပ်တာကို..”

အဖြစ်က မအေမီးပူတိုက်ပြီး ခဏထသွားတုန်း သူမလေးကဝင်ကြည့်ခြင်းပါတည်း.. ၊

“ဝင်ကတယ်ဆိုတာ ကူညီရာရောက်တာရှိတယ်..နောက်ယုက်ရာမျက်နှာမျိုးလည်း ရှိတာပဲသမီးရဲ့၊ နောက်ကိုမှတ်ထား..လူကြီးမိဘက ဝမ်းတာကို စွတ်မလုပ်ရဘူး..”

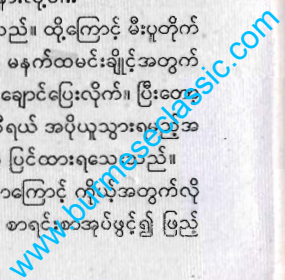
“မီးမီးကစွတ်မလုပ်ပါဘူး..မေမေ့ကိုသနားလို့ပါ..”

ညပိုင်းမီးအားကောင်းမှ မီးပူတိုက်လို့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မီးပူတိုက်ညဉ့်နက်ကာမှ တိုက်ဖြစ်တာများ၏။ မနက်ထမင်းချိုင့်အတွက်

မီးတင်ထားရင်း အိမ်ရှေ့ပြေးလိုက် မီးဖိုချောင်ပြေးလိုက်။ ပြီးတော့လေးအတွက် မနက်ဝတ်ဖိုအင်္ကျီဘောင်းဘီရယ် အပိုယူသွားရမည့်အ

ပစ္စည်းလေးတွေကအစ ဆွဲခြင်းနှစ်ခြင်းစာ ပြင်ထားရသေးသည်။ ထိုပြင် စုမဲတွေဝင်ထားတာလည်းရှိသောကြောင့် ကိုယ့်အတွက်လို

တာတွေ ပေးချေရမှာတွေ ရဖို့ရှိတာတွေ စာရင်းစာအုပ်ဖွင့်၍ ပြည့်

စွက်ပေါင်းနုတ်လုပ်ရသေးသည်။ မအေအလုပ်ရှုပ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်ရင်း ဘာမှလည်းမကူတတ်ဖြစ်နေသည့် ဥဒေါင်းလေးက မီးပူချခဲ့တာဖြစ်တာနှင့် ပြေးထိုင်ပြီး တိုက်တော့သည်။ သို့သော် ကလေးလက်ကလေးမနိုင်မနင်းဖြစ်ကာ အကျီတွေပါငြိပါရှုပ်ပါကုန်၏။

မီးပူကအဝတ်တွေထဲမှာ လုံးထွေးသွားတော့ မအေဆူမှာကြောလာကာ ခြေတုန်လက်တုန်နှင့် အတင်းဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့သည့် သူမသာအချိန်မီရောက်မသွားခဲ့ရင် သမီးလေးမီးပူလောင်မှာ သေချာစေထိုကြောင့် တအားဆူပစ်လိုက်မိကာ သူမကိုယ်တိုင်ရင်တွေတုန်သွားတော်တော်နှင့်မပြေခဲ့ပေ.. ။

“နောက်မေမေကမခိုင်းတာတွေ ဘာမှဝင်မလုပ်ရဘူး...မှတ်ထားနေဟော့တော်..ဒီဘားအမိ ခုထိအိမ်ပေါ်မရောက်ကြသေးဘူးလားဟ..ဟိုဘက်ခြံထဲကနေ သစ်ခုပ်တွေအတွက် တိုင်စိုက်နေသည့်ည ကျော်က လှမ်းအော်သည်။ ဒေါင်းနီက ကလေးနဲ့ခွာလိုက်ပြီး နေရာမှရပ်ကာ.. ။

“ဟုတ်..ဟင်..”
ပြန်ဖြေမလိုစကားက ခြံကိုမျက်လုံးရောက်သွားတော့ ဟင်ခနဲဖြသွားသည်။
“ဒေါင်းနီ..ငါလာချင်လို့..”
“ဇင်မာလင်..”

အနည်းငယ်ဖောင်းနေသည့် အိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ထားသည့် မာလင်းကို အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားမိလျက် တစ်ခုခုကိုလည်း တွေးမိလိုသည်။ သူမက အလုပ်ရုံက အပျိုတွေထဲမှာ အလှဆုံးဖြစ်သလို အားထဲမှာ ပြေပြေလည်လည်ရှိတဲ့သူ.. ။

“ဇင်မာလင်း နှင့်ပုံစံကအလည်လာတာတွေ့မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟင်..”
“ဟင်အင်..”

အထဲဝင်လာကာမှ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသည့် သူမမျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့.. ။

အခန်း(၁၉)

ညနေတည်းက သေချာမပြောဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းတွေကို ညကတစ်ဥဒေါင်းအိပ်နေကာမှ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ထွက်ပြောမိကြသည်။ ညစာကျွေးတော့လည်းမစားဘဲ တရောင်ရှောင်ငေးနေခဲ့သည့် ဇင်မာလင်းက ပြောခွင့်ရသည်နှင့် စကားလုံးအပြင် မျက်ရည်တွေပါ ရိုးရိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့လျက်.. ။

“နှင်သီလား...အဲဒီလူကြီးငါ့ကိုအတင်း အဓမ္မကြံတာ မအောင်မြင်ဘူးဟိုဖေမယ်လေ..ငါ့ကို..”
ဒီထိပ်ပြောပြီး ငိုနေတာ ဘယ်နှစ်ခေါက်တောင်ရှိပြီမသိ.. ။
“အရမ်းရှုံ့ဖို့ကောင်းတာပဲ..ငါ့အစ်မကလည်း ယောက်ျားကိုကြောက်ဖုတ်လား..”

ခဲအိုဖြစ်သူက ခယ်မကိုပြန်ကြံတာဖြစ်ကာ အိမ်သားတွေရဲ့စားဝတ်ရေးကိစ္စအဝဝကို ဒီခဲအိုကဦးဆောင်နေတာနဲ့ ဒါကြီးကိုသိနေကြပေမယ့် ဘယ်သူမှမပြောခဲ့ကြ.. ။

ဆွဲလှဲရုန်းကန်ရင်း ဇင်မာလင်းကအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလျှင် ဝိပ်က ငါးတန်းကျောင်းသူလေး ပြေးလာသော်ကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် အိမ်သားတွေရှေ့မှာ ဇင်မာလင်းအဖြစ်က.. ။

“ငါကရေချိုးပြီးကာစဆိုတော့ ထမီရင်လျားကြီးနဲ့ နှင်စဉ်အားကြည့်ဖို့ကလေး..ငါ့ကိုအဲလူကြီးယုတ်ယုတ်မာမာတွေ..”
“တော်ပါပြီ..ငါသိပါပြီဇင်မာလင်းရယ်၊ တောကွဲ..”

ဒေါင်းနီတက်ခေါက်လိုက်သဖြင့် ဇင်မာလင်းအားကိုးတကြီးဖြစ်သွားကာ သူမလက်ကိုဖိဆုပ်ကိုင်၍.. ။

“ဒါဆို ငါအိမ်မပြန်ချင်ဘူးဆိုတာ နှင်နားလည်တယ်မို့လားဟင်.. ဒီမှာနေပါရစေဟာ၊ ငါ့အိုးနဲ့ငါချက်စားပါ့မယ်..မဟုတ်ရင်လည်း ငါ့လှေခနင့်ကိုအပ်ပါ့မယ်..”

“စားသောက်ဖို့က ရေရှည်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာဖန်တီးပေါ့ဟာ၊ နေဖို့အတွက်က ဖြစ်ပါတယ်၊ ငါတို့သားအိမ်နစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ နှင်လာနေရင် အဖော်တောင်ရသေးတယ်..”

“အေးပါ..ငါနေခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

“ဒါပေမယ့် နှင်အိမ်ကဒီတိုင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူးဇင်မာလင်း..ငါပြောရဲ့တယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..အစ်မကလိုက်ခေါ်မှာ ပြောတာလား..”

မျက်ရည်တွေသွတ်ပစ်ရင်း အားတက်သရောဖြစ်နေရာသည့် ဇင်မာလင်းမျက်နှာလေးကို ဒေါင်းနီကစိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လျက်.. ။

“မဟုတ်ဘူး..ငါ့အထင်ပြောရရင် နှင်အစ်မကတော့ နှင်ကိုတခြားတစ်နေရာကိုတောင် ပို့ထားချင်နေမှာသေချာတယ်..ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူကို ဘယ်သူမှထိခိုက်နစ်နာစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..အစ်မကငါ့ကိုပြောဖူးတယ်၊ အပြင်မှာအလုပ်လုပ်ခိုက်နေတာတောင်မှ အိမ်မှာယောက်ျားတွေ လှုပ်လှေ့ထွက်ရှုပ်လို့ ငါ့ကိုစိတ်ချလို့ လုပ်ခိုင်းတာတဲ့..”

တကယ်ကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့အရိပ်အက်ကို ဖမ်းမိနေလို့ဖြစ်မှာပါ။ ကြီးတဲ့သူတွေရဲ့ အနစ်နာခံမှုကို ဒေါင်းနီစာနာမိနေ၏။ ။ ပြင်.. ။

“နှင်ခဲအိုဆန္ဒအရတော့ နှင်ကိုဒီတိုင်းလွှတ်ပေးလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး..ဟင်.. ။

ဇင်မာလင်းမျက်နှာလေး ငယ်ကျသွားသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းကြားထဲမှာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည့် ဆိုင်ကယ်လ်စက်ဘီးတွေကနေ ပါးရောင်တွေခဏခဏဖြတ်ပြေးသွားကြသလောက် ဇင်မာလင်းမျက်နှာလေး

ကလည်း ဝင်းထိန်သွားလိုက် မှောင်မှိုက်သွားလိုက်.. ။

“ငါဘာဖြစ်မှာလဲဟင်..ငါနင်ပြောတာကိုဆိုယုံတယ်၊ ကိုသိန်း ငါ့ကို ဘယ်လိုကြံစည်လာနိုင်သေးလဲ ပြောစမ်းပါ..”

“ကြံစည်လို့ရအောင် နှင်ထွက်မသွားမှဖြစ်မှာလေ..သူနင့်ကိုပြန်ခေါ်ကြိုးစားမှာသေချာတယ်..”

“ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်မကတော့..”

ဇင်မာလင်း စကားမဆက်နိုင်ခင် ခြံရှေ့တံခါးနားကို စုပြုံရောက်လာသည့် ဓာတ်မီးရောင်တွေကြောင့် ငေးကြောင်သွားခဲ့၏။ ။

“မဒေါင်းနီ..ဒီမှာစဉ်းသည့်တွေက မဒေါင်းနီကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့..”

“ဘယ်သူတွေလဲမသိဘူး..”

ဒေါင်းနီဝတ်တုံးတိုး ရေရွတ်ရင်း ထရပ်လိုက်လျှင်.. ။

“ဒေါင်းနီ..အဲ့ဒါ..”

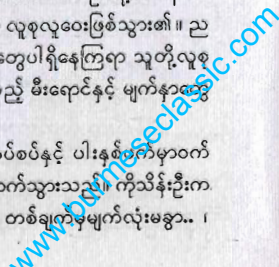
ဇင်မာလင်းက အလန့်တကြားပြန်ဆွဲထားလိုက်ပြီး.. ။

“ငါ့အိမ်နဲ့ကိုသိန်းတို့ရယ်..”

ဒေါင်းနီဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဇင်မာလင်းနဲ့သူမခင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြောင်းခဲ့သည့်ကိစ္စမှာ လိပ်စာအတိအကျကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိချာပြောမပြန်ပေ။ ဒါပေမယ့် ဇင်မာလင်းရောက်လာခဲ့သည်။ အခုသူ့အိမ်က လိုက်လာကြပြန်ပြီ။ သတင်းတွေက ဒီလောက်တောင်မြန်လှချေတာ.. ။

သူမတံခါးသွားဖွင့်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရာအိမ်ပျားနှင့်ဆယ်အိမ်ပျားရှိလည်းပါသည်။ သိန်းဦးနဲ့ဇင်မာလင်းရဲ့အစ်မမင်မေဦးတို့က နောက်ကန်ကန်ဟာဖြစ်ကာ ဒေါင်းနီတို့ဖြစ်မှာ လူစုလူဝေးဖြစ်သွား၏။ ညကကြီးပေမယ့် လမ်းမီးတွေရော အိမ်မီးတွေပါရှိနေကြရာ သူတို့လူစုထဲဝင်လာကြတော့ အိမ်ထဲကဖြာကျနေသည့် မီးရောင်နှင့် မျက်နှာတွေကိုပါ ဖြိုင်လိုက်ရ၏။ ။

ဒေါင်းနီရဲ့မျက်လုံးတွေက အသားနီစပ်စပ်နှင့် ပါးနှစ်ဖက်မှာဝက်ကြွေထင်းနေသော ကိုသိန်းဦးဆီတန်းရောက်သွားသည်။ ကိုသိန်းဦးက ပြည့်.. ဒေါင်းနီထွက်လာတာမြင်တည်းက တစ်ချက်မှမျက်လုံးမဆွ့.. ။

“ခေါင်းနီဆိုတာ ညီမလား..”
 ဇင်မာလင်းရဲ့အစ်မဇင်မေဦးက အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်
 ခေါင်းနီဘက်လှည့်၍.. ။
 “အထဲမှာ ဇင်မာရှိတယ်မို့လား...သူဒီကိုသွားမှာလို့ သမီးကြီးကို
 သွားတယ်..”
 ဖြစ်ရလေ.. ။ မသိအောင်ထွက်လာပြီး ပုန်းနေချင်တဲ့သူက ဘာ
 သွားမယ်ဆိုတာ ပြောထားခဲ့ရသလား...။ ဇင်မာလင်းကို မချင်မရဲဖြစ်သူ
 မိကက ဖြေရခက်နေသည့်မေးခွန်းအတွက် အဖြေကခေါင်းညိတ်ဖို့သာ
 တော့သည်မို့.. ။
 “ရှိပါတယ်...ဒါပေမယ့်..”
 “ဒါပေမယ့်ဆိုတာဘာလဲ...သူ့အစ်မကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာ၊ ငါ
 လူဘာမှ စောဒကတက်ဖို့မလိုဘူး..”
 သိန်းဦးဆိုသူက ဘောင်းဘီရှည်ကားကား လူကခပ်တောင့်တောင့်
 ပုံစံနှင့် ဗိုက်လည်း၍ချင်သေးသည်။
 “ဘယ်မှာလဲ...လူတွေကိုခုကွမ်းနေတာ၊ သူ့ကိုရှာရတာ တစ်ည
 လုံး ဘယ်သူမှမနားရဘူး..”
 ဘီလူးက မင်းသားခေါင်းစွပ်ပြီး အုပ်ထိန်းသူလေသံလွှတ်နေတဲ့
 အတော်နားခါးလေသည်။ သို့သော် ဇင်မာလင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အ
 ထိန်းသူကို လွန်ဆန်ရဲတာမဟုတ်သည့်ပြင် သူ့အစ်မမျက်နှာကလေး
 ညီမကိုစိတ်ပူနေတာတော့ သိသာနေရာ.. ။
 “ကျွန်မတို့ကဘေးလူပုန်ပါတယ်...ဒါပေမယ့် ဇင်မာလင်းကမလို
 ချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ည..”
 “ဘာကွ့..”
 “အို...မဖြစ်ပါဘူး..”
 သိန်းဦးက လက်ကားခြေကားနှင့် အနားကပ်လာ၏။
 “မင်းနောက်ဆုတ်နေ...ငါပြောမယ်..”
 အပြောနဲ့အတူ ဇင်မေဦးလက်ကိုပါ ဆွဲ၍တွန်းဖယ်လိုက်သေးသလို
 ထိုအခြေအနေကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကူးပျက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သလို

မေဦးနဲ့တိုးတိုးကပ်ပြောပြီး ဇင်မာလင်းအတွက်စိစဉ်ပေးသင့်တာလေး
 ကြံပေးချင်တာပါ.. ။
 အစ်မတစ်ယောက်က ကိုယ့်ညီမကိုဒီယောက်ျားကြံစည်ထားတာသိ
 လျက်နှင့် ဘယ်လိုကြောင့်မသိလိုက်မသိဘာသာ ပြောဆိုနေနိုင်တာလဲ..။
 ညီမကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ဒီလူကိုတောင်ဦးဆောင်ခိုင်းလာသေးသည်အဖြစ်.. ။
 “ဘယ်မှာလဲဇင်မာလင်းက...အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတဲ့လူကို လက်ခံ
 ထားတာ ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးတယ်မှတ်နေလဲ၊ လူလိုသူလိုပြောနေ
 ကုန်း ခုထုတ်ပေး..”
 ခေါင်းနီ ဒေါသထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွားသည်။
 “နေစမ်းပါဦး...လူလိုသူလိုမပြောလို့ ဂျွန်မကဘယ်ဘာသာစကား
 ပြောနေတာမို့လို့လဲ..”
 ထိုမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ စိတ်ရှိတိုင်းပြောထည့်လိုက်ချင်သည်
 ကားလုံးတို့က ကိုယ့်ကလေးမျက်နှာကိုသတိရပြီး လျှာပေါ်မှာတစ်
 ထောက်နားသွားသည်။ ဒီနေရာမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်ခဲ့ရင် ကလေး
 က ဒီအမေ ဒီတစ်မျက်နှာပဲအားကိုးရှိသည်မို့.. ။
 “ကြိုပြောထားမယ်နော်..လူလိုသူလိုပြောတယ်ဆိုရင်လည်း လူနဲ့တူ
 အောင်ပြော..သူများခြံဝင်းထဲလာပြီး သဟောက်သဟမ်းတော့လာမလုပ်
 ...”
 “မလုပ်စေချင်ရင် မင်းထွက်လာတည်းက သူ့ကိုခေါ်လိုက်ပါလား..”
 “သူ့အစ်မမျက်နှာပဲမြင်လိုက်ရင်တော့ သူလည်းပြေးထွက်လာမှာပဲ..
 ကျွန်မကလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်ရုံပဲ...အခုရင်က..”
 “အံ့မာကွာ..”
 “ညီမအဲ့ဒါတွေ မပြောနဲ့လေ..”
 ခေါင်းနီတစ်ခုခုအကျိုးအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်မည်စိုးကာ လူ
 မယားနှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်ထိပ်ပျာပျာတွေ့ဖြစ်သွားကြသည်။
 “တောက်...ဒီမှာဦးလေးတို့ကြားတယ်နော်၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကကောင်
 မလေးကို အိမ်ထဲထည့်ဝှက်ထားတာသူ..”
 သိန်းဦးက ဘေးမှာရှိနေကြသည့် ရာအိမ်မျိုးနဲ့ပျက်ကြီးတွေကို လှည့်

၍တိုင်တည်ကာ အောက်ခြေမှောင်နေသော လေးပင်အိမ်မြင့်ကိုလက်ညှိုး ထိုး၍.. ၊

“ဟိုမှာအိမ်ခေါင်းရင်းက မှောင်မည်းနေတာပဲ..အိမ်အောက်ခုန်ချပြီး ခေါင်းရင်းကထွက်ပြေးသွားလို့ ရတယ်..”

“ပြေးသွားလည်း သူ့သဘောနဲ့သူပဲ..ဧင်မာလင်းက အသက်အစိတ် ကျော်နေပြီ..”

“အစိတ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ရာကျော်ဖြစ်ဖြစ် မင်းအခုအိမ်ပေါ်မှာ သူ့ကိုဘာ လုပ်ထားခဲ့သလဲ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ခဏနေကြပါဦး..ဒီမှာ ငါ့ညီကစကားပြောတာ နည်းနည်းဘောင် ကျော်နေပြီကွ..”

“ဒီမှာဦးပြောမယ်..ရပ်ထဲရွာထဲကိစ္စမှာ ဥပဒေစာသားတွေနဲ့ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်အောင် ပုတ်ခတ်ပြောတာမ ဟုတ်သေးဘူး..”

ရာအိမ်မှူးနဲ့ဆယ်အိမ်မှူးတို့က မျက်နှာတွေတည်နေကြလျက် သိန်း ဦးကို ဖျောင်းဖျာသလိုဝင်ထိန်းသည်။ ဧင်မေဦးကလည်းကြားထဲက ဘယ် သူ့ကို ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေရှာကာ.. ၊

“ကိုသိန်းကလည်း စကားပြောတာဆင်ခြင်ပါရှင်..သူတို့သူငယ်ချင်း မို့ လက်ခံတဲ့သူက လက်ခံထားတာပေါ့၊ သူကူညီလို့ ဧင်မေ့ကိုဒီမှာတွေ့ ရတာ..မဟုတ်ရင် ဘယ်ထိတောင်ထွက်သွားမယ်မသိဘူး..”

“ဟ..မင်းကမင်းညီမမို့ စိတ်ပူနေတာ၊ ဟိုကမင်းနဲ့ဝေးရာ ပြေးတာ လေ..အခုထွက်တောင်လာလို့လား၊ ဒါမျိုးက သူ့ခိုးလက်ခံလုပ်နေတဲ့လူ တွေကြောင့် အလုပ်မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်နေရတာ..ဒီလိုအားကိုးရှိတိုင်း ထွက် ပြေးနေရင် မခက်ဘူးလား..”

အိမ်မှာအဆင်ပြေနေသားနဲ့ အားကိုးရှိလို့ ပြေးနေတဲ့သူဆိုတာမျိုး ရှိတာတလား.. ၊

ဒေါင်းနီကိုယုံစိတ်ကို မရမကထိန်းချုပ်ရင်း ပင့်သက်ရွက်ထုတ်ပါ သည်။

“ကဲ..မဒေါင်းနီက စည့်သည်ကိုခေါ်ပေးလိုက်ပါ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ လေးနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြရင် မကောင်းပါဘူး..”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမလေးရယ်..အစ်မတို့က စိုးရိမ်လွန်ပြီးပြောမှားဆို မှား ဖြစ်ကြတာပါ၊ ဧင်မာကအရမ်းလည်း ကြောက်တတ်တယ်..ဒီအသက် ရှိပေမယ့် ဘယ်ကိုမှလည်း တစ်ယောက်တည်းသွားလာဖူးတာမဟုတ်ဘူး..” အစ်မဖြစ်သူက ပြောရာပြောကြောင်းပြောသော်လည်း.. ၊

“ကိုယ့်လူကိုယ်ခေါ်တာ ဒီလောက်ပြောနေဖို့မလိုဘူး..တာတူး ပေ့ ကောင်..အိမ်ပေါ်တက်ကွ..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်တော်သွားခေါ်မယ်..”

“ဘာ..”

ဒေါင်းနီအသံကျယ်လောင်သွားလျက် ဧင်မေဦးကမန်းကတန်းလက် ကာ၍.. ၊

“ဒီလိုပါ..ခဏလောက်စိတ်ထိန်းပါဦးညီမလေးရယ်..”

“စိတ်ကဘယ်လောက်ထိ ထိန်းနေရမှာလဲ..ဝင်လာတည်းက ပြော လာတာ လူမဆန်ဘူး..”

“အံ့မာ..”

“အိမ်ပေါ်တက်ချင်ရင် ပိုင်ရှင်ကိုအရင်ခွင့်တောင်းရတယ်ဆိုတာ နား မလည်ဘူးလား..”

ပြောနေရင်း ဒေါင်းနီအိမ်ဘက်လှည့်၍.. ၊

“ဧင်မာလင်း နင်ဘယ်လောက်ထိငြိမ်နေမှာလဲ..ဒီမှာနှင့်အစ်မလာနေ တာ..”

အော်ခေါ်ထုတ်လိုက်မှ မီးလင်းနေသည့်အိမ်တံခါးဝမှာ လူရိပ်လေး လှုပ်လှုပ်ရွရွပေါ်လာသည်။ ဆံပင်ခါးလယ်ထိရှည်သော ဧင်မာလင်း၏ ခုံ ရိပ်ဖြစ်ကာ သူမအိတ်လေးကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲထား၏။ သို့သော် လူကားနှုတ်ထစ်လောက်ဆင်းလာပြီး ရပ်သွားလျက်.. ၊

“အစ်မ..ညီမလေး ဒီမှာနေပါရစေ..”

“မနေပါနဲ့..ဧင်မာရယ်..နင်ဘယ်တုန်းက သူ့မှာ အိမ်မှာနေဖူးငဲ့လဲ၊ လာပါညီမလေးရယ်..ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ..”

“ပြန်မလိုက်ချင်ရအောင် နှင့်ကိုယ်နှင့်တစ်နေ့လေးထောင်ကျော်ရတာနဲ့ ဟုတ်လှပြီထင်နေသလား... နှင့်ကိုယ်မှာ ခုလိုကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါထောက်ပံ့နေတာ ဘယ်သူ့အရှိန်အဝါကြောင့်လဲ၊ မြန်မြန်ခေါ်စမ်းဟား... ကောင်မလေး ငါ့စိတ်နဲ့မလွယ်ဘူး...”

မသိရင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ညီမအငယ်ဆုံးကို ကရုဏာပေးသနဲ့ ဆွဲနေသလိုမျိုး။ ဇင်မာလင်းကလည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အကြာကြီးရပ်နေ၏။ ပြီးတော့ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာခဲ့၏။ ခုနက ပြောပြီးငိုနေတဲ့မျက်နှာလေးကို သတိရကာ ဒေါင်းနီသူမကိုသနားသွားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်လွတ်မရှုနိုင်ဘဲ ဘေးလူကကြားဝင်ဖြေရှင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်။ အုပ်ထိန်းသူကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ရဲ့လက်အောက်ငယ်သူတွေရဲ့ဂုဏ်ကို တမင်လစ်လျူရှုထားသည်လား...။ ဂရုမစိုက်မိတာလား...။

ထိုအရေအကြောင်းပေါ်မှာ အပြင်လူပါဝင်နိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ...။ “မြန်မြန်လာလေ...ကိုယ့်အစ်မကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာတောင် ဖြစ်မပုံက မပြောလိုက်ချင်ဘူး...”

ဇင်မေဦးက အသံမထွက်ရဘဲ သိန်းဦးရဲ့ဒေါသက လူစိမ်းလူကျက်ရွေး ပေါက်ကွဲနေခဲ့လျက်...။

“အချိန်တန်ရင် ကိုယ့်အစ်မကပဲ နှင့်ဘက်ကရှိမှာ...ဘေးလူတွေမဟာ နှင့်မှာပါတာလေးကုန်တာနဲ့ ကန်ချပြီးသားပဲ...နားလည်လား...”

ဇင်မာလင်းမှာ ဆွဲကြိုးလေးလက်ကောက်လေးတွေနဲ့မို့ သိန်းဦးက ခါးထောက်ရုပ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုမပြီးနိုင်။ ဇင်မာလင်းက ဇင်မေဦးရဲ့ရောက်သည်နှင့် ဟီးခနဲငိုချလိုက်ကာ ခါးကိုဖက်ထားလိုက်ပြီး...။

“အစ်မ...ညီမလေးပြန်မလိုက်ချင်ဘူး၊ ညီမလေးကြောက်တယ်... မီးရောင်အောက်မှာ ဇင်မေဦးမျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ညီမဖြစ်သူကိုဖက်ထားပြီး ရုတ်တရက်ဆွဲ အနေ၏။

“နော် အစ်မ...ညီမလေး ဒီမှာပဲ...”

“ဘာလို့နေရာမှာလဲ...ဇင်မေနှော်၊ နှင့်ညီမရှိရင် နှင့်ပဲတင်ငိုတရားရယ်နဲ့ ဘေးလူစိတ်မချမ်းသာဘူး...ပါအောင်ခေါ်လာခဲ့ နောက်ထပ်ငါ့ကို

ကွဲမပေးနဲ့...”

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားညီမကလည်း ဒီမှာနေမယ်ချည်းဖြစ်နေတာလဲ...” အဖော်တစ်ယောက်က ပုဆိုးတစ်စုံနှင့် ဝင်ပြောကာ...။

“ဘယ်လောက်တောင် ဒီကအပြုအစုကောင်းနေလို့လဲ...ကိုယ့်အစ်မထက်ပိုပြီးတော့များ...”

“ဇင်မာလင်းကိုယ်မှာ ပစ္စည်းတွေပါတာကိုးကွ...”

သူတို့နောက်ကပါလာသည့် ယောက်ျားတွေမကြားတကြား တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောလာကြ၏။ မကြားတကြားစကားသည်လည်း ကြားမကောင်ပြောတာပဲမို့ ဒေါင်းနီသူမချာကြားလိုက်၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စူးရှသောအကြည့်တွေက သူမကိုယ်ပေါ်မှာပဲရှိနေကာ...။

“မှဆိုးမဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိဘူး...”

“စေ့စေ့မကြည့်နဲ့ ဈာန်လျောသွားမယ်...ထွာဆိုင်အလုံးအခဲတွေက ဟီး ဟီး...”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ငါ့သာကိုကြီးသိန်းနေရာမှာဆို လူချင်းလဲခေါ်သွားတယ်...” ဒေါင်းနီမျိုးသိပ်သည်းခံနေရင်း မျက်လုံးထဲမှာမီးပွင့်သွားသည့်နှယ်...

“ဖြန့်...”

ပြောသည်မျက်နှာနား ပြေးကပ်ကာ ပါးကိုဖြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်၏ “ဟား...”

“ဟော...”

“အဲဟား...မင်းကလား...”

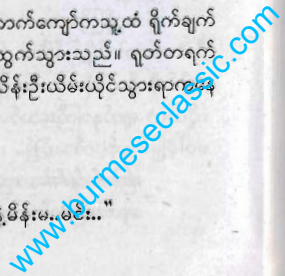
“ဖြန့်...”

သိန်းဦးစကားမဆုံးလိုက်ခင် တစ်ယောက်ကျော်ကသူထဲ ရိုက်ချက်က ရိပ်ခနဲဝင်၏။ သိန်းဦးမျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။ ရုတ်တရက်ကြိုးမို့ အားလုံးအံ့အားသင့်ကုန်ကြလျက် သိန်းဦးယိမ်းယိုင်သွားရာတစ်ခုမျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ပြန်လှည့်လာ၏။

“နှင်ကများငါ့ကိုရိုက်ရတယ်...”

“ဟောလူ...မလုပ်နဲ့လေ...”

“မောင်ရင် လက်မပါနဲ့...ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ...မ...မ...”

လူကြီးတွေရော အနားမှာလာဝိုင်းကြည့်နေသည့်ထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက် သိန်းဦးတို့ကိုဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။ ရှူးရှူးရှားရှားလှုပ်ရှားပြင်ဆင်လိုက်သည့် သိန်းဦးတို့ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့လျက် "ခင်ဗျားတို့ကဘာလဲဗျ..ကျုပ်ကအချောင်ရိုက်ခံရတာ.."

ပြောပြီး ဒေါင်းနီကိုမီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ.. ၊

"နင့်ကိုငါပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာထဖြစ်တာလဲ..စွာလှချေလား.."

"ရိုက်ချင်လို့ရိုက်တယ်..ရိုက်သင့်လို့ရိုက်တယ်၊ ခွေးတွေရော သူတွေရော ယုတ်ယုတ်မာမာတွေပြောနေလို့ ရိုက်တယ်..ဘာဖြစ်လဲ ခုချစ်ချင်း ငါ့ခြံဝင်းထဲကထွက်.."

"တောက်..လူပါးဝတာ.."

လက်သီးဆုပ်ကြိမ်းဝါးရင်း ဘာမှလည်းမတုံ့ပြန်နိုင်။ ကျန်သည့်မှာ ယောက်လည်း တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်။ ဘေးနားမှာဒေါင်းနီကိုထိလိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုတွေလှုပ်ရှားလာကြသည်မသိသော လူအုပ်ကြောင့် ဒီတိုင်းပဲ နောက်ဆုတ်လှည့်ပြန်သွားကြ၏။ ထို့ပြင်.. ၊

"မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပြီးပြီး တစ်နေရာမှာတစ်ခုခုကွပေးကြည့်ပါလား..အရိုးတခြား အသားတခြားတောင် ဖြစ်သွားဦးမယ်.."

"အေးလေ..ဒီကောင်မလေး တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်၊ ဒီကောင်လက်ချက်ပဲ.."

"သူများပိုင်နက်ထဲလည်း လာသေးတယ်..သူ့အသံချည်းပဲ၊ မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ ဘာကောင်တွေမှန်းမသိဘူး.."

ဆိုသည့်ကြိမ်းဝါးသံတချို့ သူတို့နောက်ကကပ်ပါသွားခဲ့၏။ သိန်းဦးတက်ခေါက်ဖို့ပြင်ပြီးမှ ပြန်မျိုးချရသည်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာများဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ကျဦးမလားမသိကိုယ်က မျက်နှာကြီးသော်လည်း ဒီနေရာမှာ ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်မပါခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သပ်၍.. ၊

ကြောက်ရင်နှစ်ခါလေးသည်
အပျက်အကြွတ်တရားတို့ကြောင့်

မတရားမှုများကို မျှီသိပ်နေခြင်းသည်
လူယုတ်မာတို့နှင့်ချေဖျက်ဆီးဖို့
လည်မောင်းပေးခြင်းနှင့်တူ၏..

အခန်း(၂၀)

“အစ်မ..”

“ဟင်..နင်ဘယ်လိုဖြစ်..”

မေးနေရင်း အဖြေကိုသိလိုက်ကာ ဇင်မေဦးအသံတိတ်သွား၏။ ပြီးတော့ အခန်းထောင့်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ငိုနေသည့် ဇင်မာလင်းရဲ့အင်္ကျီပင်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပုံနှင့် အိပ်ရာတစ်ခုလုံး တွန့်ကြေရှုပ်ပွနေခြင်းကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ကြည့်ရင်း.. ၊

“ခုန...ကိုသိန့်...”

“ညီမလေးသေချင်တယ်..ညီမလေးကိုသတ်လိုက်ပါတော့..”

“ဇင်မာရယ်..ဘုရား ဘုရား..”

ငိုနေသည့်ညီမကိုဖက်ထားလိုက်ရင်း ဇင်မေလည်းမျက်ရည်တွေထွက်လာကာ.. ၊

“ငါမှားတာပါ..အဲ့ဒါငါ့အပြစ်ပါဇင်မာရယ်၊ ငါလေ..”

“အမေ့ရေ..အမေ..”

“ဟဲ့..ဝင်မလာနဲ့..”

ကလေးနှစ်ယောက်လက်ချင်းတွဲပြီး အခန်းထဲရောက်လာကြသည့် ဝင်မလာနဲ့ပြောပေမယ့် ကလေးတွေက အထဲရောက်နေပြီဖြစ်ကာ.. ၊

“ဟာ..အန်တီမာမာငိုနေတယ်..”

“သူရိန် ငါပြောနေတယ်လေ..သွားအပြင်ထွက်ကြ..”

သားအကြီးကောင်လေးက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ခေါင်းကုတ်ကာ

“မမကြီး အကြွေးသွားတောင်းတာ ခွေးလိုက်ဆွဲလို့ မတောင်းဘဲပြန်ရတယ်တဲ့..သားတို့ချောင်းထဲမှာ မုန့်သွားစားမလို့၊ ဝိုက်ဆံပေးလေအမေရာ..”

“ငါ့မှာဝိုက်ဆံမရှိဘူး..နင်တို့အဖေဆီလိုက်တောင်း သွား..သွားကြမ်းပါ၊ ငါလုပ်မိတော့မယ်..”

ကလေးတွေကို တစ်ခုခုနဲ့ကောက်ပေါက်မလို မောင်းမဲရင်း နင်လွှတ်လိုက်မိကာ မျက်ရည်ကိုလက်နဲ့ဖြစ်သလို ပွတ်ဖျက်၏။ ပြီးတော့ ဇင်မာလင်းကိုလည်း မျက်ရည်သုတ်ပေး၍.. ၊

“နင်ဘာလုပ်ချင်လဲဟင်..ဒီလူအကျင့်မကောင်းမှန်း ငါလည်းသိပါတယ်ညီမလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ သူ့အတင်းတောင်းပန်တာ ခုလိုချက်ချင်းကြီးယုတ်မာလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး..လူယုတ်မာ..”

ဇင်မာလင်းခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း ရှစ်ရာမျက်နှာကြီးကို ဖျောက်မရနိုင်။ ပြီးတော့ ရှံရှာဖွယ်တဏှာရာဂတို့နှင့် အထိအတွေ့များ..ထို့ပြင်..၊

“နင့်အစ်မက ကလေးမွေးဖွဲ့ပုံသိတာ..ခုနေ ငါဘာတခြားမှာသာယာပျော်ရွှင်တွေ့သွားရင် နင့်အစ်မဘယ်လိုလုပ်မလဲ..”

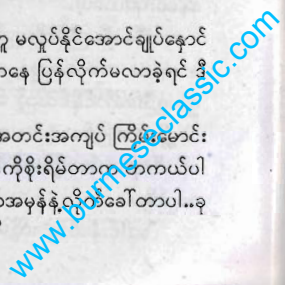
“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါကလေးရယ်..နင်လိမ္မာရင် နင်ကငါ့ရဲ့မဟေသိပါ့မယ်..”

“နင်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ဒီထက်မက ရွှေတွေသီးနေအောင်ထားမှာပါ..”

“နင်ငါ့ကိုဆက်ငြင်းနေရင် ကလေးလေးယောက်နဲ့ နင့်အစ်မကိုငါတားခဲ့မှာ ဘာမှတ်နေလဲ..”

စသဖြင့်သော ရွံစရာစကားတွေနှင့်အတူ မလှုပ်နိုင်အောင်ချုပ်နှောင်အမေ့ပြုကျင့်ခဲ့သည်။ သူမဒေါင်းနီဆီကနေ ပြန်လိုက်မလာခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်ဆိုးနဲ့တိုးရမှာမဟုတ်.. ၊

“နင့်ကိုပြန်မခေါ်ခေါ်အောင် ငါ့ကိုသူ့အတင်းအကျပ် ကြိမ်းမောင်းနေတည်းက ငါထင်တယ်..ဒါပေမယ့် ငါနင့်ကိုစိုးရိမ်တာထက် ခက်မာယ်ပါပဲမာရယ်၊ နင်ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ စေတနာအမှန်နဲ့လိုတခေါ်တာပါ..ခုမက ငါ့စေတနာတွေက ဝေဒနာဖြစ်ရပြီ..”

“တော်ပါတော့..အစ်မလည်းသွားပါ။ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ..”

“စင်မေဦးက ညီမဖြစ်သူကို အတင်းမကပ်ထားလျက်.. ၊

“နင်ဘာဖြစ်ချင်လဲပြောပါ..သူ့ကိုတရားစွဲမလား၊ ငါ့မျက်နှာကို

ကြည့်နဲ့..ငါတို့ညီအစ်မ ရရာအလုပ်လုပ်ရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတော့..

စကားသည် ဒီမှာပဲရပ်၏။ သူမပူရမှာ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါး

တွက်တင် မဟုတ်တော့ပေ။ ကလေးလေးယောက်နဲ့ ဝိုက်ထဲမှာကိုယ်

လေးလ.. ၊

သူမစကားမဆက်နိုင်လျှင် စင်မာလင်းရဲ့မျက်ရည်အရွဲသားနှင့်

ဝန်းတွေ သူမထံရောက်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“သွားပါအစ်မရယ်..ညီမလေးကို ဘာမှလုပ်ပေးဖို့လည်း စိတ်မပါနဲ့၊

မုဒိန်းမှုဆိုရင်လည်း မကြားဝံ့မနာသာတွေ စစ်မေးခံရတာတဲ့..သူ့

ကြီးကို သတိရတာနဲ့တောင် လဲသေချင်စိတ်ပေါက်နေပြီ၊ တိုင်ဖို့တော့

များ ဘယ်တော့မှမစဉ်းစားဘူး..”

“ဒါဆို..”

“ညီမလေးကိုသနားရင် ဒေါင်းနီဆီမှာ သွားနေခွင့်ပြုပါ..ဒေါင်း

ဆီမှာ ညီမလေးဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး..”

“စင်မာရယ်..ဒေါင်းနီဆီမှာဆို ကိုသိန်းကနောက်ယှက်မှာပဲ

လည်းနေစရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး..”

“ဪ..အစ်မနေစရာရှိအောင် ညီမလေးက သူဘာလုပ်လုပ်အ

နေပေးရမယ်ပေါ့..”

စင်မေဦး ညီမကိုကူညီချင်ပေမယ့် သူမကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း မ

စားရပေ။ ကလေးတွေနဲ့ ဘာလုပ်စားရမလဲဆိုသည့်အတွေးက အိမ်

ရှာဖွေဦးဆောင်နိုင်သည့် ယောက်ျားအပေါ်ဘယ်လိုမှ တွန်းလှန်အ

သတ္တိမရှိဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။ စင်မာလင်းကလည်း အစ်မရဲ့အကျပ်အ

ကို သိနေသည်။ သို့သော် ဒီနေရာကထွက်ခွာခွင့်လေးကိုတော့ ပေး

တယ်..”

“အေးပါ..နင်သွားရပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမသဘာက ငါတို့ဒီလိုလုပ်

ကြည့်နေသလားမသိဘူး..ပိုက်ဆံရှိတာလေးတောင် ပြန်ယူသွားသေး

တယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ စောင့်လိုက်ပါ..ငါနင့်ကို သူလုံးဝမထင်မှတ်

တော့ရာမှာ ဝှက်ထားပေးမယ်၊ ပိုက်ဆံမပါအဝတ်မပါနဲ့ ငါ့ညီမကိုဒီတိုင်း

မျက်မသွားစေချင်လို့ပါ..”

ပြောနေရင်း မျက်ရည်တွေကျလာပြန်ကာ စင်မေဦးရှိုက်ခိုလေသည်။

“တော့ ညီမလက်မောင်းလေးကိုဆွဲ၍ မျက်နှာကပ်ရှိုက်နေလျက်.. ၊

“အမေသာရှိရင် ညည်းဒီလောက်တောင် လင်မက်ရသလားလို့ ငါ့ကို

ပြောတော့မှာ..ငါသိတယ်၊ ငါ့ကြောင့် ငါပျော့ညံ့နေလို့..ဒီလူငါ့ညီမကို

မကင်းရတာ၊ တော်ပြီ..မပေါင်းတော့ဘူး..”

ပြောနေရင်း ညီမကိုတစ်ယောက်တည်း နှင်လွှတ်ရမည့်အဖြစ်အ

ပျက် ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“နေဦးစင်မာ..နင်နဲ့ငါအထွက်ကြမယ်၊ သူကလေးတွေသူတော့

ပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲ..ဒီလိုမကောင်းတဲ့လူကို မက်တွယ်ပြီး ငါ့ညီမကိုစွန့်

ပစ်ရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ နောက်တစ်ရက်ပဲစောင့်..ငါတို့ရင်း

မားသောက်ဖို့ ရနိုင်သလောက်ပါအောင် ငါစုမယ်..”

“မလုပ်ပါနဲ့..အစ်မရယ်..အစ်မယောက်ျားက မိန်းမစိတ်တိုရင်တောင်

လေးတွေကို မည်းရိုက်တဲ့လူစားမျိုး..အစ်မမှာလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့..”

“နင်ထွက်သွားလည်း ငါတမင်ရှောင်ခိုင်းတာဆိုပြီး ပြဿနာရှာမှာ

မဟုတ်..ငါကငါ့ညီမ သိက္ခာကျမှာဆိုလို့ သူယုတ်မာတာကို မပြောရဲ့..

ကိုတားခဲ့မှာဆိုလို့ မျှီသိပ်နေရနဲ့ မကောင်းတဲ့လူကိုထပ်ပြီး ကြောက်

နင်နိုင်တော့ဘူး..”

စင်မာလင်းရဲ့အကျိုးရင်ဘက်က ကြယ်သီးကိုပြန်တပ်ပေးရင်း

“တက်ခေါက်က.. ၊

“လူယုတ်မာ..သူတောင်းစားကြီး ငါ့ညီမအပျိုနုနုထွက်ထွက်လေး

“အေးပါ..”

ဇင်မေဦး ထမီအထက်ဆင်ဆွဲပြီး မျက်နှာကိုပုတ်သုတ်ပစ်လိုက်ကာ
“နင်လည်းမငိုနဲ့တော့..ငါ့ညီမကိုတော့ တစ်ယောက်တည်းမလွှဲ
ဘူး..ကလေးတွေအကုန်ထားခဲ့ပြီး ငါပါလိုက်မယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ..နင်ဒီ
ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာစရာရှာကြံတွေးနေ ညီမလေ
နင့်အစ်မတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်..”

အားပေးစကားသံတို့သည် ဇင်မာလင်းနားထဲမှာ ပျားရည်မြစ်ကို
ချိုမြိန်စွာစီးဝင်၏။ သို့သော် ရင်ထဲအရောက်မှာ သံရည်ပူတွေကို
ပြောင်းလဲပူလောင်စေခဲ့လျက်.. ၊

ကိုယ်ကရင်မဆိုင်ချင်၍ ရှောင်ပြေးခဲ့သော်လည်း ပြဿနာသ
ကိုယ်သွားလေရာ ပါမြဲပါလျက်.. ၊

အခန်း(၂၁)

“မစင်မေ သနားပါတယ်နော်..”

“ဟုတ်ပ..သူ့ညီမကို သိပ်ချစ်တာ..”

အသုဘအိမ်မှာ ဒီနေ့မြေချမည့်နေ့ရို့ လူတွေတိုးမပေါက်အောင် ချား
ပြားနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် အပျိုအသုဘရို့ သနားကရုဏာတွေပိုနေ
ကြတာလည်း ဖြစ်ကာ.. ၊

“ကောင်မလေးချောချောလှလှလေး သနားပါတယ်နော်..”

“ငါတော့ကျန်ခဲ့တဲ့ လူကိုပိုသနားတယ်..သူ့ညီမကို လိုလေသေးမ
ထားတာပါအေ၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုပြဿနာတွေများရှိနေပါလိမ့်”

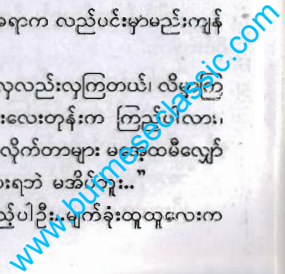
ဇင်မေဦး ခဏခဏတက်သွားသဖြင့် အသုဘလူစုရို့ ကြေးစည်ထုမှာ
ကောင် မထုရဲဘဲရှိနေကြသည်။ လူတွေကလည်း မြေကျခါနီး ဇင်မာလင်း
ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို အလှအယက်လာတိုးကြည့်ကြ၏။

“လှလိုက်တာဟယ်..အိပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ..”

“အသားဖြူတော့ ကြီးဆွဲချထားတဲ့အရာက လည်ပင်းမှာမည်းကျန်
ခဲ့တာကြည့်စမ်း..”

“ဟုတ်ပဟယ်..သေမယ့်လူတွေများ လှလည်းလှကြတယ်၊ လိမ္မော်ကြ
ကာလည်း မပြောနဲ့တော့..မအေးမြင့်သားလေးတုန်းက ကြည့်ပါလား၊
အေးအိုကြီးကို ရှာကျွေးနေတာလေ..လိမ္မော်လိုက်တာများ မနေ့ထမီလျှော်
တယ်၊ ညအိပ်ရာဝင် မအေကိုနင်းနှိပ်မပေးရဘဲ မအိပ်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး..မျက်ခုံးထုထူလေးက

တင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ..”

“လုပ်ပြီမဂ္ဂင်ထော်ရယ်..ရှင်ပြောမှပဲ၊ လှတဲ့လူတွေတိုင်းပဲ အသက်တိုကြမှာကျလို့..”

“ဟဲ့..နောက်မှာအအေးဘူးတွေ ကမ်းနေတယ်..”

“အကမ်းတွေအများကြီးနော်..သိန်းဦးလေးခမျာလည်း ခယ်မအတွက်လုပ်ပေးရာသား..”

ပြောနေကြရင်း သိန်းဦးနဲ့ဇင်မေဦးတို့ဆီ သူတို့အကြည့်တွေ ရောက်သွားကြသည်။ သိန်းဦးသည်ဇင်မေဦးရဲ့ ပခုံးကိုဖွဖွလေး သိုင်းဖက်ထားလျက်.. ၊

“တရားနဲ့ဖြေပါဇင်မေရယ်..မင်းဒီလောက်ငိုနေရင် ဝိုက်ထဲကကလေးက ဒုက္ခတွေ့မယ်..”

“ဖယ်..ရှင်ဖယ်ပေး၊ သွား..”

ဇင်မေဦးက သိန်းဦးလက်ကိုခါချပစ်လိုက်လျှင် အသုဘပို့ဖို့ရှိနေကြသည့်လူတွေ အားလုံးတိတ်ကျသွားကြ၏။ ဇင်မေဦး တစ်ရှိုက်ရှိုက်ငိုရင်ယောက်ျားမျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုး၍.. ၊

“ရှင်ကို..”

“မစင်မေ တော်ပါတော့..”

ထိုလက်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး နောက်ထပ်လက်ညှိုးမထိုးနိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖိကိုင်ထားလိုက်၏။ ဇင်မေဦးဒေါသနှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဒေါင်းနီကိုမြင်လိုက်ရာ.. ၊

“ဒေါင်းနီ..”

ဒေါင်းနီသည်လည်း ငိုထားသည့်မျက်နှာနီနီမှာ မျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းလျက်.. ၊

“မပြောနဲ့တော့မစင်မေ..”

အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြသဖြင့် အချင်းချင်းသိသာစေသည့်အကြည့်နှင့် ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း.. ၊

“ဘာကိုမှပြန်မရနိုင်တော့ဘူး..မစင်မေပေါက်ကွဲနေလည်းအပိုပဲ..” ပြီးတော့ လူတွေမမြင်အောင် မျက်နှာကိုငို၍.. ၊

“သေသွားတဲ့သူကို အရှက်ရအောင်ထပ်လုပ်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်.. ဘဲဒါကိုအစမဖော်နဲ့တော့..”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှုပ်ပြောလိုက်တာပေမယ့် ဇင်မေဦးနားလည်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေတုန်ယင်နေကာ ဖိကိုက်ထားဖို့ ကြိုးစားရင်းမအောင်မြင်နိုင်။ ပြီးတော့ အင်ခနဲနှိုက်လိုက်ရင်း ခွေကျသွားလေသည်။ အသုဘပို့သည့်လူတွေလည်း နိဗ္ဗာန်ယာဉ်နောက်က လိုက်ပို့ကြရင်း မျက်ရည်သုတ်တဲ့လူက သူတို့ နှပ်ညှစ်တဲ့သူကညစ်။ အားလုံးပဲစိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၏။ သို့သော်.. ၊

“အဲ့ကောင်မက ဘာလာလုပ်တာတုံး..”

“သူ့ကိုယ်သူဆရာကြီးအထားနဲ့ သေးကိစ္စကံဖြတ်ချက်ချင်တာ..”

နောက်ကစကားသံကိုကြားလိုက်ရကာ ဒေါင်းနီခြေလှမ်းကျသွားသည်။ အသုဘရှင်တွေပို့သည့်ကားနားကပ်သွားတော့ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည့်ကားနောက်မှာ သူမကအနီးဆုံးဖြစ်သွားသည်။ နယ်မြို့ဖို့ အသုဘပို့သည့်က ကားတွေလည်းပါကာ လမ်းလျှောက်ပို့သည့်လူတွေနဲ့ ရောဖလွှဲနေ၏။

တစ်ခါတလေကားနဲ့ပို့သည့်သူထက် ခြေလျင်သမားတွေက ကျောပျားတာလည်းရှိသည်။ လူတွေများလေ ကားတွေကတိုးမရလေဖြစ်နေပါတ်၏။ ဒေါင်းနီကတော့ ထပ်ချပ်မကွာကပ်ပါလာသည့် သိန်းဦးရဲ့လူတွေ၏ ရန်စွယ်ကကပ်လျက်သား.. ၊

“မင်းကလည်းမပြောပါနဲ့..ခုနုကိုသိန်းကျိုင်တက်တော့မလို့၊ သူဝင်တာလိုက်လို့..”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ..ကိုသိန်းကို သူ့မိန်းမကမျက်မွှေးထော်ကြည့်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ မပြောခံလို့ အစတည်းက မပြောခဲ့တာ..”

ဒီသတ္တဝါတွေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေကြတာလဲ..။ ဇင်မေဦးကကြောင့် သေကြောင်းကြံတယ်ဆိုတာ တကြားလူတွေသိတုန်ကြရင် မျက်လေးသေရာတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်လေးပါပျောက်ရဦးမည်။ သေသွားရာမည် ဇင်မာလင်းအတွက်တွေးနေမိတုန်းမှာ နောက်ကနေမိနပ်ကိုတက်နှုတ်လိုက်လျှင်.. ၊

“အ..”

“ဟဲ့..”

ဟပ်ထိုးလဲမလိုဖြစ်သွားတော့ ရှေ့ကအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ လက်ထဲ
တောင်ဆစ်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။ ရှက်လည်းရှက်ကာ ဒေါသ
ကထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ညနေသုံးနာရီနေ့ပူပူမှာ လူတွေကားတွေ
သွားနေသဖြင့် ဖုန်တွေလည်းရှိနေသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောက်မှာစိတ်နိုးလျှောက်နေကြသူတွေသည်
ဟိုတစ်ညက သိန်းဦးနဲ့ပါလာသည့်လူတွေပဲဖြစ်ကာ သူတို့မဟုတ်သလို
မျက်နှာတွေလွှဲထားလျက်.. ၊

“သူ့ကိုထိလို တစ်ဖြူလုံးပဲပါလာလာ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ငါကငါ့ကိုတစ်ချက်ရှိကိုင်ရင် ဆယ်ချက်လောက်ပြန်
ရှိကတတ်တဲ့ကောင်၊ ကိုသိန်းတားနေလို့..”

ဒေါင်းနီမကြားချင်ယောက်ဆောင်လိုက်ရင်း ဖိနပ်ပြတ်ကိုငုံကောက်
လိုက်မိသည်။ ပြန်ဆက်လို့မရနိုင်မှန်းသိပေမယ့် အများကြီးလျှောက်ရဦး
မှာမို့ စိုးရိမ်သွားမိတာဖြစ်သည်။ သို့သော်.. ၊

“ဒီကလေးတွေ အသုဘလိုက်တဲ့တာတောင် ဘာလဲ..ဗရုတ်သုတ်ခနဲ
အနားက မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှည့်
ပြောက.. ၊

“ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီလားမိန်းကလေး..”

“ရှင်..ဟုတ်ကဲ့..”

“ဒီလမ်းထိပ်မှာ အဒေါ်အိမ်ရှိတယ်..အဆင်ပြေမယ့်ဖိနပ်တစ်ရံ ဝင်မိ
ခဲ့၊ လာ..လာ အဒေါ်ပြောပေးမယ်..”

နောက်ထပ်ပြသနာရှာရာမို့ တန်းစီစဉ်းစားနေသော သိန်းဦးရဲ့လူတွေ
ဘာမှမပြောရဲတော့ဘဲ ဟိုတစ်ယောက်ဒီတစ်ယောက် လူစုခွဲသွားကြ၏။

မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံမြင်ဖြင့်
သောကအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်မဟုတ်ပေ။
ပြီဆိုသောရုံက သင့်ကိုစောင့်ကြည့်နေ၏။

အခန်း(၂၂)

“အောင်မလေး..ဇင်မာလင်းရယ် လုပ်ကြပါဦး..”

“အား..”

“သေပါပြီ..ငါ့ကိုတိုက်သွားရလားသူရယ်..”

အလုပ်ရုံတစ်ရုံလုံး ကျွတ်ကျွတ်ညှပ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကအော်
ကတိတ်တနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေပါ ထပြေးကြရာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ကတိတ်တိုက်မိ လဲမြိုကုန်ကြလျက်.. ၊

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ..နင်တို့ ဆူညံနေတာပဲ..”

“အန်တီရယ်..ကျွန်မ ကျွန်မနောက်ကကိုဒေါင်ဟောင်းကြီးထဲမှာ
စိတ်ခွဲသွားရှာတာ၊ အောင်မလေး ကြက်သီးတွေထလာပြန်ပြီ..”

ဇင်မာလင်းကိုတွေ့တဲ့သူကတွေ့ အသံကြားတဲ့သူကကြား အတော်
ကြီးများလာသဖြင့် အလုပ်ရုံမှာ ဇင်မာလင်းအတွက် အလှူဒါနလေးလုပ်
ပြီး အမျှဝေစို့ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းခြံရှေ့ ခုံတန်းမှာထိုင်
နေတဲ့ ခေါင်းတခါခါနဲ့.. ၊

“သနားပါတယ်..ငါဖြင့်ယုံတောင်မယ့်နိုင်ဘူး..”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်..ခုလောက်ဆို မဒေါင်းကိုလည်းသွားခြောက်နေမှာ
ပဲ..”

အစ်မဖြစ်သူကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောသံကြားတော့ ချစ်နားစွဲနေမိသည်။
“ဒေါင်းနီကတော့ ဒီကကောင်မလေးတွေလောက် ကြောက်မှာမ
ဟုတ်ပါဘူး..သူပုံစံက သတ္တိရှိတဲ့ပုံပါ..”

ပြောပြီး သမီးဖြစ်သူမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ.. ။

“ညည်းလည်းဒေါင်းနီချွတ်မှပဲ ကျွတ်တော့တယ်နော်..ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ်..”

ရနံ့ကမအရှေ့မှာချထားသည့် လက်ဖက်အစ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီ ဘေးမှာထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အဖုံးဖွင့်၍ နှစ်ခွန်းလောက်ဆက်တိုက်စားလိုက်ပြီး.. ။

“သူပြောသွားတာတွေ အားလုံးမှန်တာပဲလေ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ကျုပ်တို့ပဲ မှားတာပါ..”

“မေမေတို့က သွားစွပ်စွဲတာကိုး..”

“စွပ်စွဲမိအောင် အပြစ်အနေကအုလိုပဲ ဖြစ်နေတာလေ..မေမေတို့က ကျတော့ မိန်းမတွေမှာပဲ အပြစ်ရှိတယ်တဲ့၊ ညည်းကိုပြောသွားတော့..”

“အပြစ်လုပ်မိမှတော့ ဒါကြောင့်ထိုင်ငိုနေလည်း၊ မိအေးနှစ်ခါ နာဖြူမှာပဲ..ရနံ့..သူပြောတဲ့အတိုင်း နေတတ်ခဲ့လို့ ခုတော့ကိုသူက ရနံ့..ဘက်ပါနေပြီလေ..”

ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာကြီး ပြုံးမြဲမြဲနှင့် ပို၍ခန့်ညားနေ၏။ သားမီးတွေများ မိဘကပြောတော့ ကြံဖန်ပြီးနားကောက်သည်။ သူတစ်ဖိတ်ပြောတော့ တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း နားထဲရောက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မှာကောင်းကျိုးတွေဖြစ်ထွန်းနေပြီး သူမတို့သားအမိအလုပ်အကိုင်ပဲ ခုကျများနေတာကိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဒီကြားထဲ ‘နုရာပဲခွဲ’ မျက်မမြင်တောင်ဝှေးကျိုးဖြစ်ရသေးသည်။ ဇင်မာလင်းက သူမဆီရောက်သွားပြီး ပြဿနာတက်ကြသည်လို့ကြားသည်။ ဒီမိန်းကလေးကလည်း သူ့ခဲအိန္နဲဘာလိုလို ကြားနေရတာပါ။ တင်းစကားဆိုတာ ဘယ်လိုပဲဖုံးမိပါစေ ဖုံးလေပေါ်လေ.. ။

“ခုလောက်ဆို ဒေါင်းနီလည်းဘယ်လောက်များနေလေမသိဘူး၊ အဲဒီမိန်းကလေး အကြောင်းလွန်းလို့ သိပ်ကြည့်မရပေမယ့် ကလေးတော့ သတိရသာ..”

လွယ်အိတ်လေး တရမ်းရမ်းနဲ့ပြေးဝင်လာပြီဆို မြင်မြင်သူမျှလူတွေကို နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှစ်ဖက်မှာ ပါးချိုင့်လေး

တွေ ခပ်ရေးရေးနှင့် ဘယ်လိုဆုတောင်းကောင်းနဲ့လှတဲ့ ကလေးလေးမှန်း ဟယ်ပါ။ ထို့ပြင် ဖိနပ်လေးတွေ အရောင်မထပ်အောင်ဆင်ကာ ဂါဝန်လှလှလေးတွေနှင့် ကလေးကိုတိုမရုပ်လေးလို ကြည့်နေအောင်ထားသည်။ အဲဒါ့နဲ့ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ဥဒေါင်းငယ်ဆိုတဲ့ကလေးလေးကို မချစ်တဲ့သူမ။ ။ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ဆရာမမရှိ.. ။

“ဥဒေါင်းလေးကို ဒီအိမ်ကမှတ်နေတာ..”

“ဒီမှာပဲဝင်ထွက်နေတာ တော့တော့လေ..”

“ဥဒေါင်းလေးက တအားတော်တာ..စာလည်းကျက်နိုင်တယ်။ အရမ်းလည်းလိမ္မာတာ”ဆိုသည့် စကားတွေကို ဆရာဆရာမတွေက ဒီဖြူကျထို လာပြောကြသေးသည်။ ခုတော့ မြို့ပေါ်မှာလည်းမနေတော့ဘဲ ဘားအမိဘယ်လိုများ စခန်းသွားနေကြသည်မသိ.. ။

“မဒေါင်းကို မေမေပြန်မခေါ်ဘူးဆိုရင် ရနံ့ကသူ့အတွက် အရင်းအမြစ်ထုတ်ပေးလိုက်မှာနော်..”

“ဘာ..ဘယ်လိုရနံ့..”

ဒါကိုတွေ့နေတုန်း ရနံ့ရဲ့စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မျက်လက်ဖက်သုတ်စားရင်း မျက်လှာပင့်မကြည့်ဘဲ ပခုံးလေးတွန့်၍..

“ရနံ့လည်းသူ့ကိုမခင်ခဲ့ပါဘူး..ဒါပေမယ့် အတူနေကြတော့ ဒီလိုပဲလေ..”

“ဟုတ်ပါပြီ..ခုခုကပြောလိုက်တာ ဘာရယ်..”

“အခု သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ရနံ့ကိုသူနဲ့ ပြန်နီးရတယ်..သိက္ခာလည်း မကျဘူး၊ သူ့ဘက်ကမိဘတွေကိုလည်း မျက်နှာမငယ်ရဘူး..အဲဒါသူ့စကားအတိုင်း နေခဲ့လို့လေ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးရှိတာပဲဟာ..”

“ဖြစ်ရလေအေ..”

“မေမေက ဘာဖြစ်ရတာလဲ..ရနံ့တို့မှာ ပိုက်ဆံတွေထားစရာဟော့မရှိဘူး..”

“ရိုပီသော်ကောအေ..ဘယ်နှယ်..”

ဒေါ်သင်းသင်းပြူးပြူးပြင်ြင် ထပြောတော့ ရနံ့ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အခါးကိုဖက်လိုက်ပြီး ပခုံးစွန်းမှာ မှီ၍.. ။

“မေမေအဲ့ဒါတွေခက်တာပဲ..သမီးကဖွင့်ပြောလို့ အမေသိတာနော်၊ မေမေသားကြီးက မဒေါင်းကိုမှမရရင် သေရမလို့ဖြစ်နေတာသိလား..”

“သိတယ်လေ..ဟိုမိန်းကလေးသာ အကြောတင်းမနေရင် အိမ်ကနွား သုံးကြီးပြတ်နဲ့တော့ သွားပြီ..”

“ဟာ..ကြည့်စမ်း.. ကိုကြီးကို..”

ဒေါ်သင်းသင်းကပြောပြီးတာတောင် မကျေနပ်သေးပုံနှင့် မျက်နှာက မဲ့နေဆဲရှိတာ.. ၊

“ဘာများထူးလို့လဲ..ဒေါင်းနီဆို နာမည်ကြားတာနဲ့တင် ရူးနေတာ ဆွဲကောင်လေး..”

“မေမေရယ်..ဒေါ်သထွက်နေတာတောင် သူ့သားကြီးကိုချစ်နေတဲ့ အသံနဲ့..”

“ကိုယ့်သားသမီးကိုတော့ မချစ်ဘဲနေမလား..ဒေါင်းနီကိုလည်း ငါ့ မုန်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးလိုသဘောထားနိုင်တယ်..ဈေးမ လိုတော့ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး၊ ဆင်းရဲချမ်းသာတာထက် ကလေးအမေဖြစ် နေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး..ငါ့သားကြီးရဲ့ရုပ်ရည် အဆင့်မ တန်းနဲ့ ကလေးအမေနဲ့ ဘယ်လောက်အဆင်ဆိုးလိုက်မလဲ..”

တွေ့ကြည့်တာနဲ့တင် စိတ်ညစ်မိသည်။ ပြီးတော့ သားလေးနဲ့ ယောက်မွေးထားပါသည်။ ဒီညီအစ်မကိုမှ ဘာယုံနယ်တော်ကောက်မယ် တာစုနေကြတာလဲ.. ၊

“ရနဲ့ကတော့ ကိုကြီးနဲ့သဘောမတူပေမယ့် ခုတော့ကိုယ်ချင်းစာ တတ်နေပြီ..”

“အဲမယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ချစ်တာအပြစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ကိုသူလည်း ရနဲ့ကိုကို ချစ်နေပါတယ်လို့ သူ့အိမ်ကလူတွေကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်နေ ရတာ..”

“ဟဲ့..ရနဲ့ကိုမှချစ်တော့ သူတို့အနှုံးရှိလို့လား၊ ရန်ကုန်မှာ သူတို့ချစ် သာတာလောက်ကတော့ ငါ့သားစီးတဲ့ကားနဲ့ပဲ မိကြပ်ပစ်လို့ရတယ်..ဟဲ့.. လည်ရဲ့လား၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရပြီ၊ ဒီမဟာ

နီလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူနဲ့မှတန်တယ် မထင်တာ မသိတာကျ လို့..”

ဒေါ်သင်းသင်း ဒီကိစ္စအတွက်တွေးမိရင်း တန့်နဲ့ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

“ကိုယ့်သမီးက အနေအထိုင်မတတ်လို့ အောက်စည်းကရောက်သွား တာ..မဟုတ်လို့ကတော့..”

“ကဲပါ..အခုမေမေသမီးကြောင့် အထက်စီးကပြန်ရောက်သွားပါပြီ၊ မျက်က ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့စတိုင်လ်နဲ့ လုံးဝတင်းနေလိုက်တာ ကိုသူအရမ်း များသွားတယ်သိလား..သူရနဲ့ကိုချစ်မုန်း ရနဲ့သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း..”

“တော်ပါပြီမယ်မင်းကြီးမ..ပြောသမျှ တသုတည်းသုနေတာပဲ၊ သူ့ ကတော့က ဘယ်တော့လာမြန်းမှာတဲ့လဲ..”

“မေမေဘက်ကအွန်လိုက်ရုံပဲ..ရနဲ့ကမေမေစိတ်ဆိုးနေလို့ စောင့်ဦး လို့ရိုင်းထားတာ..”

ရနဲ့နဲ့စကားပြောနေတုန်း တောဈေးသည်လှမ်းခေါ်ပြီး ဈေးထွက်ဝယ် သည့်ချစ်ကို ဒေါ်သင်းသင်းလှမ်းကြည့်မိကာ.. ၊

“သိမ့်ချစ်လည်းမျက်နှာမကောင်းဘူး..သူ့အစ်မခုကွရောက်နေတာ ကိုမကောင်းဖြစ်နေသလားပဲ..”

ရနဲ့က ချစ်နဲ့ဈေးသည်ရှိရာ လှည့်ကြည့်မိကာ.. ၊

“မချစ်လည်းလိမ္မာပါတယ်..မေမေကိုက..”

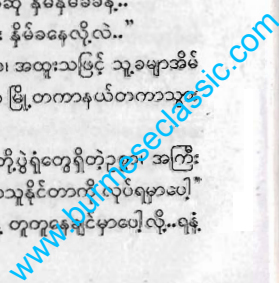
“ဘာ..”

“ပြောပြတာလေ..မေမေက မချစ်တို့ကိုဆို နှိမ်နှိမ်ခခနဲ့..”

“မအေကိုကြည့်စမ်း..ငါကဘာတွေများ နှိမ်ခခနေလို့လဲ..”

“မသိဘူး..ရနဲ့စစ်စားမိနေတာကိုပြောတာ၊ အထူးသဖြင့် သူ့ခမာအိမ် မှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့နေရပြီး ကိုလေးကတော့ မြို့တကာနယ်တကာသူ့ မဟာ..”

“ဒါကစီးပွားရေးလေ..မြို့တိုင်းမှာ ငါတို့ပွဲရုံတွေရှိတဲ့ဇာတ် အကြား မကင်က အိမ်စိတ်တာဝန်ယူထားတယ်..သူကသူ့ခိုင်တာကို လုပ်ရမှာပေါ့” “ကာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်းသူ့ယောက်ျားနဲ့ တူကုန်နေချင်မှာပေါ့လို့..ရနဲ့

ဆိုရင်တော့ ကိုသုနဲ့ခွဲပြီး..”

“ပါလာပြန်ပြီ..”

ဒေါ်သင်းသင်းပိတ်ပြောလိုက်တော့ ရနံ့ကရယ်သည်။ ပြီးတော့ မရိုကြည့်ကာ.. ။

“ခုံလည်းမေမေသားငယ်ကြည့်လေ..မနက်ကမှ ရောက်လာတယ် ခဏလေးပဲဝင်အိပ်ပြီး တစ်ချက်မှအိမ်မကပ်ဘူး..”

“ဒါက..”

“သူ့ရနံ့ကုန်ရောက်နေတာ တစ်လခွဲလောက်ရှိပြီ..ပြန်ရောက်တုန်းလေးတော့..”

“အဲဒါဖအေခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် မနားရတာလေ..မယာလုပ်တဲ့သူက နေရာတာကာလိုက်စိတ်ကောက်နေလို့ ဖြစ်မလား၊ အကြောင်းကောင်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဒီလိုပဲကို..ယောက်ျားလေးတွေကို မိဘက ခြေထောက်ကြိုးချည်ထားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ..”

“အမေ..”

“ဟေ..”

စကားကောင်းနေတုန်း ချစ်ကမုန့်ထုပ်တွေနဲ့ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ကို လျက် အနားရောက်လာကာ.. ။

“သမီး ဒေါင်းငယ်လေးတို့ကျူရှင် ခဏသွားမယ်နော်..”

“အေး...သွားလေ၊ ကလေးကိုသွားတွေ့မှာလား..ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ညည်းယောက်ျားပါလာတဲ့ မုန့်ဘူးတွေရှိသေးတယ်၊ ယူသွားလိုက်..”

“ရတယ်အမေ..မယူတော့ဘူး၊ မုန့်ဘူးတွေကို ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ သာသပ်ထားတာမို့လို့..”

ပြောပြီးတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သူမသိနေတာက ဥဒေါင်းငယ် သူမပေးတာကို ယူပါမလားဆိုတာပင်။ ကျောင်းရောက်တော့ ထင်သလို အတိုင်း.. ။

“မီးမီးရေ..”

“ဟယ်..တီတီချစ်..”

ဒီနေ့ ဒေါင်းနီနောက်ကျနေသဖြင့် အိမ်တံခါးဝလေးမှာ ဥဒေါင်းက

မသေကိုထွက်မျှော်နေတာဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်အဒေါ်ကိုမြင်လိုက်တော့ မုန့်ချွတ်ထိ ပြေးထွက်လာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းကြီးပြန်ဝင်ပြေး ယွား၏။

သူမရပ်နေသည့် တံခါးဝအတွင်းထဲကို သေချာဝင်ပြီးမှ ပြန်လှည့် ကြည့်ကာ.. ။

“တီတီချစ်နဲ့ မီးမီးမခေါ်ဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမီးလေးရယ်..ဟိုတစ်ခါ တီချစ်ကလေ..”

“မီးမီးကိုလည်းမခေါ်ဘူး..မေမေကိုလည်း မခေါ်ဘူး၊ မီးမီးသိတယ်..”

“တီချစ်နဲ့မေမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာ..”

“ခေါ်ပါတယ်မီးမီးရယ်..တီချစ်ကလေ..”

“ဟင့်အင်း..”

ဥဒေါင်းပြန်ဝင်ပြေးလျှင် အနားရောက်လာသည့် ဆရာမအဖျိုကြီး က အင့်ခနဲတိုးကာ ဆရာမကလေးကိုဆွဲထား၍.. ။

“ကိုယ့်အဒေါ်ကို ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေဥဒေါင်းငယ်..ဟိုမှာ သမီးအတွက် မုန့်တွေရော အရုပ်တွေရော..”

ဥဒေါင်းက နားရွက်ကုတ်ကုတ် အုန်းဆီပြောင်ပြောင်နှင့် ဆံပင်လေး ကျွဲဝဲခါသွားတဲ့အထိ ခေါင်းခါ၍.. ။

“မီးမီးမလိုချင်ဘူး..တီချစ်ကိုလည်း မခေါ်ဘူး..”

နှုတ်ခမ်းလေးစုလုံးနေအောင်ပြောကာ ဆရာမခြေထောက်ကို တိုး ချက်ပြီး အထဲအတင်းဝင်သွားလေသည်။ ချစ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ မျက် ဆရာမရဲ့နှုတ်သီမ့်အပြုံးကိုတောင် ပြန်ပြုံးမပြုခဲ့နိုင်.. ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့လည်း မုန့်ထုပ်တွေအရုပ်တွေ ဒီတိုင်းပြန်ပါ တာကကို ဒေါ်သင်းသင်းတအံ့တဩဇေးနေသဖြင့် မျက်နှာလွှဲပြီး အထဲ မဝင်ခဲ့ပါ။

အဆင်ပြေအောင်ပြောပါလို့ တမင်မှာထားရက်နဲ့ ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန် တောင် ပြောချခဲ့သဖြင့် သူမ မမကိုစိတ်ဆိုးခဲ့သည်။ သို့သော် မမနဲ့စကား ပြောရသော မတွေ့မမြင်ရသော နေ့ရက်တိုင်းက သူမအတွက်အဆမ ပြန် ပူလောင်နေခဲ့သည်။

သျှင်မ

လမင်းအနားမှာမရှိပေမယ့် မမရှိနေတုန်းက နေတတ်ခဲ့သည်။
မရင်မှာ ပူလောင်နေသမျှကို မမကဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ခဲ့၏။ ရုက္ခတော့လပ
ရှိနေပါလျက် အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးနေရသလို သူမဘာကြောင့်ပူလောင်
နေရတာလဲ.. ၊

အခန်း(၂၃)

“ဒီလိုမမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတော့ ဆိုးလွန်းတယ်ကွ..”
အနားကအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နယ်ထိန်းဦးခင်
အောင်က ရယ်နေကာ.. ၊

“မြင်သွားပြီ..မြင်သွားပြီ..”

“ဟာ..ဦးခင်..”

တစ်ယောက်ပဲခုံး တစ်ယောက်ပုတ်ရင်း နှုတ်ဆက်မိကြ၏။ ဦးခင်
အောင်က ကိုယ့်ဦးလေးအရွယ်ပေမယ့် ခွန်းနဲ့တော့ အတော်ကြီးရင်းနိုး
ကာ အိမ်မှာလည်း မိသားစုလိုဝင်ထွက်စားသောက်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် ပြောဆိုဆက်ဆံကြတော့လည်း လူကြီးလူငယ်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ
သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေရင်းတွေအတိုင်း ခူးတင်ပေါင်ဖက်ရှိကြကာ.. ၊

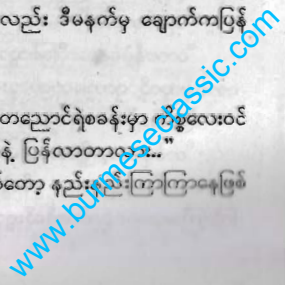
“ကျွန်တော်ရောက်တာ မကြာသေးဘူးဗျ..တစ်နေ့ကတောင် စခန်း
ဖဲရောက်သေးတယ်၊ ဦးခင်မရှိပါဘူး..”

“အလကားနောက်တာပါကွာ..ငါလည်း ဒီမနက်မှ ရောက်ကပြန်
လာတာ..”

“အမှန်စွနဲ့လား..”

“ဆိုပါတော့ကွာ..အဲ့ဒီကပြန်တော့ တညောင်ရုံစခန်းမှာ ကိစ္စလေးဝင်
ပြုတ်ရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့မင်းအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပြန်လာတာလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်တော့ နည်းနည်းကြာကြာနေပြန်
မယ်ထင်တယ်..”

ပြောရင်း ဈေးအဝင်ဝကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေါင်းနီဒီနေ့အလုပ်မသွားတာလား...။ အလုပ်မရှိတာလားမသိ။ ဈေးကိုတစ်ယောက်တည်းလာတာ မြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးကနေဖြတ်မောင်းရုံစိတ်ကူးက ချရပ်နားခြင်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီး နောက်ထပ်ရည်ရွယ်ချက်လည်းမရှိဘဲ မြင်သာသည်နေရာကနေ ရပ်စောင့်နေမိတာဖြစ်၏။ ခုမှ အထက်တန်းကျောင်းသားလို လူမသိသူမသိနောက်ပိုးပိုးနေရသည့်အဖြစ်နှင့်.. ။

“ဒါနဲ့ပိုးအနောက်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြီးဆွဲချသေသွားတယ်ကွ..ငါလည်း ခရီးရောက်မဆိုက်ကြားတာ။ အဲ့ဒီကောင်မလေးက မင်းတို့အလုပ်ရုံကဆို..”

“ဟုတ်တယ်..”

အလုပ်ရုံမှာ လာလာပြီးအလုပ်ဆင်းနေလို့ ရုံမှာပဲဆွမ်းကပ်တရားမှာ ပြီး ရေစက်ချအမျှဝေလိုက်ရကြောင်း ခွန်းကပြောပြ၏။

“စခန်းမှူးကို တစ်ယောက်ကသတင်းလာပေးတယ်ကွ..အဲ့ဒါ မုဒိန်းမူလို့ ပြောတယ်..”

ခွန်းကမျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ဒီစကားတွေ အိမ်မှာလည်းအလုပ်ရုံဘက်ကသဲ့သဲ့ အိမ်မှာသဲ့သဲ့ သူကြားခဲ့သည်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်မသိစေလိုသော သူများရဲ့အတွင်းရေးတွေမို့ ကိုယ်နဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်..

“ငါတို့စခန်းမှူးကလည်း ဆင်ဖြူကျွန်းကိုရောက်လာလို့ ရေကြောမြေကြောလိုက်သွားတာလား မသိဘူး..မတရားဘူးဆိုရင် သိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ..ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင် သူတို့ဇာတ် သူတို့သိမ်းသွားတဲ့ကိစ္စ..”

“ဟုတ်တယ်..”

“တာဝန်ခံနေသလိုဖြစ်သွားလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ..တာဝန်ပေးတာဝန်ယူလို့ ရတာမဟုတ်ဘူးလား..”

“အင်..”

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့..ဆင်ဖြူကျွန်းက ဘယာဝေးမြေကွ။ အဆိုနဲ့အကောင်းနေရာတကာ ဒွန်တွဲနေတာပေမယ့် ငါတို့မြို့ကဘယ်တုန်းကမှ ကြီးကြီးမားမား ညစ်ပတ်ဆိုးရွားခဲ့တာမရှိဘူး..နေရာတကာ မုဒိန်းမှုတွေ

ကာလနာလိုပြန်ပွားနေတိုင်း တို့မြို့မှာဒါမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး..”

ပြောနေရင်း ဦးခင်အောင်မျက်နှာမှာ မခံရပ်နိုင်ခြင်းတွေ မချင့်မရဲဖြစ်ရခြင်းတွေ ပေါ်လွင်လာခဲ့လျက်.. ။

“ခက်တာက ငါတို့ကလည်း မတိုင်ဘဲနဲ့ပြေးရိုက်လို့မှ မရတာ..”

“ဒါပေါ့..”

“လူမိုက်အားပေးကွာ..ဒါမျိုးတွေကြားရတာတော့ တကယ်အသည်းယားတယ်..”

ခွန်းသေချာနားမထောင်လိုက်မိသည့် အမှုအကြောင်းတွေကို အင်..

ပဲ လိုက်နေမိစဉ်.. ။

“ကိုခွန်း..”

သူဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့်အခိုက်မှာ ဒေါင်းနီကသူ့ဘေးကို မရက်လာခဲ့လျက်.. ။

“ဒီမှာကိုခွန်းရဲ့ပိုက်ဆံအိတ် ကျွန်နဲ့လို့တဲ့..ဟိုလက်ဘက်ရည်ဆိုင်က ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ..”

ဒေကျိုးအကြောင်းကမပြည့်စုံ။ သို့သော် သူ့မလက်ထဲမှာလည်း လက်ဖက်ရည်ထုတ်လေး ကိုင်ထားလျက်ရှိကာ.. ။

“အင်..”

ယောင်နုနုဖြန့်လိုက်သည့် သူ့လက်ထဲကို အနက်ရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကြားလေးတစ်လုံးထည့်ပေးပြီး ဒေါင်းနီက လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့သို့ လိုက်ပေမယ့် နယ်ထိန်းဦးခင်အောင်က မသိ.. ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ..ပိုက်ဆံအိတ်ပဲ မေ့ကျန်ခဲ့ရတယ်လို့..”

“အဟွန်း..တစ်ခါတလေဖြစ်တတ်တာပါ..”

ပြောပြီး စက်ဘီးပေါ်တက်နင်းသွားသည့် ဒေါင်းနီကို မသိမသဘယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြေးမိရင်း.. ။

“ညကျရင် ရွှေနဂါးမှာဆုံမယ်လေဦးခင်..”

“အေး..ငါလည်းအဲ့ဒါပြောမလို့..”

ဦးခင်အောင်မျက်နှာကြီး ပြုံးကျသွားကာ.. ။
“ဒီနေ့ စခန်းမှူးက အသက်ငါးဆယ်ငါးဆယ်ပြည့်ကွာ..သူ့မွေးနေ့..”

သျှင်မ

“ဟုတ်လား..ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့မွေးနေ့အတွက် ဘယ်နှစ်ဝိုင်းစာ
ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ပဲရှင်းမယ်..”

“အိုဇေဗျာ..အိုဇေ ည..ရှစ်နာရီဘယ်လိုလဲ..”

“ဖုန်းတစ်ချက်ပဲဆက်လိုက်..”

စိတ်ထဲမှာရှိနေတာက မွေးနေ့ပွဲမဟုတ်.. ၊

အခန်း(၂၄)

“မွေးနေ့အတွက်ဆို အဲ့ဒါလေးကောင်းပါတယ်ညီမရယ်..”

“ဟုတ်တယ်နော်..အရမ်းလှတာပဲ..”

ဒါပေမယ့် ဈေးကများလွန်းနေသည်။ ဖိနပ်လေးက ဒေါက်မြင့်လေး
က ခြေဖမိုးအုပ်ခုံလေးမှာရော ဖိနပ်ပတ်လည်မှာပါ ကျောက်တွေစီ
တာ၏။ ဘာမှမပါဘဲ ရှိုးရှိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ လှနေတာဖြစ်သည်။ သမီး
တွေက ဖိနပ်လေးကို လက်ကမချနိုင်ဖြစ်နေမိသော်လည်း တစ်သောင်း
ထောင်ဆိုသည့် ပိုက်ဆံက ဆုံးဖြတ်ခွင့်မပေးဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။

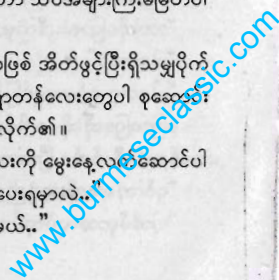
“နည်းနည်းလောက်လျှော့ပါလားအစ်မ..သောင်းတစ်ထောင်လောက်
ပေါ့၊ ဒါတောင် ကိုယ်မှန်းလာခဲ့တာ အဲ့လောက်မဟုတ်ဘူး..ကောင်းတာ
ပေါ့၊ ကိုင့်မိတော့လည်း ပြန်မချချင်လို့..”

“မရဘူးညီမရဲ့..ညီမလေးလိုချင်ရင်တော့ ငါးရာထပ်လျှော့ပေးမယ်
မှာ။ ဖိနပ်တွေက အစ်မတို့အဆင့်ဆင့်ယူရတာ သိပ်အများကြီးမမြတ်ပါ
ဘူးကွယ်..”

ဒါပဲယူဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အိတ်ဖွင့်ပြီးရှိသမျှပိုက်
ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး နှစ်ရာတန်လေးတွေပါ စုဆောင်းပေး
ရသဖြင့် ဈေးသည်က ငါးရာထပ်လျှော့လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်မနော်..ဒါလေးကို မွေးနေ့လှူဆောင်ပါ
လှလှလေး ထုပ်ပေးပါ။ ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ..”

“နှစ်ရာပဲပေးပါ..လှလှလေးထုပ်ပေးမယ်..”

ဒေါင်းနီကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ သမီးလေးက မအေပင်ပန်း...
တာကိုကြည့်ပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်မယူတော့ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့သည်။
ဒါပေမယ့် သူမရိုကောင်းတာလေးကို စဉ်းစားထားတာပါ။ သမီးလေးရဲ့
သိတတ်မှုလေးကို ပီတိဖြစ်ရရင်း ဘယ်လောက်ပဲပင်ပန်းပါစေ... ။

တံခါးရဲ့အတွင်းဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း ဒေါင်းနီနှုတ်ခမ်းတို့မှာ အပြု
တို့ခိုတွဲနေခဲ့၏။ ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်လ်သံတစ်သံ ဆိုင်ရှေ့ရပ်သွားတာကို
သိလိုက်ကာ သိပ်မကြာခင် သူမမျက်လုံးရှေ့ကို လှမ်းဝင်လာသည့် မြေ
ထောက်တစ်စုံသည်.. ။

“မဒေါင်းနီ..ခင်ဗျားယောက်ျားက ဒီမှာလူကြုံပေးခိုင်းလိုက်တယ်..”
ခွန်း.. ။

ဒေါင်းနီအံ့အားသင့်ကာ သူကမ်းပေးနေသည့် ဝိုက်ဆံအိတ်ပြားလေး
နဲ့ သူ့ကိုကြောင်တောင်တောင်ကြည့်နေမိ၏။

“ယူလေ..ခင်ဗျားဈေးသွားတာ ဝိုက်ဆံပါမသွားလို့တဲ့၊ အသည်း
သန်လိုက်ခိုင်းတာနဲ့ အမိလိုက်ခဲ့ရတာ..မောလိုက်တာဗျာ..”

“အင့်..”

ဆိုပြီး သူမပေးတဲ့အတိုင်း ပေါင်ပေါ်ပစ်ချသွားသည်။ ပြီးတော့ လှည့်
ထွက်သွား၏။ ဒေါင်းနီဝိုက်ဆံအိတ်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ကာ နေရာမှ
ရုပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်လ်စက်ဘီးတွေရပ်သည့် ဆိုင်မျက်နှာစာဘေး
က တမာပင်အောက်ရောက်တော့ သူမလှမ်းခေါ်စရာမလိုဘဲ ခွန်းကမျှ
ခနဲပြန်လှည့်ပြီး လက်ဝိုက်၍..

“ပြော..”

“ဘာကိုပြောလဲ..ဒီထဲမှာ ရှင်ရဲ့ ATMကဒ်ကြီးပါတယ်..”

“ပါတော့..”

“ပါတော့ ရှင်ဟာရှင်ပြန်ယူပေါ့..”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါင်းနီကသူ့လက်ဝိုက်ထားသည့်ပေါ် ဆော့
အောင်တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့.. ။

“ရှင် ဘုရားကိုးဆူပွဲညက လိပ်စာကဒ်ပေးခဲ့တယ်ပဲထင်တာ..”

“ငါ့အိမ်မှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့လူကို ငါကဘာကိစ္စလိပ်စာကဒ်ပေး

မှာလဲ..”

“ဖုန်းနံပါတ်တွေဘာတွေ..”

လွတ်ခနဲပြောပြီးမှ သူမပါးပြင်လေးတွေ ရဲသွားသည်။ ခွန်းကပြုံး
က... ။

“ဪ...ဖုန်းနံပါတ်လိုချင်တာလား၊ ဒါလေးကို ရန်တွေ့တောင်းနေ
မလို့ပါဘူးကွာ..”

“ရှင်...ဒါနောက်စရာမှတ်နေလားခွန်း၊ ပြီးတော့ လူကိုခင်ဗျားယော
ကျားတွေဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်ကပြောလာသေးတယ်..အနားမှာ ကျွန်
ကိုသိတဲ့သူရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..”

“ဟုတ်လား..”

ခွန်းကခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ကာ သူမပေးထားသည့်အိတ်ပြား
လေးကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး.. ။

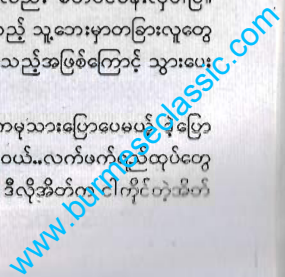
“မင်းကျတော့ ဈေးထဲကထောင်ကျော်တန်အိတ်လေး ကောက်ကပ်
ပယ်ပြီး တကြားလူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ဘာတွေပြောခဲ့လဲ..”

“ကျွန်မပြောတာ မုသားပါရဲ့ပဲ..ဒါပေမယ့် အထဲမှာရှင်ကဒ်တကယ်
ပါတာပဲ..”

“ငါကတော့ မုသားတွေနင်းကန်ပြောမိတယ်ပေါ့..ဘာလဲ မုသားအ
ပျဉ်းအများ ပြိုင်ချင်တာလား..”

ကက်ဖိုးကက်ဖွဲပြောနေသည့်မျက်နှာကို ဒေါင်းနီအသည်းတွေယား
မူမိသည်။ ဒီကဒ်ကို သူမလုံးဝမကြည့်ဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်။ ဘက်ကဒ်မှန်း
ဒီကတည်းက ပြန်ပေးဖို့ကြိုးစားနေရတာလည်း စိတ်ပင်ပန်းလှပါပြီ။
မကြောင့် လူတစ်ယောက်နဲ့စကားပြောနေသည့် သူ့အားမှာတခြားလူတွေ
များ ရှိနေနိုင်ပေမယ့် ထပ်မစောင့်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်ကြောင့် သွားပေး
မိတာ.. ။

“ပြိုင်ရင်လည်း မင်းနဲ့ငါသရေပဲ..ငါကမုသားပြောပေမယ့် ခွဲပြော
တာ၊ မင်းကတော့ အညံ့စားဝိုက်ဆံအိတ်တွေဝယ်..လက်ဖက်ရည်ထုပ်တွေ
ပယ်နဲ့ အများကြီးကြိုတင်ပြင်ဆင်လာတာ၊ ဒီလိုအိတ်ကံ့ကို တွဲအိတ်
တက ဘယ်သူယူမှာလဲ..”

ခေါင်းနီမျက်နှာ မထားတတ်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့် မော့ထားလို ပြီး... ၊

“မတတ်နိုင်ဘူး...ကျွန်မကမုသားတွေ ပိုနေတယ်ဆိုရင်လည်း ရှု လုပ်တည်း အချိုးမပြေတာကို အရင်တွေ၊ ရှင်ရဲ့အေတီအမ်ကဒ်ကို ကျွန် က...”

“မင်းသုံးသုံးမသုံးသုံး မင်းကိုငါပတ်စံဝေါ်ဒ်ပြောပြပြီးပြီ...”

“ဘာ...”

သူမစိတ်တိုသွားတာကို ခွန်းကစိုက်ကြည့်ကာ.. ၊

“ခေါင်း...”

“ရှင်ပြောမှာကို ကျွန်မသိတယ်..ဒါပေမယ့် မလုပ်ပါနဲ့..ရှင်ပေးတဲ့ ကျွန်မဘာမလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မလိုမိန်းမက အေတီအမ်စက်ထဲဝင်သူ ရင်ရော ဘေးလူတွေဘာပြောကြမလဲ..ရှင်လုပ်နေတာတွေက ကျွန်မ ကူညီရမရောက်ဘူးခွန်း...ဒုက္ခပေးနေတာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဘေးလူတွေကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်နေတာလဲ..သူများက ဘယ်လိုတွေးနေမလဲ မင်းခန့်မှန်းနေဖို့မလိုဘူး၊ ငါလည်းဂရုမစိုက်ဘူး အခုခွန်းဆိုတဲ့ကောင်က မိဘလုပ်ငန်းကို လက်ဝင်လျှို့လုပ်နေတာမဟုတ် ဘူး၊ အကျိုးတူပူးပေါင်းနေတာ..မင်းဘာကိုဂရုစိုက်စရာလိုသလဲ...”

ပြောပြီဆိုခွန်းက ဘယ်တော့မှ ခေါင်းစဉ်မပြောင်းတတ်ပေ.. ၊

“မင်းခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့...”

“ဘယ်တော့မှမညိတ်ဘူး..ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း မယုံဘူး၊ လည်းယုံချင်စရာ မရှိတဲ့သူပါပဲ...”

“ဟုတ်လား...”

ခွန်းက ရွဲ့ပေမယ့် သူမကခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မသိကွာကျအောင် မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မရှေ့ကို လာဘူးလို့ ရှင်ပဲကတိပေးခဲ့တာ...”

“ဘာကြောင့်ပေးတာလဲ..မင်းငါ့အတွက်ကျတော့ ဘာပြန်ကြည့် ငါ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့တာရှိသလား...”

“ရှင်ပေးတိုင်းယူရအောင် ကျွန်မကိုရှင်က ဘယ်လိုသဘောထား...

တာလဲ..ပြောစမ်းပါ...”

“လျှောက်တွေးမနေနဲ့...”

စိတ်တိုလာတော့ အော်မိသည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီထဲလက်တွေ ချွတ်ထားလိုက်ရင်း ရှေ့တိုး၍.. ၊

“ငါပေးတိုင်းယူဖို့မဟုတ်ဘူး..ငါမင်းကိုကူညီဖို့ စဉ်းစားလိုက်တည်း မင်းဘက်ကိုတာကွယ်ဖို့ အများကြီးအကွက်ရွဲ့ခဲ့တာ၊ အဲဒီကဒ်ကို ဝါသေချာရော ကြည့်ဖြစ်ခဲ့လား...အဲဒီကဒ်မှာ မင်းမျက်လုံးငါးစက္ကန့် ကောက် အာရုံစိုက်ကြည့်ပြီး...”

ခေါင်းနီက မျက်နှာတင်းပြီး တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည်။

“အဲ့ဒါမင်းကဒ်ပဲ...”

“ဟင်...”

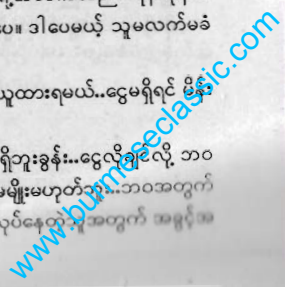
တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသလား ထင်လိုက်ရ၏။ ဒါတွေ သူဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ.. ၊

“အားလုံးသိမိချစ်ကိုပဲ အကူအညီတောင်းခဲ့တာ..ပိုက်ဆံလူတိုင်း နှိုင်းနိုင်တယ်၊ ဘဏ်မှာတစ်သောင်းနှစ်သောင်းကစပြီး ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မထားလို့ရတယ်..အေတီအမ်စက်ထဲကို သူဌေးတွေပဲဝင်ကြတာဆိုရင် ကျွန်မ မင်းရန်ကုန်မှာနေခဲ့တာ မယုံချင်စရာကောင်းနေပြီ...”

နယ်ကကျောင်းလာတတ်သည့် ကျောင်းသားလေးတွေ။ အလုပ်လာ လုပ်ကြသည့် လူငယ်တွေ၊ အေတီအမ်စက်ထဲမှာ တန်းစီနေကြတာ တွေ ပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာစုတာဖြစ်ဖြစ် သူများလွဲတာဖြစ်ဖြစ် ဘာမဆိုဖြစ် ဖြစ်တာလည်း သိသည်။ ထို့ပြင် သမီးလေးရဲ့အဖေကလည်း ရန်ကုန်က ပြည်သူ့ပြဿနာတွေအတွက် ဖြေရှင်းဖို့မလိုပေ။ ဒါပေမယ့် သူမလက်မခံ နိုင်... ၊

“လက်မခံလို့မရဘူး..ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းယူထားရမယ်..ငွေမရှိရင် မိန်း ကလေးတွေ ဘဝပျက်ကြတယ်ဆိုတာ...”

“ငွေမရှိလို့ ဘဝပျက်စရာအကြောင်းမရှိဘူးခွန်း...ငွေလိုချင်လို့ ဘဝ ပျက်ကြတာ၊ ကျွန်မကငွေလိုချင်နေတဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး..ဘဝအတွက် ပေးသလောက်ပဲ ကျွန်မယူမယ်၊ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူ့အတွက် အမှုင့်အ

ရေးဆိုတာ ရှိလာမှာပဲ...ဘယ်တော့မှရှိမလာတော့ရင်လည်း အဲဒါကံကြမ္မာပဲ..”

“မင်းတော်တော်မာနကြီးပါလားဒေါင်း..”

ခုမှသိတာလားဆိုသည့် အကြည့်မှာဆွေးရိပ်သမ်းနေခဲ့သည်။ ဆင်ရဲသားတစ်ယောက်က ငွေမလိုချင်ဘူးဆိုတာ ရှိမလား..။ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံသာလွန်နေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုစောင့်ရှောက်ချင်လို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေတာကို ဒေါသထွက်နေတဲ့မိန်းမမျိုးရော ရှိပါ့မလား.. ။

ဒေါသအတုတွေနဲ့ ကျွန်မရူးတော့မယ်..ရှင်သိရဲ့လား.. ။

စက်ဘီးစီးဖို့ရာ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ဝေဝါးနေသည့်လမ်းကို စိန်မစေရဲသည့်မို့ ဒီတိုင်းတွန်းလာခဲ့ရသည်။ မျက်တောင်တွေနဲ့ဖိသိပ်ချနေသည့်ကြားက တက်လာသည့်မျက်ရည်တွေကိုလည်း ဖုံးဖိဖျက်ချမနေနိုင်.. ။

သမီးလေးကိုဘယ်တော့မှ ပထွေးနဲ့မနေစေရဆိုသည့် တစ်ယူသါအစွဲကို မဖျောက်နိုင်သရွေ့။ ခွန်းနဲ့ပတ်သက်မိတာနဲ့ ချစ်ဟိုအိမ်မှာ မျက်နှာငယ် စိတ်ဆင်းရဲရတော့မည်လို့ တစ်ထစ်ချသိနေသည့် သူမရဲ့သံသယတွေ ခိုင်မာနေသမျှ.. ။

ခွန်းကလည်း လက်မလျှော့ခဲ့ဘူးသာဆိုလျှင်.. ။

ခွန်းနဲ့သူမ ဒီထက်ဆိုးရွားသော ပဋိပက္ခတွေကြုံကြရမည်။ သူမမျက်ရည်တွေလည်း ဒီထက်မက သောကပင်လယ်ဝေရမည်ဖြစ်ကာ.. ကျွန်မသိခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘဝအတွက် အချစ်သည် နွေမှာဝေသောနှင်းလို.. ။

အခန်း(၂၅)

“အချစ်..ဘာအချစ်လဲမောင်၊ မောင်ချစ်ခဲ့တာ အဲဒါတွေလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်..မောင်ကမင်းမယ့်လိုက်တဲ့ ကောင်ပါ။ ဒါပေမယ့်

ကံစခါ မောင်ကိုယ်မောင် တကယ်သိသွားတာပါ..အဲဒါကိုတော့ ယုံမပါ။ မောင်သူ့ကိုချစ်ရင် ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ပါ့မလားချစ်ရယ်..”

ချစ်ငိုနေရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ လမင်းပြန်ရောက်လာလည်းက အမူအရာတွေပျက်နေသည်။ ဉာဏ်ကောင်းကောင်း မအိပ်ဘဲ ဖိစီးကရက်တွေထသောက်လိုက် ဖုန်းပြောနေလိုက်။ တစ်ခါတလေ ကြီးထွက်လာတာနှင့်တိုးပြီး ဆူလိုက်မှ ပြန်ဝင်လာပြီးအိပ်ရာဝင်၏။ များစွာမှာ လနဲ့ချီပြီးနေခဲ့သည့် ခင်ပွန်းသည်ပြန်ရောက်လာခြင်းက ဒီလိုအထွေးမှုတွေနဲ့လား.. ။

ချစ်ဘာမှမပြောခဲ့ပါ။ ကိုယ်ကဒီအိမ်မှာ မျက်နှာငယ်ဘဝနှင့်နေရမည်။ ဘယ်တော့မှလည်း မျက်နှာရအထက်တန်းကျရဖွယ်မမြင်သော အထားမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း ယူယကြင်နာခြင်းမရှိ.. ။

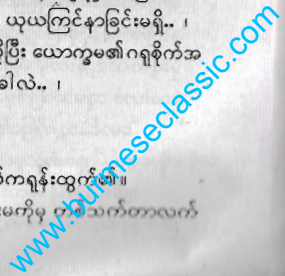
ငါ့သားလေးမြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုပြီး ယောက်ျားမ၏ဂရုစိုက်အမှုပေးမှုဆိုတာ သူမအတွက်ဘယ်သောအခါလဲ.. ။

“ချစ်..”

“ဟင့်အင်း..”

လမင်းက လက်ကိုလိုက်ဆွဲသည်။ ချစ်ကရုန်းထွက်၏။

“ချစ်ရာ..မောင် မင်းကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ မသက်တာလက်

တွဲဖို့..”

“ဒါနဲ့ပဲ ဖောက်ပြန်ခွင့်ရှိသွားတာလားမောင်..အတည်မဟုတ်ပါ ဆိုပြီး မောင်ဘယ်လောက်တောင် တွဲနေချင်တာလဲ..”

ချစ်က သူလက်တွေပြင်သမျှ ပုတ်ခတ်ဖယ်ချပစ်ကာ.. ၊

“အဲဒီမိန်းမတွေထဲမှာ မောင်မပစ်နိုင် မခွာရက်ဖြစ်သွားလောက်မိန်းမမျိုး ဘယ်တော့မှရှိမလာနိုင်တော့ဘူးလား..မောင့်ကိုစွဲလမ်းပြီး မချမ်းသာမှုကိုမက်မောလို့ မရမက အပိုင်ချိုင့်ဖို့ကြိုးစားလာမယ့် မိန်းမရော ရှိမလာနိုင်ဘူးလား..”

“အဲဒါမျိုးတွေရှိလာဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲလောက်ထိ မရှုပ်ပွဲခဲ့ဘူး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိတယ်။ သူနဲ့ကျမှ မမှတ်တဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့်..”

“မှားရတာ ပျော်စရာမကောင်းမှန်း လူတိုင်းသိတယ်မောင်.. အတွက် ဘယ်သူမှကြိုတင် ပြင်ဆင်မထားဘူး၊ ချစ်ကိုဘာမှလာမပေးတော့မောင်..မောင့်ကိုချစ် မလွှမ်းမိုးနိုင်သလို ဒီအိမ်မှာလည်း..”

“တော်တော့ကွာ..”

လမင်းကအော်လိုက်ပြီး ချစ်ကိုယ်လေးကို အတင်းအကျပ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ သူမကိုသူချစ်သည်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ပိုင်ဆိုင်ပြီးသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုလုံး စိတ်ချလက်ချထားရစ်ပြီး လွတ်လပ်နောက်လိုက်ခဲ့၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ချစ်ကိုသူမြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေခဲ့တာပဲ။ ကြောင်းရင်းတစ်ခုခုကြားခံဖြစ်လာပြီး သူမကိုစွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ ဒါကိုဘယ်လိုမှ ဖြစ်ခွင့်မပေးနိုင်။ ပို၍ခိုင်မာတာက သူ့အပေါ်မှာ မိုးဖို့ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဘဲ သူ့မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရမည့် လေးတာ သူမသာဖြစ်မှန်း နားလည်လာသည့်နောက်.. ၊

“မောင်..သူ့ကိုပြတ်ပြတ်သားသားပြောမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကို မောင်မကူတော့ဘူးလို့ မေဖေကိုလည်း ပြောမယ်..”

ချစ်ရဲ့မျက်နှာလေး သူ့ဆီမော့လာသည်။ လမင်းကအမိအဖေ ညီတိပြကာ သနားခံသည့်မျက်နှာနှင့် တွင်တွင်ချော့၏။

“သူကအရမ်းပေါပြူလာဖြစ်တော့ မောင့်ကိုကြည့်တယ်ဆိုပြီး နည်းနည်းလွတ်သွားတာပါ..ချစ်ကိုပဲ မောင်တန်ဖိုးထားတယ်။ မင်းလိုဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမကို တန်ဖိုးထားရမှန်းမသိခဲ့တာ မောင့်အပြစ်ပါ..မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်..ချစ်..”

ချစ်မျက်စိနန်းလေးတွေ ပြန်ကြည့်လင်လာသည်။ မျက်ရည်တွေပြည့်လိပ်နေပေမယ့် ရယ်မြူးရိပ်ဆင်၏။ သို့သော် လမင်းရဲ့ကိစ္စကြီးကို သူမယုံရဲဖြစ်နေဆဲပဲ.. ၊

“မောင်သူ့ကိုတကယ်မေ့နိုင်ပါ့မလား..”

“ဟာကွာ..ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို ချင်မသိပါဘူး၊ တစ်ယောက်စလုံးယောက်စသော လူတွေငြိတယ်သွားကြာပဲ ရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားတွေက ကိုယ့်နေထိုင်ကသာကိုယ်တန်ဖိုးထားလို့ လက်ထပ်ယူထားတဲ့ မိန်းမပဲ..”

ချစ်ရဲ့နာကျင်မှုတို့ အနည်းငယ်ပြေပျောက်သွားခဲ့သည်။ လမင်းရဲ့မျက်စိတို့က မက်မောမြတ်နိုးမှုတို့ဖြင့် နူးညံ့ချိုအိနေခဲ့သလောက် ကိုယ့်ကိုတကယ်ပဲ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးနေဆဲပဲလို့ ယုံကြည်ချင်ဖွယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါတကယ်ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာကတော့.. ၊

“မောင့်ကို မေမေတို့ဒေါသအရမ်းမဖြစ်အောင် ချစ်လည်းဝိုင်းပြောပေးနော်..”

“အင်..”

“မင်းကလွဲပြီး မောင်ဘယ်မိန်းမကိုမှ မမက်မောဘူး..အဲဒါကြောင့် မောင့်ကိုဘယ်သူအထင်သေးသေး၊ ရဂူမစိုက်ဘူး၊ မင်းနဲ့မေမေတို့ မောင်ကန်မှာ ရှိနေဖို့ပဲလိုတာ..”

“မောင်..”

“ဟင်..ပြောလေ..”

ချစ်က လမင်းဖက်ထားသည့် လက်တွေကိုဖယ်ချပြီး မျက်နှာကိုသံယူတို့ဖြင့် မော့ကြည့်၏။

“မောင်အရမ်းစိုရိမ်နေတာ ရိုးသားရဲ့လားအောင်ရယ်..မောင်နဲ့သူပြ

သာနာတက်ဖို့တွေ ရှိနေလို့လားဟင်၊ မောင်သူနဲ့ဘယ်လောက်ထိ..”

“ကျွတ်..”

လမင်းက ကျွတ်ခနဲမဲ့သွားပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ချစ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီးရင်ဘက်ပေါ်မှာ ကပ်ထားလိုက်ရင်..။

“မောင်မကင်းမရှင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံထားတာပဲချစ်ရာ..ဒါပေမယ့် မောင်သူ့ကို လူဖျိုပါလို့ လုံးဝမညာခဲ့ဘူး၊ ပိုပြီးအရှင်းဆုံးပြောရရင် မောင်သူငယ်ချင်းလေ..ကျွတ်မင်းတို့လင်မယားကိုယ်တိုင် သူ့ရှေ့မှာပဲ မင်နဲ့မောင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုမလာလိုက်ရလို့ ဘာညာတွေပြောသွားကြတာ..”

“ဪ..ဒါဖြင့် သူများဖော်သွားလို့ မောင်ကဝန်ခံလိုက်ရတာပေါ့..”

လမင်းကရယ်ကာ အိပ်ရာပေါ်ကနေ လှဲလျက်ရွေ့လာပြီး ချစ်ရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ မေးဖျားသွယ်သွယ်လေးကို လက်နဲ့လှမ်းတို့၍..

“မောင်ဝန်ခံမခံချင်လည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာထည့်တွေးဦး..ကျေးဇူးတင်ရမှာစိုးလို့ မောင်ကိုတစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ်လျှော့ဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်လား..”

“ချစ်လျှော့ဖို့မလိုပါဘူး..မောင်ကိုဘယ်လို အမှတ်ပေးရမှန်းကို မသိတာ..”

“အခု ခင်ဗျားယောက်ျား ခင်ဗျားပေါင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ခင်ဗျားလေးရဲ့မျက်နှာကို တစ်မိမိကြည့်နေပြီ..အဲ့ဒါတစ်ခုနဲ့တင် အမှတ်ပြည့်ပေးထိုက်နေတာ..”

ချစ်ကပြုံးလိုက်ပြီး ဒေါသမပါသည့်မျက်စောင်းလေး ရွယ်၏။ လမင်းက လှနေရာကနေ ချစ်ကိုနှာခေါင်းလှမ်းဆွဲလိုက် နှုတ်ခမ်းကိုလှမ်းကိုင်လိုက်နှင့် တစ်ချက်မှအငြိမ်မနေ..။

“သိလားချစ်..ယောက်ျားတွေ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း ပလီတတ်တယ်ဆိုတာ..”

“မသိဘူး..အဲ့ဒီလိုပလီတတ်တဲ့လူကြီးက ရှင်ကြီးဖြစ်နေမယ်မှန်းကိုမသိခဲ့လို့..”

“ဘာ..”

လမင်းလှုံ့နေရာက ဝုန်းခနဲထထိုင်၏။ ပြီးတော့ ချစ်ကိုယ်လေးယိုင်လျှားအောင် ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်ကာ..။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ..ဒီကောင်ကိုယူမိတာမှားပြီဆိုတဲ့စကားပြောကြည့်..”

“ပြောကြည့်စမ်းလို့ ခြိမ်းခြောက်နေမှတော့ ဘယ်ပြောရဲတော့မလဲ..လျား..”

“ဟား ဟား ဟား..”

“ဒေါက်..ဒေါက်..”

ချစ်ကိုဖက်၍ အိပ်ရာထဲအထူလှဲလိုက်စဉ် တခါးခေါက်သံက ထပ်ထပ်ထွက်ပေါ်လာကာ..။

“သားငယ်ရေ..”

“ဗျာ..မေမေ..”

“ထွက်ခဲ့ဦး..ပြောစရာရှိသေးတယ်..”

လမင်းမျက်နှာမဲ့သွားကာ နာရီကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“မေမေ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ..”

“ဟုတ်တယ်..ထိုးနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဖုန်းက အလိုက်ကမ်းဆိုးမလို့ ဝင်လာတာလေ..”

ဟင်..။

လမင်းမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ချစ်ကအရင် သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး ထထိုင်လိုက်လျှင်..။

“ချစ်..”

လမင်းက ချစ်ရဲ့ပခုံးလေးကို တယုတယဖက်ထားလိုက်ကာ..။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးချစ်..ဘာပြဿနာမှ မတက်ဘူး၊ တက်လည်းမကြောက်နဲ့..မောင်ကို မောင့်မိန်းမက နားလည်တယ်ဆိုတာ မေ့စေတု့သိမောင် တစ်ချက်ပဲပြောပေး..နော်..”

“မောင်ရယ်..”

“ချစ်ကိုယ်တိုင်က မောင့်ကိုနားလည်မှုလွှဲနေတာ မဟုတ်ဘူးမို့လား..”

ချစ်က လမင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ ခါးကိုဖက်ထားလိုက်ပြီး.. ၊
“မောင့်ကိုနားလည်မှုလွှဲစရာလားမောင်ရယ်..ချစ်မောင့်ကို သံသယ
ဝင်နေတာမဟုတ်ဘူး..သူတို့ဘက်က..”

လမင်းက ချစ်ရဲ့နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို ခပ်ဖွဖွဆွဲလိမ်လိုက်ကာ..
“သူတို့ဘက်က ဘာဖြစ်ဖြစ်..မောင်ပါမှဖြစ်မှာ၊ ချစ်ကိုမောင်ဘယ်
တော့မှ ဆုံးရှုံးမခံဘူးဆိုတာ ယုံ..”

ပြောပြီး ထရပ်လိုက်ကာ ချစ်ရဲ့လက်လေးကိုပါ ဆွဲ၏။
“မောင်နဲ့သူ့ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ မပ
ကို ပြောပြတာမှသားမပါတဲ့ အကုန်အစုံပဲ..သူတို့မေမေကို ဖုန်းဆ
လည်း ဘာပြောနိုင်မှာမို့လဲ..လာ သွားမယ်..”

ဆိုပြီး အတူတူလက်တွဲထားရင်.. ၊
“ဘယ်သူဘာပြောပြော သံသယမထားကြေ..”
ဆိုပြီး လက်သန်းလေးတစ်ဖက် ကွေးထားပေး၏။ ချစ်ကခေါ်ဝ
ညီတိပြီး လက်သန်းလေးနဲ့ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ကာ.. ၊
“မောင့်ကို ချစ်ဘယ်တော့မှမဖုန်းဘူး..”
“အိုခေ..”

အခန်း(၂၆)

“အဒေါ်ရေ..”
“ဟေ..လာဟေ၊ ဒီမှာကလေးအမေမရှိလို့ နို့တိုက်ပေးနေရတယ်..”
“တို့စရာလေးလိုချင်လို့ပါ..ရုံးပတေသီးနဲ့ ပဲညွန့်လေးနှစ်စည်..”
“အေး..ယုသမီး ယု၊ တစ်စီးငါးဆယ်..ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ် စည်းထား
ကတွေက ငါးဆယ်ချည်းပဲ..သခွားသီးက..”
“တော်ပါပြီ..ကျွန်မပဲသွားရောင်းလိုက်ပါ့မယ်ဒေါ်လုံးတင်ရယ်၊ သူ
မယ်နဲ့ပဲ ကလေးကအိပ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး..”
စကားသံတွေကြားနေရလျက် အိမ်လေးထဲကထွက်လာတော့ ဥဗ္ဗာ
မကျပ်ဖြစ်နေကာ.. ၊
“မဥဗ္ဗာရောက်နေတာလား..”
“အေး..ဒေါင်းနီရေ၊ ငါလည်းတို့စရာလာဝယ်တာ..ရေနွေးအိုးလေး
ကလေးထားခဲ့ပြီး စကားပြောနေတာနဲ့..အဟွန်း..”
ဥဗ္ဗာကျော်က ဝါးကပ်လေးနဲ့ဖြန့်ခင်းထားသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်
တွေ နောက်မှာမနေဘဲ ဒေါင်းနီတေးကို ရောက်အောင်လာကာ.. ၊
“ဒေါ်လုံးတင်ပြောပြနေလို့ နားထောင်နေတာသိလား..ဟိုမှာနေ
တာကိုအိမ်ပြင်ဖို့ အုတ်မိနပ်တွေ သွပ်တွေနဲ့ယှဉ်လုံးယှဉ်ရောင်ကြီးတွေ
လုံးထောင်ထောင် တပြောင်ပြောင်တဝင်းဝင်းနဲ့..”
“ဟုတ်တယ်နော်..မိုးတွင်းရောက်တော့မယ်ဆို အိမ်ပြင်ဆင်ကြ
ကျွန်မလည်း ဒေါ်ကြီးငွေက ကြိုပြောထားတော့မို့မီးတွင်းအတွက်

ကိုယ့်ဘာသာပြင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရဦးမယ်..”

“ဪ...ငါပြောနေတာက..”

“ဒါပေမယ့် ကုန်ကျစရိတ်ကို အိမ်လခထဲက ပြန်နုတ်လို့တော့ ရတယ်..”

“ဒေါင်းနီရယ်...သူများအကြောင်းပြောရတာ အရသာမရှိလိုက်တာ ဥမ္မာကျော်က မချင့်မရဲပြောရင်း အနားကိုပိုလိုက်လာတာ.. ။

“အဲဒါ ပိုက်ဆံရှိလို့ပြင်တာမဟုတ်ဘူး...သူ့သမီးလေးကို ဟိုသူ့ဖက်က ဟိုသင်းလုပ်သွားတာ..”

“ဘယ်လို..”

ကိုင်ထားသည် ရုံးပတေသီးကိုတောင် ပြန်ချမိလိုမိ.. ။

“ယောက်ျားရက်လည်ပြီးတည်းက သူကသွားလိုက် ဟိုကလာလို့နဲ့ အဲဒီပေါင်ချိန်ကြီးက ပြန်တယ်မှမရှိတာ..”

ကြားရတာ နှလုံးနှာစရာကောင်းသည့်သတင်းတွေပါလား..။ ဒေါ်နီရုံးပတေသီးကိုပြန်ကောက်၍ ပိုက်ဆံထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဥမ္မာကျော်က ပိုက်ဆံကိုမယူဘဲ လက်ကိုကိုင်ထားကာ.. ။

“အဲဒီကိစ္စကို ပေါင်ချိန်က အပျိုပေါက်စနဲ့ငြိသလိုလို ဘာလိုလို ထားတာ..တကယ်က ဟိုပေါက်စလေးကို အကျင့်ခံရတာသိလား..”

“ဟင်..”

ဒေါင်းနီမျက်လုံးအပြူးသားနှင့်.. ။

“ကိုးနှစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးလား..”

“ဟုတ်တယ်...အိမ်ချင်းကပ်နေတော့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ညက ဒေါ်မတင်တို့က ဒီတိုင်းကြားနေရတာတဲ့၊ ကလေးမလေးက ဦးလိုက်တာတဲ့ပဲ... မအေက တွင်တွင်ချောတာတဲ့..”

“အဟမ်း...အဟမ်း..”

ဥမ္မာကျော်စကားကြားထဲမှာ ချောင်းဟန်သံကြီးကို ကြားလိုက်ဖူးအိမ်ပေါ်ပြတင်းပေါက်ကနေ မကျော့ရဲ့မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပေါ်လာတာ.. ။

“မိသိတာ လမ်းထိပ်မှာရေခဲသွားဝယ်တာ ခုထိပြန်မလာဘူး...သူ့

မီးလာရင်း ဘယ်သူ့သောက်တင်းတုတ်နေလို့ ဒီလောက်ကြာရတာလဲ...လာပေစေဦး၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများအတင်းအဖျင်းပြောရပေ့လင်းပါပေးထားမယ်...လာခဲ့ သူများသောက်ကြောင်း အားအားထားယား...”

‘သောက်’ချင်းထပ်အောင် ကော်တုတ်နေသဖြင့် ဒေါင်းနီရှက်လည်း မှက် ခြေလှမ်းတွေလည်း မှားကုန်၏။ ကိုယ်ကပြောတာဖြစ်ဖြစ် သူများပြောတာဖြစ်ဖြစ် နားမထောင်တာအကောင်းဆုံးပဲဆိုသည့် နောင်တလည်း မရှိသည်။

သူများအတွင်းရေးဆိုတာ သူတို့ဘာသာဖြေရှင်းလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းချက်တစ်ခုသာ။ ဘေးလူအဖြစ် ဘေးလူအသိနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပေ။ ကိုဘာကြောင့် သူ့မနားထောင်မိပါသလဲ..။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ပြန်ရောက်လာတော့ သမီးလေးက ခြံတံခါးဝမှာ ထွက်စောင့်နေကာ.. ။

“မေမေကလည်း ကြာလိုက်တာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်...မေမေလည်း..”

ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ နောက်ထပ်နောင်တတစ်ရပ် ဖြစ်ရလေသည်။

“မီးမီး ပိန်ပေါင်လေးလားမီးမီး..”

အနီရောင်ကော်လုံးလေးကိုကိုင်၍ လျှောက်လာသောအသားလတ်လတ် ခပ်သွယ်သွယ်အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်လူက ကလေးကိုမေးပြီး မျက်လုံးတွေက ဒေါင်းနီဆီမှာ.. ။

“ဟုတ်လား...မီးမီးခုနက ပိန်ပေါက်ရိုက်နေတာလားလို့..”

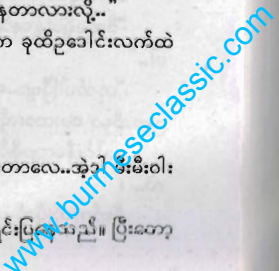
လက်ကိုင်ရိုးနှင့် သစ်သားပြားသေးသေးက ခုထိဒေါင်းလက်ထဲ ရှိနေဆဲ.. ။

“ဟုတ်တယ်...သမီးပိန်ပေါင်လေးရယ်..”

ဒေါင်းနီက လှမ်းယူလိုက်မှ.. ။

“မီးမီးဆော့နေတာ ဟိုအပင်ပေါ်တက်သွားတာလေ...အဲဒါ မီးမီးဝါးကို ထိုးချနေတာ ဟိုဘက်ကျသွားတာ..”

ဥဒေါင်းက လက်ညှိုးလေးတစ်ထိုးထိုးနှင့် ရှင်းပြနေသည်။ ပြီးတော့

ထိုလူကိုလည်း သဘောမကျပုံနှင့်ကြည့်ကာ.. ။

“ဦးက မီးမီးပိန်ပေါင်ကို ကောက်ထားပြီးပြန်လည်း မပေးဘူး..”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ..ဦးက မီးမီးဟိုဘက်ကူးလာမယ် မှတ်လို့ပါ..”

ဖြေရှင်းရင်း ရယ်နေကာ.. ။

“ကျွန်တော်က ငယ်နိုင်ပါ..ဇာတိကတော့ မြင်းမူလေ၊ ဒါပေမယ့် မိဘတွေက ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်တွေဆိုတော့ မရောက်ဖူးတဲ့မြို့မရှိဘူး၊ အခုကတော့ သဘောတက်ရမှာပို့ ဦးလေးတို့ဆီ အလည်လာရင်းနဲ့ တယ်သုကမေးနေလို့လဲ..။ မကြည်လင်သည်စိတ်က ရယ်နေသလိုမျက်နှာကိုပဲ ကြည့်မရချင်.. ။

“သမီး အထဲဝင်တော့..”

“ပေး..မီးမီးကိုအဲ့ဒါတွေပေး..”

သားအမိနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ငယ်နိုင်ကခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့

“ကျွန်တော်က အိမ်ချင်းကပ်နေတော့ ဥမ္မာတို့နဲ့မဒေါင်းနီ အသု

အလာအကူးအသန်း ရှိကြမှာပဲလို့ထင်တာ..အဟွန်း ကျွန်တော်ရောက်တာသုံးရက်ရှိပြီ၊ မဒေါင်းနီ ဟိုဘက်ကိုနှုတ်ဆက်တာတောင် မတွေ့ဘူး၊ စိမ်းကြတယ်နော်..”

ဒေါင်းနီက ခြံထဲဝင်လိုက်ပြီး တံခါးလှည့်ပိတ်ရင်း မျက်နှာကိုကြည့်.. ။

“စိမ်းတယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး..ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာရင်းနဲ့ အပူပ သလ္လာပပြောဖို့ အချိန်မရှိကြတာပါ..”

ဒေါင်းနီက ငယ်နိုင်ကိုပြောရင်း တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်ကာ.. ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်..ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ရမယ့် အလုပ်တွေရှိသေးပါ..”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ..ရပါတယ်၊ မဒေါင်းနီနဲ့ခုမှစကားပြောဖြစ်ပေမယ့် ဥမ္မာဆီမှာ မေးထားလို့ ကျွန်တော်အားလုံးသိပြီးပါပြီ..”

ဒေါင်းနီကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ဘာဆိုလဲ.. ။

စိတ်ကတိုပြီဆို ပက်ခနဲပြောချလိုက်ချင်သည်စိတ်က လွန်ခဲ့တဲ့

မလောက်ကဆိုရင်တော့ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်တာသေချာ၏ ။ ယောက်ျားမရှိသော ကလေးတစ်ယောက်နဲ့မုဆိုးမဘဝမှာ ယောက်ျားတွေက ပို၍စွဲမုန်းတီးဖွယ် ဖြစ်လာသလိုပင်.. ။

ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း၍ ကိုယ့်ခါးကိုယ်လှအောင် ဆင်နိုင်သည်။ ဘဝမှာ ကိုယ့်ဖိနပ်ပေါ်ကိုနင်း၍ ကိုယ့်ထီးရိပ်မှာ ကိုယ်ခိုနိုင်ရင်တောင် မီးမပိုရပ်တည်လို့မရနိုင်အောင် ဘောင်ခတ်ခြားနားချင်သည့် ယောက်ျားတွေ ရှိကံသတ်လို့ကုန်ပါ့မလား.. ။

“မေမေ..မေမေဖုန်းလာနေတယ်..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဥဒေါင်းလေးလှေကားကနေ ဝင်းလာတော့ လိမ့်ကျရုန်းကာ ဒေါင်းနီအပြေးတပိုင်းသွားပြီး ဖုန်းကို ပျံ့လိုက်၏ ။ ကြည့်လိုက်တာ နံပါတ်စိမ်းတစ်ခုဖြစ်နေကာ.. ။

“ဟလို..”

“မမ..”

အခန်း(၂၇)

“ဒါကသူတို့ချင်းသိတယ် ဒေါ်သင်းသင်းခက်..ကျွန်မတို့က ဂုဏ်မျိုးဂုဏ်နဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့နေတဲ့လူတွေ..”

“နေပါဦး..သူတို့ချင်းသိတယ်ဆိုရင်လည်း ရှင်တူမကိုသားနဲ့တွေ့စေလား၊ လူငယ်ချင်းဒီလိုကိစ္စကို ရှင်လာပြောစရာလည်း မလိုဘူး..ကျွန်တို့ပြောလို့လည်း မတော်ဘူး..”

“ဘာလို့မတော်ရမှာလဲ..ကျွန်မဒီထိလိုက်လာရတာ နေပုဖန်ထုတဲ့ရာက လာတဲ့လူတွေမှန်းမသိလို့၊ နောက်ပြီး သူ့အမေက အမျိုးသမီးရာဘုဏ္ဍာဆိုတာလည်း မသိလို့..”

ဒေါ်မမသွင်ဆိုသော အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းနီဖျော့ဖျော့တင်ထည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ကိုမိမိ..

“ဒါတွေသိရင်ဘယ်လာမလဲ..အမျိုးသမီးရေးရာကနေပဲ အကြောင်းလိုက်ရင် ပြီးပြီ..”

ပြောပြီး ချွေးလည်းမထွက်ဘဲ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့လည်ပင်းကို ဖုတ်သုတ်သည်။ စိမ့်အေးနေသည့်အခန်းထဲမှာ ဆင်စွယ်ရောင်ခေါက်ပတ်တောင်လေးထုတ်ပြီး ခတ်၏။ မျက်လုံးတို့သည် ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့်ရှုမဲ့မဲ့ စုန်ချီဆန်ချီ အထင်မြင်သေးသောအကြည့်များဖြင့်..

“သူ့မှာမိန်းမရှိတယ်ဆိုတာဖုံးကွယ်ပြီး မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်..”
“နေပါဦးအန်တီရယ်..မောင်ကကျွန်မကိုပြောပြပါတယ်၊ သူဒါဖုံးကွယ်မထားခဲ့ပါဘူး..”

“အောင်မယ်လေးဖြစ်ရလေအေ..ငါ့မယုံငါ့မယားမေးကြည့်” လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ သူတွေ့ရသမျှ ဘယ်ယောက်ျားက ဝန်ခံပါ့မတုံး..”

“မဟုတ်ဘူး..ကျွန်မယောက်ျားက..”

“အပိုတွေမပြောချင်ဘူးဒေါ်သင်းသင်းခက်..ကျွန်မကတော့ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှုကစပြီး တပ်နိုင်သမျှ ပုဒ်မတွေတပ်ပြီး တရားစွဲဖို့အဆင်သင့်ပဲ..”

“ကျွန်မပြောပြနေတာမှ နားမလည်ရင်လည်း ကြိုက်သလိုလုပ်လိုက်ပါ..”

“ဘယ်လို..”

လုပ်လိုက်ပါဆိုတော့လည်း ဒေါ်မမသွင်ကမျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်၊

“ရှင်ပြောတဲ့ပုံက ကျွန်မတူမကိုတာဝန်မယူနိုင်ဘူးပေါ့..”

ဒေါ်သင်းသင်းက အပြတ်အသတ်ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်မသားမှာ မိန်းမရှိတယ်..နောက်ထပ်ဘယ်လိုကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေနဲ့မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့ပတ်သက်ရင် ပတ်သက်တယ်မှတ်ပဲ၊ ကျွန်မချွေးမတော့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး..”

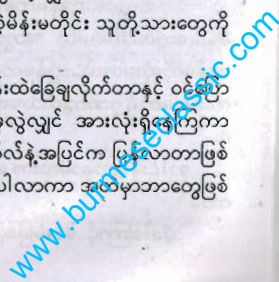
ဒေါ်မမသွင် အသက်ရှူတွေ့ပြင်းနေခဲ့လျက်..

“ဒါဆိုလည်း သားမယားရှိလျက်နဲ့ သူ့များသမီးပျိုလေးတွေကို မစော်ကားရဘူးဆိုတာ ကိုယ့်သားကိုယ်သင်ထားလေ..ရှင်က အမျိုးသမီးရေးရာဘုဏ္ဍာဖြစ်နေပြီးတော့ မိန်းမသားချင်းစာနာမှုတောင် မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးရေးရာတွေကို ဖြေရှင်းပေးမှာလဲဒေါ်သင်းသင်းခက်..”

ဒေါ်သင်းသင်း ရုတ်တရက်ဆုံအသွားခဲ့လျှင်..

“အမျိုးသမီးရေးရာမှာ ပါဝင်ထားတဲ့မိန်းမတိုင်း သူတို့သားတွေကို ခေါင်းလောင်းထိုး လျှူနေကြသလား..”

ဒေါင်းနီစိတ်ထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ အခန်းထဲခြေချလိုက်တာနှင့် ဝင်ပြောပစ်လိုက်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ လမင်းမုလဲ့လျှင် အားလုံးရှိနေကြကာ ပုန်းကတော့ သူမဝင်လာကာမှ ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့အပြင်က ပြင်းလာတာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါင်းနီရဲ့နောက်က ခွန်းပါလာကာ အထဲမှာဘာတွေဖြစ်မယမှန်း မသိသော်လည်း..

“မင်းကဘယ်သူမို့လို့ ငါတို့ကိစ္စထဲဝင်ပါရတာလဲ..”

“ယစ်မျိုးရဲ့အခေါ် ဒီထိလာပြောလို့ရရင် ကျွန်မကလမင်းရဲ့မရိုး.. ဒေါ်မမသွင်ရဲ့အကြည့်တွေက ဖြူနုနုမျက်နှာသွယ်သွယ်လေးနဲ့ ချစ်ဆီတန်းရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ စူးရဲသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် ဒေါင်းနီဆီ မယုံနိုင်သလိုပြန်ကြည့်ကာ.. ၊

“ငါကတစ်ယောက်တည်းလာခဲ့တာ ဟုတ်ပါတယ်..ဒီလိုပိုင်းဝန်းထောက်ခံကြမယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုပြောနေကြတာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲနော်..ကျွန်မကလည်း ပျက်စီးနစ်နာခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တာဝန်ယူဖို့လာပြောတဲ့သူ၊ အထူးသဖြင့် ရှင်ကခေါင်းဆောင်ပီပီ တရားနည်းလမ်းကျကျ..”

“နေပါဦး..”

ဒေါင်းနီက ဒေါ်သင်းသင်းကိုပဲ ရည်ရွယ်နေသည့် ဒေါ်မမသွင်ရဲ့ စကားကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြီး.. ၊

“ရှင်ပြောနေသမျှ မိန်းမသားချင်းဆိုတာ မိုးမွန်နေပါလား..အပျို၊ သမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌဖြစ်နေတာနဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မကြည့်ဘဲ မိန်းမချင်းဘက်က ရပ်တည်ပေးရမှာလား..”

“ဒီလိုကိစ္စဖြစ်လာရင် မိန်းမသားတွေဘက်မှာပဲ နစ်နာကြတာပါ.. ယောက်ျားတွေကတော့ နေချင်သလိုနေ၊ ကြိုက်သလောက်လွတ်လပ်စမ်း..သူတို့မှာပဲ ဒီအခွင့်အရေးတွေရှိနေကြတာ၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် မစာနာနိုင်ရတာလဲ..လည်းလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ..”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မကမိန်းမ၊ ကျွန်မအမေ ကျွန်မအဘွားအားလုံး မိန်းမတွေပဲ..ဒါပေမယ့် အဘွားကနေ အမေကိုဆုံးမခဲ့တယ်၊ အမေက ကျွန်မကိုဆုံးမတယ်..ကျွန်မကကျွန်မမည်မကို ဆုံးမထားတယ်၊ ကျွန်မတို့က မိန်းမတို့ရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေကို ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့မိန်းမအမျိုးအစားတွေပဲ..”

ဒေါင်းနီမျက်နှာလေးက မာန်မာနနှင့်ဒေါသစိတ်တို့ကြောင့် နီရဲနေကာ.. ၊

“အဲ့ဒါကြောင့် မိန်းမဖြစ်ပြီး မိန်းမတန်ဖိုးကိုမစောင့်ထိန်းတတ်တဲ့

မိန်းမမျိုးတွေကို ရှုပ်ချတယ်..မိန်းမချင်းကဲ့ရယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိရင် အဲ့ဒီလိုမိန်းမအမျိုးအစားတွေကို ထုတ်နှုတ်အပြစ်ပေး ဖျင်သေးတယ်..ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါက မိန်းမသားအားလုံးအတွက်ပဲ၊ မိန်းမတွေဆိုပြီး သိမ်းကျုံးပုတ်ခတ်ခံနေရတာတွေ ကွဲပြားမှဖြစ်မယ်..”

အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“အန်တီသမီးနစ်နာတာတွေကို လာရွတ်နေမယ့်အစား အဲ့ဒီလိုနစ်နာအောင် ဘယ်လိုအနေအထိုင် မတတ်ခဲ့တာလဲလို့ သူ့ကိုပဲပြန်မေးလိုက်စမ်းပါ..ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိခဲ့ရင်တောင် အများကြီးစဉ်းစားရတယ်၊ ဘဝကိုပုံအပ်ပြီး ခွင့်ပြုဖို့ထိဆိုတာ..”

“ဟေ့..တိတ်စမ်း..”

ဒေါ်မမသွင်ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ရင်း ဒေါင်းနီကိုလက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးထားကာ.. ၊

“အဲ့လိုတွေဖြစ်လာအောင် သူ့ကိုယ်သူလူပျိုပါလို့ ညာဝါးဖြားယောင်းနာတာ မင်းရဲ့မဟုတ်..”

“မညာပါဘူး..သူတို့စသိတည်းက လမင်းမှာမိန်းမရှိမှန်း ရှင်တူမသိတယ်..”

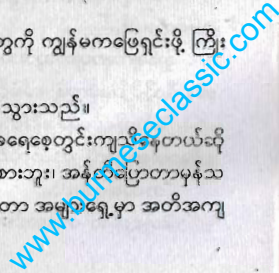
“နေစမ်းပါဦး..ညည်းက သူများအတွင်းရေးတွေ ခရေစေ့တွင်းကျသိမကျသလိုကြီးပါလား၊ ဒီလိုကိစ္စအထိသိနေတယ်ဆိုတာ အရမ်းအံ့ဩဖို့ကောင်းနေပြီ..”

ပခုံးတွေတွန့် လက်တွေဖြန့်ပြီး ရိုထေ့ပြောလိုက်သည့်ဟန်ကြောင့် ဒေါင်းနီမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ပက်ခနဲပြန်မပြောဘဲ ခပ်ပျံ့ပျံ့၍.. ၊

“အန်တီသိနေတဲ့ ခရေစေ့တွင်းကျတွေဆို ကျွန်မကဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ..”

ဒေါ်မမသွင် အပြုံးတွေပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် အန်တီဘယ်လိုကြောင့် ခရေစေ့တွင်းကျသိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမအံ့ဩပါဘူး..စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ အန်တီပြောတာမှန်သလား..ကျွန်မတို့သိထားတာ မှန်သလားဆိုတာ အများရှေ့မှာ အတိအကျ

ဖော်ထုတ်ချင်တယ်ဆိုရင် အန်တီကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ရင်ဆိုင်ပါ..”

“ရင်ဆိုင်မယ်... ဒီကိစ္စက အရှင်းကြီးပဲ၊ ဒီမှာဒေါ်သင်းသင်းခက် ရှင်နဲ့ကျွန်မပဲ ဒါကိုဆင့် ဖြတ်ရမှာ..သူများတွေ ပါဝင်ပြောဆိုနေတာကို တာလို့အားကိုးနေတာလဲ..”

“ကျွန်မပြောမယ့်စကားတွေ ပြောနေတာမို့လို့ပါ..ပြီးတော့ သူက ကျွန်မချွေးမရဲ့အစ်မရင်း၊ သူ့ညီမယောက်ျားကို ဝေစုခွဲနေတဲ့ကိစ္စ သူလည်းဖြေရှင်းခွင့် ရှိတယ်..”

ရန်နဲ့ခွန်းတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံး ဒေါင်းနီကိုလှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဒေါင်းနီက ဘာမှမသိ။ ဒေါ်မမသွပ်ကိုသာ မမှတ်မသုန်သောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်နေခဲ့လျက်.. ၊

“လမင်းကို ကျွန်မနဲ့ပေးတွေ့ပါ..မတွေ့ဘူးဆိုရင်တော့ ရှင်တို့မမျှသာတာပဲ..”

“မရိုးသာတာက ကျွန်မတို့မဟုတ်ဘူးဒေါ်မမသွင်..ဘာသေချာမှုမှ မရှိဘယ်သူမှလည်း အသိအမှတ်မပြုဘဲ ဇနီးမယားရှိနေတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ငြိစွန်းတဲ့အထိ လိုက်လျောရဲတာကမှ မရိုးသားတာအရ သားငယ်ကိုမတွေ့ရဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ..”

“ရှင်းပါတယ်..ဒီလိုတာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ကျေပျော်တဲ့အထိ နှစ်နာကြေးပေးရလိမ့်မယ်..”

“လမင်းကနှစ်နာအောင်လုပ်ခဲ့တာ အန်တီတို့အားလုံးကိုလား..”

“ဘာပြောတယ်..”

“ယစ်မူးဆိုရင် ယစ်မူးပဲလာပါစေ..သူ့ကိုယ်တိုင်လာရင် လမင်း၊ ပေးတွေ့မယ်..”

ချစ်မျက်နှာမှက်သွားသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းလည်း ချစ်ကိုလှမ်းကြည့်၏။ ဒီလိုမိန်းမတွေနဲ့ လမင်းကိုပေးမတွေ့နိုင်ပေ.. ၊

“မင်းဆိုရင်ရော မင်းကိုစော်ကားသွားတဲ့လူရဲ့မိသားစုဆီမှာ ဘယ်လိုနှစ်နာပါတယ်လို့ ကိုယ်တိုင်သွားပြောမလား..”

“ဘယ်ပြောလဲ..”

ဒေါင်းနီက တစ်ထပ်တည်းအဖြေပေးကာ.. ၊

“ကျွန်မက မိန်းမတို့ရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေကို ထိန်းသိမ်းတဲ့မိန်းမမျိုး..” ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် တုပ်နှောင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်မမသွင်အံကြိတ်သည်။

“ထိခိုက်နှစ်နာပြီဆိုမှ နှစ်နာကြေးပြေးတောင်းမယ့်အစား ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကြေးထပ်လိုမရအောင် တန်ဖိုးရှိရှိနေတယ်..”

“ဒါကြောင့် နှစ်နာကြေးလာတောင်းတဲ့မိန်းမတွေကို မစာနာတတ်ဘူး..”

“တောက်..”

“ယောက်ျားဘယ်လိုယုတ်မာနေနေ ဘယ်လိုပလီပလာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေသုံးသုံး..ယောက်ျားက ယောက်ျားအလုပ်လုပ်မှာပဲ..မိန်းမက မိန်းမပဲသနနေဖို့ပဲလိုတာ..”

“ဪ..ယောက်ျားတွေက လူတော်လူကောင်းလေးတွေပေါ့..ဒါဆို ပျိုနိုးကျင့်ခံရတဲ့ မိန်းမတွေကျတော့ရော..”

“ကျွန်မတို့ပြောနေတာ ချစ်ကြိုက်မှားယွင်းကြတဲ့ ဆက်စက်ကိစ္စတွေပါ..ကာမအကြမ်းဖက်မှုတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလေးတွေမှာလည်း သူတန်ဖိုးနဲ့သူရှိသလို ယောက်ျားတွေလည်း လူဆိုးလူကောင်းရှိတယ်..ကျွန်မက မိန်းမသားဖြစ်တဲ့အတွက် မိန်းမတိုင်းကို ထိန်းသိမ်းတတ်စေချင်တာ၊ ယောက်ျား ဘယ်နှစ်မျိုးထပ်ရှိရှိ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး..”

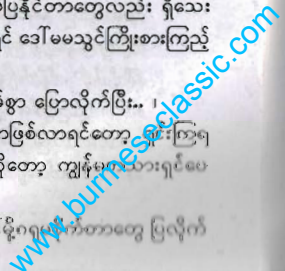
“ငါကလည်း ဘယ်ယောက်ျား ဘယ်မိန်းမမှ စိတ်မဝင်စားဘူး..ငါ့ကပဲအတွက်ပဲ..”

“ဒါဆိုလုပ်ပါ..ကျွန်မတို့ဘက်မှာ လမင်းမလိမ့်ညာခဲ့ဘူးဆိုတာ သက်သေတွေရှိတယ်၊ လိုအပ်လာရင် ထပ်ပြန်င်တာတွေလည်း ရှိသေးတယ်..လူကိုဖြစ်ဖြစ် ငွေကိုဖြစ်ဖြစ် လိုချင်ရင် ဒေါ်မမသွင်ကြီးစားကြည့်လိုက်လေ..”

ဒေါ်သင်းသင်းက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်ပြီး.. ၊

“ထူးလည်းမထူးတော့ပါဘူး..ပြဿနာဖြစ်လာရင်တော့ ကျွန်းကြာရမှာပဲ၊ ရှင်လည်းဒီထိတောင် လာခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျွန်မကလေးရှင်ပေမယ့်..”

“ရှင်ကပျော့ပျော့လေးပြောပြီး သားရှင်မို့ဂုဏ်ထိတာတွေ ပြလိုက်

တာလားဒေါ်သင်းသင်းခက်..”

ဒေါ်သင်းသင်းက မိန့်မိန့်ကြီးခေါင်းခါရင်း ပြုံးကာ.. ၊

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး...ဒါပေမယ့် ကျွန်မသားလိမ်လည်လှည့်ပြုလုပ်တာတွေအထိတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်တယ်..ကျန်တဲ့အပိုကတော့ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်းဖြစ်သွားမှာပါ..”

တကယ်တော့ ဒေါင်းနီပြောသွားမှာသာ သိရပေမယ့် လမင်းတို့ကို တွေ့ကို ဒေါ်သင်းသင်းသေချာမသိခဲ့ပေ။ ဒေါင်းနီချက်ချင်းရောက်လာတည်းက ချစ်ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်ပြီဆိုတာ သိသည်။ ဒေါင်းနီသမ္မု ချစ်ပြောတာပဲဆိုတာရယ် ချစ်ကိုလမင်းပြောပြခဲ့တာပဲလို့ ယုံကြည်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ပြဿနာကို လင်နဲ့မယားအကုန်အစင်ဖွင့်ပြောထားသည်ဆိုတော့က လမင်းတို့မိန့်ကလေးကို စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့တာ မဟုတ်မှန်းလည်း တွက်မိလိုက်သည်။ ညတည်းက ဖုန်းတွေဆက်၍ ကြိမ်းလားမောင်းလားလုပ်နေခဲ့သည့် ဒေါ်မေသွင်တို့ကို စိတ်အချဉ်ပေါက်မိတာလည်း ပါက...

ဒေါင်းနီကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လေးစားသွားခဲ့သည်။ အစကတော့ သူမပြောနေသမ္မု စကားလုံးတိုင်းက ကိုယ့်ကိုပစ်မှန်နေသလို မျက်နှာမပူနေရခက်နေခဲ့လျက် တကယ်တမ်း သူမစိတ်ရင်းမှန်ကို ခန့်မှန်းမိလာတော့ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ကိုယ့်သမီးအတွက် ပြောခဲ့တုန်းက စကားမပြောအတွက်ပါ ကျေးဇူးတင်မိ၏။

မိန်းမမှန်ရင် မိမိတန်ဖိုးကို မိမိထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရမည်၊
မိန်းမသားသည် နှစ်နှာတဲ့ဘက်ကလို တွေးနေမယ့်အစား
ထိခိုက်နှစ်နှာမှတော့နဲ့ ကြိုလာတာမှ ရင်ထုင့်ကြွေးနေမယ့်အစား
မိမိကိုယ်ကို မထိခိုက်မပြုစွန်းအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့က မိမိတာဝန်သာ..
ဖက်ပေါ်ကျသည်ဖြစ်စေ ဆူးပေါ်ကျသည်ဖြစ်စေ
ဖက်သာပေါက်သည် မှန်သော်လည်း
မိန်းမသည် ဖက်တစ်ရွက်မဟုတ်.. ၊

အခန်း(၂၈)

ကြားရသည့်စကားအတွက် ရင်ထဲမှာဖြင့်လာသည့် ဝမ်းသာခြင်းကို ဘယ်လိုစာဖွဲ့ပြုရမှန်းတောင်မသိ။ ချစ်ရဲ့ဘာလေးကို အဲဒီလိုမြင်ချင်လို့မျှချင်ခဲ့တာပါ။ စိတ်ထားနူးညံ့လွန်းပြီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အတိုက်အခံမရှိစိတ်မရှိသော ချစ်ရဲ့စိတ်ကိုသိနေသဖြင့် ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် စိတ်မချနိုင်ခဲ့.. ၊

ခုတော့ လမင်းနဲ့ချစ်တို့အတွက် စီးပွားခွဲပေးမည်။ လမင်းကိုဘယ်မှ လွှားစေတော့ဘဲ အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်ငန်းစီးပွားဖြစ်ရမည်တဲ့.. ၊

“သူ့အစ်ကိုကလည်း အဝေးပြေးလှိုင်းမှာ ကားထောင်မယ်ဆိုတော့ ကားကားလုပ်ငန်းကိုရော ခရီးသွားနဲ့ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ လုပ်ငန်းပါတွဲပေးပါ..”

“မေမေကလည်း ကိုကြီးကသူ့လုပ်ငန်းအတွက် ပလန်အကြီးကြီးချမှတ်ပြီးသားကို သေချာပြောပြလိုက်ပါ..”

ရန်ကဝင်ပြောပြီး လမင်းရဲ့လက်မောင်းကိုဖက်ပြီး ရယ်ကာ.. ၊

“ကိုလေးတို့လင်မယားပွဲပြီသိလား..ကိုကြီးက သူပလန်ချထားတဲ့ ကိုလင်း ဆက်လုပ်မှာ၊ ဒါပေမယ့် လုပ်ငန်းအကုန်လုံးကို ကိုလေးတို့ကိုပေးမှာတဲ့..”

လမင်းက အံ့ဩဝမ်းသာကြီးဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့်..

“ကိုကြီးကို မေမေကငွေပြန်အမ်းရမှာပေါ့..”

“ဘာလို့အမ်းရမှာလဲ..ကားတွေမှာထားတဲ့အတွက်က မပိုကိုသပ်

သပ် လက်ပွဲမှာတဲ့၊ ကျန်တဲ့ပလန်တွေကိုတော့ မေမေကအကောင်အထည် ဖော်ရမှာ..သူ့အိုင်ဒီယာကို လွှဲပြောင်းယူရတော့ ကျမှာပေါ့..”

ဒေါ်သင်းသင်းက စားပွဲပေါ်မှာချခင်းထားသည့် အဆောက်အဦးပုံ စံငယ်လေးကို အားလုံးမြင်သာအောင် ထပ်ကိုင်ပြလိုက်ပြီး.. ၊

“ဒါမင်းတို့ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ဆွဲထားတဲ့ဒီဇိုင်းပဲ..”

ခွန်းမူလွဲ၍ အားလုံးရှိနေကြကာ ‘အန်တီမေခိုင်းသည်လာပါဦး’လို့ ချစ်ကဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် ဒေါင်းနီလာခဲ့ရသည်။ သူတို့မိသားစုတွေ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးဖွယ် တိုင်ပင်နေကြသည့်အထဲမှာ ကိုယ့်အကြောင်းမပါဘဲ နေရခက်နေခဲ့၏။

“ဒီမှာကားကြီးဂိတ်လေ..တံတားကြီးထိပ်ကနေ တောင်ဘက်ခြမ်းမှာပေါ့၊ လမ်းမဘက်က သားငယ်တို့ကားဂိတ်..ကျော့နောက်မှာ ‘လမင်း resort’ရှိမယ်..”

“ကျော့နောက်မှာ..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါမှအပန်းဖြေ ဘန်ဂလိုတွေနဲ့ အရမ်းလှတဲ့ရက်ဆော့တလေးဖြစ်မှာပေါ့၊ တံတားရဲ့ထိပ်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ‘လမင်း resort’ ရှိမှာ..တံတားကြီးနဲ့အပြိုင် တံတားလေးထိုးရမယ်၊ အဲဒီတံတားမှာ ပန်းပဲအလှတွေ စီးအလှတွေနဲ့လေ..”

“ဟား..”

လမင်းဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေရတာ အံ့ဩသည့်အပြင် ပါမီသာတာရာ ဖုပြုခံစားနေရတာ.. ၊

“လုံးဝငွတ်ဒီတဲ့ အိုင်ဒီယာပဲ..ကိုကြီးက အဲ့လောက်ထိစိစဉ်ထားမှ ကျွန်တော့်ကိုပေးမယ်..”

ညီအစ်ကိုတွေပဲသားငယ်ရယ်..မင်းလည်း လက်ဝေခံယူရတာကို ကျေနပ်မနေနဲ့..ကိုကြီးလိုတော်အောင်ကြိုးစား၊ ခရီးမသွားရဘူး..ကလေးလုပ်ငန်းလုပ်ပေးမယ့် ကားနဲ့မလိုက်ရဘူး..”

“မလိုအပ်ဘဲ မလိုက်ရဘူးလုပ်ပါမေမေရာ..တစ်ခါတလေအံ့နာလိုမှ မဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း ရှိတဲ့ဥစ္စာ..”

ဒေါ်သင်းသင်းက သားကိုချစ်စနိုးကြည့်၍ မဲ့ကား.. ၊

“အေး..မင်းပုံစံကိုမပြင်ရင်တော့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို အချိန်မမွေး ပြန်သိမ်းမှာ..တစ်ခုတော့ ရှိတယ်..”

ဒေါ်သင်းသင်းက ချစ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး၍.. ၊

“ငါ့မြေးလေးရှိရင်တော့ ဖအေကဆိုးပေးမယ့် မြေးကိုပြန်လွှဲရတာပေါ့..”

“ဟား..ဒါဆိုအဆင်ပြေတယ်ချစ်၊ မောင်တို့မြန်မြန်မွေးဖို့လိုပြီ..”

လမင်းအသည်းအသန်ပြောတော့ အားလုံးရယ်မိကြသည်။ ရနံ့က စားပွဲဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်ငုံ့ကြည့်ရင်း.. ၊

“ဒါဆိုဒီတံတားလေးက ဒီဘက်ချောင်းစပ်ကနေ နွယ်တမယ်ချောင်းစပ်အထိပေါ်နေနဲ့..”

“အေးလေ..ညည်းအစ်ကိုဆွဲထားတဲ့ တံတားလေးမလှဘူးလား၊ ညမရခင်းနဲ့ညဘက်ဆို သဲသောင်အလှနဲ့ တံတားမှာအလှဆင်ထားတာတွေနဲ့ ဘယ်လောက်လှလိုက်မလဲ..”

“ဟုတ်ပဲ..ကြိုးတံတားလေးဆို ပိုတောင်လှဦးမှာ..”

“ကြိုးတံတားကျတော့ ပင်လယ်စာတွေဘာတွေ တံတားပေါ်စားပြီး အပန်းဖြေလို့ မရတော့ဘူးလေ..တံတားတစ်ချိုးစီမှာ စားပွဲလေးတွေ သွင်းဖို့ တမင်ပုံစံချထားတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဒါက လမင်းရက်ဆော့တလားတဲ့ စုလှိုသည်တွေအတွက် အထူးသီးသန့်အပန်းဖြေနေရာလေ..”

“သိတယ်..ရန်ကုန်မှာကန်တော်ကြီးတို့ စိမ်းလန်းစိုပြေတို့ ရွှေပြည်တို့လိုမျိုး အဟွန်း..အရမ်းလှနေမှာပဲ၊ အဲဒီတည်းခိုဖို့ ဘန်ဂလိုလေးတွေ တံတားထိပ်တစ်ဖက်မှာ ဘယ်နှစ်လုံးတောင်လဲ..”

ဟုပြောရင်း လက်လေးထောက်ပြီး ရေတွက်နေတာ.. ၊

“တစ်ဖက်ဆယ်တစ်လုံးစီတောင်..”

“ဟုတ်တယ်..လုံးချင်းသေးသေးလေးတွေကို ဝရန်တာလှလှလေးတွေနဲ့ သစ်တောထဲရောက်နေသလို ဆင်မှာ၊ မျက်နှာစာတွေက အချောင်းကန်ကို မျက်နှာမူပြီး မြေကြည့်လေးတွေ ဆောက်မှာဆိုတော့ ချောင်းမှာရေရှိလည်းလှ မရှိတဲ့အချိန်လည်း လှမှာပဲ..တို့ချောင်ကြီးက အကျယ်ကြီးကို..”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်...တံတားပေါ်မှာပဲ ကိုကြီးထားတဲ့အကွာအဝေးနဲ့ စားပွဲ ရှစ်လုံးက အရမ်းကွာနေသေးတယ်။ ဆယ်လုံးကျော်လောက် အသာလေး ထည့်လို့ရတဲ့ဟာ...ဆင်ဖြူကျွန်းလောက် ကုန်သည်ပွဲစားပေါ်ပြီး အချက် အချာကျတဲ့နေရာကို ဒီလိုအေးအေးဆေးဆေးနားဖို့ နေရာလေးသာရှိရင် နောက်ဆို အရမ်းတွင်ကျယ်လာမှာ...”

ရနံ့ကပြောနေရင်း ချစ်ကိုသတိရသွားကာ.. ။

“ယောက်မ ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ...ဝမ်းသာလုံးဆိုနေတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုလေးမလိမ္မာရင်တော့ ဒါတွေပြန်သိမ်းခံရတော့မှာပဲလို့တွေး ပြီး ကလေးမြန်မြန်မွေးဖို့ ကြိတ်ကြဲနေတာလား...”

“တယ်...ဒီကောင်မလေး၊ ဒါ နင်ပြောစရာလား...”

လမင်းက လက်ကြီးရွယ်လိုက်တော့ ရနံ့ကလက်လေးကပြီးရယ် ကာ.. ။

“ကိုလေးမိန်းမကိုကြည့်ပါလား...အများကြီးတစ်ခါတည်းရမှာကို သွက်သွက်လက်လက်မှ မရှိတာ...”

“မဟုတ်ပါဘူးရနံ့ရယ်...ငါအိပ်မက်များ မက်နေသလားလို့ပါ နောက်ပြီး...”

ချစ်က ဒေါ်သင်းသင်းကိုကြည့်လိုက်ရင်း.. ။

“အိမ်မှာ အရမ်းအလုပ်များတာလေ...ကုန်လှောင်ရုံတွေနဲ့ အလုပ်သ မားကိစ္စတွေနဲ့ တကယ်ဆိုစီးပွားခွဲစရာမှ မလိုတာကို...”

ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာကြီး ပြုံးအံ့သွားသည်။ သူမတစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့မှာကို ချစ်ကစိတ်မဖြောင့်ဖြစ်နေမှန်းသိလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲ မှာနွေးသွားသည်။ စေတနာပစ္စေတာဆိုတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတိုင်း ဝယ်ယူ လို့မရ.. ။

အရှိန်အဝါနဲ့ခြိမ်းခြောက်တိုင်းလို့လည်း မရနိုင်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကကောင်းသည်ပဲလို့တွေးရင်း ပီတိအဟုန်ဖြင့် ပြုံးနေခဲ့မိလျက်.. ။

“ဒီအလုပ်တွေက သားတို့ငယ်ငယ်တည်းက အမေလုပ်လာခဲ့တာပါ... ဆုတ်ယုတ်သွားလို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းတာထက် တိုးပွားလာလို့ ပင်ပန်းရတာ ပျော်တောင်ပျော်ပါသေးတယ်။ နောက်ပြီး အမေသားသမီးတွေက မိဘကို

ပစ်ထားကြမှာမှ မဟုတ်တာ...”

“မေမေကဖြင့် လုပ်လို့ကိုင်လို့ကောင်းတုန်း အလတ်ကြီးရှိပါသေး တယ်နော်...ဘာမှမဟုတ်ဘူး မေမေချွေးမ မေမေကိုချွဲနေတာ၊ အိမ်ထောင် ဝှဲခါနီး အချစ်တွေတိုးအောင်လို့...”

ရနံ့ကလက်ညှိုးထိုးပြီး ထောင်ပေးတော့ အားလုံးရယ်မိကြပြန်သည် ဒေါင်းနီခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်ကာ.. ။

“အန်တီ...ကျွန်မပြန်မယ်နော်၊ ကလေးထမင်းစားချိန် ဝင်တွေလိုက် ဖျင်လို့...”

“ဪ...စကားကောင်းနေလို့ မပြောဖြစ်တာ၊ ညည်းကိုခေါ်ခိုင်းလိုက် တာလည်း ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောစရာရှိလို့ပါ...ပြန်ထိုင်ဦးဇော...”

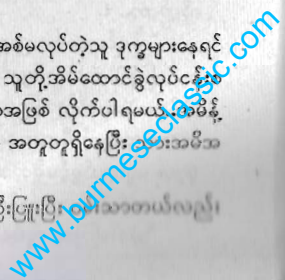
ထိုင်ဆိုတော့ ထိုင်လိုက်ရသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ဟို အရင်ရှိခဲ့ဖူးသည့် မပြေလည်မှုတွေ ဘာမှမရှိခဲ့ဘဲ.. ။

“ညည်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ညည်းညီမကြောင့် ပြေးလာ တာပေမယ့် ချက်ချက်ချာချာပြောဆို ဖြေရှင်းသွားနိုင်တယ်။ အဲ့ဒါတွေ ကြောင့် သားငယ်ကိစ္စကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း နိုင်ခဲ့တာပါ...နောက်ပြီး ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ညည်းဒုက္ခများနေတာကို အစ တည်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိတာ...”

ဒါကမှသားမပါသည်စကားပါ။ သားကြီးနဲ့သာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ရင် ဒေါင်းနီကိုဒေါ်သင်းသင်းက ချစ်ပြီးသားပင်။ ခုလည်း သားနဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ပေမယ့် အပြစ်မဲ့တဲ့သူကို ကိုယ့်အတ္တနဲ့ ဖယ်ကျဉ် မထားချင်တော့တာမို့.. ။

“သိမ့်ချစ်လည်း သူအဆင်ပြေနေပြီး အစ်မလုပ်တဲ့သူ ဒုက္ခများနေရင် စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး...အဲ့ဒါကြောင့် သူတို့အိမ်ထောင်ခွဲလုပ်ငန်ပင် တာနဲ့ ညည်းက အဲ့ဒီအလုပ်မှာ မန့်နေရာအဖြစ် လိုက်ပါရမယ်...အိမ်နဲ့ ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းတို့ညီအစ်မ အတူတူရှိနေပြီး တားအိမ်အ ယင်ပြေသွားဖို့...”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်...မျက်လုံးကြီးဖြူးပြီး သားသားတယ်လည်း မပြော ခေါင်းလည်းမခါ...”

ရန်က နာခေါင်းလေးရွဲ့တွဲနှင့်ပြောကာ.. ၊

“မေမေက ‘လမင်းရက်ဆော့တ်မှာရော ကားလုပ်ငန်းမှာပါ ဝိုင်းစေချင်တာ..သူ့သားနဲ့ချွေးမကို ဒေါင်းနီကထိန်းမတ်ပေးနိုင်မှာပဲတဲ့။ ဘယ်လိုလဲ..”

“အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ အရင်ပြောရမှာပါ..ကျွန်မကပညာလည်းမတတ်ပါဘူး၊ အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မရှိဘဲ ဒီလိုအဆင်ပြေမယ့်လုပ်ကို အိပ်မက်တောင်မမက်ရဲတဲ့သူပါ..ဒါပေမယ့်..”

“ငြင်းဖို့စိတ်မကူးနဲ့တော့ ဒေါင်းနီ..ညည်းက ငြင်းလိုက်ရင်ဒီလောကမှာနဲ့ကြီးရလားဆိုပြီး ငါကမောင်းထုတ်ပစ်ရမှာ၊ ဒါပေမယ့် ညည်းလည်းဒီလောက်ထိ မမိုက်သင့်သလို မရှိတဲ့လူရဲ့ဇာနည်ကို ငါကပဲနားလည်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်..ငါပြောခဲ့ဖူးတာတွေကို မေ့လိုက်ပါ၊ ညည်းညီမရဲ့ဘေးမှာရှိသင့်ဆုံးလျက် ညည်းပဲ..”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ချစ်ကအသနားခံသလိုကြည့်နေလျက် နေသော်လည်း ငိုချင်နေသလိုမျိုး.. ၊

“အဲ့တော့ ညည်းမဖြေနဲ့တော့ ငါပဲပြောမယ်..အခု အဆောက်အအုံကိစ္စ သတ်မှတ်လျာထားနေတုန်းမှာပဲ ဂိတ်ဝင်းသတ်မှတ်ထားတဲ့တို့မှာ ညည်းတို့သွားနေရမယ်..တိုက်ဆိုပေမယ့် သိပ်တော့မကောင်းဘူး၊ ပေမယ့် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေက ရှိနေမှာဆိုတော့ စကတည်းလူရှိနေရမှာ..”

စကားအများကြီးပြောနေရင်း စိတ်မရှည်တော့သလို ပင့်သက်လိုက်ကာ.. ၊

“လိုရင်းကတော့ ညည်းတို့သားအမိရဲ့ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် ဆင်ပြေဖို့ပဲ..သားသမီးချင်းစာနာကြည့်လိုက်တော့ ငါ့ကြောင့်ညည်းအဲ့ဒီရွာထဲရောက်သွားကြတာကို စိတ်မကောင်းဘူး၊ သမီးမိန်းကလေးထားတဲ့အတွက် မိဘကနေထိုင်တဲ့နေရာ ရွေးချယ်တတ်ရတယ်..ညည်းမှာက ရွေးချယ်ခွင့်မရှိတဲ့အချိန်မို့လား..”

ဒေါင်းနီဝမ်းသာလှန်းလို့ ဘာစကားနဲ့ကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင်မသိ

“အဲ့ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းတွေလည်ပတ်ဖို့ လိုသေးပေမယ့် ခြံလဲ..”

“အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့အတွက် ညည်းတို့သားအမိပြောင်းနေလိုက်ပါ.. ကလေးကို ပရိက္ခရာကျောင်းမှာ ပြောင်းထားလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေလျားမှာ..”

သားကြီးကလည်း ရန်ကုန်ပြန်သွားဖို့ စီစဉ်နေပြီမို့ ရှိခဲ့တဲ့ခင်မင်စိတ်ကလေးနဲ့ ကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ နဲ့နဲ့ဝေးသည့်ရွာငယ်လေးမှာ သွားနေရတာကို ဥပေက္ခာထားဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့မှစိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါ.. ၊

အစကနားလည်မှုလွဲခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ နားလည်မှုရသွားခဲ့ပြီ.. ၊

အခန်း(၂၉)

“ဒါဆို မီးမီးတို့တိုက်ကြီးနဲ့ နေရတော့မှာပေါ့နော်..”

“အင်းပေါ့..”

“တီတီချစ်တို့ဆီမှာလို သံအိမ်လေးနဲ့လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့လား..”

“မဟုတ်ဘူး...ဒါပေမယ့် အင်း...အဆောက်အဦးတွေပြီးလို့ လှုပ်ငန်းစရင်လည်း တိုက်ထဲမှာပဲနေမှာပါ..”

ဒေါင်းနီစဉ်းစားပြောနေတာကို အဖြေတစ်ခုခုပြောင်းတော့မလားလို့ စိုးရိမ်စွာ ငေးကြည့်နေသည့် ဥဒေါင်းမျက်နှာလေး အပြုံးတွေဝေသွား၏။

“မေမေ့ မီးမီးတို့က တီတီချစ်တို့နဲ့တူနေရမှာပေါ့..”

“ဟုတ်ပ..”

“မေမေလည်း မန်နေကျာဖြစ်မှာပေါ့..”

“အင်းဆို..”

“မန်နေကျာဆိုတာ ဘွားဘွားသင်းတို့အိမ်က ဘကြီးမြလိုပေါ့နော်..”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်..”

“ဟေး..”

လက်ခုပ်သေးသေးလေးကို အသံအတော်မြည်အောင်တီးကာ မအေဆပ်ပြာတိုက်ပေးနေသည့်ကိုမေ့ပြီး တွန့်ခါခုနံပေါက်နေ၏။

“မီးမီးရယ်...ငြိမ်ငြိမ်နေမှပေါ့၊ တော်ကြာ မေမေတို့နောက်ကျလို့ ဘာမှမစားလိုက်ရဘဲ နေတော့မယ်..”

“ဟုတ်...မီးမီး မဆော့တော့ဘူး..”

လက်လေးနှစ်ဖက်ဆန့်ချပေးထားပြီး ရင်ဘက်လေးကော့နေအောင် ကြီးတွန်းခံရင်း.. ၊

“မေမေ့..”

“ဟင်း..”

“မေမေက ဆရာကြီးဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ဆွဲကြီးကြီးတွေ လက်ကောက်ပြီးတွေ ဝတ်ရတော့မှာပေါ့နော်..”

“ပိုက်ဆံတွေရရမှာပေါ့သမီးရယ်...လစာပိုရပေမယ့် ရသလောက်သုံးနေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူများအလုပ်ဆိုတာ သူများကမကြည့်ဖြူရင် မောင်းတုတ်မှာပဲ...အဲ့ဒါကြောင့် 'လသာတန်း'ခိုင်းငင်'ရတယ်၊ အလုပ်ကောင်းနေတာနဲ့ ပိုက်ဆံစုထားရမယ်...အရင်းအနှီးရရင် ဘယ်သူ့အလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလေး လုပ်ရမှာပေါ့..”

ကလေးလေးပေမယ့် ဒီသားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ဘဝမှာ ဝမ်းနည်းလာရင်လည်း သမီးလေးကိုပဲ ဖက်ငိုရသည်။ တက်ကြွပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ရှိလာရင်လည်း သမီးလေးမေးသမျှ ဖြေနေရတာကို ပျော်ရွှင်နေမိလေသည်။

“မီးမီးတို့ကြက်လေးတွေ ဘဲလေးတွေမွေးပယ်နော် မေမေနော်..”

“အင်း...သမီးတီတီချစ်က ခွင့်ပြုရင် မွေးရမှာပေါ့၊ ဟိုမှာခြံက ဘယ်လောက်ကျယ်မလဲမသိဘူး...ပြီးတော့ သတ္တဝါလေးတွေမွေးတယ်ဆိုတာ တစ်ရက်တည်း တစ်လတည်းနဲ့ ပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူးလေ..”

“ဒါဆို ပန်းပင်လေးတွေလည်း မစိုက်ရဘူးလား..”

“အဲ့ဒါက သမီးစိုက်ဖို့တောင်မလိုဘူး...မေမေတို့ မမြင်ဘူး မနမ်းဘူး ဟိုပန်းတွေ အများကြီးပဲရောက်လာမှာ..”

“ဟေး..”

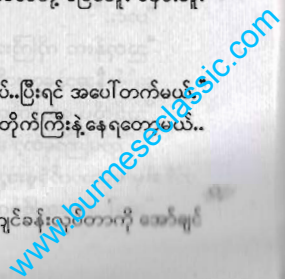
“ကဲ...ရေခါမယ်၊ သွေးပူလေ့ကျင်ခန်းလုပ်...ပြီးရင် အပေါ်တက်မယ်..”

“ဟေး...မီးမီးတို့ သူဌေးဖြစ်တော့မယ်၊ တိုက်ကြီးနဲ့နေရတော့မယ်..”

“ဟေး..”

“သမီးရေ..မအော်နဲ့ဆိုမှ..”

ဘယ်ခြေညာလက်တန်း၍ သွေးပူလေ့ကျင်ခန်းလုပ်တာကို အော်ချင်

ရာအော်နေသဖြင့် ဒေါင်းနီရယ်နေမိသည်။ ဒီအိမ်စပေါ်တင်ထားတာတော့ လောလောဆယ်ပြန်တောင်းရရှိမလွယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိမက အရေးကြီးတာက မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ ဖြို့လယ်ခေါင်မှာသီးသန့်ခမ်းနားနေရမည်။

သမီးလေးလည်း ပရိက္ခရာကျောင်းမှာ တက်ရတော့မည်။ ကိုယ့်အဆိုးရွားလှချေရဲ့လို့ အမြဲတမ်းကြေကွဲစွာ တွေးနေမိခဲ့သမျှ ခုတော့ ကောင်းခြင်းတွေက အိမ်မက်မက်သလိုပါလား။ ဒေါ်သင်းသင်းက ကြောင့် စိတ်ကောင်းဝင်သွားခဲ့သည် မသိသော်လည်း သူမဘက်က ထက်ပိုပြီး အစစအရာရာစည်းကမ်းရှိရှိ ကြိုးစားရမည်။

“မေမေ ဖုန်းလာနေတယ်..တီတီချစ်ခေါ်နေတာမေမေရဲ့၊ ပေး..ပါ.. ဘာသာသွေးမယ်..”

“မသွေးထားနဲ့..သမီး..သနပ်ခါးတုံးလိမ့်ပြီး လက်ထိသွားမယ်.. ဖုန်းကိုယူပြီး သူမတစ်ဖက်ရွှေ့ထိုင်လိုက်ကာ..”

“ချစ်..ပြောလေ..”

“မမတို့မလာသေးဘူးလား..ဒီမှာ ချစ်ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး။ တို့မောင်နှမ ဝယ်လာတာတွေချက်ရမှာ အများကြီးပဲ..”

“လာမယ်..လာမယ်၊ ငါအိမ်ရှင်နဲ့စကားပြောဖို့ စောင့်နေမိလို့ပါ။”

“မမရယ်..အဲဒီစပေါ်လေးကို ငိုပြီးတော့များ ငါအစ်မကတကယ်..”

“စပေါ်လေးပေမယ့် ပိုက်ဆံဆိုတာကြေးအေးဖြစ်သွားရင် တောင်ခက်တယ်ဟာ..”

“မမ..”

“ဟင်..”

“ညတုန်းက ကိုကြီးအရက်တွေ သောက်လာတယ်သိလား..”

ဒေါင်းနီအသံလေးတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ..

“သူဒီလိုပဲ သောက်တတ်တာပဲဟာ..”

“မကြာမကြာတော့ မဟုတ်ပါဘူးမမရယ်..နောက်ပြီး အဖေရဲ့ တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဖူးဘူးတဲ့..”

“အဲ့ဒါ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြလို့လဲ..”

“ချစ်သေချာမသိပါဘူး..ဒါပေမယ့် အမေဆွနေတာတော့ ကြားတယ် ကိုကြီးရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်ပုံပေါ်တာ သိသာနေတာကို..”

“သူ့ဟာသူပြန်ဖို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား..”

“မမ မသိပါဘူး..ကဲ ကဲ မြန်မြန်လာပါတော့၊ မမဒီမှာနေတုန်းတည်းက အားလုံးက မမလက်ရာကိုကြိုက်နေကြတာ..ခုလည်း မမဝင်ချက်မှာ ကို မျှော်လင့်နေကြတာ..”

“အေးပါ..တစ်သက်လုံး ငါကချက်ကျွေးနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားဦး၊ အခု ဟင်းအမယ်တွေအများကြီးချက်တုန်း တစ်ခါတည်း သင်ပေးမယ်..”

ပြောပြီး ရယ်လိုက်မိစဉ်..

“အား..”

“ဟင်..သမီး..”

ဖုန်းဘယ်လိုချလိုက်မိမှန်းမသိ။ ဥဒေါင်းဘက်ကိုလှည့်လိုက်တော့ လက်သန်းနဲ့လက်သူကြွယ်လေးတွေမှာ သွေးခြည်ဥလျက်..

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲသမီး..မလုပ်ရဘူးလို့ မေမေတားရင် ဘာလို့နားမထောင်တာလဲ..”

“နည်းနည်းနားသွားတာပါ..ဟီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

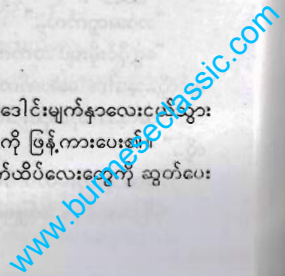
လိမ့်ထွက်သွားသည့် သနပ်ခါးတုံးကို လှမ်းကောက်လိုက်တော့ ဒေါင်းနီဒေါ်သထွက်သွားမိ၏။ မအေကိုကူညီချင်လို့ ဇွတ်ရှေ့တိုးခဲ့တာ တွေပါ။ ဒါပေမယ့် မလုပ်ရဘူးလို့ တားထားတာကို သမီးဂရုမစိုက်ပါလားဆိုတဲ့ အတွေးကခေါင်းထဲကို အကြီးကြီးဝင်၏။

“မေမေ့ကိုလက်ပေး..”

“မီးမီးမနာပါဘူးဆို..”

“သမီး..”

ဒေါင်းနီ မျက်နှာကြီးတင်းနေတော့ ဥဒေါင်းမျက်နှာလေးငယ်ကလေးက ညိုရဲသွားသည့်လက်ချောင်းလေးတွေကို မြန်ကားပေးချင်တာပဲ။ ဒေါင်းနီက ဆေးပြာလေးယူကာ လက်ထိပ်လေးတွေကို ဆွတ်ပေးနေစဉ်..

“မခေါင်းနို့..”

“ရှင်..ဘယ်သူလဲမသိဘူး..”

“ကျွန်တော်ပါ..”

ငယ်နိုင်အသံခပ်ချွဲချွဲကို သူမသိလိုက်သည်။ ကလေးကြောင့် စိတ်တိုနေခြင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက်.. ။

“ဘာလဲဟင်..”

ပြေပြစ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ခေါင်းနို့မျက်နှာက မကြည့်လင်။ ငယ်နိုင်ကတော့ ခေါင်းနို့ထွက်လာတာကို မြင်သည်နှင့် သွားရှိသမျှပေါ်အောင် ပြုံးပြနေကာ.. ။

“မခေါင်းနို့တို့ အိမ်ရှေ့သွပ်တန်းကျ ပြန်နိုးမလို့ဆိုလို့လေ..”

“အဲ့ဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ..”

“ဗျာ..”

“ဪ..အဲ့ဒါ ဒေါ်ဌေးကိုပြောထားတာမို့လို့ပါ။ ရှင်က ဦးလေးကျောရဲ့တူဆိုတော့..”

ငယ်နိုင်က အမှတ်မထားသော ရင်းနှီးသည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ.. ။

“ကျွန်တော်ပြောပါပကော..ကျွန်တော်ကဒီမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာပါဆို ဒေါ်ဌေးကလည်း ကျွန်တော့်မိဘလိုပဲ..ဒီတစ်ကွက်လုံး ကျွန်တော့် ရုပ်မိရုပ်ဖတွေပါ။ ဒေါ်ကြီးကလည်း ကိုကြီးသန်းအောင်တို့အနားမှာ မရှိကြတော့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ အကုန်ခိုင်းတော့တာပဲ..ဒါနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်ထဲခဏဝင်ကြည့်လို့ ရမလား..”

“ဘာအတွက်လဲ..”

“ရှေ့ပိုင်းမိုးရင် သက်ကယ်ဘယ်နှစ်ရာလောက်ကုန်မလဲ မှန်းကြည့်ချင်လို့..အဲ့ဒါက အောက်ကကြည့်မှ မှန်းလို့ရတာလေ..”

“အင်..ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့တော့ဝင်လို့မရဘူး၊ ကျွန်မတို့သွားစရာရဲ့လို့..”

“ခဏ မိုးတိုးမတ်တပ်ရပ်ကြည့်ရုံပါ..ကျွန်တော်မထိုင်ပါဘူး..”

မိုးပြာရောင်နု အဖြူရစ်လေးတွေနဲ့ မြန်မာဝတ်စုံက ခေါင်းနို့ရဲ့ကိုယ်

ပေါ်မှာ ကပ်ကပ်ချပ်ချပ်လေးရှိနေကာ သူမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာအလှမှာ ငယ်နိုင်အသက်ရှုတွေ့မှားနေ၏။ လို့ကြောင့် သူ့အမူအရာတွေသိသာနေတာကိုလည်း ကိုယ်တိုင်သတိမထားမိဘဲ အထဲဝင်ဖို့သာ ခြေလှမ်းပြင်နေမိလျက်။

“ရပါတယ်..ကလေးကျန်ခဲ့မှာမို့လား..”

“ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မမျက်စိကွယ်ရာမှာ ဘယ်တုန်းကမှ လွတ်မထားခဲ့ဘူး..”

“အာ..ဆောရီးပါဗျာ၊ မခေါင်းနို့အကြောင်းသိပါတယ်..ဟုတ်ပါပြီ၊ ခုဆို မခေါင်းနို့တို့ပြန်လာမှ ကျွန်တော်လာကြည့်ပါမယ်..”

“ပြန်လာရင်လည်း အိမ်ပြင်ဖို့က အခုလောလောဆယ်လုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်သေးပါဘူး..ကျွန်မကိုယ့်နေ့နဲ့ကိုယ်ပြင်ရမှာဆိုတော့ အဆင်ပြေတဲ့တစ်ရက်ရက်မှပဲလုပ်ဖြစ်မှာ..”

ကိုယ့်ဘာသာစကားဖြတ်ခဲ့ပြီး လှည့်ဝင်လာခဲ့မိသည်။ မြို့ထဲကိုပြောင်းတော့မှာလို တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်လို့ရပေမယ့် ကိုယ်မပြောင်းမယားခင် လူမသိစေချင်ပေ.. ။

“မေမေ..”

ဥဒေါင်းက ဆေးပြာဆွတ်ထားသည့်လက်လေးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ မအေရှေ့ပြေးလာပြီး.. ။

“မေမေကို မီးမီးချစ်တယ်..”

ဟင်.. ။

လက်ဖျားချင်းဆုပ်ထားပြီး ချောက်ချားနေသလိုပြောပုံလေးက မသိခြေသလုံးဖက်ပြီး ငိုချလိုက်တော့မယ့်အတိုင်း.. ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး..မေမေကလည်း ချစ်တယ်လေ..”

ခေါင်းနို့ပျာပျာသလဲပြောရင်း မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့လိုက်တော့ ခေါင်းက မအေမျက်လုံးတွေထဲကို ရှာဖွေနေဆဲဖြစ်လျက်.. ။

“မေမေက မီးမီးကိုဒီအိမ်မှာ ထားခဲ့မို့လား..”

“ဟင်..”

“မီးမိက ပြောစကားနားမထောင်လို့ ဦးငယ်နိုင်နဲ့မီးမိကိုထားခဲ့မှာ..”
“အို..မေမေကဘယ်တုန်းက သမီးကိုသုတေသနပြု ထားခဲ့မှာလဲလဲ..”

လာ အင်္ကျီလှလှလေး လဲရအောင်..”

အဝတ်သေတ္တာလေးနားခေါ်လာတော့ နောက်ကပါလာပေမယ့် တမော့မော့နှင့်.. ၊

“မေမေ့ မီးမီးမေမေ့စကားနားထောင်မယ်နော်..မီးမီးကို မထားခဲ့နဲ့နော်..”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲသမီး..တော်တော့..”

ဒေါင်းနီ ဒီစကားသံကြီးကို ခါးသီးလာကာ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဥဒေါင်းမျက်ရည်တွေ ဝဲသွားတာမြင်မှ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်ရပြန်ကာ..

“သမီးကို မေမေကထားခဲ့မယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာလဲ..ခုပဲတူပူသွားဖို့ အင်္ကျီလဲခိုင်းနေတာကို..”

“ခုနု ဟိုဦးလာတော့ ပြောသွားတာ..”

“ဘာ..”

“မေမေက မီးမီးကိုထားခဲ့မှာတဲ့..”

“နားစွန့်နားဖျားကြားပြီး လျှောက်မေးမနေနဲ့တော့..တော်ပြီ..”

ဥဒေါင်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီးဖက်ထားရင်းကနေ ဝန်လေးဝတ်ပေးနေမိကာ.. ၊

“ဝံတားထိပ်က တိုက်ကြီးကိုပြောင်းရင်လည်း မီးမီးကိုခေါ်မှာနော်..”

“သမီးရယ်..မေမေက သမီးလေးအတွက်ပဲ ချမ်းသာဖို့ကြိုးစားတာ ဘာလို့မခေါ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီတိုက်ကြီးမှာ တစ်ယောက်ပဲနေခွင့်ရမယ်”

အဖြစ်မျိုးရှိခဲ့ရင်တောင် မေမေက မေမေ့သမီးလေးကို တိုက်ကြီးနဲ့ထားပြီး မေမေကတိုက်ခြေရင်းမှာ စောင်ခြုံပြီးတော့နေမှာ..”

“ဟင်အင်..မီးမီးကလည်း မေမေနဲ့ပဲတူတူနေမှာ၊ မေမေ့ကိုမခွဲဘူး”

“ဟုတ်ပြီ..ဒီလိုမှပေါ့..”

သမီးရယ်ပြင်လေးကို ဖိနမ်းလိုက်မိကာ.. ၊

“လာ..ပါးကွက်လေးပြန်ကွက်မယ်..”

အရာရာသည် မထူးဆန်းသောသမားရိုးကျ နေ့ရက်တွေအတိုင်း ခြင်း အေးခြင်း အငွေ့ပျံလျော့ပါးခြင်းတို့ဖြင့် လည်ပတ်နေခဲ့လျက်..

အခန်း(၃၀)

“ငါအစ်မ ဒီနေ့အရမ်းလှတာပဲ..”

“လျှောက်တွေးမနေနဲ့..ငါဘာသာဒီတိုင်းပဲ၊ အင်..စိတ်ထဲမှာလည်း ဖြည့်နေတာနဲ့..”

“ခစ် ခစ်..”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ချစ်ပရုံးတွန့်ပြီးရယ်တာကိုလည်း စိတ်မလုံ..၊ “ချစ် ငါအရမ်းပြင်လာတာနဲ့ တူနေလို့လားဟင်..”

“မတူပါဘူးမမရယ်..မမကလှပြီးသားဆိုတော့ အလုပ်ဆင်းနေတဲ့ပုံဟုတ်တော့တာနဲ့ ပုံစံကပြောင်းသွားတာပေါ့၊ စားပွဲသောက်ပွဲလာတဲ့ဥစ္စာလောက်လေးမှ မပြင်ရင် လူတောထဲတိုးပါ့မလား..ဒါတောင် ပါးကွက်ကြာ ပါလာသေးတယ်..”

“လူတောထဲ ဘယ်သူကတိုးမယ်ပြောလို့လဲ..မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ငါအမျိုးလုပ်ပေးမယ်၊ အပြင်ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး..”

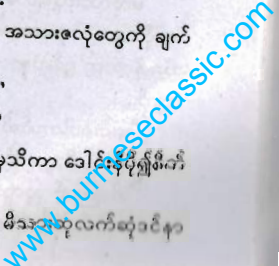
ပြောနေရင်း ဆား နန္ဒင်းနယ်ထားသည့် အသားဇလုံတွေကို ချက်ပုံစီနီယာအတိုင်း စီထားလိုက်ကာ.. ၊

“နေပါဦး..ဒါက ဘာအတွက်ခင်နာလဲ..”

“ဪ..မမ အဲဒါမေးဖို့သတိရသွားပြီ..”

ဒါကိုတမင်မပြောသေးဘဲထားမှန်း ခုကျမှသိကာ ဒေါင်းနီပိုရှိမီးမီးစားသွားသည်။

“ငါကနင်တို့လင်မယား စီးပွားခွဲကြမှာမို့ မိသားစုထဲလက်ဆိုင်ခင်နာ

လိုထင်တာ..”

“လက်ဆင့်ခင်နာလည်း ဟုတ်တယ်..ခွဲကြမှာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးတို့ခွဲမှာ မဟုတ်ဘူး...ကိုကြီးပြန်တော့မှာမို့လို့..”
ဒေါင်းနီရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ဖျားကအသံမထွက်ပေမယ့် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငိုငင်ကျသွားသည် မျက်နှာလေးမှာ အပြုံးရယ်တွေပါ မဲ့သွားခဲ့၏။

“သူကရန်ကုန်ပြန်တော့မှာလား...”
“ဟုတ်တယ်..ကိုကြီးကမပြန်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်..”
ချစ်က စကားရပ်လိုက်ပြီး ဒေါင်းနီနားကိုတိုးလာကာ.. ၊
“မမတို့သားအမိအတွက် သူ့အဖျားကြီးလုပ်ပေးထားတာ..”
“ဘယ်လို..”

ချစ်က မျက်နှာမသာမယာနှင့် ဂတ်စ်မီးဖိုကိုဖွင့်၍ ငုံးငှာတွေပြုတ်ရေအိုးအိုးတင်လိုက်၏။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“မောင့်ကို ကားလုပ်ငန်းတွေလှပေးခဲ့တာ ဘာအတွက်မို့လို့လဲ..”
မေးသလို မေးဆတ်လိုက်ပေမယ့် ချစ်ကပဲဆက်၍.. ၊

“မောင်နဲ့ချစ်ကို ကတိတောင်းပြီး သူ့အဲဒါကိုလုပ်ပေးခဲ့တာ...မမ... သူဒီမှာနေဆီ နေမှာမဟုတ်တာ၊ အဓိကက မမကိုသက်သက်သာသာ ထည့်ထည့်ဝါဝါလေးနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရှိစေချင်တာ..နောက်ပြီး တို့ကမ်းနားဈာလေးမှာ နေရတာကို သူမကြိုက်ဘူး..”

“အဲဒါတွေ သူ့ဘာလို့လိုက်ပူနေတာလဲ..”

မလိုလားလို့ပြောမိတာ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကမလိုက်လျော့သလို သူ့ဘက်ကပေးဆပ်မှုတွေကိုလည်း မကြားချင်။ ခုချိန်မှာ ပိုပိုသီးနေတာက ရင်ထဲမှာဘာကြောင့်မှန်းမသိ နှင်နေခြင်းက ခံရခက်မယလျက်.. ၊

“ဆင်းရဲပါတယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ်ဖြင့်မားလှပနေမှာလဲ..အဲဒါတွေ လုပ်နေတာ သိသွားရင်ရော အန်တို့ကိုငါ..”

“ဒါကြောင့် သူ့ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ မမရဲ့..ဒါပေမယ့် လုပ်ပေးလိုက်ပါလို့ အမေ့ကိုပြောသလို မောင်နဲ့ချစ်ကိုလည်း ပြောပြတာ

ဟယ်လိုအခက်အခဲ ပြဿနာကြီးငယ်ရှိနေနေ မမဘက်ကရပ်တည်ပြီး စလုပ်ကနေ မမကိုဘယ်မှထပ်အရောက်မခံဖို့..”

ကိုယ့်ကိုဒီလိုကူညီနိုင်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်ကိုပြန်ရတော့မည်ဆိုတော့ မှန်တို့မျက်လုံးထဲမှာ သူ့မကအရင်အတိုင်းပဲရှိနေခဲ့တာလား..။ ခွန်းက ပျက်ကုန်ကိုပြန်မှာပဲမို့ ဒီလောက်သဘောတွေကောင်းနေခဲ့တာလား.. ၊

သူ့မမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေတွေ့နေလဲဆိုတာ ချစ်ကရိပ်မိကာ။
“အမေ့ကိုတစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့မမရယ်..မမလည်း အမေဖြစ်နေပြီပဲ။ ဘားသမီးနဲ့ပတ်သက်ရင် မိဘတိုင်းရဲ့အတ္ထွက မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမက ခင်မင်ရင်းခွဲရှိခဲ့တာတော့ ချစ်ယုံကြည်ငယ်..မမတို့သားအမိကို ပုလည်း တဖွယ်ပြောနေတာပါ။ ကိုကြီးနဲ့မနီးစပ်စေချင်တဲ့ မာနလေးရှိ မျက်ကလွဲရင် မမတို့ကို စေတနာထားပါတယ်..”

ဒေါင်းနီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပုခွန်ထုပ်ကြီးတွေကို စပ်ချဉ်နှပ်ပစ္စည်းက သံပုရာသီးနဲ့ ရွှေအပ်သီးလေးတွေ ရောက်ပေးထားလိုက်ရင်း..
“နင့်လက်တွေရေစင်အောင်ဆေးပြီး ရေစစ်ထားတဲ့ဟင်းရွက်တွေ ချိတ်တော့..”

“အင်းပါ..မမက မျက်နှာကြီးတည်သွားပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ခုနအတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါမမရယ်..ဘာလဲ၊ ဒါတွေလက်မခံနိုင်ပါဘူး မမရဲ့စဉ်းစားနေပြီလား..”

ဒေါင်းနီက ခေါင်းခါပေမယ့် ချစ်ကလည်းသိနေသည်မို့.. ၊

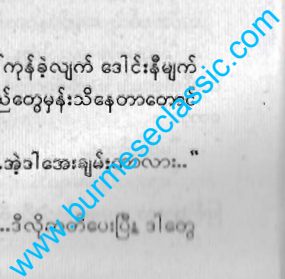
“မမနော်..ကိုကြီးကိုထပ်ပြီး စောနာစောကားသလို လုပ်မနေနဲ့၊ အားလုံးအေးချမ်းနေတဲ့ဟာ..”

“ဘယ်သူအေးချမ်းတာလဲချစ်..”

မျိုးသိပ်ထားရသည့် ခံစားချက်တွေ ပေါ်ကုန်ခဲ့လျက် ဒေါင်းနီမျက်နှာဟာလက်လက်တောက်နေတာ မျက်ရည်တွေမှန်းသိနေတာတောင် မမယုံနိုင်.. ၊

“သူ ညကအရက်တွေသောက်တယ်ဆို..အဲဒါအေးချမ်းစေလား..”
မျစ်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ.. ၊

“ငါ့အတွက် အဲလိုလုပ်ပေးစရာမလိုဘူး..ဒီလိုဘာပေးပြီး ဒါတွေ

လုပ်ပေးဖို့ဖြစ်လာတဲ့ အလဲအလှယ်တွေနဲ့..ငါက..”

ငိုချင်လာတာကို ထိန်းနေရာတာမလွယ်မလဲ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာမှာ ပစ်လိုက်ရင်း ကြာခံတွေရေစိမ့်ထားသည့်အိုးကို ဟိုဘက်တွန်းလိုက် ဘက်ပြန်ဆွဲမိလိုက်.. ၊

“မမရယ် ပြောရရင် ကိုကြီးလည်းအပန်းမကြီးပါဘူး..သူကရန်ကုန်မှာပဲနေတာဆိုတော့ ပြန်ရမှာပဲလေ။ အမေကလည်း နှင်ပြန်မှဒေါင်းနီကို ဒီအလုပ်ပေးမှာလို့ လဲလှယ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး..ကိုကြီးကိုက မမမာနကြိုတာသိလို့ သူပြန်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ပြန်ဖို့အရင်အသိပေးထားတာ..ပြီးမှ..”

“တော်ပြီ..တော်ပြီ။ သူ့အဲ့လိုလုပ်ပေးတာနဲ့ပဲ ငါကကျေးဇူးတင်ရမှာလား..”

“မမ..”

ချစ်က ခပ်တိုးတိုးခေါ်ပြီး မျက်နှာနားကပ်ကြည့်ရင်.. ၊

“မမဒေါသထွက်နေတာလား..ငိုနေတာလား..”

ဒေါင်းနီက မျက်နှာခါလိုက်ပြီးမှ တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီး ဟင်းရွက်တွေစစ်ထားသည့်ဇက်အကို ကိုင်ရင်.. ၊

“ငါကဘာလို့ငိုရမှာလဲ..သူဘာတွေလုပ်ပေးနေနေ ငါ့ဘက်ကဘာမှ..”

“မမရယ်..ကိုကြီးကလည်း မမကိုအတူတူနေရအောင်လို့ မပြောသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မမသူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာသိရင်..”

“ဘာ..”

ဒေါင်းနီက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ.. ၊

“ဘယ်သူကချစ်နေသေးတာလဲ..ချစ်နေနော်။ လျှောက်ပြောမနေနဲ့..”

“လျှောက်မပြောပါဘူး..ဒါပေမယ့် မမညီမလည်း အိမ်ထောင်သည့်ပဲ သိပါတယ်။ မမအိမ်ထောင်မပြုချင်လို့ ဒေါင်းခါနေပေမယ့် ကိုကြီးကိုတော့..”

“မဟုတ်ဘူး..”

“မညာပါနဲ့မမရယ်..ကိုကြီးပြန်မယ်ဆိုတာသိလိုက်တော့ မမဘာဖြစ်သွားလဲ မမမျက်နှာကို မိမိယုံရိုက်ထားလိုက်မိရင် ပြလို့ရတယ်။”

လား။ ခုထိတောင် မျက်ရည်တွေပဲနေတုန်း..”

“ချစ်နေနဲ့..”

“မမရှက်နေပြီ..ညီအစ်မချင်းပဲဟာ မမအိမ်ထောင်ကျခဲ့တာလည်း မီးလေးရဲ့အမေကို ချစ်လို့ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲ့ဒီတုန်းတည်းက ခွန်းကငါ့အပေါ်မှာ လေးနက်မှုမရှိဘူး..အပျော်တဲ့တာဆိုပြီး ငိုလိုက်ရတာ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲချစ်ရယ်..ငါ့ဘဝက အချစ်တွေရင်ခိုနံသံတွေနဲ့ နီးစပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ဘဝ။ အဲ့ဒါတွေကို တွေးလည်းမတွေးဘူး..သိလည်းမသိချင်ဘူး..”

“မမဘဝမှာ ကိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာတော့ ဝန်ခံလိုက်ပါ..”

ဒေါင်းနီကျောခိုင်းလိုက်ရပြန်သည်။ သူမဝန်ခံမခံနိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် စကားပြောသော မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ချစ်အတင်းအကျပ်မေးနေမှာကို ကြောက်မိသည်။ ချစ်ကနောက်ထပ်မေးမလာတော့လည်း မွန်းကျပ်နေသည့် ရင်ထဲမှာသူ့ကိုပဲ မြင်ယောက်နေလျက်.. ၊

“ငါသူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်နေနေ သူ့ဘယ်တော့မှသိရမှာမဟုတ်ဘူး။ မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အခိုက်ခံတဲ့ယောက်ျားလို့ သူများတွေ လက်ညှိုးထိုးမှာ သူခံနိုင်ရင်လည်း ငါအဲ့ဒီလိုသူ့ကိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

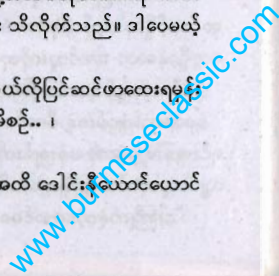
“သူ့လိုပဲငါလည်းသူ..”

စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောနေမိပြီးမှ ချစ်ရဲ့အသံမဟုတ်တာကို သတိထားမိသည်။ ဘယ်သူရောက်နေပြီကိုလည်း သိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ရှည်မကြည့်ရဲ.. ၊

ပြောချင်ရာပြောနေမိသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုပြင်ဆင်ဖာထားရမလဲ။ မိဘတ် ပူထူနေရင်း ဓားကိုဘေးဇာဆေးမိစဉ်.. ၊

“အား..”

ဓားသွားကိုပွတ်ဆွဲမသလိုဖြစ်သွားတဲ့အထိ ဒေါင်းနီယောင်ယောင်မှာပွားတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဓားထိသွားပြီ..”

ခွန်းရှေ့တိုးလာတော့ ခေါင်းနီနေရာမှ ခွာပိုပြင်သည်။ သို့သော် ကျော့နောက်မှာ သူကထိကပ်မတတ် ရပ်နေလိုက်ပြီး လူကိုကျော်ကာ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း.. ၊

“ခွန်း..”

ခေါင်းနီ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဖက်ခံထားရသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် အတင်းအကျပ်ရုန်းကာ.. ၊

“ဖယ်ပေးစမ်းပါ...ကျွန်မအဲ့ဒါမျိုးကို မကြိုက်တာသိလား..”

“ကိုယ့်ဘာလုပ်လို့လဲ...ပေး လက်..”

ရုန်းလိုက်သည့်လက်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး ခြေလှမ်းရွေ့၍ ဘေးမှာရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝါရွေ့သောမီးရှောင်အောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်ဝန်းတွေကို တစ်ယောက်စူးဒေးနေမိကြလျက်.. ၊

“မင်းကိုယ့်ကို ချစ်နေတုန်းပဲမို့လား..”

“မချစ်ဘူး..”

ခွန်းက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး မဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဓားထိသွားသည့်လက် ချောင်းလေးတွေကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ရင်း.. ၊

“အို...ခွန်း..”

သွေးကများသည်။ ခေါင်းနီအတင်းပြန်ရုန်းပေမယ့် ခွန်းကစုပ်ယူလိုက် ဘေဇင်မှာထွေးချလိုက်နှင့် သုံးလေးကြိမ်လုပ်ပစ်ပြီးမှ.. ၊

“သံဆိပ်တက်လိမ့်မယ်..”

ဓားထိသည့်လက်ကို မလွတ်တမ်းဆွဲထားကာ မီးဖိုဆောင်မှာပဲ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် နံရံကပ်အံ့တံခါးလေးထဲက ဆေးပစ္စည်းအတိုအထွာတွေရှိနေသော ကော်ဘူးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ၊

“အား...ရှင်အုံလောက်တောင် မိရလား..”

အရက်ပျံ့ပွမ်းစနဲ့ ဖိကပ်ပစ်လိုက်တော့ ခေါင်းနီခပ်ကြိတ်ကြိတ်အော်ရင်း ခွန်းရဲ့ပခုံးကို ပခုံးချင်းတိုက်ချပစ်လိုက်၏။ ခွန်းဘေးကိုယိုင်သွားလျက် နှုတ်ခမ်းတွေပြူးယောင်သမ်းသွားခဲ့ပြီ.. ၊

“ငါကြိုက်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ပြန်တူလာပြီ..”

ခေါင်းနီကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းမိသတိရလိုက်ကာ သူပလာစတာကပ်ပေးပြီးတာနှင့် လက်ကိုပြန်ဆွဲရုန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင်.. ၊

“ခေါင်း..”

သူခေါ်သံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲလှုပ်ခတ်သွားသည်။ သူနဲ့ညနေမှောင်ရီပျိုးဖျူ အထက်တန်းကျောင်းကြီးရှေ့က လမ်းမကြီးမှာ ပထမဆုံး ဖျိန်းတွေခွဲဖူးသည်။ ပြန်မယ်ပြောတိုင်း လက်ကိုဆွဲထားခဲ့ပြီး နမ်းမည့်ပြင်တိုင်း သူမခေါင်းခါခဲ့သည့် ညအမှောင်ဟာ ဒီညပြန်ဖြစ်နေသလား..

ဒါမှမဟုတ် အဲ့ဒီတုန်းက ဆံပင်လှိုင်းတွေနဲ့ရေးရေးနှင့် ဂျစ်ကန်ကန် ခပ်ချောချောကောင်လေးရဲ့ နမ်းခွင်မရမချင်းဂျီကျနေသည့် စကားသံတွေကို အခုပြန်ကြားနေရတာလား.. ၊

ဒါမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် အချစ်ဆုံးမို့ မမေ့ခဲ့နိုင်တာလား.. ၊

“ခေါင်း...ငါမင်းကိုကလက်တက်တက်တွေ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မှာပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ ပေါ့ပျက်ပျက်သဘောမထားခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးတွေနဲ့ မင်းကငါ့ရင်ဘက်ထဲမှာ အတည်တကျနေရာယူခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ..”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ရှင်ကိုပြောနေတာပဲ..ရှင်ဘာလို့ချင်နေတာလဲ မွန်းရယ်..”

ပြန်စလာတော့ ရင်ထဲမှာ အစကနေပြန်နံ့လာသည်။ သူနဲ့မျက်နှာမျှင်းဆိုင်ပြောင်းရပ်ရင်း မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်မိကာ.. ၊

“ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်အမေ...ဘာဆိုဘာမှလည်းမပြည့်စုံဘူး။ ရှင်အရည်အချင်းနဲ့..”

“ငါ မင်းကိုပဲချစ်တယ်..”

ခေါင်းနီ ငိုငိုသွားသည်။

“အရင်လိုချစ်နေတုန်းပဲ...ပိုပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးလာသလို ပိုပြီးမြတ်နိုးဖို့လဲလာတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဆီက ငါဘာမှမတောင်းဆိုပါဘူး...အို...ချစ်ဖို့လင်မယားနဲ့ နေပါ။ မနဲနေရာတစ်ယောက်အဖြစ် ကလေးနဲ့အုပ်တည်ပါ...မင်းငါ့ကိုရှောင်ကွင်းပြီး နောက်ထပ်လက်ထပ်ဖို့ တစ်ယောက်ထပ်တွေ့လာခဲ့ရင်တောင်..”

“တော်ပါတော့..”

ဒေါင်းနီမျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာကာ တစ်ဖက်လွှဲလိုက်ပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာပဲ မျက်ရည်စက်တို့က ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။

“ရှင်ကို အရမ်းမုန်းတယ်သိလား..ရှင်ကို ကျွန်မဘာမှမပေးနိုင်လို့ ကျွန်မနဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့..”

“မနေနိုင်ဘူး..”

ခွန်းကပြတ်သားစွာဆိုရင်း ဒေါင်းနီကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ပျော့နဲ့ သည်ဆံစလေးတွေထဲ မျက်နှာပွတ်တိုက်ရင်း မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိတ်စွာဖြင့်..

“မင်းသိလား..တစ်ယောက်ယောက်ကို အရမ်းချစ်မိသွားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်ဖို့ မေ့သွားတတ်ကြတယ်။ မင်းကိုငါအရမ်းချစ်တယ်ဒေါင်း..”

အခန်း(၃၁)

“ဟင်..မမတို့ဘာမှလည်း မသိမိရသေးဘူး၊ ဒီညနေရွှေ့ရမှာလေ..”

ဒေါင်းနီလဲ့နေရာက ကျိုးထလိုက်ရင်း မျက်နှာမဲ့သွားလျှင်..

“မမနေမကောင်းဘူးလား..ချစ်ကို ဘာမှလည်းမပြောဘူး..”

ကားသော့လေးအိတ်ထဲထည့်လိုက်ရင်း ချစ်ကကမန်းကတန်းဝင်လာသည်။ အိမ်သည် ကြမ်းတချို့ကကြနေလျက် တချို့ကပိုးထိုးတွေဖြစ်နေသောကြောင့် အမှတ်တမဲ့ပြေးလာတော့ ကျွဲခနဲကျတော့မလိုဖြစ်သွားသည်။

ချစ်အမလေးအော်မိကာ အလန့်တကြားငဲ့ကြည့်၏။

“ကံကောင်းလို့ အရှင်လတ်လတ်မြေမျိုတော့မလို့ ကြည့်ဦး..”

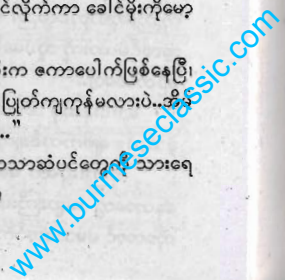
“အေး..နင်ကတန်းဝင်လာမယ်မထင်လို့ ပြောဖို့မေ့သွားတာ၊ အဲဒီမှာက အောက်တန်းလည်းကျိုးနေတယ်..”

ချစ်က ဒေါင်းနီရဲ့အိပ်ရာဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ခေါင်မိုးကိုမော့ကြည့်၍..

“အောက်တန်းကကျိုးနေတယ်..ခေါင်မိုးက ကောပေါက်ဖြစ်နေပြီ။ ဝတ်တွေက ခြေလှမ်းကြမ်းကြမ်းလျှောက်ရင် ပြုတ်ကျကုန်မလားပဲ..အိမ်ကြီးကကြီးပြီး ဒီလောက်မလုံမလဲကိုမမရယ်..”

ဒေါင်းနီက အိပ်ရာထဲကထကာ ပခုံးသာသာဆံပင်တွေကို သားရေဖျပ်ပေးလေးနဲ့ဖြစ်သလို စည်းထားလိုက်ပြီး..

“ဖယ်..အိပ်ရာသိမ်းချင်လို့..”

“မမထိုင်နေပါ...ချစ်သိမ်းပေးပါမယ်..”

ချစ်က လက်ကိုင်အိတ်လေးကို ဒီတိုင်းချထားလိုက်ပြီး အိပ်ရာသိမ်းရင်း သေချာလိပ်ပတ်နေလျက်.. ။

“ချစ်တို့လည်း ဆင်းရဲခဲ့ပါတယ်..ဒါပေမယ့် မိဘတွေလက်ထက်တည်းက ပျဉ်ထောင်အိမ်နဲ့တော့ နေနိုင်ပါတယ်မမရယ်၊ ဒီလောက်တော့စုတ်ပြတ်နေတဲ့အိမ်ကို..”

ဒေါင်းနီက မီးဖိုချောင်မှာ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ စုသိမ်းနေရင်း..

“နင့်ယောက်ျားမနင်ချတဲ့အချိန်မှာ ငါ့မှာစုဆောင်းထားတာလေးတွေလို့ ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာနေနိုင်တာ..”

ဖြစ်ရလေ ဆိုတာ အသံတိတ်ပြောမိပေမယ့် ‘ကျွတ်’ခနဲညည်းရင်ခေါင်းခါသည်။ မမကိုက ‘မာနကြီးလွန်းပါတယ်’လို့လည်း မပြောရတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် စုလိုနေနေတာကို သေချာမြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာဘာလဲလို့မှမကောင်းပေ.. ။

“မမရယ်...ထိုင်နေပါဆိုမှ ချစ်ပဲသိမ်းပေးပါမယ်၊ သိမ်းပြီးရင် ညအတွက် ချစ်မြင်းလှည်းတစ်ခါတည်း သွားပြောခဲ့မယ်..တောင်ပိုင်မှမနေတည်းက တစ်အိမ်လုံးကိုသန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းထားတာ..နောက်ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေရောက်လာရင်စောင့်ပို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ခေါ်ထားတယ်..”

“ဒါဆို ငါတို့ကဘာအတွက် ပြောင်းရတာလဲ..”

“မမတို့သားအမိကို မြို့ထဲပြောင်းနေစေချင်လို့ပါဆိုမှ..မမကလည်း ကိုကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ပြောပြပြီးပြီမိလား၊ မမတို့လုပ်ခြံရေးအတွက် အဲလင်မယားကို သူပဲခေါ်ထားတာ..ခေါင်းစဉ်တပ်တာကတော့ မမပါစဉ်တယ်ပေါ့..”

ဒေါင်းနီထဲမှ သိမ်းဆည်းလှုပ်ရှားနေသည့် အသံတွေ တိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ချစ်ကတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ.. ။

“ကိုကြီးဆိုတာ မမအလုပ်လုပ်ရင် အဆင်ပြေအောင်မောင့်တို့ပေးနေတာတွေ အများကြီးပဲ..ကိုတူးတို့လင်မယားလာစောင့်အိပ်မယ့်အခါကိုတောင် မမသဘောကျတဲ့အချိန် သတ်မှတ်ပါစေတဲ့၊ နောက်ပြီး မမ

ပယျာဝစ္စတွေပါ သူ့မိန်းမကိုခေါ်ခိုင်းလို့ရတယ်..”

“နေပါဦး...ငါ့ကိုအဲဒီလိုထားတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က..”

“ဘာမှကိုမဆိုင်ဘူး..ကိုကြီးကိုဘယ်သူမှ ကျော်တွေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မမရဲ့မာနတွေ တစ်ခန်းရပ်ပါတော့မမရယ်၊ အမေတို့မိသားစုကိုရော ကိုကြီးရဲ့စိတ်ကိုရော မမခုထိမယုံနိုင်ဘူးလားဟင်..”

ဒေါင်းနီကလှည့်ကြည့်ကာ.. ။

“ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

“မမနဲ့ကိုကြီးကို ချစ်အရမ်းသဘောတူတယ်..”

“နင်သဘောတူတိုင်းယူရအောင် နင်ကအမေလား..”

“ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် အသက်ပိုကြီးတိုင်း တော်သင့်မှန်ကန်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး..တချို့ဆို အသက်ကြီးမှပိုတောင်တယူသန်သေးတယ်၊ အဲဒါမျိုးကို ကြီးမိုက်’လို့ခေါ်တယ်..ခစ် ခစ်..”

“ကောင်မလေး...ငါ့ရေခွက်နဲ့ပိတ်ထုလိုက်ရင် သေတော့မယ်..”

“မှန်တာပြောတော့ မကြိုက်ဘူးတွေလား..”

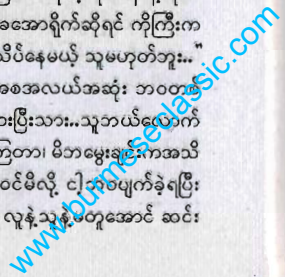
ရယ်နေရင်း ပြောချင်သည့်စကားရောက်ဖို့ မျက်နှာပိုးသက်ရကာ..

“ကိုကြီးလောက်ပြည့်စုံတာ မမနောက်ထပ်တွေ့မယ်ထင်လို့လား.. ကိုကြီးက..”

“တွေတွေမတွေ့တွေ ငါကပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျား လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး..ကိုယ့်မှာဝမ်းရိတ် ဝိလုပ်ရအောင် ငါကအရှုံးမှမဟုတ်တာ..”

“မမကမရှုံးပေမယ့် ကိုကြီးက ရှုံးခါနေအောင်ချစ်ရှာပါတယ်မမရယ် မဟုတ်ပြီး မောင့်လိုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးက ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ကိုယ်သူ့ဘဝသူ့ရပ်တည်နိုင်တဲ့သူ၊ မမကသာ အိုအေအောရိုက်ဆိုရင် ကိုကြီးက မမတို့သဘောတူတဲ့ မတူတဲ့ကြောက်ရွံ့မျိုးသိပ်နေမယ့် သူမဟုတ်ဘူး..”

“ငါကလည်း သူ့ဌေးဆိုတဲ့လူတွေကို အစအလယ်အဆုံး ဘဝတစ်ယောက်လုံး မှန်းနေပါရစေလို့ ဆုတောင်းထားပြီးသား..သူ့ဘယ်လောက်ကိုယ်ပိုင်ရပ်တည်နေနေ မိဘရဲ့လိုလှဖြစ်လာကြတာ၊ မိဘမွေးချင်းကအသိပျက်မပြုဘဲ မိသားစုတစ်ခုထဲကို ဇွတ်တိုးဝင်မိလို့ ငါ့ဘဝပျက်ခဲ့ရပြီး ငါ့ဘဝမီးလေးတောင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လူနဲ့သူနဲ့မတူအောင် ဆင်း

ရဲနေရတယ်..”

“မမကပြောလိုက်ရင်ဒါပဲ..နောက်ယောက်ျားယူလိုက်ရင်ပဲ ကလေးကို ဒီပထွေးမလွဲမသွေ ဇော်ကားမှာလိုလို..”

“မဇော်ကားဘူးရော ဘယ်သူပြောနိုင်လို့လဲ..ဒီမိန်းမချစ်စရာကောင်၊ နေတုန်းတော့ ချစ်နေမှာပေါ့။ အဲဒီကလေးမလေး လောက်လောက်လာလား၊ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားလေးလည်းဖြစ်လာရော ပတ်ဝန်းကျင်မြောက်ထိုးပတ်ကော်စကားတွေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အောင်မြင်မှုရက်ရှိနေတဲ့နဲ့..ဟွန်း အဲဒါလေးကို လိုက်ပွဲလေးလို သဘောထားလာရော..”

“မမရယ်..”

“ဘယ်လိုမအေမျိုးတွေက သမီးလေးတွေမွေးထားပြီး အားကိုးရှာချင်ကြသလဲ မသိဘူး..အားကိုးခံဖို့လာတဲ့ အဲဒီသတ္တဝါကို သွားဖြိုကြည့်ပါလား၊ အစွယ်တွေနဲ့မှန်း သိသွားလိမ့်မယ်..”

ချစ်ဘာမှကို မပြောချင်တော့တာပါ။ ဒီစကားတွေ ကိုကြီးကိုလည်း မမပြောပြီးပြီနေမှာပါ။ ဟိုခဏမှာ ဘယ်လောက်တောင်သည်းခံနေရရှာမလဲ၊ ဒါကြောင့် ချစ်အသည်းဖားလွန်းလို့..

“မမရယ် ချစ်တို့အဖေလည်း ယောက်ျားပါပဲ..အားလုံးဒီလိုချည်းပါလို့ သိမ်းကျုံးမပြောပါနဲ့..” လို့ ချစ်ပြောလိုက်တော့ မမတစ်ယောက် ခေါ်သေတွေထွက်ပြီး ပြုံးပြုံးပျာပျာနဲ့..

“နင်ပြန်တော့လေချစ်..ငါဘာသာဖြည်းဖြည်းပဲ သိမ်းမယ်..”

“အမလေး..ဘာမှလည်း သိမ်းစရာမရှိဘဲနဲ့၊ ညနေတစ်ခါတည်း ထွက်လာလို့ရအောင် ပစ္စည်းတချို့ ချစ်ကားထဲထည့်သွားမယ်..”

“မထည့်သွားနဲ့..ငါသိပ်နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့မပြောင်းဖြစ်ရင် ပါဟာမရှိ ဒီဟာမရှိဖြစ်လိမ့်မယ်..”

“ဘာရယ်..”

ချစ်က အားတက်သရော ထုပ်ပိုးသိမ်းပေးနေရင်း ဖျတ်ခနဲထိုင်မလိုက်ကာ..

“မမအကြောင်း ကိုကြီးလောက်သိတာ ရှိပါ့မလားတောင် မသိတော့ဘူး..”

ချစ်ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိတော့ ဒေါင်းနီကလှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်..မမပြောင်းပြီးမှ သူပြန်မယ်တဲ့၊ မဖြစ်မနေပြောင်းဖြစ်အောင် သူလုပ်မှာတဲ့..”

“ငါကများချင်သလိုကြီးဖြစ်နေလို့ လေးနေတာပါ..”

“သူကလည်း သူ့မျက်စိရှေ့မှာ မမတို့သားအမိ တင့်တောင်းတင့်တယ်ဖြစ်သွားတာ မမြင်ဘဲ သွားမှာမဟုတ်ဘူး..”

“စိတ်ညစ်တယ်..သူအဲလိုလုပ်မနေခဲ့ရင် ငါပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေလို့ရဦးမှာ..”

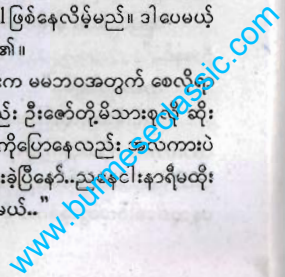
“မမဘာသာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှာကြံမွေးနေတာ..တကယ်ဆို အပန်းဖြေရက်ဆော့တတ်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်သလို အဲဒီလိုနေရာတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်သူဖြစ်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာရော လွယ်သလား..ချစ် ‘သင်းပဒသာ’မိသားစုထဲမှာ နှစ်တွေဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခခံခဲ့ရသလဲ..သူတို့က မိန့်ပဲဆက်ဆံနေတာမဟုတ်ပေမယ့် ပိုက်ဆံကိုင်မသုံးရ..လင်သားရဲ့ ချစ်ကြင်နာမှုကို မရနဲ့..”

“အဲဒါတွေကရော ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

“မမကျတော့ ကိုကြီးက ခဏအတွင်းမှာ မမအတွက်အဆင်ပြေအောင် အကုန်လုံးလုပ်ပေးနိုင်တယ်လေ..ပြောရရင် မောင်နဲ့ချစ်တို့ကို စီးပွားခွဲပေးပြီး လိုလားချစ်ခင်မှုတွေရလာတဲ့ ဒီအခြေအနေကရော မမနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာ..ချစ်အတွက် မမကရင်ဆိုင်ပေးတယ်၊ မမကိုနေရာပေးဖို့အတွက်နဲ့ ကိုကြီးက မောင်ကိုလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး လွှဲပေးလိုက်တယ်..”

ဟုတ်ပါသည်။ လူတွေအမြင်မှာရော ဖြစ်စဉ်အရပါ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အယူဝါဒတွေက supernatural ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ယုံကြည်ရာသည် အမှန်တရားပဲဖြစ်၏။

“မမသေချာတွေးကြည့်စမ်းပါ..ကိုကြီးက မမဘဝအတွက် စေလိုနေတဲ့ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တဲ့သူ၊ အမေတို့ကလည်း ဦးစော်တို့မိသားစုလို ဆိုးဝါးတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တာ..တော်ပါပြီ မမကိုပြောနေလည်း အလကားပဲ ဖြစ်တာသိပါတယ်၊ အခု ချစ်အကုန်သိမ်းပေးခဲ့ပြီနော်..ညနေငါးနာရီမထိုးမီ ခြုံထဲရောက်အောင်လာ၊ ချစ်မျှော်နေမယ်..”

ပြောပြီးချထားသည် ပိုက်ဆံအိတ်ဆီလှည့်လိုက်တော့ အိတ်ကမရှိ။
ဟိုဒီလှည့်ပတ်ကြည့်ကာမှ မီးအားမြင့်စက်လေးပေါ်မှာ တင်လျက်သား
တွေက အိတ်ဆီလျှောက်သွားရင်း...။

“မီးမီးရေ..တီချစ်ပြန်တော့မယ်..”

“ဟုတ်..တီတီချစ်..”

ကြမ်းကြားကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဂါဝန်ခပ်စုတ်စုတ်ဝတ်ထား
သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဥဒေါင်းကဆော့နေတာဖြစ်ကာ ချစ်ငုံ့
ကြည့်သလို သူမလေးကလည်း မော့ကြည့်နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲမီးမီး..တီချစ်ကိုတောင် လာမနှုတ်ဆက်ဘူး။
အဆော့မက်နေတာပဲဟုတ်လား..”

ဥဒေါင်းကရယ်နေပေမယ့် ချစ်ကိုပဲစူးစိုက်ကြည့်နေကာ လှေကား
ရင်းမှာ ချစ်မိနပ်စီးတော့ ဆက်ကစားနေ၏။

“မီးမီးဇယ်တောက်နေတာလား...ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ် ကိုယ့်
အိမ်အောက်မှာဆိုတော့၊ ဒါပေမယ့် ခုနကလို အိမ်ပေါ်ကိုမော့မော့မကြည့်
နဲ့နော်..မျက်လုံးထဲသဲတွေဝင်မယ်..”

“ဟုတ်..”

“မမကလည်း ဘယ်လိုအိမ်ကိုများ ငှားထားသလဲမသိပါဘူး..”

ပြောင်းရတော့မှာမို့ တော်သေးတာပေါ့လိုတော့ တွေးမိလိုက်ပေမယ့်
မပြောဖြစ်ခဲ့။ အိမ်ပြောင်းမှာတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှပြောမထားဘူး..ရန်ပျာ
သည်တဲ့..။ မမတစ်ယောက်ဟာ တယူသန်သည့်နေရာမှာ သတိရှိက်တာ
ထက် စွဲလေသည်။

“ဪ..မီးမီး မီးမီးမေမေသိပ်နေမကောင်းဘူးတဲ့၊ မေမေ့နားမှာမူ
ဦးနော်..”

“ဟုတ်..တီချစ်..”

ဒေါင်းနီအားလုံးကြားနေရသည်။ သမီးကိုအိမ်အောက်မှာ ဆော့ပိုက်
ထားတာက ကိုယ်ငုံ့ကြည့်ရင်လည်း မြင်ရအောင်ပါ။ သူမနေမကောင်းတဲ့
အထိ ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိ
နေသူမခေါင်းတွေအုံ့ခဲကာ စိတ်လည်းမကြည်။ ကိုယ်တွေလည်းလေးမ

၏။

ထိုစဉ် ကျီးကန်းတွေ တအာအာအော်သံတွေ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ
ပြီး..။

“မေမေ့..မေမေ့..”

“ဟင်..”

“ကျီးတွေပြိုကျတာတဲ့..အဲ့ဟာ..”

“ကျီးပြိုတာပဲသမီးရယ်..ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

ဥဒေါင်းက လက်တစ်ဖက်မှာ ဂါဝန်လေးစုသိမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလျက်
ကျီးတွေဆူနေတာကို မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ မော့ကြည့်နားစွဲရင်း..။

“စုစုကပြောတယ်..အဲ့ဟာ လူသေမှာမို့လို့ ကျီးပြိုကျတာတဲ့..”

“မဟုတ်တာသမီးရယ်..ကျီးတွေက မျိုးချစ်စိတ်ကြီးကြတယ်လေ၊
ပေမေပြောဖူးသားနဲ့..သူတို့အမျိုးတစ်ကောင်ကောင် ဒုက္ခများနေရင် ဝိုင်း
အာကြတာပဲ..”

“စုစုက သူ့အဘွားပြောတာတဲ့..သစ်ပင်ကနေ ဝုန်းဆိုထပျံကုန်တာ
တဲ့နားမှာ..”

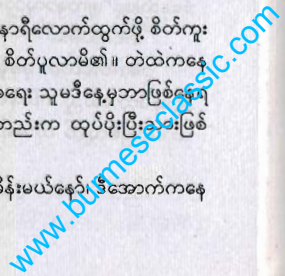
“တော်ပြီသမီး..အဲ့ဒါတွေက မင်္ဂလာမရှိတဲ့စကားတွေ၊ မေမေတို့က
အခုပိုကောင်းတာတွေ လုပ်တော့မှာဆိုတော့ မကောင်းတဲ့စကားတွေမ
ပြောရဘူး..ဟုတ်ပြီလား..”

“ဟုတ်..”

“စုစုကိုလည်း ပြောထားရဦးမယ်..အို မလိုပါဘူး၊ ဒီနေ့ပဲပြောင်း
တော့မှာပဲ..”

တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ညနေသုံးနာရီလောက်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူး
လိုက်သည်။ ခုကျမှ ဒီနေ့မပြောင်းဖြစ်မှာကို စိတ်ပူလာမိ၏။ တဲထဲကနေ
ကိုက်ကြီးထဲကို ရာထူးရာခဲနဲ့ပြောင်းရမည့်အရေး သူမဒီနေ့မှာဘာဖြစ်ရမှာ
တာလဲ..။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ပဲရွှေတော့ဆိုတည်းက ထုပ်ပိုးပြီးခင်းဖြစ်
ရရမယ့် ကိစ္စ..။

“သမီး..မေမေခေါင်းတွေအုံ့နေဖို့ ခက်ပိုန်းမယ်နော်၊ ဒီအောက်ကနေ
ကယ်မှမသွားနဲ့..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

“ဖျားနာနေမှာစိုးလို့ ရေမချိုးရဘူး... ဒီတိုင်းအဝတ်လဲပြီးသွားမှာ၊ အရမ်းညစ်ပတ်အောင်မဆော့နဲ့..”

“ဟုတ်..”

ကလေးကိုမှာပြီး ကိုယ်ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းထားသမျှတွေကို မျက်လုံးနဲ့ပြန်စစ်လိုက်သေးသည်။ ဘာမှမရှိပါဘူးဆိုပေမယ့် ပစ္စည်းတိုင်းက ကိုယ်လိုအပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲဖြစ်သည်။ အားလုံးမြင်းလှည်းပေါ်ကောက်တင်သွားရုံ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ သေချာမှ အိပ်ရာခင်းကိုဖို့မျှ မျက်နှာမော့လှန်ထားလိုက်သည်။

မွန်းတည့်နေပူပူမှာ ခဏတော့အောင်နေရဦးမည်။ နှစ်နာရီခွဲသုံးနာရီဆိုရင်တော့ သမီးလေးကို အကျီလဲပေးပြီး ထွက်ဖို့ပြင်မှ.. ။

တွေးမိတော့လည်း ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ပျော်သလိုလို ကြည့်နူးသလိုလို။ ထို့ပြင် သမီးလေးကို ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ စက်ဘီးနောက်မှာတင်ပြီး မြို့ထဲဟိုနားဒီနားလေးမှာရှိတဲ့ ကျောင်းကိုလိုက်ဖို့။ ပြီးတော့ ပြန်ကြို.. ။

ပိုက်ဆံမြန်မြန်ရအောင်စု၍ သမီးလေးရဲ့ တင်းပြည့်ဖွေးနုနေသည့် လက်ကောက်ဝတ်လေးမှာ လုံးချောလက်ကောက်လေးနှစ်ကွင်းဆင်ပေးမည်။ ပြီးရင် လက်စွပ် ပြီးရင်တော့ နားဆွဲလှလှလေးရယ် ဆွဲသီးနဲ့အကြီးလေးတစ်ကုံးရယ်.. ။

စိတ်ကူးထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေမိသလောက် ခေါင်းတွေက မထူချင်အောင် ခဲနေသဖြင့် မျက်နှာလှည့်ရင်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိလျှင်.. ။

“ဟင်..သမီး..”

ဥဒေါင်းငယ်က ခုနုရိုနေသည့်နေရာလေးမှာပဲ ရပ်နေဆဲရှိကာ သူ့ဆွဲဆုပ်ထားသည့် ဂါဝန်စလေးကိုလည်း ပို၍ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်လျက် ထိုအရာသည်.. ။

အခန်း(၃၂)

“ကြည့်စမ်း...ဒါ..”

ဒေါင်းနီမျက်လုံးထဲမှာ ရွှေရောင်သည် စိန်တွေ ပစ္စုပ္ပန်ရောင်တွေဖြစ်လျက် ပြီးပြတ်လက်ကုန်၏။ ချစ်ရဲ့အော်တိုမစ်တစ်ကလစ်။ ဒီကလစ်ကို ရွှေငါးကျပ်သားနဲ့ရှစ်ပဲတိတ်အကုန်ခံပြီး လမင်းလုပ်ပေးထားတာဖြစ်သည်။

“ရွှေတစ်ဆယ်သားလောက်ပေးလည်း ချစ်ကိုသူ့အိမ်က မီးဖိုချောင်ပေးမှာ ချောင်ထိုးခဲ့ချင်လို့ချောတာ ဘာဝမ်းသာစရာရှိလို့လဲ..” ဆိုပြီး ချစ်နဲ့ပြောသေးသည်။ ထို့ပြင် ကလစ်ကလေးလို့ဆိုပြီး ခေါင်းမှာညှပ်ထားရင်လည်း ခဏပဲဖြစ်၏။

“သမီး..ညည်းဒါ ဒါကိုချစ်အိတ်ထဲက နှိုက်ယူခဲ့တယ်၊ ညည်းနိုးထားလိုက်တယ်..”

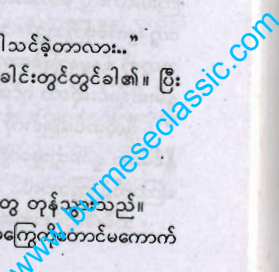
“မေမေ..”

“ညည်းကို အဲလိုတွေလုပ်တတ်အောင် ငါသင်ခဲ့တာလား..”
ဥဒေါင်းမျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၏။ ပြီးမှသာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာက.. ။

“မီးမီးကမေမေဖို့..”

“ဘာ..”

ဒေါင်းနီရဲ့ဘာသံမှာ ဥဒေါင်းပခုံးလေးတွေ တုန်သွားသည်။
“ညည်းကို သူများခြံဝင်းထဲကဆိုရင် ပန်းအကြွေကတောင်မကောက်

ရဘူးလို့ ငါမသင်ခဲ့ဘူးလား..”

“သင်ပါတယ်..မီးမီးက အဲဒီကလစ်လေး မေမေခေါင်းမှာဆိုရင်..”

“တိတ်စမ်း..ထပ်မပြောနဲ့၊ နင့်ကိုငါ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်..အဲဒါမျိုး

ကို လုံးဝရွှေ့မလွှတ်ဘူး..”

“မေမေ..”

“သူများပစ္စည်းကောက်ရရင်တောင် ပိုင်ရှင်ကိုပြန်ပေးရမယ်လို့ ငါ သင်ပေးခဲ့တာ..အဲဒါနားထောင်ဦး..”

“မေမေ..မေမေကြောက်ပါပြီ..”

“အဲဒါယူချင်ဦး..နောက်အဲလိုလုပ်ဦးမလား၊ လုပ်ဦးမလားဥဒေါင် ငယ်..”

“ကြောက်ပါပြီ..မီးမီးမယူတော့ပါဘူး..”

“ဖြန့်..ဖြန့်..”

“အား..ကြောက်ပါပြီမေမေ..”

လက်ဖောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲခါ၍ တင်ပါးလေးကို အားလွှဲရိုက်သည်။ လက်ဖျံတွေ ပန်းတွေစိတ်ရှိသလောက် ရိုက်ပစ်ရင် တီးခနဲငုံပစ်လိုက်မိ၏။

ဘာဖြစ်လို့သမီးလေး ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ..သမီးလေးက အလွန်လျှာ တဲ့ကလေးပါ။ ဘာကြောင့်လဲ..ဆင်းရဲလို့လား၊ ဆင်းရဲတဲ့အဖြစ်ကြောင့် သမီးလေးခိုးချင်လာတာလား..။

လိုချင်တာတွေကို တပ်မက်လွန်းတဲ့အခါ အိပ်မက်တွေက အကြီးပါလားလို့ စိတ်အားငယ်လာတဲ့အခါ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ပျက်စီးကြသည်။ သူမဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ပေ။ ဒါကြောင့် သမီးလေးအတွက် စံနမူနာဖြစ်အောင် သူမကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဘဝမှာဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းဆိုတာ ရင်ဆိုင်နေရခြင်းနိုင်သည့် အခက်အခဲတစ်ခုရယ်ပါ။

ဒီလိုဆင်းရဲခြင်းကို ဘာဖြစ်လို့ရင်ဆိုင်နိုင်ကြတာလဲ..။ မဖြေရှင်းနိုင်သော ရှုပ်ထွေးမှုတွေထဲက ဆင်းရဲတွင်းကို ခုန်ဆင်းဖို့ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရွံ့ကြတာလဲ..။

သမီးဒီတိုင်းသာဆက်သွားခဲ့ရင် ကိုယ်သည်လည်း ဒီတိုင်းဆင်း

သွားရဦးမည်ဆိုလျှင် အခုတော့ အမေ့ကိုလှစေချင်လို့ခိုးသည်။ နောက်လိုရင် ‘သမီးလှချင်တယ်မေမေ’လို့ပြောလာတော့မည်။

မဖြစ်ရဘူး..။

ဒေါင်းနီငိုနေရင်း လှည့်ကြည့်မိတော့ တစ်ရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသည့် သမီး

လေးက သူမဘေးမှာပဲ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လျက်..။

“မေမေ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် မအေ့ကိုချော့ဖို့ ဒူးလေးထောက်ပြီး ရှေ့ကိုးလာသည်။

“သွား..ညည်းငါ့ကိုဘာမှမပြောနဲ့၊ ဘာဖြင့်လို့ အလှအပကိုပဲ ဒီလောက်ခံစားနေတာလဲ..ခုမညည်းကလေးပဲရှိသေးတာ..”

“မီးမီးက မေမေဖို့ယူထား..”

“တော်စမ်း..ခု ပါးစပ်ပိတ်..”

“မီးမီးနောက်မယူတော့ပါဘူး..မေမေစိတ်ဆိုးအောင်လည်း မလုပ်တော့ပါဘူး၊ မီးမီးကိုရိုက်တော့နဲ့နော်..မေမေ မေမေ့ကိုမီးမီးချစ်တယ်..”

“မချစ်နဲ့..ငါကလည်း အဲလိုသမီးမျိုးကို မချစ်ဘူး..”

ဥဒေါင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းနေကာ မျက်ရည်တွေပြည့်ပြည့်လိပ်သိပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“သွား..ဝေးဝေးမှာသွားနေ၊ ငါကငါ့စကားနားမထောင်တဲ့ သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ပွေဖက်နေရမှာလဲ..သွား..”

“နားထောင်ပါ့မယ်မေမေ..မီးမီးကမေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

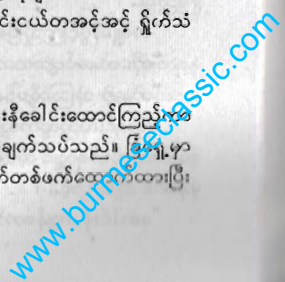
ဒေါင်းနီမျက်နှာလှုပ်ပစ်လိုက်လျှင် ဥဒေါင်းငယ်တအင့်အင့် ရှိုက်သံလေးတွေကပို၍ ကျယ်လာ၏။ ထိုစဉ်..။

“ကရင်..ကရင်..”

ခြံရှေ့က စက်ဘီးဘဲလ်သံကြောင့် ဒေါင်းနီခေါင်းထောင်ကြည့်ရာ မျက်နှာကို ပွတ်သပ်၍ ဆံပင်ကိုတစ်ချက်နှစ်ချက်သပ်သည်။ ခြံရှေ့မှာ စက်ဘီးနှင့်လူရွယ်တစ်ယောက်က မြေထောက်တစ်ဖက်ထောက်ထားပြီး

မူမောင်နေကာ..။

“ခွေမှာထားလို့ လာဖို့တာပါ..”

“ဘာရွေးလဲ...ကျွန်မမှာမထားပါဘူး၊ အိမ်မှာတီဗီတောင်မရှိတဲ့ဟာ...”
ရွေးကိုယူကြည့်လိုက်မိလျှင် ဒေါသကထောင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ စာနဲ့
ပုံက ဘာရွေးဆိုတာ သိသာနေသည်မို့...။

“ဒါရှင်သက်သက်ယုတ်မာတာလား...ဒီအိမ်မှာမိန်းမတွေပဲရှိတယ်ဆို
ပြီး...”

“ဗျာ...”

စက်ဘီးပေါ်ကလူ ပျာပျာသလဲခေါင်းခါ၍ ချက်ချင်းဆင်းလိုက်ကာ

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...ကျွန်တော်ကရွေးဆိုင်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။
ဆိုင်ရှင်က ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်က အိမ်လို့ပြောပြီး လူကြီးပါးလိုက်လို့
လာပေးပေးတာပါ...”

“မဟုတ်ဘူး...ဒါတမင်လုပ်တာ...”

ကုက္ကိုပင်ကြီးက ကြီးသည်။ ဘယ်ခြံထဲမှာမှ မဟုတ်ဘဲ လမ်းဘေး
မှာ ရှိနေတာဖြစ်ကာ အိမ်သုံးလုံးစာလောက်ကို အရိပ်မိုးပေးထားနိုင်၏။
ထိုစဉ် စက်ဘီးနဲ့စိုးရာကျော်ရောက်လာကာ အနားမှာခြေတစ်ဖက်ထောက်
ရပ်လိုက်ပြီး အက်ခတ်ကာ...။

“ခဏ ခဏလေး...ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အိမ်တွေနှစ်လုံးသုံးလုံးရှိတဲ့
ဟာ...မှားတာဖြစ်မှာပါ...”

“ဟုတ်တယ်...မှားတာ၊ မှားတာ...အဟဲ...”

ပြောနေတဲ့နား ငယ်နိုင်ထွက်လာပြီး ရွေးကိုစိုးရာကျော်မယုခင် ကမ်း
ကတန်းဆွဲယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ဒေါင်းနီကို လှည့်
ကြည့်၍...။

“တချို့ဆိုဖွင့်ကြည့်ပြီးမှသိတာ...မဒေါင်းနီကတော့ သိ...”

“ကိုငယ်...ခင်ဗျားကဘာလဲ...”

“ဟဲ...ဟဲ အံ့ဩလို့ပါ...”

ပြောရင်းလှည့်ထွက်သွားတာ အပြေးတိုင်း... ဒေါသဖြစ်နေတိုင်းသာ
ပေါက်လွှဲကွက်ရလျှင် အဲဒီစပဲဖြူဖြူမျက်နှာကို သူမပါးရိုက်လိုက်မိမှာ
မှန်ပင်။ ထို့ကြောင့်...။

“မဒေါင်းနီ...ကျွန်တော်ကပဲ...”

“ရပါတယ်...အရူးရင့်နေတဲ့ရွေးတွေက ဖျက်လုံးမမြင်တော့ဘူး၊ သူတို့
နဲ့လည်း ဘယ်သူကမှ ရန်ပြန်ဖြစ်နေမှာမဟုတ်ဘူး...”

ရှိုင်းသွားလည်းမတတ်နိုင်။ ပြောပြီး ချက်ချင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့မိ
သည်။ မအေမျက်နှာကို တမော့တမော့ငေးရင်း ဥဒေါင်းကတကောက်
ကောက် လိုက်ပါလျက်...။

“မေမေ့ကို မီးမီးချစ်တယ်...”

“.....”

“မေမေ့...”

“.....”

“မီးမီးက မေမေ့ကိုချစ်တယ်...”

ဒေါင်းနီလှည့်မကြည့်ဘဲ အိမ်ပေါ်တန်းတက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲ
မှာ တဒိန်းဒိန်းဆောင့်ကိုက်လာခြင်းက အိပ်ယာလိပ်ပေါ်မှာ တဝင်းဝင်း
ကလက်လက်တောက်ပနေသည့် ဆောက်မြတ်နှင့်ဆီပန်းပုံနှင့် ရွှေအော်
ယိုမစ်တစ်ကလစ်ကို မြင်လိုက်တော့ ပိုဆိုးသွားသည်။

“ကျွတ်...ကျွတ်...”

“မေမေ့...”

“ဘာလဲ...သွား ဝေးဝေးနေ...”

မအေမျက်နှာညှိသွားတိုင်း ပြေးလာတတ်သည့် သမီးရင်ဘက်လေး
ကို တွန်းထားလိုက်ပြီး မောင်းထုတ်မိ၏။ ပြီးတော့ နာရီကြည့်သည်။
ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုမှမနေသင့်တော့မှန်း သိလာလေ ခွန်းကိုကျေးဇူးတင်
မိလေ...။ ပြီးတော့ ချစ်နဲ့ဒေါင်းသင်းသင်းတို့မိသားစုတွေ...။

ဒီပစ္စည်းအတွက်ကိုတော့...။

သူမတွေ့နေတဲ့နား ချစ်ဆီကဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ရင်ထဲမှာဒိန်းကခနဲ
ထောင့်ခါသွားသည်။ ကိုယ်ကဝန်မခံရသေးခင် သမီးလေးကိုအထင်သေး
မမြင်သေး ပြောမှာတော့မခံနိုင်...။

‘ငါဒီညနေ လှလှလေးပြင်လာချင်လို့ တမင်ယူထားလိုက်တာ’လို့
ပြောရမလား...။ သူမဒီတိုင်းပဲပြောဖို့ဆုံးဖြတ်၍ ဖုန်းကိုငံလိုက်၏။ သို့
ဓာတ်...။

“မမ...ကလေးကိုမရိုက်နဲ့နော်..”

ဟင်.. ၊

ချစ်က ဒီစကားကိုအရင်ဆုံးပြောကာ.. ၊

“သူယူနေတာ ချစ်မြင်တယ်..ချစ်အရမ်းကိုသနားသွားတယ်သိလား၊ ကလေးက သူ့အမေကိုအရမ်းလှစေချင်တာလေ..ချစ်ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး၊ ချစ်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း အန်တီယူတို့ အဘွားတို့ဆီက အမေအတွက် ဆင်စွယ်ဆံထိုးလေးတွေ သနပ်ခါးဘူးတွေခိုးခဲ့ဖူးတာပဲ.. ကလေးက ရွှေဆိုပြီးယူခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ..”

ချစ်ကနားလည်ပေးတော့ ရင်ထဲမှာငြိမ်းချမ်းသွားသည်။ သူ့အကြောင်းတိုင်နေပြီထင်ကာ ဥဒေါင်းက မျက်လုံးလေးဝိုင်းနေအောင် လှမ်းကြည့်နေရှာသည်။ ဒေါင်းနီခပ်တည်တည်မျက်နှာလှုံ့၍ အိပ်ရာလိပ်နားမှာ ဖုန်းပြောရင်း ထိုင်လိုက်ကာ.. ၊

“အေး...ငါစောစောပဲလာခဲ့မယ်..”

“ချစ် မြင်းလည်းမငှားခဲ့ဘူး၊ မမကနေမကောင်းဘူးဆိုတော့ အိမ်က လိုက်ထရက်တံလေးပဲ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်..အလုပ်သမားပါထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ မမဘာမှသယ်ဖို့မလိုအောင်..”

“ချစ်ရယ်..ငါ့ပစ္စည်းလေးတွေက အိုးစုတ်ခွက်စုတ်လေးတွေကို၊ နေပါဦး အဲ့ဒါကရော ဘယ်သူစီစဉ်တာလဲ..”

“ကိုကြီးပဲ..”

ချစ်က ဒါပဲပြောပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲဖုန်းချသွားသည်။ ဒေါင်းနီထိုနေရာမှာပဲ မျက်နှာမော့လှန့်ရင်း မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာပြေလျှော့သွားချိန်ကို ဥဒေါင်းစောင့်ကြည့်နေမှန်းသိသည်။ ဒေါသလည်းပြေနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ဒီလိုမလုပ်ဝံ့အောင် ခဏတော့တင်းထားရမည်။ ဒေါင်းနီမျက်လုံးမှိတ်ထားပေမယ့် အိမ်အောက်က နေ စုစုတိုးတိုးလေးလာခေါ်နေတာကို ကြားနေရသည်။

သမီးလေးဆီကတော့ လှုပ်ရှားသံမကြားရပေ။ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ကာမှ ခေါင်းတွေပိုကိုက်လာခဲ့လျက်.. ၊

အခန်း(၃၃)

“ကျွတ်..အဲ့ဒါ တီဗီမှာကြည့်ရင် ရှယ်မြင်ရမှာ..”

“တော်ပါကွာ..မင်းနုယံ၊ မိုးချင်တာလည်းပျာလို...နေးလိုက်တာလည်း ချာလိုဆိုတာ မင်းပဲ..”

“ဦးလေးပဲ ပြရတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်မှာဆွယ်လိုက်ရတာ..”

ဖုန်းစခရင်သေးသေးလေးမှာ မြင်နေရတာက ငယ်နိုင်ကတော့ အဆင်ပြေပေမယ့် ဦးကျော်ကလူကြီးမို့ အဆင်မပြေ.. ၊

“ဒါ..ဘာတုန်း၊ မိန်းကလေးက ငယ်ငယ်လေးမို့လား..”

“ဟား ဟား...ဒါကျတော့ ငါ့ဦးလေးက မျက်စိကောင်းသွားပြီ..”

“ဟိတ်ကောင်..တိုးတိုး..”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး...စိုးရာလည်း သူ့အိတ်ယူပြီးမြောက်ပိုင်းထွက်သွားပြီ..”

စိုးရာကျော်က အိမ်ထဲဝင်လိုက်လာပြီး ဒီဗီဒီချုပ်ကိုပြန်ယူသွားသည်။ သူနဲ့ပါသွားသလား...။ ဝှက်ထားခဲ့သလားတော့မသိ။ ငယ်နိုင်နဲ့ဦးကျော်ကြည့်လိုမရတော့ဘဲ ဖုန်းထဲဝင်ပြီးတော့သာ.. ၊

“ဒီမှာပိုစုံတပေါ့ဦးလေးရာ...ဘယ်နိုင်ငံက အထာတွေကြည့်ချင်ချင်တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ရဲ့ပဲ..”

ဦးကျော်က နေ့လည်လည်းသောက်သည်။ ညနေ ည ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် သောက်သည်။ ပိုအဆင်ပြေနေတာက ငယ်နိုင်ရောက်လာကာမှ မျင်းရီပြီးငွေဖွယ်အချိန်တွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိသလိုဖြစ်ခဲ့ပြီ.. ၊

“ဟေ့ကောင်...မင်းဥစ္စာတော်တော်ဖြားယောင်းနေပြီကွ၊ ငါအသက်ကြီးမှ...ခွီးမှပဲ...”

ဖုန်းတစ်လုံးမှာ ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး သက်ပြင်းတွေချ ကျွတ်ခနဲဖြစ်လိုဖြစ်နင့်.. ၊

“ဟာ..ကြည့်စမ်း၊ မိန်းကလေးက...”

“သူတို့နိုင်ငံမှာ အဲဒီလိုပဲဦးလေးရ...ပိုက်ဆံရိုရင် ဘယ်အရွယ်ဖြစ်...ဖြစ်...”

“အေးကွာ..ဒါကြီးကတော့ မဖွယ်ရာပါဘူး...”

“အဲမာ..အဲမာ မဖွယ်ရာဘူးဆိုပြီး ဦးလေးရွေးတွေပြန်နေပြီ၊ ဟဲ့...ဟဲ့...”

“ဒါကတော့ကွာ...”

“ဒါကတော့ကွာမနေနဲ့...ကျွန်တော်ဆိုပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် မသိတာမရှိမိစားဖူးတာမရှိ၊ လုံးဝစုံတယ်နော်..ဦးလေးစုမြင်နေရတဲ့အရွယ်ငယ်တယ်ဆိုတာ သနားတယ်...”

“ဘာရယ်...”

“ဦးလေးရာ...ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို လွှမ်းမိုးဖို့များ ကျိုကျိတ်တက်ချမ်းသာနေဖို့ မလိုပါဘူး...”

“မင်း...”

ဦးကျော်က အံ့ဩတကြီးလည်းဖြစ်လျက် အထင်ကြီးတာလား...မယုံသေးတာလားမသိ။ မျက်လုံးကြီးကတော့ အဆမတန်ပြူးနေပြီဖြစ်ကာ တံတွေးမျိုးချတာ ပွဲခနဲ.. ၊

“ဟာ... ဟား ဟိ...ဟိ...”

ငယ်နိုင်ကရယ်နေကာ ခေါင်းရင်းထရုံပေါက်သေးသေးကိုဖြုတ်ချောင်းကြည့်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာကြီးဖြိုးလာကာ.. ၊

“ဒေါင်းနီရဲ့သမီးလေးကလှလိုက်တာ...တုတ်တုတ်တစ်တစ်လေး...”

“ဟိတ်ကောင်...”

“ဦးလေးအသာနေပါဗျာ...ဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမကရော ဘာဖို့လို့လဲ၊ အကြီးကြီးတွေစားပြီး ဆင်းရဲတဲ့ချောင်မှာကျတော့ မာနတွေကြီးပြနေတာ...”

မကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ်၊ ‘သင်းပဒေသာ’အိမ်ကကောင်တွေရဲ့ မသုံးတော်ခံ...”

“ဟာ...မင်းမဟုတ်တာတွေပြောတော့မယ်၊ ငါ့သားတောင်မှ...”

“ဖိုးရာလည်း ပစ်ကျနေတာပဲလေ...အဲလိုမိန်းမတွေကို ယောက်ျားတွေက ကျကြတာပဲ၊ ကျွတ်..ဦးလေးကိုရှင်းပြနေရတာနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တက်သွားတော့မယ်...”

“ဖိုးနိုင်..မင်းအဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်...”

“အဲဒီကောင်မလေး ဘာကြိုက်တတ်တယ်ကျွန်တော်သိပါတယ်...ဗျာကြည့်တာပေါ့...”

ငယ်နိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး နောက်ဖေးကျကျခြံတိုင်တွေနားကပ်သွားသည်။ နေ့လည်ခင်းနေရောင်ခြည်က ကြဲကြဲတောက်တောက်ပေမယ့် သစ်ပင်ကြီးတို့၏အရိပ်တွေကြောင့် ပူခြင်းအေးခြင်းက မျှတနေသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြလျက် ဥပေါင်းသည် မျက်ရည်ကြောင်းတို့ဖြင့်.. ၊

“ဟေ့အေး...မခေါ်ဘူး...”

“နင့်အမေကလည်း နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီးတော့ မခေါ်ဘဲနေရလား...”

“မေမေကချစ်လို့မခေါ်တာ...”

“မကြားဖူးပါဘူး...ငါ့အမေဆို အကြီးစန်းတို့အိမ်က ကြက်ဥတွေငါ့ကောက်လာရင် ငါ့ကိုမုန့်ဖိုးဆောင်ပေးတယ်...”

ဥဒေါင်းက နားထောင်နေလိုက် ခေါင်းခါလိုက်နင့်.. ၊

“မဟုတ်ဘူး...မေမေကချစ်လို့ရိုက်တာ...”

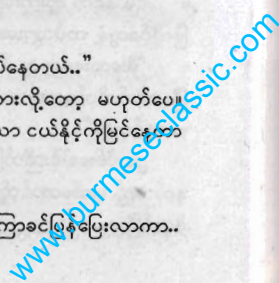
“ဟား ဟား ဟား...”

“မရယ်နဲ့ဟာ...မေမေနေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်...”

စုစုကအရယ်ရပ်သွားသည်။ ဥဒေါင်းတားလို့တော့ မဟုတ်ပေ။ နောက်ဖေးခြံထောင့်ကနေ လက်ယပ်ခေါ်နေသော ငယ်နိုင်ကိုမြင်နေတာဖြစ်လျက်.. ၊

“ဦးနိုင်ခေါ်နေတယ်...”

ဟုပြောပြီး ပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့ မကြာခင်ပြန်ပြေးလာကာ..

“အမေခေါ်လိုတဲ့...ငါပြန်ဦးမယ်..”

ဥဒေါင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သဖြင့် ငယ်နိုင်ကိုလှည့်ကြည့်လျှင် ငယ်နိုင်ကလက်ယပ်ခေါ်ကာ..

“မီးမီးလေးမေမေက ခုနကဖုန်းဆက်ပြောလို့..”

“မေမေက..”

“ဟုတ်တယ်...ခုန သူ့သမီးလေးကိုရိုက်ထားမိလို့ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကလေးကိုပြန်ချော့ဖို့ သူ့အရမ်းကြိုက်မယ့်ဘဲလေးနဲ့ကောင် ရွေးထားပေးပါတဲ့..”

ဥဒေါင်းမျက်နှာလေး ဝင်းထိန်သွားသည်။ ခုလိုတော့ မရိုက်ဘူးမယ့် မေမေကဆူပြီးလျှင် သူမကြိုက်တတ်တာတွေဝယ်ကျွေး ဝယ်ပေးပြီး ချော့တတ်တာကို သတိရသွားသည်။

ငယ်နိုင်က ကလေးမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်၍..

“ဦးကဘယ်လိုလုပ် ရွေးတတ်မလဲ...မီးမီးကြိုက်တာ မီးမီးဘာသာ ရွေးယူမလား၊ လာလေ...ဘဲမကြီးကအိပ်နေတယ်၊ တော်ကြာနိုးလာရုံနောက်ပေးက ကန်စွန်းအိုင်ထဲ ရေဆင်းကူးနေကြမှာ..ဘဲလေးတွေဝယ်ပေးတုန်း အသာလေးကောက်ထားလိုက်..”

ဥဒေါင်းပျော်သွားသည်။ ညနေကျရင် သူမတို့လည်း ပြောင်းတော့မှာမို့ ဘဲတွေကန်ထဲဆင်းကုန်ရင် ရတော့မှာမဟုတ်..

“ဦး...မေမေကတကယ် ဝယ်ပေးတာလားဟင်..”

“ဟို..”

ငယ်နိုင်က တိုးတိုးပြောဖို့ လက်ထောင်ပြကာ ဥဒေါင်းကိုယ်လေးကို ခြံတိုင်တွေနဲ့ ကပ်သွားအောင် အသာလေးဆွဲယူ၍..

“မီးလေးမေမေက မီးမီးမသိစေချင်ဘူး..ဒါကြောင့် ဦးကိုဖုန်းဆက်ပြီး တိတ်တိတ်လေးမှာထားတာပေါ့၊ ပြီးမှ သူ့ကမီးလေးဝမ်းသာအောင် ပေးချင်တာ..”

ဥဒေါင်းခေါင်းညိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်သည်။ ရှည်လျားကျောနက်သည့် မျက်တောင်တို့မှာ ခိုတွဲနေဆဲမျက်ရည်ဥတို့ကို လက်ခံလေ၊ ဖိပွတ်ပြီးမှ..

“မီးမီးတိတ်တိတ်လေး လိုက်ကြည့်ရမှာလား..”

“ဒါပေါ့..ဦးက မီးလေးကိုအရိုက်ခံရတာ ကြားတည်းကသနားနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် မီးလေးကိုလေးတစ်ကောင် ဦးကထပ်ပေးဦးမှာ..”

“ဒါဆို မီးမီးကသုံးကောင်တောင် ရမှာပေါ့..”

လက်ချောင်းလေးသုံးချောင်းထောင်ပြတော့ ထိုလက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ငယ်နိုင်ကနောက်ဆုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဥဒေါင်းကိုခြံထဲပါလာအောင် ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ဘေးဘီကိုလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

ဒေါသမာန်စွယ်ကျိုးလှလှ နေ့လည်ခင်းနေ့ဝင်းက ညနေချိန်ခါကူးမည့်အရေးမှာတောင် အားပြင်းနေဆဲရှိကာ ပဝံ့ဝန်းကျင်သည် ဆိုးရွားသည့် ကံကြမ္မာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းဖို့အတွက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် စိတ်ရှည်မှာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့၏။

“ဘဲလေးတွေက အိမ်ပေါ်မှာလား..”

“အိမ်အောက်မှာလေမီးမီးရဲ့..အိမ်ပေါ်ကတက်သွားမှ လူလိုရမှာပေါ့၊ မီးမီးမေမေရိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေရော ဦးကိုပြပါဦး..ကြားနေရတာ မနည်းဘူးရိုက်နေတာပဲ..”

“လက်မှာ..”

“ဟုတ်လား..တင်ပါးမှာရော..”

“မီးမီးဘောင်းဘီမချွတ်နဲ့..”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ဒီဘာက ဆေးဆရာရဲ့အဖေ ဆေးဆရာကြီးပါ၊ မီးမီးဒဏ်ရာကို ဆေးလိမ်းပေးနိုင်တယ်..”

“ဟင့်အင်...မီးမီးမလိမ်းဘူး၊ ဟင့်အင် မီးမီးဘောင်းဘီမချွတ်နဲ့..”

“အော်တယ်ဟ..ဟေ့ကောင်လုပ်ဦး..”

“မီးမီးကမလိမ္မာဘူးကွာ..ဒီမှာထိုင်ပါဆို မဟုတ်ရင်နာလိမ့်မယ်..”

“ဟင့်အင်...ဟင့်အင်..”

“ဟာကွာ..ဒီလောက်တောင်..”

“မေမေရေ..”

“ဒုန်း..”

တစ်ယောက်က ခြေထောက်ကနေဆွဲလှုပ်စိတ်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်

သျှင်မ

ပေါ်ခေါင်းနဲ့ပစ်ကျကာ ကလေးမူးစိုက်သွားစဉ် နောက်ထပ်မအော်အော် ပါးစပ်ကိုဖမ်းအုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း..ဂူး..”

မကောင်းတာတစ်ခုခုဆိုတာ သိလိုက်ပြီး ဥဒေါင်းအတင်းအကန့်ရုံ တော့သည်။ သို့သော်.. ၊

“ကဲ..ဒီလောက်ဆိုးတာ နင့်ကံကြမ္မာပဲ၊ ဦးလေး ဂရုမစိုက်နဲ့..”
ထား..”

“မရဘူးကွ..”

“ဒုတ်..”

“ခွပ်..ဒေါက်..”

အခန်း(၃၄)

“မေမေရေ..”

ဟင်.. ၊

နားထဲမှာ သမီးလေးအသံ စူးစူးဝါးဝါးကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါင်းနီ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ခေါင်းတွေခဲ မျက်လုံးတွေစပ်နေကာ.. ၊

“သမီး..သမီးရေ ဒေါင်းငယ်..”

ခပ်တိုးတိုးခေါ်ရင်း ကျယ်ကျယ်ခေါ်မိကာ ခပ်လှုပ်လှုပ်ထူမနေရ သည့်ခေါင်းက ဆတ်ခနဲထောင်ပြီးသား ဖြစ်၏။

သမီး.. ၊

ဒေါင်းငယ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ.. ၊

“သမီး..ဒေါင်းငယ်လေး..”

ငုတ်တုတ်မှီနေရာကနေ ကျုံးရုန်းထလိုက်မိကာ အိမ်အောက်ကိုအ ရင်ကြည့်မိသည်။ အောက်မှာဘယ်သူမှမရှိ။

မဟုတ်ဘူး..ခေါ်ကြား အော်မကြားလောက်တဲ့အထိ ဘယ်တော့မှ သွားမဆော့တတ်တာ သူမသိသည်။

“ဖြန့်..ဖြန့်..”

သူမအိမ်အောက်ပြေးဆင်းခဲ့စဉ် ဥမ္မာကျော်တို့ နောက်ဖျော့ခြမ်းအစီ က သိမ့်သိမ့်ခါသွားလျက် အသံတွေပါထွက်လာသဖြင့် မြေစုရပ်ကြည့် နေမိ၏။ ပြီးတော့ မငြိမ်မသက်လှုပ်ခါနေလျှင် ချက်ချင်းမျက်နှာလှုံလိုက် မိသည်။ ငယ်နိုင်ဆိုတဲ့သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ကားတွေ မှားကြည့်နေတာ သ

တိရိစ္ဆာန် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကျောခိုင်းခဲ့မိ၏။

“သမီးရေ..သမီးဥဒေါင်း..”

မြေရှေ့ထွက်ပြီး ခေါ်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာခဲ့၏။ သမီးလေး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ.. ၊

သူမစကားပြန်မပြောဘဲ တစ်ခါမှမနေခဲ့ဘူးပေ။ ခုတစ်ခါသမီးလေး ဘယ်လောက်တောင် ခံစားသွားရပြီး ဘယ်ချောင်မှာသွားကပ်ငိုနေပြီလဲ..

ဟိုကြည့်ဒီဘက်နေ ခေါင်းနီဖြေးဖြေးလွှားလွှားတွေဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ပြေးပြီး အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်မိ၏။ အိမ်မှာမီးဖိုချောင်နဲ့ အိပ်ခန်းကိုပဲ အခန်းလုပ်ထားတာမို့ ဘာမှလည်းရှာစရာမရှိ.. ၊

“ဥဒေါင်း..သမီးလေးရေ မေမေစိတ်မဆိုးတော့ဘူး။ သမီးထွက်လာ ခဲ့..ထွက်ခဲ့ပါသမီးရယ်..”

ခေါ်နေရင် အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးသား အထုပ်တွေအိတ်တွေကို ဟိုဘက်ရွှေ့ဒီဘက်ရွှေ့ တအားဆွဲလွှဲနေမိကာ မသိရင် အထုပ်အောက်ပိ နေနိုင်သည့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရှာနေတဲ့အတိုင်း.. ၊

“သမီးလေးရေ..”

ခေါင်းနီငိုသံတွေပါလာကာ ဖုန်းမြည်နေတာကိုလည်း မကိုင်ဖြစ်။ မစ်ကော့လ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာ ခေါင်းနီလမ်းကြို လမ်းကြားတွေမှာ ပြေးနေတုန်း.. ၊

“အစ်မရေ..ကျွန်မသမီးလေးများ အဲ့ဘက်လာတာတွေမိသေးလား ဟင်..”

“မတွေ့မိပါဘူး..ညည်းသမီးလေးက ငါတို့ဘက်ကို တစ်ခါမှမလာ ဘူးပါဘူး..”

စုစု.. ၊ စုစုနဲ့ဆော့နေတာပါ။ ပြေးကြည့်လိုက်တိုင်း စုစုကလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူးပဲဖြစ်နေကာ.. ၊

“အဘွားအိမ်သွားမယ်ဆိုပြီး သူ့အစ်မနဲ့ပါသွားတာ..ပြန်တော့လာ ခါနီးပါပြီ..”

“ဖုန်းမရှိဘူးလားအစ်မ..သမီးလေးများပါသွားလားလို့၊ ကျွန်မသမီး လေးကို ကျွန်မရိုက်ထားမိလို့ သူ့စိတ်ကောက်နေမှာ..”

“ပါမသွားလောက်ဘူး..သွားကြတာ နီးနီးလေးမဟုတ်ဘူးရယ်၊ ဟို မှာဖုန်းလည်းမရှိတော့..”

“မဟုတ်ဘူး..သူတို့နှစ်ယောက်ဆော့နေတာ၊ သမီးဘယ်မှာလဲစုစု သိတယ်..ဘယ်မှာသွားတာလဲ၊ ကျွန်မလိုက်သွားမယ်..”

ခေါင်းနီခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာနေကာ စက်ဘီးပြန်ယူဖို့ တောင် သတိမရဘဲ ဒီတိုင်းပြေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။

“နေဦးလေ..လိုက်ဖို့မယ့်သူရှိမှ နင်သွားလို့ရမှာကို..”

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ..စုစုတို့ပြန်လာပြီ..”

ခေါင်းနီ ချာခနဲလှည့်ကြည့်ကာ စုစုရောက်လာတာကိုမစောင့်ဘဲ တ အားပြေးသွားခဲ့လျက်.. ၊

“စုစု..စုစုသမီးသူငယ်ချင်းရော၊ ဥဒေါင်းငယ်လေးလေ..”

“သမီးမသိဘူး..”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ..နင်သိတယ်၊ နင်နဲ့ဆော့နေတာ..နင်ငါ့အိမ်ထဲ ထိလာပြီ..”

“ဟဲ့..ဟဲ့ ခေါင်းနီ..နေပါဦး၊ ဘယ်နှယ်ကလေးကို မာန်မိအော်ငေါက် နေတာလဲ..”

ခေါင်းနီက အနားရောက်လာပြီး ဆွဲသည့်လူတွေကို ဖယ်ချပုတ် ထုတ်ပစ်ကာ.. ၊

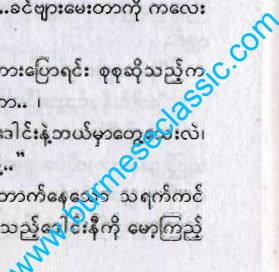
“သူနေ့လည်က ကျွန်မအိမ်အောက်မှာ လာဆော့နေတာ..ဥဒေါင်းနဲ့ သူ့အတူရှိတယ်၊ ပြောစမ်းပါ..ငါ့သမီးဘယ်ရောက်သွားတာလဲ..”

“ကလေးကြောက်အောင်မအော်နဲ့လေ..ခင်ဗျားမေးတာကို ကလေး က ဘယ်ဖြေတော့မလဲ..”

လူငယ်တစ်ယောက်က မျှတသည့်စကားပြောရင်း စုစုဆိုသည့်က လေးရှေ့မှာ ခါးညွှတ်ပြီးမျက်နှာကိုကြည့်ကာ.. ၊

“မိစု..ညည်းအဘွားတို့ဆီမသွားခင် ဥဒေါင်းနဲ့ဘယ်မှာတွေ့မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ဦး..အခုဥဒေါင်းပျောက်နေလို့..”

စုစုက အနီရောင်ဆိုးဆေးတို့နှင့် ရဲတောက်နေသော သရက်ကင် မျောင်းကို အပြားလိုက်စုပ်စားနေရင်း ငိုနေသည့်ခေါင်းနီကို မော့ကြည့်

နေ၏။ ပြီးတော့ အိမ်ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ..။

“အဲ့အောက်မှာပဲသူကျန်ခဲ့တာ..သမီးကပြန်လာတာ..”

“ကျန်ခဲ့တော့ သူဘာလုပ်နေသလဲ..”

ကောင်လေးကပဲမေးနေသဖြင့် ဒေါင်းနီအသက်ရှုတွေ ပြင်းရင်း နား
စွဲနေမိသည်။

“သူငိုနေတယ်..မေမေကငါ့ကိုမခေါ်ဘူးလို့ ပြောပြီးတော့..”

ဒေါင်းနီမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ လူငယ်က
ဒေါင်းနီကိုကြည့်နေသည့် စုစုမျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာနဲ့တည့်အောင်
ဆွဲယူလိုက်ပြီး..။

“ပြီးတော့ ညည်းတန်းပြန်လာခဲ့တာလား...သူဘာလုပ်နေခဲ့တာလဲ၊
မှန်မှန်ဖြေနိုင်ရင် ညကျအိမ်မှာသရဲကားဖွင့်ပေးမယ်..လာကြည့်..”

စုစုက မျက်လုံးတွေလှုပ်ရှားနေကာ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားလျက်..။

“သူနဲ့ဦးနိုင်နဲ့ ကျန်ခဲ့တာ..”

ဟင်..။

ဒေါင်းနီ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားသည်။ လူငယ်ကလည်း အိမ်ကို
လှမ်းကြည့်ကာ..။

“ဦးနိုင်ဆိုတော့ ဒေါင်းရင်းကဦးငယ်နိုင်လား..သူက ဥဒေါင်းတို့အိမ်
ထဲ ဝင်လာတာလား..”

“ဟင်အင်..။ခြံတိုင်တွေကြားထဲက ခေါ်တာ..”

ဒေါင်းနီချာခနဲ လှည့်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့မအိမ်ပေါ်ကဆင်းလာစဉ်
ကြားရသည့်အသံတွေက ဘာတွေလဲ..။ ဒီထဲမှာ သမီးလေးရှိနေတာဆို
လျှင်..။

“ဒုန်း...ဝုန်း ဝုန်း..”

“ဒေါင်းနီဝင်သွားပြီး ခြံတိုင်တွေဆွဲဖျက်နေပြီ..”

ကိုယ့်အိမ်အောက်ကနေ ပြေးကြည့်လိုက်လျှင် ပုံစံတကျကာထား
သည့် သန်းသားတိုင်တွေမှာ လူတစ်ကိုယ်စာတိုင်တွေနှုတ်ထားသည့်နေ
ရာကို တွေ့သည်နှင့်..။

“လူယုတ်မာတွေ..”

လက်မှန်းဘာမှန်းလည်း ဂရုမစိုက်မိတော့ဘဲ ခြံတိုင်တွေကိုဆောင်
ကန်လိုက် ဆွဲဖြဲလိုက် ဆွဲနဲ့ပြီးပြန်ကန်လိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
မှန်းဒိုင်းကြဲသွား၏။

“သမီးလေး..သမီးရေ..”

ဒေါင်းနီနောက်မေးအိပ်ဆောင်တံလေးထဲ ပြေးဝင်သွားလျှင် ဦးကျော်
က စိတ်ပုတီးကိုင်လျက်..။

“ဆူဆူညည်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာတုန်း မဒေါင်းနီ..”

ဒေါင်းနီအဆင့်ပေါ်မတက်ဘဲ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးတွေကြည့်၏။
မှတီးကိုင်ထားသည့် ဦးကျော်ရဲ့လက်တွေတုန်နေကာ ထိုင်နေသည့်နောက်
မှာ တုံးလုံးလဲနေသည့် အရက်ပုလင်းနှင့်..။

ဟင်..။

မျက်လုံးသည် ထိုးသိပ်ပုံထားသည့် အဝတ်ပုံတစ်ခုရဲ့ဘေးမှာ
ရောက်သွားလျှင် ဥဒေါင်းငယ်ရဲ့ဘောင်ဘီအပြာလေးကို မြင်လိုက်ရ
တာ..။

“နင်..နင်တို့ ငါ့သမီးကို..”

ဒေါင်းထံမှာမိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လူကရှေ့ကိုငိုက်ကျသွားသဖြင့်
လက်နဲ့ထောက်ထားလိုက်တော့ သူမလက်ဖဝါးအောက်မှာသွေးစက်တွေ..

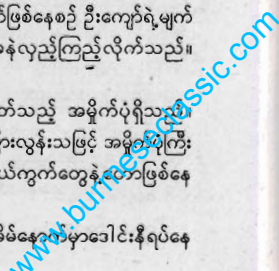
ဒေါင်းနီကိုယ့်လက်ကိုကြည့်၍ ကမ္ဘာမြေကြီးသိမ့်သိမ်ခါနေသလို
သူ့မကိုယ်တိုင်လဲကျတော့မတတ် မထိန်းနိုင်ဘဲဖြစ်လာ၏။

မဟုတ်ဘူး..ငါ့အိပ်မက်မကနေတာ..။

ဒေါင်းနီခေါင်းခါလိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ဖြစ်နေစဉ် ဦးကျော်ရဲ့မျက်
လုံးတွေ နောက်ကိုရောက်သွားသဖြင့် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ငယ်နိုင်..။

ဒီအိမ်ရဲ့နောက်မှာ ဝက်တွေနွားတွေသတ်သည့် အမှိုက်ပုံရှိသည့်
ရိုးအရင်းတွေ ဘဲမွှေးကြက်မွှေးတွေစုပုံများပြားလွန်းသဖြင့် အမှိုက်ပုံကြီး
က တောင်ပိုကြီးလိုဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ လယ်ကွက်တွေနဲ့တော့ဖြစ်နေ
တာ သစ်ပင်ခြံပုံစုစုတွေရယ်..။

ထိုဘက်ကနေ ငယ်နိုင်ပြန်လာသည်။ အိမ်နောက်မှာဒေါင်းနီရပ်နေ

တာ မြင်လိုက်သဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။ သို့သော်.. ၊

“ငါ့သမီး..”

ဒေါင်းနီအဖူးလိုအော်ရင်း ထမီမ၍ပြေးလာသည်။ ငယ်နိုင်ဟန် ဆောင်ပြီးနှင့် စကားပြောဖို့ကြိုဆိုသော်လည်း ဒေါင်းနီသူ့ကိုကျော်၍ နောက်ကိုပြေးသွားသဖြင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှာလည်း လူတွေရှုတ်ရှုတ်သံသံဝင်လာနေကြတာ မြင်ရကာ ဦးကျော်က သူ့ကိုစာခြောက်သလို လုပ်ပြနေ၏။

သို့သော် အားလုံးကလှမ်းမြင်နေတာမို့ သူ့ရှောင်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့.. ၊

အခန်း(၃၅)

ဟင်.. ၊

အမှိုက်ပုံခြေရင်းမှာ စောင်ကျားကြီးနဲ့ဖြစ်သလို လိပ်ပတ်ထားသော အထုပ်သည် ကမန်းကတန်းဖုံးကွယ်ခိုရပ်ရသော အမှိုက်တို့အောက်မှာ ဖိုတိုင်း.. ၊

ဒေါင်းနီကမန်းကတန်း ဆွဲထုတ်၍ စောင်ထုပ်ကိုဖြည့်လိုက်လျှင်..

“အမလေး..”

လူသည် ဒိုင်ခနဲဖင်ထိုင်ကျသွားကာ ရုတ်တရက်မျက်လုံးအကြောင့် သားနှင့် အသိစိတ်မဲ့သွားခဲ့၏။

သမီးလေး.. ၊

ဥဒေါင်းငယ်သည် ပါးစပ်ထဲမှာ အဝတ်စတွေပိတ်ဆိုထားလျက် တန်းလန်းနှင့် မျက်နှာမှာပေါက်ပြည့်မည်းဒဏ်ရာတို့နှင့် သွေးတို့စိမ့်ထွက်နေဆဲ။ ဂါဝန်ကိုကက်ကြေးနဲ့ထိုးခဲ့ထားခြင်းဖြစ်ကာ ရင်ဘက်နဲ့ပိုက်တွေမှာ ကက်ကြေးဦးထိုးမိထားသည့် ဒဏ်ရာတွေက နက်ရှိုင်းစွာရှိနေ၏။

ပြီးတော့ ဘောင်းဘီမရှိသည့်ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သွေးတို့ရွှံ့နှံနေကာ ပိုက်နဲ့ဆီးခုံမှာ လက်သီးဆုပ်လောက်အမည်းကွက်ကြီးတွေပေါက်ပယ်အိုးဖင်နဲ့ ကပ်ထားသည့်အတိုင်း.. ၊

သွေးတွေဒဏ်ရာတွေပေါ်မှာ တစ်နေရာချင်းစီကြည့်မှန်ခဲ့သော ဒေါင်းနီရဲ့မျက်လုံးတွေက တချပ်ချပ်ရွေ့လျားနေသော နှုတ်စက္ကန့်တံကဲ့သို့.. ၊

ရွှေလျားနေပေမယ့် ခံစားချက်မဲ့နေသည်။ ဥဒေါင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အဖြေလွှာတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ပြီး သူမကတော့ စိတ်မပါလက်မပါ စာစစ်နေရ သည့် ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာသည့် လေပြင်းတစ်ရှိုက်က အမှိုက်ပုံကို ဆွဲမွှေသွား၏။ မိုမောက်နေသောအမှိုက်ပုံပေါ်က အမှိုက်စတွေ ကြက် မွေး ဘဲမွေးတွေက တဖျောဖျောပြန်ကျကာ ဥဒေါင်းကိုယ်ပေါ်ဖြန့်ခင်း သွား၏။

ဒေါင်းနီတုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲ မျက်ရည်စက်တွေက ကျောက်စက် ရေလို တတောက်တောက်ကျလာသည်။

“မေမေ့..မေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

သူမပေးကြည့်နေသော ဥဒေါင်းရဲ့မျက်နှာပေါ်က ကြက်မွှေးတစ်စ သည် လေအသုတ်မှာ သူမရဲ့ပါးပြင်ဆီလွင့်ခနဲ ပြေးကပ်၏။

“မီးမီးက မေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

“မေမေလည်းချစ်တယ်..”

ဒေါင်းနီနှုတ်ခမ်းထွ လှုပ်ခတ်လာရင်း ရေရှုတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ပါးပြင်ကနေ တလှုပ်လှုပ်လျှောကျလာသည့် ကြက်မွှေးလေးကို လက်တစ် ဖက်နဲ့အသာလေး ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“မီးမီးက မေမေ့ဖို့..”

“ကြောက်ပါပြီမေမေ့..မီးမီးနောက်မယူတော့ပါဘူး။ မီးမီးကမေမေ့ ခေါင်းမှာ အဲဒီကလစ်လေးထိုးထားတာ ကြည့်ချင်လို့ပါ..”

ဥဒေါင်းလေး မအေးမျက်နှာကို တမော့မော့ကြည့်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ က စက်ဘီးသမားဆီ မအေးဆင်းသွားတော့လည်း လိုက်လာသည်။ အိမ် ပေါ်ပြန်တက်တော့လည်း မော့ငေးနေရင်း တကောက်ကောက်လိုက်ပြော သည်။

“မီးမီးက မေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

မအေးကိုချော့နေကျ စကားလေးတွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေရင်း ။ လှတ်တိုက်အောင် လိုက်သည်။ ဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမ တစ်ချက်မှပြန်နဲ့ပုံ ကြည့်.. ။

“သွား...ငါနဲ့ဝေးဝေးနေ..”

“မေမေ့..”

“သွားဆို..သွား..”

မျက်ရည်တွေ တာတမံကျိုးသလို ကျလာခဲ့လျက် ဒေါင်းနီနှုတ်ခမ်း တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူမရဲ့အမြင်အာရုံတွေ ဝေါင်းလာတဲ့ အထိ သမီးလေးငိုသံတွေကို ကြားနေရသည်။ ဘာမှမမြင်ရတော့အောင် မျက်ရည်တွေ ပိတ်သိပ်မှုန့်ဝါးနေတာတောင် သမီးလေးရဲ့မော့ငေးနေတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မြင်နေရသည်။

သူမဒီနေ့မှ ဘာကြောင့်ခေါင်းမထွန်ခဲ့တာလဲ..။ သမီးလေးရဲ့အမြင် ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပုံကြီးချဲ့ခဲ့တာလဲ..။ သမီးလေးက ငါ့ကိုသိပ် လှစေချင်တာ။ မအေးအတွက်ချည်းပဲ သူမရွတ်တိုက်လှုပ်ခဲ့မိသောအပြစ် တိုင်းဟာ ဒီအမေအတွက်ချည်းပဲလေ.. ။

ဘာကြောင့်လဲဒေါင်းနီ..။ ကလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ..။ သူတို့ ဆီ ကလေးရောက်သွားအောင် နှင်လှုပ်ခဲ့တာ..အဲ့ဒါနင့်ကြောင့်.. ။

“မေမေ့ကို မီးမီးကချစ်တယ်..”

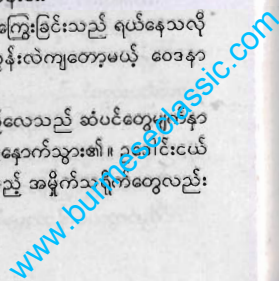
“မေမေကလည်းချစ်တယ်.. သမီးလေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ယုံချင်စရာမရှိဘူးနော်..”

ဒေါင်းနီစကားတွေပြောရင်း မဲ့သည်။ ပြီးတော့ မဲ့မဲ့ကြီးနှင့်ခေါင်း ခါ၏။

“ဒီအမေကမကောင်းတဲ့ အမေ..ကိုယ့်ကလေးကို မုဒိန်းသမားတွေဆီ တွန်းပို့လိုက်တဲ့အမေ၊ အဲ့ဒီဒေါင်းနီဆိုတဲ့ မိန်းမ..”

ယူကိုးမခြင်းကြောင့် ခပ်ရောက်သည့်ငိုကြွေးခြင်းသည် ရယ်နေသလို ဖြစ်လိုက် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နှင့် ဗုန်းဗုန်းလဲကျတော့မယ့် ဝေဒနာ သည်လိုဖြစ်သွားခဲ့လိုက်.. ။

ထိုစဉ် ဟူးဟူးရားရားတိုးနေလာသည့်လေသည် ဆံပင်တွေမျက်နှာ ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ရိုက်ပုတ်သွားတဲ့အထိ မွှေနှောင်သွား၏။ ဥဒေါင်းငယ် ရဲ့အလောင်းပေါ်မှာ စောစောကပြီကျနေသည့် အမှိုက်သရိုက်တွေလည်း တဖျောဖျောလွင့်ပါသွားပြန်ကာ.. ။

“ဟုတ်တယ်...အဲလိုဖြစ်သွားတာ ငါ့ကြောင့်၊ အဲဒါမေမေကြောင့် သမီး၊ မေပေပဲရှင်းပေးနိုင်မှာ...လာသမီးလေး လာ၊ မေမေတို့သွားရအောင်”

ဒေါင်းနီဖုတ်ဖက်ခါပြီး ပြန်ထိုင်သည်။ သမီးကိုယ်ကိုစောင်နဲ့ပြန် ပတ်၍ ပွေ့ချီကာ မခိုင်တခိုင်ထရပ်သည်အထိ သူမသည်အိပ်မက်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသလို တုံ့ဏီတာဝေ... ၊

သို့သော် သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်လျက်သားပါလာသည့် ဓား မတစ်ချောင်းက သူမတာလုပ်တော့မည်ကို မသိစိတ်ကနေ ခိုင်းစေမောင်း နှင်နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့ ဓားမတိုသည် ကလေးအလောင်းကိုမြှုပ်ဖို့ယူလာပြီး အခြေအနေမပေးသောကြောင့် ကလေးနဲ့အတူ ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်ဂုက်ထားခဲ့သော ငယ်နိုင်၏ဓားဖြစ်လေသည်။

တစ်တောင်နီးပါးရှိသော ကော့ပြောင်နေသည့် ဓားကိုညာဘက် လက်ကကိုင်ထားကာ ညာဘက်ပခုံးပေါ်မှာပဲ ကလေးအလောင်းကိုထမ်း ထားပြီး ဒေါင်းနီမြဲနောက်ဖေးက ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဥမ္မာ ကျော်တို့အိမ်နောက်ဖေးမှာလည်း ဥမ္မာကျော်အပါအဝင် လူတချို့စုဝေး ရောက်ရှိနေကာ... ၊

“ဒေါင်းနီပြန်လာပြီ..”

တချို့သည် လက်ညှိုးထိုးလိုက်သဖြင့် အားလုံးကိုရှင်းပြနေသော ငယ်နိုင်မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဦးကျော်မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက် လာလျက် ခြေလှမ်းပြင်၏။

“ကလေးခြေထောက်ကနေ သွေးတွေကျနေတာကြည့်စမ်း..”

“ကလေးက ခင်ဗျားနဲ့ကျန်ခဲ့တာဆို..”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ..”

“ဟုတ်တယ်...ဦးနိုင်ပဲ၊ ဟိုကြားထဲကနေခေါ်တာ...သမီးကိုတောင် မှုန် ဖိုးပေးသေးတယ်..”

စုစုက လက်ညှိုးထိုးအော်လျှင် ငယ်နိုင်မျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။ ထိုစဉ် စိုးရာကျော်နောက်ဖေးပြေးလာရင်.. ၊

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ..”

“ဒီမှာကွာ...ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်..”

“ဆိုင်တယ်..”

ဒေါင်းနီ သူ့နောက်လာကာ စကားတစ်ခွန်းပဲပြောသည်။ ပြီးတော့ ဓားနဲ့လည်ပင်းကို လွှဲခုတ်ပစ်လိုက်၏။ ငယ်နိုင်ရှောင်လိုက်သော်လည်း..

“အား..”

“ဟာ...ဓားနဲ့ခုတ်ပြီ..”

“ရှင်မပြေးနဲ့..”

“ဟာ...မ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့...ငါမပါပါဘူး၊ ဖိုးနိုင်မြှောက်ပေး..”

ဒေါင်းနီကလေးကို အတက်အဆင်းထောင့်မှာ သေချာချ၍ မျက်နှာ ပါမကျန်အောင် စောင်နဲ့သေချာပြန်အုပ်၏။ ပြီးတော့ ဓားပြန်ကိုင်လျှင် ဦးကျော် ဆုံးအောင်ရှင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲဝင်ပြေး၏။ အိမ်ကလည်း နောက်ဖေးတဲလေးမို့ နောက်တစ်ဆင့်တက်စရာမရှိတော့ဘဲ သံသေတ္တာ ကြီးပေါ်တက်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ရင်.. ၊

“ငါ့ကိုငယ်နိုင်မြှောက်ပေးတာ...ဒီကောင်ပဲကလေးကို ရိုက်သတ်တာ၊ သူပဲမှဒီနီးကျင့်တာ...ငါ ငါက..”

“အား..”

ဒေါင်းနီမကြားနိုင်တော့သလို အားခနဲအော်ပစ်လိုက်ပြီး ထမီဆွဲမ လိုက်စဉ် ခြေသလုံးသားတွေဖွေးခနဲပေါ်၏။ ပြီးတော့ ဓားကိုင်၍ကန့်လန့် ပိတ်နေသော ငယ်နိုင်ကိုယ်ကြီးပေါ်ကို တက်နှင်းကာ တစ်လှမ်းချင်း လွှား တက်သည်။

“ငါ့သား..စိုးရာ ဥမ္မာကျော် အဖေ့ကိုကယ်ပါဦး၊ အပေနောက်ထပ်ဒီ လိုမလုပ်တော့ဘူးလို့ ကတီ..”

“ဒုတ်..”

“အား..”

တစ်ချက်တည်း လွှဲခုတ်ပစ်လိုက်လျှင် ဦးရာကျော်သေတ္တာပေါ်ကနေ စထွေးလိုက်ဥျမ်းထိုးကျလာ၏။

“ဒေါင်းနီ..”

“ဟိတ်..ရပ်စမ်း..”

“သွားကြစမ်း..တစ်ယောက်မှကပ်မလာနဲ့..”

“အား..”

“အမလေး..”

ဥမ္မာကျော်နဲ့စိုးရဲကျော်တို့ ပြေးဝင်သွားကြပေမယ့် ဒေါင်းနီကစားမနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ရမ်းလိုက်သဖြင့် အသည်းအသန်ရှောင်လိုက်ကြရင်..

“လုပ်ကြပါဦး..အဖေသေပြီလားမသိဘူး..”

“အဖေ..”

အောက်ကလူတွေလည်း တက်လာမကြာသလို သူတို့လည်းရှေ့မတိုးရဲကြ။ ဒေါင်းနီနောက်ပြန်လှည့်ပြီး စားနဲ့လိုက်ခတ်သဖြင့် ပြန်ဆင်းပြေးရခြင်းသို့ ရောက်ကာ.. ၊

“ဒုန်း..ဘုန်း..”

“ဟာ..ဆွဲသွားပြန်ပြီ..”

အတက်အဆင်းတံခါးနားမှာ လည်ပင်းစားချက်နဲ့လဲနေသည့် ငယ်နို့ငိုကိုယ်ကြီးကို ဆံပင်တစ်ချက် ပခုံးအင်္ကျီတစ်ဖက်စုံကိုင်၍ အိမ်ထဲဆွဲသွင်းသွားသည်။

စိုးရဲကျော် ပုခုံးဆက်မညီပြင်လျှင် လူငယ်တစ်ယောက်က ပုခုံးကိုပုတ်ချစ်လိုက်ကာ.. ၊

“သွေးကြောင်မနေပါနဲ့ဗျာ..ခင်ဗျားအဖေယုတ်မာတာ ဝန်ခံသွားပြီ..”

“ဟုတ်တယ်..မှဒီနန်းကျင့်ထားတာ ကလေးလေးကို..”

“အိမ်ချင်းကပ်နေတာတောင် ယုတ်မာလိုက်တာ..”

“ဒါမျိုးဆို အကြောင်းသိစာတ်သိတွေပဲ လုပ်ကြတာလေ..”

ဥမ္မာကျော်တို့မောင်နှမ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ ပတ်လည်ဝိုင်းရံနေသည့် လူတွေအားလုံး သူမတို့ကိုကူညီမည့်သူမရှိ.. ၊

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါင်းနီသည်ဆံပင်တွေ မျက်နှာနဲ့ပါးတွေပေါ်ထိ ဖရိုဖရဲကပ်ငြိယောင်နေကာ သူမလက်ထဲမှာ ကက်ကြေးတစ်ဖက် စားမတိုတစ်ဖက်နှင့်.. ၊

အခန်း(၃၆)

“ဘာ..”

“ကလေးကိုမှဒီနန်းကျင့်ခံရတာ..”

ဘုရား..ဘုရား.. ၊

ချစ်ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ပါစေနဲ့.. ၊ အဲလိုဖြစ်တာ ငါ့တူမလေးမဟုတ်ဘူး.. ၊

အိမ်အောက်ကနေ ပျက်စီးကျိုးပေါက်နေသော ခြံတိုင်တွေကို မြင်နေရသည်။ လူတွေရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေကြ၏။ ရှေ့တိုးလာရင်း ချစ်ခုံးကွတုန်လာကာ ‘မဟုတ်ဘူး’လို့ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေရင်း ခွေကျချင်လာ၏။

သို့သော်ဖြစ်တိုင်တွေကြားက လွန်မြောက်သည်နှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနဲ့ နောက်ဖေးသွပ်တန်းကျအဖီကို တန်းရောက်သွားခဲ့ပြီး မြင်ကွင်းသည်.. ၊

“ငါ့အဖေကိုကြည့်စမ်း..ကောင်မ လူပါးဝလို့..”

“ဒီလိုတော့ မစော်ကားနဲ့လေ..”

“ဟိတ်..အဲဒီမောင်နှမကို ဆွဲထားစမ်း..”

“သူ့အဖေကပဲ စော်ကားခဲ့ပြီးတော့..”

လူတွေရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေကြသည်။ ဒေါင်းနီသည် အိမ်ထဲတစ်ဖက်အောက်မှာ ကလေးကိုဝိုက်ပြီး တောင်မတ်ရွာရပ်နေချက် သူမမြေပိုင်းမှာ လူအများက ဦးကျော်လို့ခေါ်ကြသော ဦးရဲကျော်.. ၊

ရင်ဝအောက်ကနေ မံမီရုပ်အလောင်းတွေလို စောင်နဲ့ပတ်၍ ကြိုးနဲ့ အထပ်ထပ်ရစ်ချည်ထားသည်။ လူသည် တံခါးပေါက်မှာစောက်ထိုး ရှိသော သေးလျက် ခြေထောက်တွေက တစ်ထစ်တည်းသော လှေကားတန်းလေး ပေါ်မှာ တင်နေဆဲ..

ပြီးတော့ ရင်ဘက်ကနေ ပုဆိုးနဲ့ကွင်းစွပ်၍ ပက်လက်ကြီးဆွဲချထား ပုံရှိကာ..

“လည်ပင်းမှာဘာကြီးလဲ..”

“သူငယ်ပါကြီးဟ..”

လူတွေထိတ်လန့်အံ့ဩကာ နောက်ကိုထပ်ဆုတ်ကုန်ကြသည်။ ဝိုင်း ရာကျော်တို့ကို အားလုံးဝိုင်းချုပ်ထားကြသဖြင့် မလှုပ်သောသော်လည်း ရုန်းကန်ကြိမ်းဝါးနေသောကြောင့်..

“စိုးရာ..ငါတို့က နောက်တစ်မူစဉ်းစေချင်လို့ တားနေတာနော်၊ မလှုပ်အဖေက သေနေပြီ..ဘာမှမထူးတော့ဘူး..”

“သေသင့်တာပဲဟာ..”

ကလေးကိုစော်ကားခဲ့မှန်း သိကြပြီးတည်းက ရွာသားချင်းပေမယ့် တချို့က မကျေနပ်ကြ။ ဒေါင်းနီ ချစ်ကိုမြင်တော့ နှုတ်ခမ်းသားတို့ တုန်ယင်လာခဲ့လျက် ခက်ခဲစွာဆွဲထုတ်လာခဲ့သည့် အလောင်းက ပုဆိုးစတုလွတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့..

“ချစ်..ချစ်နှင့်တူမသေပြီ..”

ချစ်ဘာမှမပြောနိုင် ရင်ထဲမှာဆို့နှင့်နေကာ မျက်လုံးတို့သည် ကြည့်နေရက်နဲ့ မမြင်သကဲ့သို့..

“သူ ငါကြောင့်သေရတာ..ငါ ငါနားမှာပဲလေ၊ ငါကလေးကိုသူတို့.. မမရယ်..”

ဥဒေါင်းလေးဆီ ချစ်ပြေးသွားမိကာ လုံးပတ်ထားသည့် စောင်စတုပယ်လိုက်လျှင်..

“အမလေး...ဘုရား..”

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကလေးရဲ့ပုံစံကိုမြင်လိုက်ရကာ ဒေါင်းထဲမှာဖိစီးပျက်စီးပျက်စီးထိန်းချုပ်နေရင်း ချစ်နေရာမှာတင် ခွေကျသွားလေသည်။

“အစ်မ..ဟာ ချစ်..”

လမင်းပြေးလာပြီး ချစ်ကိုပွေ့ယူလိုက်၏။

အဖြစ်သနစ်စုံကို သိခဲ့ရသလို ရင်နှင့်ဖွယ်မြင်ကွင်းကြောင့် လမင်းလို သူပြေးမသွားနိုင်ဘဲ ရပ်လျက်သားကျန်ခဲ့၏။ ခွန်းမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲထားမာနေသည်။ အံ့ကြိတ်ထားသည့်မေးရိုးနှစ်ဖက်က လှုပ်ခတ်နေလျက် ဆုပ်ကျစ်စားမိသည့် လက်သီးက တုန်ယင်နေခဲ့၏။

သူမကိုဘယ်လို စကားလုံးတွေနဲ့ အားပေးရမလဲ..။ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပျိုမျိုးနဲ့မှ သူမရဲ့အပူဖီးကို ငြိမ်သက်စေမှာလဲ..

ခြေလှမ်းသည် သူမရှေ့ကို ခဲယဉ်းစွာခွေ့၎င်းသွားခဲ့လျက်..

“ခွန်း..”

ဒေါင်းနီသူ့ကိုမြင်တော့ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့ ကလေးကိုငုံကြည့်၏။ ဒါပေမယ့်ချက်ချင်းပြန်မော့လိုက်ပြီး မဲ့နေသောနှုတ်ခမ်းသားတို့ တုန်ယင်နေလျက်..

“ကျွန်မသမီးလေးလေ သူမရှိတော့ဘူး..ကျွန်မကမ္ဘာပြိုသွားပြီ၊ ကျွန်မ..ကျွန်မဘဝလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး ဘာမှမရှိတော့ဘူး..”

ခွန်းအံ့ကြိတ်ထားရင်း သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါင်းနီသည် ရှေ့ကိုအနည်းငယ်တိုး၍ ကလေးကိုပြကာ..

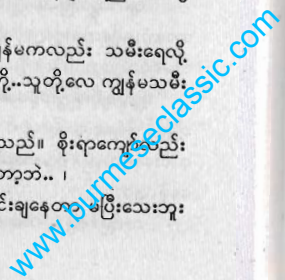
“ကျွန်မသမီးလေးကို ကြည့်ပါဦး..”

ခွန်းနဲ့အောက်မေးဖျားတို့ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ပြီး အံ့ကြိတ်သည်။ ပြီးတော့ ကလေးကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလှုပ်ပစ်၏။ ဒေါင်းနီမျက်ရည်စက်တွေ ပိုဝိုင်းပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့လျက်..

“သမီးလေးက ကျွန်မကိုခေါ်တယ်..ကျွန်မကလည်း သမီးရေလိုပေါ်နေခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့တောင် ဒါနဲ့တောင် သူတို့..သူတို့လေ ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မနားမှာပဲ ယုတ်မာခဲ့ကြတာ..”

သူမပြောနေတာကို အားလုံးကြားနေရသည်။ စိုးရာကျော်စည်းကြားသည်။ ရှက်သည်စိတ်နှင့် ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ..

“မင်းထင်သလို သတ်ဖြတ်နေပြီးမှ ငိုချင်ချင်နေတာမဟုတ်ဘူးဟာ..”

“ဖြောင်း...”
စိုးရာကျော်မျက်နှာကို ခွန်းလက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ စိုးရာကျော်
စိုက်ခနဲလည်ထွက်သွားလျှင် ပန်းတစ်ဖက်ကိုပြန်ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး နောက်
ထပ်တစ်ချက်.. ၊

ပြီးတော့ ပြန်ဆွဲလှည့်ကာ လက်သီးထပ်ရွယ်ထားလျက်.. ၊
“မပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ..ဘယ်သူယုတ်မာတာလဲ။ အဲဒါမင်းအဖေ..”
ခွန်းအသံတွေ တုန်ခါနေကာ ကလေးကိုမကြည့်ရက်သမျှ ဒေါင်း၊
ရဲ့မျက်ရည်တွေကြောင့် ထိခိုက်မိသမျှ ဒေါသတို့သည်.. ၊

“ခွပ်...”
“အစ်ကိုတော်တွေ...”
လမင်းလည်း ပြန်ရောက်လာကာ.. ၊
“ကိုကြီး...တော်တော်၊ လွန်ကုန်လိမ့်မယ်...”

လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ လမင်းတို့ဆွဲထားကြသဖြင့် လက်သီးချက်
တွေ ရပ်တန့်သွားပေမယ့် ခွန်းရဲ့ဒေါသက စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းထိန်း
ရသလို.. ၊

“တောက်...ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခွေးသာသာကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကြောင့်
အမျိုးပျက်တယ်...”

“ဟား ဟား ဟား ဟား...”
ဒေါင်းနီရယ်သံသည် အားလုံးသောအသံတွေကို ထွင်းဖောက်ပေါ်
လာခဲ့လျက်.. ၊

“ပျက်သွားပြီ...အမျိုးလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ဘဝလည်းမရှိတော့ဘူး၊
အားလုံးမရှိတော့ဘူး၊ နှင်တို့ကိုနပ်နပ်စင်းပစ်တာတောင် ငါ့သမီးလေးကို
ငါမရတော့ဘူး...ဟီး ဟီး...”

ချိုးပွဲချင်ကြေးနေသော မိခင်တစ်ယောက်၏လက်နှစ်ဖက်မှာ သွေး
တိုဖြင့် နီရဲစေးထန်းလျက် လည်ပင်းနဲ့မျက်နှာတို့မှာပါ သွေးစက်တို့စွဲ၊
ထင်းနေခဲ့သည်။ သူမသည် ရယ်နေရင်းငို၏။ ငိုနေရင်း စကားတွေပြော
နေခဲ့လျက်.. ၊

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကလေးကိုမှလဲ...ငါ့သမီးလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။

ငါ့သမီးလေးက ခုမှခြောက်နှစ်ပဲရှိသေးတာပါ...ဟီး ဟီး ဟီး...”
ခွန်းတက်ခေါက်လိုက်ရင်း ဒေါင်းနီရှေ့မှာ သွားရပ်ကာ.. ၊
“မင်းဘာလုပ်မလဲ...”

“ဟင်...”
ဒေါင်းနီ ချက်ချင်းစုန်းသရဲပူးသလို မျက်ထောင့်ကြီးနီကာ လက်ညှိုး
ထိုး၏။

“ဟိုကောင်...ဟိုကောင်ကိုသူတို့ဆွဲထုတ်သွားကြတယ်...”
သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“အဲကောင်မေသဘူး...အဲကောင် ငါ့သမီးကိုစော်ကားတဲ့ကောင်၊ ငါ
သတ်ရဦးမယ်...”

“သွားသတ်ချေ.. ပေး ကလေး...”

ခွန်းက ကလေးကိုဆွဲယူ၍ ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်လိုက်သည်။ လမင်း
ကိုယ်အစ်ကိုကို နားမလည်နိုင်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေခဲ့၏။
ဒေါင်းနီက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဥဒေါင်းရဲ့အလောင်း
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မဲ့ကျသွားကာ.. ၊

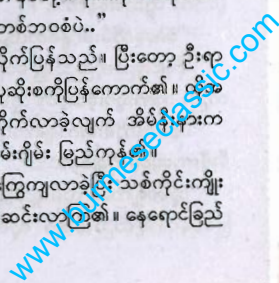
“သမီးလေးရယ်...သမီးကိုလေ...”

ပြောရင်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတက်လာကာ ဖျတ်ခနဲမော့၏။

“မုဒိန်းသမားတွေကို ငါ့သိပ်မုန်းတယ်...ငါ့သမီးကိုစော်ကားတဲ့
ကောင်တွေ၊ နှင်တို့နောက်ထပ် ဘယ်ကလေးကိုမှ စော်ကားလို့မရစေရ
ဘူး...ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် လူဖြစ်ချင်နေပါစေ၊ တစ္ဆေဘဝမှာတောင်
ဒေါင်းနီအသံကိုကြားရင် ကြောက်နေပါစေ၊ နှင်တို့သမိုင်းကို ငါရေးမယ်...
ငါရေးတဲ့သမိုင်းမှာ မုဒိန်းသမားမုဒိန်ရင် တစ်ဘဝစဲပဲ...”

ဒေါင်းနီ တအားအော်နေရင်း ငိုချလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဦးရာ
ကျော်အလောင်းမှာ သိုင်းပတ်ထားသည့် ပုဆိုးစက်ပြန်ကောက်၏။ ထိုအ
ချိန်တွင် လေပြင်းတွေဟူးဟူးရားရား တိုက်လာခဲ့လျက် အိမ်ဦးနားက
သွပ်မိုးအိမ်တွေမှာ သွပ်ချပ်တွေဂျိုးဂျိုးဂျိုးမြည်ကုန်၏။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေ တဖော့ဖော့ကြေကျလာခဲ့ပြီး သစ်ကိုင်းကျိုး
အတိုအပြတ်လေးတွေပါ အရှိန်ပြင်းစွာခုန်ဆင်းလာကြ၏။ နေရောင်ခြည်

လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားချိန်လေးမှာ ညိုမည်းလာသည့်ခိုးရိပ်တို့က ချက်ချင်း ပဲ အငြိုးတကြီးရွာချတော့မလို့ပင်.. ။

သစ်ကိုင်းကြီးတွေ ကျိုးကျလာမှာစိုးကာ လူတချို့ဟိုကပ်ဒီကပ် ရှောင်ရှားပြေးကုန်ကြလျှင် ဒေါင်းနီ ဦးရာကျော်အလောင်းကြီးကို ဒဂွတ် တိုက်ဆွဲချသွားခဲ့၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ မသိဘူး...ငယ်နိုင်ကမသေသေးဘူးကွ! ဒေါ်ဝိုင်း အိမ်ထဲမှာ..”

စိုးရိမ်တာလား...အသိပေးလိုက်တာလားမသိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံကြားလိုက်ကာ ရွာလူကြီးကပြေးလာပြီး.. ။

“မဒေါင်းနီ..ခင်ဗျားဒါကြီးနဲ့ဘယ်ကိုလဲ..”

“သူဟိုကောင်ကို သွားသတ်မလို့ရယ်..လုပ်ကြဦးဟ..”

“တစ်ယောက်မှမကပ်နဲ့..ဟေ့လူ..”

ခွန်းက ကလေးကိုထမ်းထားလျက်နှင့် ဒေါင်းနီရှေ့ကနေ ဘယ်သူ ကိုမှ တားဆီးမခံ.. ။

“သူလုပ်တာသူသိတယ်..ခင်ဗျားတို့တားဖို့မလိုဘူး..”

“မတားလို့ရမလားမောင်ရင်..လူသတ်မှုတွေ ထပ်ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့..”

“သတ်ရင်သတ်တဲ့အဖြစ်ခံရမှန်း သူသိတယ်..ခင်ဗျားတို့ပူစရာမလို ဘူး၊ ရှေ့ကဖယ်..”

ဒေါင်းနီကတော့ သူမရှေ့ကတားဆီးနေကြတာ ခွန်းကဖယ်ရှားနေ တာ ဘာကိုမှမသိ။ သူမသည် အလောင်းတစ်လောင်းကို ခွေးသေကောင် ပုတ်လို ဆွဲသွားနေကာ.. ။

“မေမေ့ကိုမီးမီးချစ်တယ်..မေမေကလည်း ချစ်တယ်..”

ငိုချင်းရှည်ကိုညည်း၍ မဆုံးနိုင်သည့်လမ်းရှည်ကြီးပေါ် တစ်ယောက် တည်း တက်သွားခဲ့သည်။ သူမနှုတ်မှ မနားတမ်းရွတ်ဆိုနေခြင်းသည်..

“မေမေ့ကိုမီးမီးကချစ်တယ်..မေမေ့တစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့တယ်၊ မီးမီးကမေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

သူမရှေ့ကနေ လမ်းရှည်ကြီးကိုကြည့်ပြီး သွားနေသည်၊ ဒါပေမယ့် မြင်နေတာနဲ့လည်းမတူ။ လူငယ်တချို့ပြေးလိုက်ကာ ဦးရာကျော်အ

လောင်းရဲ့ ချိုင်းအောက်ကနေ ကြိုးတွေစွပ်၍ ဝိုင်းဆွဲပေးကြ၏။ သူမက မြင်ပုံလည်းမပေါ်။ ဂရုလည်းမစိုက်.. ။

ခြေလှမ်းတိုင်းသည် မျက်ရည်စက်တို့ဖြန့်ခင်း ကြွေဆင်းနေခဲ့လျက်.. “မီးမီးက မေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

ကြတာ ဖြစ်ကာ.. ၊

“ကျုပ်တို့ရွာသားကိုသတ်သွားတာပဲ..ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းမများဘူး..”

“ဟုတ်တယ်..ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ကိုစောက်ကားတာထက် ကလေးကိုထိရင် ဘယ်မအေမမခံဘူး..”

“အားရလိုက်တာ ငါတို့မြို့မှာ ဒါမျိုးလာပြီး မျိုးစေ့ချနဲ့..မရဘူး..”

“ဆင်ဖြူကျွန်းမှာ မဟုတ်တမ်းတရာတွေ မီးခွက်လာမထွန်းနဲ့..အဲဒီမီးကို ရေခွက်စုတ်နဲ့ ပတ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ တာတစ်ဖြူချပြီး မျှောပစ်မှာ.. ဟွန်း..”

တစ်ဆင့်စကားနှင့် ပြန်ပွားသွားသောသကင်းသည် မြောက်ပိုင်းတောင်ပိုင်း အစွန်အဖျားတွေထိ မိုးမချုပ်ခင် ပုံ၊နဲ့သွားတာ မီးမမာပင်။ ရဲစခန်းဝန်းကျင်မှာ စက်ဘီးတွေဆိုင်ကယ်လ်တွေ ဟိုကပ်ရပ်ဒီကပ်ရပ်နှင့် အထဲကသတင်းကို နားစွဲနေကြ၏။

အနီးအနားကလူတွေကထွက်ပြီး မေးမြန်းစပ်စုလာကြကာ နောက်ထပ်သတင်းကြားပြီး ရောက်လာသည့်လူတချို့နှင့် မှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ လူတွေအတော်များနေပြီဖြစ်၏။

“အဲကောင်မလေးက ငါတို့အိမ်ရှေ့ကပါ..ခဏဝင်ကြည့်ပါရစေ..”

“မရဘူး..ဘာမှလည်း မစစ်ရသေးဘူး၊ နောက်ဆုတ်ပါ..ဟိုဘက်က မန ကျော်ခွမဝင်နဲ့နော်၊ ဒါရဲစခန်း..”

လူလေးတချို့က ရဲကိုင်ထားသည့်သေနတ်ကိုရှိန်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ကြသည်။ တချို့က တားမုပိုတိုးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ..ရုံးမှာတောင် ဘေးလူကြားနာလို့ရတယ်..”

“ဟုတ်တယ်..ဒေါင်းနီကတစ်ကောင်ကြွက် ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့၊ အထဲမှာတစ်ယောက်တည်း..”

“ငါသိတယ်..လူသတ်မှုဆို အချုပ်ထဲတန်းထည့်မှာ..”

လူတွေပြောဆိုနေကြတာ ကြားတော့လည်း ကင်းတာဝန်နဲ့နဲ့တွေ မမံနိုင်ဖြစ်လာသည်။

“တရားခံကိုယ်တိုင်က သူသတ်တာသူလာဝန်ခံတဲ့ကိစ္စ အချုပ်ထဲမထည့်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ..”

အခန်း(၃၇)

ကမ်းနားလမ်းမကြီးကနေ မြို့ထဲကိုဒီတိုင်းဝင်သည်။ ညနေခင်းရဲ့ အလှသည် လမ်းမကြီးဘေးမှာရှိနေသမျှ လူတွေရှုတ်ရှုတ်သံသံဖြစ်ကုန်ခြင်းနှင့် ခွေးဟောင်းသံတွေ ခွေးအူသံတွေကြောင့် အကျည်းတန်သွားခဲ့၏။

“လူသေကောင်ကြီးကို ဆွဲလာတာ..”

“ငယ်ပါကိုဖြတ်ပြီး လည်ပင်းမှာဆွဲပေးလာတာတဲ့..မုဒိန်းသမားထင်တယ်..”

“သူ့ကလေးလားမသိဘူး..”

“ဟဲ့..ခုန လူသေကောင်ကြီး ဆွဲသွားတာဆို..ဘယ်မှာလဲ..”

“ခုမှလာရသလား..ခုလောက်ဆို ဈေးနားတောင်ရောက်နေလောက်ပြီ..”

“သင်္ချိုင်းကိုသွားနေတာလား..”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး..လူသေကောင်ကို သင်္ချိုင်းပို့ရင် အသုဘပဲမှမှာပေါ့..”

“ရဲစခန်းသွားတာပါ..”

ရွှေလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူစုလူဝေးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားတချို့က စက်ဘီးတွေနဲ့လိုက်ကြည့်၏။ တချို့က ဆိုင်ကယ်လ်တွေနဲ့လိုက်ကြသည်။ မသိတဲ့လူတွေက လိုက်သွားကြပြီး မကြာမီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို သတင်းကခုလင်စွာရောက်လာခဲ့၏။ ကမ်းနားရွာကမှ သားနှစ်ယောက်သည် ဆိုင်ကယ်လ်တွေနဲ့ပါလာပြီး သေချာရပ်ပြောသွား

“အေး...သိတယ်၊ နင်တို့ဒါပဲတတ်တာလေ...”

အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က မျက်လုံးပြူးသလောက် ရဲကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ...။

“မုဒိန်းကျင့်သွားပြီဆိုရင် ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်မယ်...လေးလောင်းငါ၊ လောင်းပြိုင်သတ်သွားရင်လည်း မှတ်တမ်းတင်...အဲဒါတွေပဲ နင်တို့လုပ် တတ်တာ...”

“ဟာ...ဒီအနံ့တိကြီးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ...သူ့ဘာသာလာဝန်ခံလည်း အကြောင်းရင်းပေး ရမှာပဲ။ သတင်းကြီးနာမည်ကျော်အောင် အပျော်လိုက်သတ်နေတာတွေ ကျတော့ မဖမ်းနိုင်ဘဲနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်...လာဝန်ခံတာပဲဆိုပြီး ဘာလုပ်ပစ်လိုက်ပြီလဲမသိဘူး၊ သတ်လိုက်ရင်လည်း သတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို သေချာစစ်မေးရမှာပဲ...”

“အဲဒါ စခန်းမှူးကိစ္စ...ခင်ဗျားတို့နဲ့ဘာဆိုလဲ...”

“ပြည်သူ့ကိစ္စ...ပြည်သူတိုင်းနဲ့ဆိုင်တယ်ဟေ့...”

“ဟုတ်တယ်...ဒေါင်းနီက ဘာရာဇဝင်ဟောင်းမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ ကောင်၊ ရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားနေတဲ့မိန်းမ...ငါတို့အလုပ်အတူလုပ်တော့ ငါ တို့သိတယ်...”

“ဟုတ်တယ်...ကလေးကိုယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် မတော်တရေ ဝိုင်းလုပ်ကြတာ၊ အဲဒါကိုအရင်သွားကြည့်လိုက်ဦး...”

အလုံးစုံသိကြပြီးသည့်လူတွေ ရောက်လာကြသည့်နောက်မှာ လူ့ဖွဲ့က လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြ၏။ “သင်းပဒေသာက အလုပ်သမားအုပ်စု တွေ ရောက်လာကြသည်တွင်...”

“ဒေါင်းနီကို ငါတို့ရှေ့မှာစစ်ပေး...”

“ငါတို့ဒေါင်းနီကို ထုတ်ပေး...”

“မုဒိန်းသမားတွေသတ်တာ လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူးဟဲ့...အဲဒါ သုတ်သင်သူ...”

“ခွေးရူးကိုအဆိပ်တုံးပစ်တာ အပြစ်မရှိဘူး...”

“ကလေးကို မချီမဆန့်စော်ကားတာပြန်ကြည့်...မုဒိန်းကောင်ကို

သုတ်သင်သင့်တယ်...”

“ဒေါင်းနီကိုလွှတ်ပေး...”

“ငါတို့အာမခံနဲ့ထုတ်မယ်...ခုထုတ်ပေး...”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှောင်ရိပ်သမ်းနေသည့် နေဝင်ရီသရောသည့် အမှောင်ရိပ်ကျတာလား...။ မြင်နေရသမျှ အုပ်အုပ်မည်းမည်းတွေက လူ တွေလားဆိုတာ မသေချာ...။

တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပြစ်မှုကြီးတစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆင်ဖြူ ကျွန်းမြို့၏ ညီအစ်ကိုမကွဲတကွဲညနေခင်းသည်...။

အခန်း(၃၈)

ကျွဲကျွဲတောက်နေပူပူမှာ ရဲစခန်းပတ်လည်ကနေ ဈေးကြီးနားထိ လူတွေအစုအဝေးနဲ့ ရှိနေကြ၏။ စခန်းပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တိုင်း စခန်းမှူးခေါင်းကုတ်မိကာ.. ။

“ငါတော့ ရူးတော့မယ်..”

“ကလေးအသုဘချင်ရင်လည်း မအေကိုထုတ်ပေးရမှာပဲ..သူ့ကိုခု..”

“ကိုခင်အောင်..ခင်ဗျားကလည်းတစ်မျိုး..”

“ဆရာခက်ခဲနေတာကို သိပါတယ်..ကျွန်တော်တို့က ဥပဒေဝန်ထမ်းတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ဥပဒေရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်ရမှာပါ..ဒါပေမယ့် အမှုတစ်ရပ်က အရေးအခင်းကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို ထည့်စဉ်းစားရတော့မှာ..”

စခန်းမှူး စားပွဲမှာပြန်ထိုင်ပြီး မျက်မှောင်ကြီးကုတ်နေ၏။

“ဒီကောင်က ဦးရာကျော်နဲ့ဆွေမျိုးဆိုပေမယ့် ဆေးမှူးကိုစိုးရာကျော် ပြောပြချက်အရ ဘာမှ..”

“ဒါကလည်း ဆွေမျိုးဝေးသွားရင် သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့လည်း ဖတ်သက်လာတော့ မတော်ဘူးပြောရင်ရတာပဲ..”

ထိုစဉ် ဒုရဲအုပ်ကိုကျော်စင်ရောက်လာကာ.. ။

“အပြင်မှာ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆရာ..”

“ဟေ့..”

“ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်လ်တောင် မနည်းဝင်ခဲ့ရတယ်..ကြည့်ရတာ

‘သင်းပဒေသာ’က အလုပ်သမားတွေပိုများတယ်..”

“ခေါင်းနှိုက် ပြန်လွင့်ပွဲရုံက အလုပ်သမားမို့လား..”

ကျော်မင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး စခန်းမှူးစားပွဲရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ.. ။

“ဒါပေမယ့် သုံးပင်တောင်ပွဲရုံက အလုပ်သမားတွေလည်းပါတယ်.. ချောင်းစပ်ဆီစက်က လူတွေလည်းပါတယ်..”

“ကျွတ်..ကျွတ်..”

“ပိုဆိုးတာက အမျိုးသမီးရေးရာက ကားတစ်စီးနဲ့သပ်သပ်ရှိနေတာ”

စခန်းမှူးမျက်လုံးပြူးသွားကာ.. ။

“ဒေါ်သင်းသင်းခက် ကိုယ်တိုင်များလား..”

ကျော်စင်က မဲ့တဲ့တုံ့မျက်နှာနှင့် ဆံပင်တစ်ချက်ပွတ်၍.. ။

“သေချာတာပေါ့..”

စခန်းမှူးခေါင်းခါလိုက်ရင်း တစ်ဖက်ကိုမျက်လုံးရောက်သွားလျှင် စာရေးကြီးစားပွဲမှာ ဦးတာရာ.. ။

“ဦးတာရာ ဘာလုပ်တာတုံး..”

“ဗျာ..”

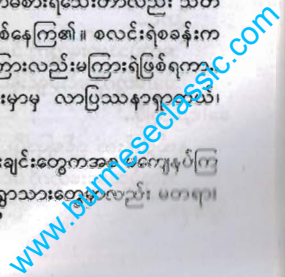
“ကျွတ်..ခင်ဗျားကိုဘယ်သူက ကြားသိမှုမှတ်တမ်းတင်ခိုင်းနေလို့လဲ..”

“ဒါကလိုအပ်သလားလို့ပါဆရာ..”

အောင်မလေး..ခုဒီလောက်တောင် သေချာချင်နေတာ..လို့သာ ထထော်ပစ်လိုက်ချင်၏။ ခုချိန်ထိ နေ့လည်စာမစားရသေးတာလည်း သတိမရနိုင်ဘဲ စခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြ၏။ စလင်းရဲစခန်းက ပုန်းသဲစောင့်ရင်း စိတ်တွေလည်းညစ်။ ကြားလည်းမကြားရဖြစ်ရတာ..

“ဒီခွေးသူကောင်းစား..ဆင်ဖြူကျွန်းမှာမှ လာပြသနာရာဇာသိမတာက..”

“ဦးရာကျော်ကြီးကိုလည်း သူ့အိမ်နီးချင်းတွေကအစ မကျေနပ်ကြတာဆရာ..မြို့သူမြို့သားတင်မကဘူး၊ အဲဒုသာသားတွေမှာလည်း မတရားတာကို အားမပေးတဲ့လူစားတွေရှိတယ်..”

ထို့ကြောင့် စိုးရာကျော်တို့မောင်နှမ ဘာမှမလုပ်ရှားနိုင်ဘဲ အားနည်း တဲ့ဘက်ကို ရောက်နေခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

“နေဦး..ကိုခွန်းကို ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်း..”

“ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ထားတယ်ဆရာ..”

နယ်ထိန်းရဲ့စကားမဆုံးခင်..

“သင်းပဒေသာက သူ့ဌေးလာပြီ..” ဆိုသည့် သတင်းရောက်လာ ၏။ ရဲဖျူးသက်ပြင်းချလိုက်ကာ..

“ရဲက လူသတ်သမားရှာရာက ပြည်သူတွေလိုက်ရှာပေးတာ မရှိဘူး.. သူ့ဟာသူလူသတ်သမားက လာအဖမ်းခံတော့ ပြန်တောင်းကြတယ်၊ နည်းနည်းလောက် မျှမျှတတမတောင်းအူး..”

“သတ်သင့်လိုသတ်တာပဲ စခန်းဖျူးရယ်..”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်..

သူတို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခွန်းကနံ့သာရောင်ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ဝတ်ထားကာ ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ ရှေ့မှာအ လေးပြုသလို လာလုပ်သည်။ ပြီးမှ အထဲကိုဆက်ဝင်လာ၏။ နောက် ပြောင်သလိုလို တကယ်အလေးပြုတာလိုလို။ စခန်းဖျူးက သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကိုပဲ ကြည့်နေခဲ့လျက်..

“အင်း..ထိုင်ကွာ..”

“ကျွန်တော့်ကိုကင်ခုခု အကူအညီတောင်းမလို့ထင်တယ်..”

ထိုင်တာနဲ့ တန်းခနဲမေးကာ..

“ကျွန်တော့်ပွဲရုံတွေလည်း ပိတ်ထားရကယ်..”

“ဟင်..”

“အလုပ်သမားတွေက ဒီမှာချည်းပဲလေ..”

“အဲဒါတွေကို မင်းပဲရှင်းနိုင်မှာမို့လို့ ခေါ်ရတာပါခွန်းရာ..ငါတို့လည်း ခေါင်းခဲလှပြီ..”

နယ်ထိန်းက ဝင်ပြောပြီး ခွန်းဘက်လှည့်ထိုင်ကာ..

“အလုပ်သမားတွေကို မင်းပြန်သိမ်းသွားရင် ဒီမှာလူအတော်လျှော့ သွားမှာ..”

ခွန်းက ပြုံးကာ လက်ရမ်းမှာတံတောင်ထောက်၍ ဆံပင်တစ်ချက် သပ်ရင်..

“ကျွန်တော့်အထင် လူတွေရာနဲ့ချီနေသလားလို့..”

“အဲ့ဒါ..”

“ရာချီတယ်ဆိုတာ တစ်ထောင်မပြည့်မချင်း ပြောလို့ရတယ်နော်..”

စခန်းဖျူး မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်..

“စိတ်တော့မရှိနဲ့ကွာ..ကျုပ်တစ်ခုလောက်မေးပါရစေ..”

“ဟုတ်က..မေးပါ..”

“အခင်းဖြစ်တဲ့ညနေက ကိုခွန်းကိုယ်တိုင်အဲ့မှာ..”

“ကျွန်တော့်ခယ်မ ရှောင်ရသွားတယ်လေ..သူ့အစားဝင်ထိန်းတာပါ..”

ခွန်းမျက်နှာတည်ကြည်မှုက အေးစက်သည့်အငွေ့အသက်တွေ ပါ နေခဲ့ဖုန်း စခန်းဖျူးကသိသည်။ ထို့ကြောင့် နယ်ထိန်းနဲ့စခန်းဖျူးအကြ ဖျင်းဆုံသွားကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးဘာမှ ဆက်မပြောခင် ဖုန်းသံ ဝင်လာကာ..

“အမိန့်ရှိပါရဲဖျူး..”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့..အဲ..”

“.....”

“ဗြူးလူထုအကုန်လုံးက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး..ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုံး တင်ဖို့ဆိုတာကိုပါ..”

“.....”

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် စခန်းဖျူးက စားပွဲကနေထလိုက်ကာ..

“ကျွတ်..ထိုင်နေတော့ ဖုန်းကနားပူ၊ ထလိုက်တော့ လမ်းပေါ်ကအသံ ဟွက်က ဝက်ဝက်ကွ့..” ဟုပြောပြီး စာရေးကြီးကိုလှမ်း၍..

“ကိုတာတေ အမှုစစ်နောက်ဆုံးတင်ထားတဲ့ ဖိုင်ယူခဲ့ဖျူး”

ပြောပြီး ခွန်းဘက်ကိုလှည့်၍..

“အဖျူးကိုရုံးတင်မှုဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်..ဒီလူတွေနဲ့ကျုပ်တော့ညစ် မုပြီ..”

ခွန်းကပြုံးလိုက်တော့ စခန်းမှူးက အံ့ဩသလိုကြည့်ကာ.. ၊
“ကိုခွန်းလည်း မခေါင်းနီနဲ့စကားပြောချင်မလားမသိဘူး..ကိုခွန်းတို့
က သူ့အလုပ်ရှင်လည်းဖြစ် အုပ်ထိန်းသူလိုလည်းဖြစ်နေတော့ တွေ့လို့ရ
ပါတယ်..ဒါပေမယ့်..”

“ကျွန်တော်သူ့ကိုတွေ့ဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး..”
“အဲ..”

“ကလေးနာရေးမှာ ခေါင်းနီကိုလက်ထိပ်နဲ့ထုတ်လာလိုက်ရင် လူထု
နဲ့လည်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး..နောက်ပြီးနာရေးမှာ..”

“အဲ့ဒါတွေကို ကိုခွန်းနဲ့ဆွေးနွေးချင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာပါ..”
“ကျွန်တော်ကပြောဖို့ရှိလို့ လာခဲ့တာပါ..”

ဟင်.. ၊
စခန်းမှူးကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး နယ်ထိန်းကိုလှမ်းကြည့်
သည်။ နယ်ထိန်းကရယ်ကာ.. ၊

“ဟုတ်တယ်..သူလည်းလာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ဒီရောက်မှပြော
မယ်ဆိုပြီး..”

“ဪ..”
ပြုံးမိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ‘သင်းပဒသာ’ကသူ့ငွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်
ထားပြီးပြီလို့ထင်နေခဲ့တာ ရယ်စရာတောင်ကောင်းသေးတော့.. ၊

တကယ်ဆို ဒီအမှုနဲ့လည်း ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်။ အတွေးထဲမှာ
ပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိကာ.. ၊

“ခေါ်သင်းသင်းခက်တို့ စာပို့ထားတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလာ
တာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်..”

“မဟုတ်ပါဘူး..ကျွန်တော်က ဒုက္ခများနေတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ကို နောက်ထပ်သောကတွေမပိအောင် ကူညီချင်ရုံပါ..”

“ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပါလားကိုခွန်းရာ..ခုချိန်မှာ ဥပမာ
ဘက်တော်သားတွေလည်း အဟုတ်ကိုအကျပ်ရိုက်နေကြပါတယ်။ ပိုမို
တာက အမျိုးသမီးရေးရာကအစ လူထုဘက်မှာ ဖြစ်နေတာ..”

ခွန်းကပြုံးလိုက်ပြီး.. ၊

“ဒီစခန်းဝင်းထဲက ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာလည်း အမျိုးသမီးတချို့လမ်း
ပေါ်ရောက်နေသလားပဲ..”

“ဟင်..”
“ကျွန်တော်ကြည့်တော့ အိမ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်တလေမှမတွေ့
ခဲ့ဘူး..”

စခန်းမှူး သူသာခေါင်းညိတ်ရသည့်အဖြစ်ကို ရောက်လျက်.. ၊
“ဟုတ်မှာပါ..အခြေအနေကတော့ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စနဲ့ လူ
ထုတစ်ရပ်လုံး ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကိန်းပဲ..”

“ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်ထင်တယ်..”
ခွန်းကစကားစလိုက်ကာ.. ၊

“သူဟာသူအဖမ်းလာခံတဲ့ မိန်းမအတွက် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး
အိတ်ခိုက်ဆန္ဒပြနေကြတဲ့လူထုကို တခြားလူတွေကလည်း အချို့ရည်တွေ
ဒ်ပေါက်တွေတောင် ကမ်းခနသေးတယ်..အဲ့ဒါတွေ စခန်းထဲတော့ ရောက်
မလာဘူးထင်တယ်..”

“ရောက်မလာပါဘူး..ရောက်လာလည်း ကျုပ်တို့မျိုးကျနိုင်မှာမဟုတ်
ဘူးကိုခွန်း၊ အခုအရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့အတွက် ကိုခွန်းရဲ့စကား
တစ်ခွန်း လက်လေးတစ်ချက်ပါ..မင်းကပြောခဲ့ပြီးပေးမယ့် ကျုပ်တို့ကထပ်
ပြီး ရိက္ခာတစ်လုပ်တာပါ။ ဒီလူတွေလျှော့ပါးသွားမှ ကျုပ်တို့နည်းနည်းနည်းပါး
ပါး လှုပ်ရှားညှိနှိုင်းဖို့ ဖြစ်နိုင်မှာ..”

“ဘာကိုလဲစခန်းမှူး..”
“ကလေးနာရေးကိုစွဲကိုတောင် ဒီမအေကိုအပြင်ထုတ်ဖို့ ခက်နေတာ
ခင်ဗျားအမြင်ပဲ..”

“ခေါင်းနီကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ပြေးမလုပ်ဘူး..ခေါင်းနီကလည်း
ထွက်ပြေးမှာမှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ပြောသလို သူတို့လေးစားကရုဏာ
ဖြစ်နေတဲ့သူကို လက်ထပ်တန်းလန်းနဲ့ အဆင်ဆိုးအောင်ထုတ်မလာရင်
ပေါ့..မိခင်တစ်ယောက်ပေါက်ကွဲသင့်တဲ့ဖြစ်ရပ် တစ်ခုနည်းပြောရရင် မိန်း
မတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုခုခံကာကွယ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့
ခေါင်းနီကို လူသတ်တရားခံလို သူတို့မြင်ရက်မှာမဟုတ်ဘူး..”

“ဥပဒေကတော့ လုပ်သင့်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပဲဗို့လား...ကျုပ်ကလည်း လုပ်ကိုလုပ်မယ်လို့ မပြောပါဘူး၊ ဒီလိုဆူပူမှုတွေ ဆက်ပြင်းထန်နေရင်တော့..”

“ဒါကဆူပူမှုမဟုတ်ပါဘူး...စခန်းမှူးကြီးတို့ပဲ ဥပဒေစာအုပ်ထူကြီးတွေကြားကနေ အခြေအနေကို ရှင်းဖို့ကြိုးစားနေလို့ ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်နေကြတာ...နေရာတကာတိုင်းမှာ စည်းကမ်းပေတံနဲ့ချည်း တိုင်းနေရခက်တယ်၊ တစ်ခါတလေ စည်းကမ်းထက်ဖြစ်စဉ်ကို နားလည်ဖို့ကြိုးစားရမှာဗို့လား..”

“ဒီလိုဆို ကိုခွန်းက ကလေးနာရေးအတွက်အပြင် တခြားဘာမှပါဝင် ကူညီမပေးနိုင်ဘူးလို့ဆိုတာလား..”

“ကျွန်တော်လည်း ပြည်သူထဲကတစ်ယောက်ပါပဲ...စခန်းမှူးကြီးတို့တောင် ရှင်းရခက်နေတာကို ကျွန်တော်ကတတ်နိုင်မလား..”

စူးရဲသည်မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရှင်း ခွန်းတမင်တကာကတ်ဖိုးကတ်ဖိုး ပြောနေမှန်း နယ်ထိန်းကလည်းသိသည်။ သို့သော် စခန်းမှူးလောက်တော့ နယ်ထိန်းမျက်နှာက စိတ်ပျက်ညှိုးနွမ်းမနေပေ.. ၊

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ခွန်းကနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ထွက်သွား၏။ ဖုန်းကိုင်ရမှာ တစ်ဖက်ဖို့ စခန်းမှူးမတားလိုက်နိုင်ပေ။ ခွန်းနဲ့အတူ နယ်ထိန်းပါသွားသဖြင့် အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့သော်လည်း.. ၊

“ဘယ်လိုလဲ...ကိုခွန်းရော..”

နယ်ထိန်းပြန်ဝင်လာတော့ အားတက်စရာ.. ၊

“ပြန်သွားပြီဆရာ..ဘာမှပြောလို့မရဘူး..”

“ကျွတ်...အားကိုးကာမှပဲ သေရောက္ခာ..မအေကတစ်မျိုး သားကတစ်မျိုး..”

အမျိုးသမီးရေးရာကလည်း ညှိနှိုင်းမည် ဘာညာစာပို့ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာအတွက်လဲဆိုတာ မသိစရာဘာရှိလို့လဲ..။ နယ်ထိန်းကလည်း မတုန်မလှုပ်အေးတိအေးစက်နှင့်.. ၊

“တစ်ခုပဲရှိတယ်ဆရာ..သူခိုးကို ဘဏ္ဍာတိုက်အပ်သလိုပေါ့၊ ဒေါ်၊ ဒီကိုနာရေးပို့ပေးရင် ‘သင်းပဒေသာ’ကကားတစ်စီစီးမှာ တင်ပေးလိုက်..”

“ဟင်..”
“သူတို့လူကို သူတို့တာဝန်ယူလိမ့်မယ်..”
“ခင်ဗျားကို အဲလိုပြောသွားသလားကိုခွန်းက..”
“ကျွန်တော်စိတ်ကူးကိုပြောတာပါ..”
ဟုတ်ရဲ့လားတော့ မသိ.. ၊

အခန်း(၃၉)

“မင်းတစ်လှမ်းမှ မထွက်နဲ့နော်..”

“သိပ်ထွက်တာပေါ့ကိုသိန်းရယ်..တစ်လှမ်းမကဘူး၊ တစ်သက်က အတွက် ဘယ်တော့မှနောက်ပြန်မလှည့်တော့မယ့်ခြေလှမ်းပဲ..”

“ဇင်မေ..ငါနင့်ကိုလိုက်ချောခေါ်မယ် မထင်နဲ့နော်..”

ဇင်မေဦးက ပြာကပ်ကပ်ဆလင်းဘက်ခံလေးတစ်လုံးနှင့် ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ဆွဲထားလျက် တစ်သက်တာပြင်ထားသည့်ခြေလှမ်းတွေအတွက် ပူပင်သောကမရှိသည့် မျက်ဝန်းတို့နဲ့နောက်ပြန်ကြည့်၏။

“လိုက်ချောဖို့မပြောနဲ့..ရှင်ခုချက်ချင်း ကျွန်မရှေ့မှာ ဦးသုံးကြိမ်လောက်ပြေးချရင်တောင် ရှင်လိုလူကို မပေါင်းဘူး..”

“အံ့မာ..ကိုင်ကွာ..”

ဇင်မေဦးစိုက်ခနဲ လည်ဆင်းသွားကာ ခြေနှစ်လှမ်းလောက်ယိုင်သွားပြီးမှ ပုံလျက်သားလဲ၏။ သိန်းဦးက ဘူမကိုနိုင်နေကျဖြစ်သည့်အတိုင်း မိန်းမကိုတားချင်ပေမယ့် အနိုင်ပိုင်းခြင်းဖြင့်သာ ရယူလိုလျက်..

“ထ..ထစမ်း..”

လက်မောင်းကနေ ဆွဲထူလိုက်ပြီး ဇင်မေဦးပခုံးက လျောကျကျန်ရစ်သည့် အိတ်ကိုရော ရေသန့်ဘူးကိုပါ လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်..

“နင့်မှာကလေးလေးယောက်နဲ့ဗိုက်နဲ့ ဒါကိုဘာအားကိုးနဲ့ ရဲစခန့်၊

ရှေ့သွားရပ်ချင်တာလဲ..နင့်ကိုငါကန်ချလိုက်ရင် ခွေးဖြစ်သွားမှာတော့မိရဲ့လားမိဇင်မေ..ဟင်..”

“တွေ့မိတယ်..ရှင်နဲ့ကွာဖို့ တွေးမိနေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဒေါင်းနီလို သတ္တိမရှိခဲ့လို့၊ အခုသတ္တိရှိတဲ့အပြင် ရှင်ကိုပါရုံစရာသတ္တဝါမှန်း မြင်တတ်လာပြီ..”

“ငါ..တယ်..”

“ရိုက်လေ..လုပ်စမ်းပါကိုသိန်းဦးရဲ့၊ ကလေးလေးယောက်ကိုလည်း ရှင်မကျွေးနိုင်ရင် ကျွန်မခေါ်သွားမယ်..ကျွန်မရှာမကျွေးနိုင်ရင် သားအမိငတု ခွက်ဆွဲတောင်းစားမယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ့်ကလေးကို အေးဆေးလွယ်ထားနိုင်တာပေါ့..”

ဇင်မေဦးက မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုရွှံနီရဲနေသည့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ရှေ့တိုးပြပြီး စေ့စေ့ကြည့်ကာ..

“ဗိုက်ရှိရှိ မရှိရှိ မီးနေသည့်ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်..စိတ်မထင်ရင် ရိုက်နှက်တတ်တဲ့ ရှင်လိုတိရစ္ဆာန်သာသာယောက်ျားရဲ့လက်က လွတ်မြောက်သွားမယ်လေ..”

သိန်းဦးဒေါသထွက်လွန်းလို့ တက်တွေချည်းခေါက်နေမိကာ အိမ်ရှေ့မှာလည်း တချို့ကရပ်ကြည့်နေကြတာမို့ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ်ရမက်နှင့်..

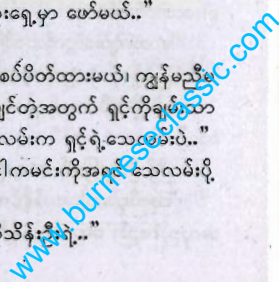
“ရှင်ကလူယုတ်မာ..ရှင်လောက်ယုတ်မာတာ မရှိဘူး၊ ရှင်ကျွန်မကို အခုထပ်ပြီး ရိုက်ဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကို နောက်ထပ်တားရင် ရှင်ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို ကျွန်မအားလုံးရှေ့မှာ ဖော်မယ်..”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်..”

“ဟွန်း..အခုရှင်ငြိမ်နေရင် ကျွန်မပါးစပ်ပိတ်ထားမယ်၊ ကျွန်မညီမလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း အစမဖော်ချင်တဲ့အတွက် ရှင်ကိုချစ်သားပေးမယ်..မဟုတ်ရင် အခုကျွန်မသွားမယ့်လမ်းက ရှင်ရဲ့သေတ္တာပဲ..”

“အဲ့ဒီလမ်းကို မင်းမရောက်အောင် ငါကမင်းကိုအရင် သေလမ်းပို့လိုက်ရင်ရော..”

“လုပ်လေ..ဟား လုပ်လိုက်စမ်းပါလိုက်သိန်းဦးရဲ့..”

ခပ်တိုးတိုးပြောနေရာကနေ ဇင်မေဦးအကျယ်ကြီး ထအော်သဖြင့် သိန်းဦး ထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါင်းနီကသတ်ရဲသလို ကျွန်မကသေရဲတယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုသိစေချင်လွန်းလို့ သတ်လိုက်စမ်းပါ...ဒါပေမယ့် ရှင်ကတော့ ကျွန်မကိုသတ်ပြီး သွားအဖမ်းခံဖို့မလိုပါဘူး။ အားလုံးရှင်ကို တလေးတစားလာခေါ်ကြမှာပါ..ဟား ဟား ဟား..”

“ဟိတ်...ခုတိတ်စမ်း။ သေနာမ..”

“မတိတ်နိုင်တော့ဘူး...ဆက်ပြောဖို့ရှိသေးတယ် ရှင်ရဲ့ဉာဏ်ဖြူ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်ဝါ ဉာဏ်နက်တွေလေ..”

ဇင်မေဦး အားပါးတရပြင်ဆင်အားခဲလိုက်သော်လည်း မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးရိုင်းနေအောင်ကြည့်နေကြည့်သည့် သားသမီးလေးတွေကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဒေါသမောဟတို့သည် သောကအိမ်ဖွဲ့၍ မျက်ရည်စက်တို့အဖြစ်နှင့်.. ၊

“ရှင်..ရှင်ဒေါင်းနီကိုပြီးပြီး ငယ်နိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို တမင်ရှာဖွေပြီး ထောင်ပေးခဲ့တာ..”

တုန့်ယင်သော စကားသံတို့က တိုးလျှအက်ရနေခဲ့လျက်.. ၊

“အဲ့ဒါလုပ်စရာလား...ရှင်ကြံစည်ခဲ့တာလည်း အောင်မြင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ရှင်ကြီးဆွဲရာကခွဲရတဲ့မိန်းမ...ဒေါင်းနီမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ..”

“ဘာကွ..”

ဇင်မေဦး တိုးတိုးပြောတော့ သိန်းဦးကတစ်ပြန်စီး ပြန်တင်းလျက်ခါးထောက်ကာ.. ၊

“ယောက်ျားတွေကိုသတ်ပြီး နာမည်ကြီးအောင် လုပ်သွားတဲ့မိန်းမက ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟုတ်လား..”

“အဲ့လိုလုပ်တာဆိုရင်ရော အဲ့ဒီယောက်ျားတွေက ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

သိန်းဦးမဖြေခင် ဇင်မေဦးကနာကျည်းရွံရှာစွာ ခေါင်းညိတ်၍.. ၊

“ဟုတ်မှာပေါ့...ငယ်နိုင်လိုက်ရော့ရှင်က ခံသွားရပြီဆိုတော့ ဖုန်အလှည့်လည်း ရောက်လာနိုင်တာကိုး..”

“အံ့ဗာ..မင်းကလားငါ့ကို..”

သိန်းဦးလက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်ဖို့ ရွယ်မိစဉ် ဆိုင်ကယ်လံတစ်စီးအိမ်ရှေ့တံခါးအပြင်မှာ ကျီစခဲထိုးရပ်သွားခဲ့ပြီး.. ၊

“ကိုကြီးသိန်း..”

ပုံပင်ကိုကြည့်တည်းက အရေးပေါ်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ကာ သိန်းဦးမြတ်ခါးဝဆီ တန်းပြေးသွား၏။

“ကောက်ရ...ဘာလဲ..”

ဆိုင်ကယ်လံပေါ်ကနေ ကောက်ရကလည်း အမောတကောပြေးဆင်းလာပြီး.. ၊

“ငယ်နိုင်လူတွေ ရောက်လာကြပြီ..တံတားထိပ်မှာလူအုပ်က တားထားတယ်..”

သိန်းဦး ပါးစပ်အပြဲသားနှင့် မျက်လုံးတွေပါပြူးနေ၏။ ကောက်ရက နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လျက်.. ၊

“ကိုကြီးသိန်း ချောင်းထဲကဆင်းပြီး မြောင်းဘောင်ဘက်ကို ဖြတ်ကျသွားတော့..”

“ငါကဘာလို့..”

“သူတို့က ကိုကြီးသိန်းနာမည်ကိုမေးပြီး ဦးတည်လာကြတာ..”

ဟင်.. ၊

“မြန်မြန်လုပ်ကိုကြီးသိန်း...အဲ့လူတွေကို ကိုကြီးသိန်းဆက်သွယ်လိုက်တာမှန်း သိကုန်ကြပြီ..”

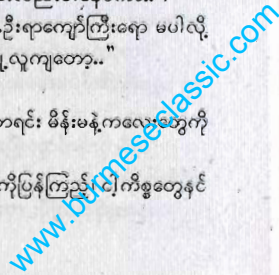
သိန်းဦးနောက်ပြန်ဆုတ်နေရင်း ခေါင်းလည်းခါးနေမိကာ.. ၊

“သူတို့ကိုဘာလို့ တားထားရတာလဲ...ဦးရာကျော်ကြီးရော မပါလို့လား...ကျူးလွန်ကြတာအတူတူကို ကိုယ့်မြို့လူကျတော့..”

“ကိုကြီးသိန်း မြန်မြန်ပြေးတော့ဗျ..”

သိန်းဦးမလုတ်တိုက်မတတ် ပြေးဝင်လာရင်း မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို မြင်လျှင်.. ၊

“ဇင်မေ...နှင့်နော် ကလေးတွေမျက်နှာကိုပြန်ကြည့်ပါ...ငါ့ကိစ္စတွေနှင့် ဖုန်ပြောလိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ..”

သိန်းဦးပြေးလွှားရင်း ဟိုပစ္စည်းဆွဲ ဒီပစ္စည်းဆွဲနှင့် မနားတမ်းပြောချသွားသည်။ ဇင်မေဦးမိုက်ထဲကနာတာနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူကိုနာကျည်းခြင်းနှစ်ရပ်ပေါင်းကာ ဘာတစ်ခုမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်ပေ... ။

သိန်းဦးလွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် နောက်ဖေးကနေချောင်းထဲသဲသော်လ် ဆီ ထွက်ပြေးသွားသည့်အချိန်မှာ သူမကိုယ်မှသွေးတွေဆင်းလာခဲ့လျက်..

“အား..”

“ဟာ..မစင်မေ..”

ကောက်ရပြန်မသွားနိုင်တော့ဘဲ ဇင်မေဦးဆီပြေးလာ၏။ ကလေးတွေကလည်း ပြေးလာကြကာ.. ။

“အမေ့..အမေဘာဖြစ်တာလဲ..”

“ဖေကြီးက ဘယ်သွားတာလဲဟင်..”

“ခရီးသွားတာ..”

နာကျင်နေသည့်ကြားက ဖြေလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုပင်မုန်းပေမယ့် ကလေးတွေရဲ့အဖေမို့ ပြောမည်ပြင်ထားသမျှ စကားလုံးတွေက ရင်ဘက်ထဲမှာပဲ တိုးကြိတ်နေကြသည်။ သင်းကတော့ မင်းတို့သားအမိဘယ်လူနေလဲ..ဘယ်လောက်နာသွားလဲမမေးဘဲ ကိုယ့်ကိုဘတ်ပစ်ခဲ့ပြီး နှုတ်ပိတ်မသွားတာတောင် ကံကောင်းလို့ပါလား.. ။

“မစင်မေ စကလေးနော်..ကျွန်တော်ခေါင်းရင်းအိမ်က ကားအားလုံးသွားမေးလိုက်ဦးမယ်။ အစ်မဆေးရုံသွားမှရတော့မှာ..”

ကောက်ရက သွေးကွက်ကြီးကိုမြင်လိုက်တည်းက နားလည်သွားပေါ့ကာ ကားငှားဖို့ ပြေးထွက်သွား၏။ ဇင်မေဦး ဆေးရုံသွားဖို့အတွက် ကလေးတွေကိုပါ အပါခေါ်သွားခဲ့ပြီး.. ။

“ကောက်ရ..ဟိုခွေးတိရစ္ဆာန်ရဲ့လူတွေ လာမေးရင်၊ မြောင်းကောက်က သူ့အပေါ်လိပ်စာပေးလိုက်..”

“ဗျား..”

“အဲ့ဒီကိုလိုက်သွားပြီး တည်းလို့ပြောလိုက်..ငါ့အိမ်ကိုတဲခါးပိတ်ဆိုင်ကိုပါအသေပိတ်..”

လူတွေဝိုင်းဆွဲပြီး ကားပေါ်တင်ကြရသည့်ကြားက ဇင်မေဦးမိုက်

စေ့အောင်မှာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်မှုက အတိုင်းအဆမဲ့ဖြစ်နေခဲ့လျက်.. ။

“အစ်မ ကိုကြီးသိန်းရဲ့တဲနေရာပြောလိုက်ရင် သူတို့က..”

“ပြောဆိုရင်ပြောလိုက် မပြောချင်ရင် ငါနင့်အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရမလား..”

“ဟာ..မလုပ်ပါနဲ့..”

ကားပေါ်မှာ မျက်လုံးတွေပြာဝေလာခဲ့လျက် ကလေးတွေရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ဒီလိုရက်စက်ယုတ်မာသည့် ယောက်ျားမျိုးနဲ့ အကြောင်းပါရသည့်ဘဝ ဒီဘဝသာနောက်ဆုံးဖြစ်ရပါစေ.. ။

သူမရဲ့ကားထွက်သွားသည့်နောက် သိပ်မကြာခင် လူတွေရောက်ချလာကြကာ.. ။

“ကိုသိန်းဦး..”

“ဘယ်မှာလဲခေါ်စမ်းပါ..ဟေ့လူ ကိုသိန်း..”

“ဒီမှာမင်းဇည့်သည်တွေလား..ဟေ့ကောင် ထွက်ခေါ်စမ်းပါ..”

“နေဦး..နေဦး၊ ဟေ့ နောက်ဆုတ်ကြဦး..စင်မေကမဟုတ်ဘူး..စင်မေဘယ်မှာလဲ..”

အမျိုးသမီးတွေက လူအုပ်ထဲကို တိုးဝှေ့ဝင်မေးကြလျှင်.. ။ “သူ့ယောက်ျားရိုက်လိုက်တာထင်တယ်..ဆူညံဆူညံကြားပြီး ခုနက

စင်မေ့ကိုကားပေါ်ဆွဲတင်သွားကြတယ်..”

“ကလေးတွေရော..”

“လေးယောက်စလုံးပါသွားတယ်..ဆေးရုံသွားကြတာ မတရုတ်မတို့..”

“ကိုသိန်း အထဲမှာမရှိဘူး..”

အဖြစ်အပျက်တို့သည် ဤသို့ဆက်နွယ်ခိုင်ခံ့လာခဲ့လျက်.. ။

အခန်း(၄၀)

“ဒါဘာတွေလဲ..ငါတို့က လူသတ်တရားခံကို လက်ထိပ်ခတ်ဖို့လာတာ၊ ငါတို့ကိုများ လက်ထိပ်ခတ်ချင်နေကြတာလား..”

မြို့ထဲဝင်ခွင့်မရလို့ မြို့အဝင်ဧရိယာကြီးပေါ်မှာ စတည်းချရသည်။ ဧရိယာပေါ်ကဆင်းပြီး ရှေ့တိုးဖို့ခြေလှမ်းပြင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် မြို့အဝင်ဝမှာ လူတွေရုတ်စုရုတ်စုက အသည်းယားဖွယ်.. ၊

မြတ်ကေသီ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် လမ်းမအလယ်ခေါင်မှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရတွေ ဖြစ်နေမိသည်။

“မမြတ် ကျွန်တော်တို့စလင်းမြို့မှာ သွားနေမယ်လေ..အဲဒီမှာ တည်ခိုခန်းတွေလည်း ရှိတယ်..”

“ဘာလို့ပြန်လှည့်ရမှာလဲ..သင်းတို့က ဘာလို့လဲ၊ ငါခရိုင်ထိတက်တိုင်ထားတယ်..အဲဒီကလူတွေလာအောင်စောင့်မှာ..”

“မိကေသီ ညည်းကိုတော့ ငါမပြောချင်တော့ဘူး..”

ခေါ်ကြည့်ဦးကလည်း ဧရိယာပေါ်မှာညီအစ်မအတွက် ထမင်းကြီးတစ်မုန့် မနေနိုင်ရ ကိုယ့်သမီးက ဒီလူကိုမက်မောလှပါသည်ဆိုလို့ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရင်းကနေ ဘယ်လိုတွေငြိတွယ်ကုန်ကြသည်မသိ။ မကြာလိုက်ခင် ငယ်နိုင်ဆိုတဲ့ကောင်လေး အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည်။

“ဒီလောက်ငယ်ငယ်လေးကို ညည်းကဖက်တွယ်နေရသလားမိကေသီရယ်..အမေနဲ့သားလောက်ရှိနေတာကို ညည်းမှာချမ်းသာသမျှ ချူချူရင် ပြေးမှာပဲ..”

“သူချူချူလည်း ကိုယ်ကချူပြီးပေးမှာပေါ့အမေရယ်..ကုန်ရင်သွားမှာမှန်းသိနေမှတော့ မကုန်အောင်ပေးနေမှာပေါ့..”

ကိုယ့်သမီးခမျာလည်း မိဘကိုငြီး အမေအရွယ်လောက်သူငွေကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာမို့ ဒီလူကြီးဆုံးသွားတော့ သူမရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် နောက်ထပ်ဘာမှမိအားမပေးဘဲ နေခဲ့တာပါ.. ၊

ဒါကြောင့်လည်း ချာတိတ်အရွယ်လူငယ်ချောချောလေးနဲ့ ရင်းနှီးတိုင်း ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ငယ်နိုင်ဆိုသည်လူငယ်လေးနဲ့ ဘယ်လိုဆုံဆည်းပြီး ချစ်ကြီးသွယ်ကြမုန်းမသိပေမယ့် ဒီကောင်လေးကျမှ မိကေသီတကောက်ကောက်လိုက်နေရတာ ခုထီးနားရပါလား.. ၊

“လာစမ်းပါဦး ကေသီရယ်..”

ဖြစ်သမျှကို စိတ်တိုင်းမကျစွာတွေးရင်း သမီးဖြစ်သူကို ဧရိယာပေါ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး.. ၊

“ညည်းလင်က မုဒိန်းကျင့်ထားတာအမှန်ပဲဆို..”

“လျှောက်ပြောနေတာအမေ..ငယ်က မျက်နှာချိုတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်..အဲဒီမုဆိုးမကလည်း ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ အိမ်ချင်းနီးပြီး ငြိကြတာဖြစ်မှာပေါ့..”

“အင်း..ပြောပါဦး..”

“အမေလည်း မနက်ကကြားသားနဲ့..”

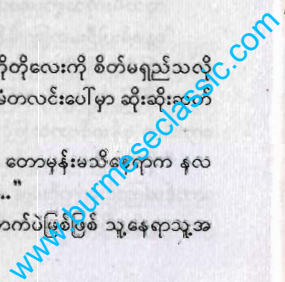
“ကြားတယ်လေ..အောင်မယ်လေး မြို့လုံးကျွတ် အဲဒီမိန်းကလေးကို ကာကွယ်နေကြတာ၊ လူအများနဲ့ဝစ်ယောက် ညည်းလင်ကမှန်နေမတဲ့လား..”

“အမေ..”

မြတ်ကေသီ ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်ပွပွတိုတိုလေးကို စိတ်မရှည်သလို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဖိသပ်ချလိုက်ပြီး ဧရိယာဝစ်တလင်းပေါ်မှာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထိုင်ချလိုက်၏။

“မီးခြစ်ဘူးလောက်ရှိတဲ့ မြို့မှန်းမသိ တောမှန်းမသိ နောက်က နှလလိန်းတုံးတွေကိုမြင်ပြီး များချင်နေတာလား..”

“မီးခြစ်လုံးလောက်ပဲရှိရှိ နှမ်းလုံးလောက်ပဲမြစ်မြစ် သူ့နေရာသူ့အ

ထာတွေ့ရှိတယ်အေး..ငယ်နိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ညည်းကချစ်လို့ချောနေပေမယ့် ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ရုပ်ကပြီတိတိ မျက်လုံးကကြာကြည့်နဲ့ပါ..”

“အမေက ငယ်ကိုအစတည်းက ဒီလိုပဲမြင်နေတာပါ..အဲ့ဒီကောင်မငယ်ကို မြူစွယ်လို့မရလို့ ပြဿနာရှာတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ကြိုက်ရင်ခြင်ထောင်ထဲ မကြိုက်တော့ထောင်ထဲတဲ့..”

“ဘယ်မှာလူတိုင်းလဲ..လူတိုင်းပြောနေတာတော့ ညည်းလင်ကမုဒိန်းသမားတဲ့..”

“အမေ..”

“ငါ့ကိုမအော်ပါနဲ့..အမှားဆိုတာ ခွင့်လွှတ်လို့ရတဲ့အမှားရှိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်လို့မရတဲ့အမှားရှိတယ်..ငါ့လိုက်လာခဲ့တာ ညည်းကိုစိတ်မချလို့နောက်ပြီး ဒီကောင်အမှောင်ခံရတာဆိုရင် သူ့အတွက် ညည်းချည်းပဲအားကိုးမဲ့ပြေးလွှားနေရမှာ စိုးလို့..ခါကြားရတာတော့ မုဒိန်းမှုတဲ့..”

“မုဒိန်းမှုလည်း သမီးခွင့်လွှတ်တယ်အမေ..”

“ဘာ..”

“သူကအသက်ကြီးတဲ့မိန်းမကို ယူထားပေမယ့် တခြားမိန်းမနဲ့မဖောက်ပြန်ဘူး..ယောက်ျားပဲအမေရယ်၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာဆို ဆိတ်မနွားမတွေ့ကိုတောင် ယောက်ျားတွေအလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး..အဲ့ဒါတွေကိုကိုယ့်ဘာသာဆက်စိဆွဲပြီး ပုံတွေတောင်တင်ကြသေးတယ်၊ ဒါကိုရှက်စရာလို့လည်း မမြင်ကြပါဘူး..”

ကြည့်စမ်းပါဦး..ဒီမိန်းကလေး.. !

“သူသမီးကိုသစ္စာမဖောက်ဘဲနဲ့ သူ့စိတ်သူထွက်ပေါက်ရှာတာ..”

“နေစမ်းပါဦး..တခြားမိန်းမနဲ့ မဖောက်ပြန်ဘူးလည်းဆိုသေး၊ မုဒိန်းမှုလည်းဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလို့ရော..ဟင်..”

ဒေါ်ကြည့်ဦးမျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ မြတ်ကေသီက မုန်းဝင်လာသဖြင့် အနားကထသွားပြီဖြစ်ကာ..

“ကိုသိန်းဦးလား..ရှင်မလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ကိုကောင်းကြောင်းကောင်းရဲ့နဲ့ ခေါ်တုန်းကခေါ်ပြီး ခုကျမှထွက်ပြေးနေရတာလား..ကျွန်မတို့က အခုဘယ်မှာသွားတည်းရမှာလဲ..”

“.....”

“ဪ..မပြောလို့ရမလား၊ ရှင်အစတည်းက ရှင်တို့မြို့အကြောင်းသိရင် ကျွန်မကိုရှင်လိပ်စာ ရှင်နာမည်တွေမပြောနဲ့ပေါ့..အဲ့ဒါရှင်က လူတတ်ကြီးလုပ်ခဲ့တာပဲ..”

“.....”

“ဘာ..အို ပြန်မလှည့်နိုင်ပါဘူး၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်သေတဲ့ကိစ္စကို လူထုနဲ့ချီပြီး ပြဿနာရှာတဲ့မြို့..အဲ့ကောင်မကို မရမကဆွဲထုတ်ပြီး ရုံးတင်မယ်၊ သေစားသေအောင်လုပ်ပစ်မယ်..”

မုန်းပြောနေသည့်လက်မှာ စိန်လက်ကောက်ကြီးက ပြူးပြက်လက်နေသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းပေမယ့် ဆံပင်တိုတိုကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်က အသားလည်းဖြူတော့ အရွယ်တင်သည်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စုံလုံးကန်းလောက်အောင် ဖြစ်နေသည့် မောက်မာရိုင်းစိုင်းခြင်းက စာနာခြင်းလည်းမရှိတော့ပါလား..

သမီးဖြစ်သူကိုငေးကြည့်ရင် ဒေါ်ကြည့်ဦးငါဘာလုပ်နေတာလဲလို့ ပြန်မေးနေမိတဲ့အထိ..

‘ရှက်လိုက်ပါတ်’လို့ ဘယ်သူ့ကိုပြေးပြောရမလဲ.. !

“ကျွန်မယောက်ကျားက ဆေးရုံမှာ..”

“.....”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်..ဆေးရုံမပြောနဲ့ မြို့ထဲကိုလုံးဝဝင်လို့မရတာပါ..”

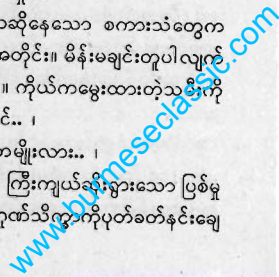
“.....”

“မနက်ခုနစ်နာရီမထိုးခင်တည်းကပါရှင်..”

မြတ်ကေသီရဲ့ ဟိုဒီဆက်သွယ်ပြောဆိုနေသော စကားသံတွေက ဒေါ်ကြည့်ဦးနားထဲမှာ ကိုယ့်ကိုဆဲနေတဲ့အတိုင်း။ မိန်းမချင်းတူပါလျက် စိတ်ဓာတ်စာရိတ္တတွေ ကွဲပြားနေကြသည်။ ကိုယ်ကမွေးထားတဲ့သမီးကိုတောင် ကိုယ့်သမီးပါလားဆိုတာ မယုံချင်..

ဘာလဲ..ငါကမိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ မိဘမျိုးလား.. !

တစ်မြို့လုံးရှုတ်ရှုတ်သံသံဖြစ်အောင် ကြီးကျယ်ဆိုးရွားသော ပြစ်မှုနှင့် မုဒိန်းကောင်အတွက် မိန်းမသားချင်း ဂုဏ်သိက္ခာကိုပုတ်ခတ်နင်းချေ

နိုင်မည်။ သူ့သမီးအတွက် စားကိုင်ရင်ဆိုင်ခဲ့သော အမေတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကိုယ်ကတော့ သမီးနဲ့လက်ချင်းချိတ်၍ သူမကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့၏။

မြို့အဝင်ဝမှာတွေ့ခဲ့သည့် လူထုကြီးထဲကမိန်းမတွေကို သတိရလိုက်တော့ ရှက်မိ၏။

ငါက ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ..ဘယ်လိုအမေမျိုးလဲ.. ၊

ကိုယ်ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိချင်မှသိလိမ့်မည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် နှစ်သက်ခြင်း လက်မခံနိုင်ခြင်းတစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားလာရပြီဆိုရင်တော့ အဲဒါအမေမွေးတည်းက ပါလာခဲ့တဲ့သန္ဓေစိတ်ပါပဲ.. ၊

ဒါကြောင့် သင်က အဲဒီလိုလူပါ.. ၊

အခန်း(၄၁)

“သက်ငယ်မှဒီနိုးမှုတွေ ဘာလို့ဖြစ်လဲ..”

ခေါင်မိုးမွင့်ထားသည့် လိုက်တရပ်ကားပေါ်က မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကစူးရှကျယ်လောင်နေသည်။

“ယောက်ျားတွေ ယုတ်မာလို့ဖြစ်တာ..”

“ယုတ်မာလို့ရလို့ ယုတ်မာနေကြတာ..”

အောက်က တစ်ခဲနက်အော်သံတွေကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာဝက်ဝက်ကွဲ၏။

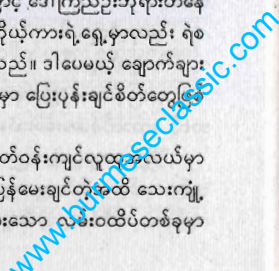
“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ယုတ်မာခွင့်ရနေတာလဲ..မိန်းမတွေကို သူတို့စားသောက်ပျော်ပါးစရာ သားကောင်လို ဘာလို့သဘောထားနေတာလဲ..”

“မိန်းမတွေ ပျော့ညံ့နေလို့..”

“မိန်းမတွေကို ဂရုမစိုက်လို့ပေါ့..”

အုန်းခနဲ အုန်းခနဲအော်ဟစ်သံတွေကြောင့် ဒေါ်ကြည်ဦးဘုရားတနေမိသည်။ ကိုယ့်သားမှာ သမီးရှိနေသည်။ ကိုယ့်ကားရဲ့ရှေ့မှာလည်း ရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေရဲ့ကား ရှိနေသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ချောက်ချားနေခြင်းက တစ်နေရာရာ တစ်ချောင်ချောင်မှာ ပြေးပုန်းချင်စိတ်တွေဖြစ်နေစေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးရနေပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်လူထုအလယ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုသတ္တဝါလဲဆိုတာ ပြန်မေးချင်တဲ့အထိ သေးကျဲ့လှိမ့်ငယ်နေခဲ့သည်။ ကားတွေ အတော်များသော လမ်းဝင်ပိတ်တစ်ခုမှာ

လိုက်ထရပ်ကားတစ်စီးရှိနေကာ ထိုကားပေါ်မှာ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ပြောနေတာ မုဒိန်းမှအကြောင့်... ၊

အောက်မှာမတ်တပ်ရပ်နေကြသည့် လူထုက ကားလမ်းမပေါ်မှာလည်း ပြည့်နေသည်။ ရဲစခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အများအပြားရှိ၏။ တခြားကားတွေကို လူတွေကရောင်ပေးကြသော်လည်း သူမတို့ကားကိုတော့ ရှေ့တိုးခွင့်ရဖို့ အတော်ကြီးကြီးစားနေရ၏။

တစ်ချိတ်ချိတ်ခိုင်းအော်လိုက်ပြီဆို နားပိတ်ထားရတဲ့အထိ ဆူညံနေ၏။ ဒေါ်ကြည်ဦးနောက်ထပ် အဖြူရောင်အာရ်ဖက်ကားကြီးတစ်စီးကို သတိထားမိလိုက်ကာ ကားပေါ်ကအနီရောင်စာလုံးတွေကိုလည်း ဖတ်လိုက်နိုင်၏။

‘မြန်မာနိုင်ငံ အမျိုးသမီးရေးရာနှင့် မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး အသင်း’

ဆင်းဖြူကျွန်းမြို့..

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဆင်း...အမေမြန်မြန်ဆင်းလေ..”

မြတ်ကောင်ရဲ့အသံကြားလိုက်သဖြင့် ရဲစခန်းဝင်းထဲမှာ ကားရပ်နေပြီကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သို့သော် အော်နေသည့်မိန်းမအသံက နားထဲမှာ ပီသကြည်လင်စွာဝင်နေဆဲ... ၊

“အဲဒီတော့ မုဒိန်းကျင့်ခံရတဲ့ ကလေးတွေက သူတို့အမေဆင်းရဲလို့လား..”

“မဟုတ်ဘူး..”

“မဟုတ်ဘူး..”

မေးမြန်းဟောပြောနေသော မိန်းမသံတစ်သံက စူးရှကျယ်လောင်သလို ထောက်ခံအားပေးသံတွေက တစ်ခဲနက်.. ၊

“ဖြူပြကျေးရာနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး...ကလေးကိုဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ပဲတွေတွေ အဲဒီခွေးတိရစ္ဆာန်က ခွေးစိတ်ပေါက်လာမှ ကျင့်မှာပဲ..အဲဒီတော့ အဲဒီခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင် ရှိနေတဲ့နေရာမှာ မုဒိန်းမှ

ဖြစ်မှာပဲ..ဒါကိုဘယ်လို ကြိုတင်ကာကွယ်မလဲ၊ ကျွန်မတို့ကလေးတွေကို ဘယ်လိုကာကွယ်ထားမလဲ..”

သူမက မေးနေပေမယ့် သူမပဲလက်ခါ၍.. ၊

“ကာကွယ်ထားနိုင်ဖို့ အဲဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်မှာ ချို့မပါတဲ့အတွက် မလွယ်ဘူး..လုံလုံခြုံခြုံမနေနိုင် ဝဝလင်လင်မစားနိုင်တဲ့ လူတန်းစားတွေအတွက် ပိုပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး..အဲ့လိုမဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောရဲတာတွေ ပြောလည်းမထူးတာတွေကြောင့် မိန်းမတွေမျိုးသိပ်နေတော့ အခုဘာတွေဖြစ်လာပြီလဲ..ဖြစ်ပြီးတော့မှ သိတော့ရော မထူးပါဘူးဆိုပြီး မျိုးသိပ်နေကြဦးမှာလား..”

“မနေဘူး..မုဒိန်းကောင်တွေကို သတိပစ်ပယ်..”

“လိုးမယ် ဖြတ်မယ်..လည်ပင်းဆွဲပေးမယ်..”

“မြင်းနောက်ကဆွဲပြီး မြို့တစ်ပတ်ပြေးခိုင်းမယ်..”

“ပေါင်ကြားကလာ လည်ပင်းချိတ်ပြီး မြို့လယ်ခေါင်မှာ ရပ်ခိုင်းထားမယ်..”

လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အော်ဟစ်နေကြသမျှ ကားပေါ်မှာအမျိုးသမီးကလည်း လက်တမြောက်မြောက်နှင့် အားပါးတရရှိနေကာ မနက်ထပ်အမျိုးသမီးတွေ သူမဘေးကိုထပ်ရောက်လာကြပြီ.. ၊

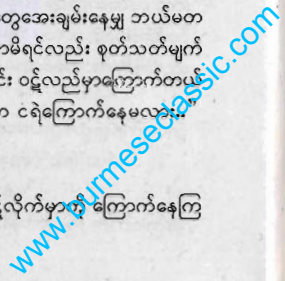
“ဥပဒေဆိုတာ မကောင်းမှုကျူးလွန်သူတိုင်းအတွက် အပြစ်ပေးမဖို့ ဆဆင်သင့်ရုံနေတဲ့ ကျောက်တိုင်ကြီးပဲ..သတ်ဖြတ်ပစ်တဲ့အထိ လူပါးဝတ်ကားနေလည်း မကောင်းမှုတစ်ခုထက် မပိုပါဘူး..အဲ့ဒါဥပဒေပဲ..”

“ဘယ်လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကလေးတွေအေးချမ်းနေမျှ ဘယ်မတရားမှုကိုမှ လာပြေးမကြည့်ဘူး..တကယ်စာနာမိရင်လည်း စုတ်သတ်မျက်မှလွဲမှာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်း ဝဋ်လည်မှာကြောက်တယ်၊ ငရဲကြောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေက ငရဲကြောက်နေမလား..”

“မကြောက်ဘူး..”

“လုံးဝမကြောက်ဘူး..”

“ပြောပါဦး..ကျွန်မတို့အမေတွေက ဝဋ်လိုက်မှာတို့ ကြောက်နေကြမှာလား..”

“မကြောက်ဘူး...ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ဝဋ်ဘယ်နှစ်ပတ်လည်လည် ဖြတ်ပစ်မယ်သတ်ပစ်မယ်..”

“ကိုယ့်ကလေးစော်ကားခံရလို့ ဖျတ်ဖျတ်လူးခံစားနေရတဲ့ အမေတွေ သတ္တိရှိရမယ်..”

“ကျွန်မတို့ဘယ်လူကြီးကိုမှ အပြစ်မတင်ဘူး...ဘယ်ဥပဒေကိုမှ မစော်ကားဘူး၊ ကိုယ့်ကလေးအတွက် ကိုယ့်မှာပဲတာဝန်ရှိတယ်လို့ မှတ်မယ်..”

“ကျွန်မတို့အားလုံးက ဒေါင်းနီပဲ..”

“ဟုတ်တယ်...ဒေါင်းနီ ဒေါင်းနီ..”

“ဒေါင်းနီ...ဒေါင်းနီ..”

“ဒေါင်းနီကရောဘယ်သူလဲ...ဒေါင်းနီက ငါတို့အားလုံးပဲ..”

အခန်း(၄၂)

“ဒါဆိုကျွန်မတို့ကရော ဘာလဲ...ကျွန်မတို့မှာ လစာမရှိဘူး၊ တခြားစကျိုးအမြတ်လည်း ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးရေးရာဆိုပြီး ဂိုဏ်းခိုင်မာမာ ရပ်တည်နေခဲ့ကြတယ်...ဒီတော့မေးပါရစေစခန်းမျိုးရဲ့၊ ကျွန်မတို့အမျိုးသမီးရေးရာက ဘာလုပ်ရမယ့်အဖွဲ့လဲ...ဘယ်သူတွေအတွက် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ရပ်တည်ပေးနေတာလဲ..”

အမျိုးသမီးရေးရာတစ်ဖွဲ့လုံး စုံညီစွာရောက်လာကြသည်။ အထက်က ညွှန်ကြားချက်ကလည်း ရောက်နေပြီ။ တရားလိုဆိုသည့် လူတွေလည်း စခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသည်။ သို့သော် စခန်းတစ်ခုလုံးနှင့် တစ်မြို့လုံးသောလူထုတွေက သူ့ကိုဆုံးဖြတ်ခွင့်မပေးဘဲရှိရာ..

“အဟမ်း..”

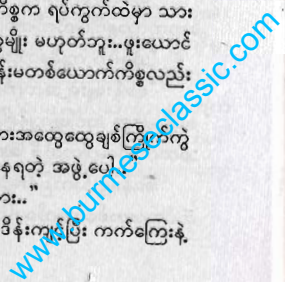
စခန်းမျိုးချောင်းဟန်လိုက်ပြီး နဖူးကိုတစ်ချက်ပွတ်သည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ်ဒေါ်သင်းသင်းခက်...ခုကိစ္စက ရပ်ကွက်ထဲမှာ သားကျွေးစရိတ် မယားကျွေးစရိတ်တောင်းတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး...ဖူးယောင်ပါကံပြီအောင် ရိုက်နှက်ခံရလို့ ပြေးလာတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး...အဲလိုဆိုတော့..”

“သိပါပြီ..ဒါဆို ကျွန်မတို့က လင်မယားအတွေ့ထွေချစ်ကြိုက်ကွဲကွဲကိစ္စတွေလောက်ပဲ ရင်ကြားစေပေးဖို့ရှိနေရတဲ့ အဖွဲ့ပေါ့..”

“ကျွန်မတို့က လင်မယားရေးရာအဖွဲ့လား..”

“ကိုယ့်ကလေးကို မျက်စိအောက်တင် မုဒိန်းကျွန်ပြီ ကက်ကြေးနဲ့..”

ထိုးကြတယ်..လက်သီးချက်တွေ တွင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့အောင် ထိုးကြိတ်နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်တာ ဖြင့်ခဲ့ရတဲ့ အမေတစ်ယောက်အတွက် အမျိုးသမီးရေးရာက ကာကွယ်ပေးလို့ မရဘူးလား..”

“ကျွန်မတို့ကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးမှလာခဲ့တာ..”

စခန်းမှူးစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရသေးခင် အမျိုးသမီးရေးရာဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်ရီရီသန့်က သူမရဲ့အပြောရောင် ရင်ပုံးလက်ရှည်အင်္ကျီ၏ ရင်ဘက်ပေါ်မှာ ခန့်ညားစွာရှိနေသော တံဆိပ်ဝိုင်းလေးကို ဖြုတ်၏။ ကျန်သည့်အမျိုးသမီးတွေကပါ ဖြုတ်ကြကာ.. ။

“ပိုကောင်းပါတယ်..ကျွန်မတို့ခုပဲ အောက်မှာအင်အားသွားဖြည့်ကြတာပေါ့..”

“ခဏနေပါဦးဒေါ်ရီရီသန့်..ဒေါ်သင်းသင်းခက်တို့ရော ခဏလေးပါဗျာ..”

ဒီတစ်ခါလက်ကာတားဆီးရင်း နဖူးကိုပွတ်လိုက်တော့ စခန်းမှူးမျှော့ပြန်နေပြီဖြစ်ကာ.. ။

“ဒေါ်ရီရီသန့်တို့ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဘာမှလည်း..”

“ကျွန်မတို့ကလည်း ကျွန်မတို့အဖွဲ့အတွက် ရန်ပုံငွေလာတောင်းဖို့တာ မဟုတ်ဘူးစခန်းမှူး..အမေတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်မတို့ကာကွယ်ပေးရမယ်၊ အမျိုးသမီးရေးရာက ကာကွယ်ပေးထားရင် အဲ့ဒီအမျိုးသမီးလုံခြုံရမယ်..ဒါကိုပဲလိုချင်တာ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဒေါင်းနီကိုရုံးတင်ဖို့အတွက် တရားလိုအဖြစ် ဒီအရောက်လာခွင့်ပြုလိုက်တာကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး..”

“အဲ့ဒါက ကျွန်တော့်အထက်ကညွှန်ကြားချက်ပါ..”

“စခန်းမှူးရဲ့အထက်က ဆင်ဖြူကျွန်းကမဟုတ်ဘူး..ဒါပေမယ့် စခန်းမှူးက ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ကပါ၊ ဒီမြို့ရဲ့အင်အားဖြစ်ရမယ့်လူကြီး၊ အထက်ကိုမော့ကြည့်ဖို့ အောက်ကိုနင်းထားတာ သဘာဝမကျပါဘူး..”

စခန်းမှူးသက်ပြင်းရှည်ကြီး ချသည့်။ ထိုထိုင် ရုံးခန်းရှေ့မှာ အဖော်တပ်သားတစ်ယောက်ပေါ်လာကာ.. ။

“ဒေါ်မြတ်ကေသီတို့က အပေါ်ကိုတက်ဖို့ အတင်းအကျပ်ဖြစ်နေတယ်..”

“ဘာလဲဒါက..”

နယ်ထိန်းဒေါသထွက်သွားကာ.. ။

“ဒီမှာတောင် မနည်းထိန်းနေရတာ ပြောလို့မရရင် စခန်းပြင်ဆွဲထုတ်ထားလိုက်..”

“ကိုခင်အောင် ခင်ဗျားသူတို့နဲ့ပါလာတဲ့ ဦးစီးကိုဆင်းတွေလိုက်ပါ..”

စိတ်အိုက်ခြင်း ပူလောင်ခြင်းတို့ဖြင့် စခန်းမှူးနှုတ်ခမ်းချင်းဖိကပ်ရင်း ကျွတ်ခနဲညည်းမိသည်။ ဒီလိုအမှုမျိုး မကြုံဘူးခဲပေ။ ဒီလောက်ထိ စိတ်ညစ်ရခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူးပါ။ ကိုယ့်ပခုံးပေါ်မှာ ကြယ်ပွင့်တွေ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ပြန်စမ်းကြည့်မိတဲ့အထိ လူကယောင်ချာချာရူးချင်လာ၏။ ။

အမှုကထည်နေတာလား..ကိုယ့်ရာထူးက ငယ်နေလို့လား.. ။

ပြောသင့်တဲ့စကားတွေ မဟုတ်ဘဲ ပြောနေရသည်။ လမ်းပေါ်က ပျံ့လွင်လာတဲ့ အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေကြားတိုင်း ချောက်ချားမိ၏။ အားလုံးကမှန်နေကြပေမယ့် မှန်တိုင်းလည်းမကောင်း.. ။

“အခုက အားလုံးအုံကြွနေတုန်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဥပဒေကတစ်ဖက် ဆူပူမှုကတစ်ဖက်နဲ့ အတော်ခက်နေတာပါ..”

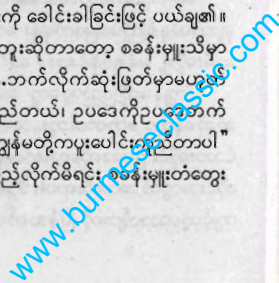
“ဒါဆူပူမဟုတ်ပါဘူးရှင်..တောင်းဆိုနေကြတာပါ..”

“ဟုတ်ပါတယ်..ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အရပ်သားထဲမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ မရဘူး..”

ဒေါ်သင်းသင်းက စခန်းမှူးရဲ့စကားကို ခေါင်းခါခြင်းဖြင့် ပယ်ချ၏။

“အခုဖြစ်နေတာ ဆန္ဒခံယူပုံမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ စခန်းမှူးသိမှာပါ..ကျွန်မတို့ဥပဒေကိုလေးစားပါတယ်..ဘက်လိုက်ဆုံးဖြတ်မှာမဟုတ်တဲ့ ဥပဒေရဲ့စည်းကမ်းကိုလည်း နားလည်တယ်၊ ဥပဒေကိုဥပဒေဘက်တော်သားတွေချိုးဖောက်စရာမလိုအောင်ကျွန်မတို့ကပူးပေါင်းကြည့်တာပါ”

ဖြစ်ရလေလို့ပြောမိတော့မတတ် ကြည့်လိုက်မိရင်း စခန်းမှူးတံတွေးမျိုးချ၏။ ။

“ခြောက်နှစ်သမီးလေးကို သူ့အမေရှေ့မှာ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် က စိတ်ရှိလက်ရှိ ဇော်ကားရိုက်နှက်ပြီး သတ်ပစ်တဲ့လုပ်ရပ်အတွက် သူ့ အမေက အပြစ်ပေးတာ လုံးဝမမှားပါဘူး..”

“ကျွန်မတို့ကလေးတွေအတွက် ကျွန်မတို့တာဝန်ယူလိုက်တာ ဘာ မှားလို့လဲပြောပါ..”

“ဒေါင်းနီက စိတ်ဓာတ်စာရိတ္တ ဘယ်လိုအစွန်းအထင်းမှ မရှိခဲ့ဘဲ သူ့သမီးလေးကိုလည်း အရိပ်လှုံကြည့်နေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဒါကိုအိမ် ချင်းကပ်နေတဲ့လူက ဒီအမေရဲ့ဘေးမှာပဲ ခိုက်ရိုင်းယုတ်မာခဲ့တာ..”

“အဲ့ဒါကို ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဇော်ကားခံထားရတဲ့ ကလေး အလောင်းပိုက်ပြီး ဘယ်အမေကတိုက်ချက်ပြေးဖွင့်နိုင်မှာလဲ..စခန်းမှူး၊ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခံစားကြည့်လို့မရရင် စခန်းမှူးရဲ့ဇနီးကို မေး ကြည့်လိုက်ပါ..၂ဒေါင်းငယ်နေရာမှာ စခန်းမှူးရဲ့သမီးပေါက်စလေး ဝင်းနု သွေးဆိုရင် သူ့အမေဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့..”

စခန်းမှူးမျက်နှာကြီး ရဲတက်သွားတော့ ဒေါ်သင်းသင်းခက်က နှုတ် ခန်းစေ့ထားရင်း ဖိုက်ကြည့်၏။

“စာနာပေးဖို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး..စခန်းမှူးတို့ ဥပဒေဘောင်ထဲ မှာပဲနေပါ။ ကျွန်မတို့က ပြည်သူ့ဆန္ဒဘက်က ဒီနှစ်ဖက်ပူးပေါင်းကြရင် မဖြစ်ဘူးလား..စာအုပ်ထဲက ဥပဒေတွေကို ကျွန်မတို့မပြောနိုင်ပေမယ့် ဥပဒေတွေကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနေတဲ့လူကိုတော့ ပြောလို့ရတာပဲ..ဟုတ် တယ်မလားစခန်းမှူးကြီး..”

ခေါင်းညတ်မိသလား ခေါင်းခါမိသလားလည်း မသိတော့ပါ။ စခန်း မှူးဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိတော့ဘဲ နဖူးကိုပွတ်မိပြန်၏။ အမျိုး သမီးတို့ရဲ့ မခံရပ်နိုင်သော ဒေါသမာနတို့ဖြင့် စကားရပ်တိုင်းသည်.. ။

“ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေ အော်နေကြတာလည်း ဥပဒေကိုပုတ်ခတ် ဆဲဆိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး..သက်ငယ်မှဒီနန်းတားဆီးရေးအတွက်ပါ။ နိုင် င်သားတိုင်း ဥပဒေကိုလေးစားရမှန်းသိတယ်..ဥပဒေကလည်း နိုင်ငံသား တိုင်းအတွက် အားကိုးရာပါ။ ဒီဥပဒေကသိပ်ကိုအရေးကြီးပါတယ်..မှဒီနန်း ကျင့်တဲ့ယောက်ျားကို ပြန်သတ်လို့အဲ့ဒီမိန်းမကို ထောင်ထဲဆွဲထည့်မယ်

ဆိုရင် ကျွန်မတို့မိန်းမတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာကွယ်ခုခံခွင့်တောင်မရှိသ လို့ ဖြစ်မသွားဘူးလား..”

ဒေါ်သင်းသင်းခက်က ချက်ကျကျခွန်းထောက်ပြီး ခဏစောင့် သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍.. ။

“ဘက်စုံကားပေါ်မှာ မဖွယ်မရာပွတ်ချွတ်နေတာကို မအော်ဝံ့ဘူး.. သူတို့ထင်တိုင်းဇော်ကားပြီး အမှိုက်ပုံမှာသွားပစ်ထားမှ မအေကအလောင်း ပြေးကောက်ရတယ်။ အဲ့ဒါတွေကျတော့ တော်တော်သဘာဝကျနေသလား ..ကျွန်မတို့ကပဲ နားမလည်နိုင်လွန်းနေတာဆိုရင်လည်း ရှင်းပြပါ..”

“ဟုတ်တယ်..အဲ့ဒါကဘာလဲ။ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင်တွေကတော့ ဥပ ဒေကျင့်ထုံးတွေနဲ့ ဇော်ကားနေတာလား..ဒါကြောင့် တုံ့ပြန်ခုခံမိတဲ့မိန်းမ ကို ဥပဒေကိုဖောက်ဖျက်သူလို့ သတ်မှတ်တာလား..”

“ကျွန်မတို့ကတော့ မိန်းမတွေအတွက် ဥပဒေလိုတယ်..သူတို့စိတ် ရှိတိုင်း ဇော်ကားနေရင် ကျွန်မတို့ကလည်း ဇော်ကားလာတိုင်း သတ်မယ် ဒါပဲ..”

လုပ်ကြံပါတော့လို့ပြောပြီး ရဲစခန်းခေါင်မိုးကနေ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက် ကျင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာခဲ့၏။ စခန်းမှူးငင်သက်ရှည်ကြီးနှင့် တိတ် ဆိတ်နေခဲ့လျက်.. ။

အပြင်မှာဆူညံသံတွေလည်း ကြားနေရဆဲရှိကာ.. ။

အခန်း(၄၃)

ကလေးအလောင်းကို ဘယ်လိုလူမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်မရ။ ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုးကိုမှ အမေးအဖြေတွေမရှိ။ သို့သော် အသုဘပို့သည့်လူရယ်လို့ သီးသန့်ခွဲကြည့်လို့ မရလောက်အောင် လူတွေက လမ်းဘေးနှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်မှာ ကျပ်ညပ်နေသည်။ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်နှင့် အသုဘပို့သည့်ကားတွေ သွားသာအောင် လမ်းဖွင့်ပေးကြတာတောင် လူထုကိုကျေးဇူးတင်ရတော့မလို.. ၊

ရဲစခန်းက ကားပါနေပေမယ့် ကားထဲမှာဒေါင်းနီမရှိဘဲ.. ၊
“ကိုခင်မောင် ဒေါင်းနီက နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူးလား..”
“ဟုတ်တယ်ဆရာ..”
“ကိုခွန်းက ပရာဂိုနားမှာပါလား...အထဲကို စကားပြောပြောနေတာ ဘယ်သူနဲ့လဲ..”

နယ်ထိန်းက ကားထဲကနေလှမ်းကြည့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ပတ်ဝှေ့ရင်.. ၊
“အားလုံးနီးပါးခွန်းတို့ကားတွေပဲ ဆရာရယ်..ဘယ်ကားနားမှာရှိပြီ သူရှိနေတော့ စိတ်ချရတာပေါ့။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးအရဆို သူ့ကိုမော်တော်ပီကယ်လို အားလုံးရှေ့ကနေ လမ်းရှင်းပေးသွားစေချင်တာ..”

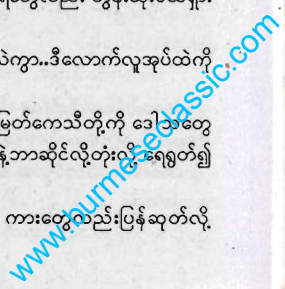
စခန်းမှူးက ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါလာခဲ့တာတောင် စိတ်ကတခြား လူကတခြားဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒေါင်းနီတုံ့ထိဘာဝေရှိနေတာကို လန့်နေမိ၏။ သူများတွေသနားနေကြသလို သူမသောကဖိစီးပြီး ကြောင်တောင်တော့

ဖြစ်နေတာ ဟုတ်ရဲ့လား.. ၊
စကားမှပြန်ပြောပါဦးမလား..။ အရင်လိုပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ပါ့မလားလို့ လူတွေပြောကြသလို သူကတော့ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်..
ဒေါင်းနီရှိနေသည့် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေရတာကတစ်မျိုး။ ခွန်းရဲ့မြေရိပ်ကို သံသယတွေပွားနေမိတာက တစ်မျိုး။ တာဝန်ကြီးပါတီ..လို့ တီးတိုးရေရွတ်မိရင်း လူအုပ်ကို မျက်စိတဆုံးကြည့်၍ ချွေးစို့လာ၏။ ကလေးကို မြေချတော့လူတွေကို ဘယ်လိုမှနောက်ဆုတ်ခိုင်းလို့ မရတော့ဘဲ ရှင်းလင်းနေရခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်၏။ ထို့ပြင် တရားလိုမြတ်ကေသီက ဘယ်ကနေဘယ်လိုပါလာခဲ့သည်မသိဘဲ.. ၊

“ဟေး..”
“ဂုန်း...ဒုန်း..”
“ခွမ်း..”
“ဟ..ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ..”
စခန်းမှူးစိုးရိမ်တကြီး ဝင်တိုးပေမယ့် ခက်ခဲနေရင်း ရှေ့မရောက်..
“တရားလိုဆိုတဲ့မိန်းမ ပါလာတာဆရာ..”
“ဟား..”
“ဟေး...နောက်ဆုတ်၊ မလုပ်နဲ့နော်..ခင်ဗျားတို့ဒေါင်းနီအပြစ်ပိုကြီး သွားလိမ့်မယ်၊ ဧည့်သည်ကိုထိခိုက်အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့.. နောက်ဆုတ်ကြပါ..”

နယ်ထိန်းက ခရာတွေပါမှုတ်၍ အသံပြာအောင်အော်နေရသည်။ သေနတ်တွေကိုင်ထားကြပေမယ့် လုံခြုံရေးရုံတွေလည်း တွန်းထိုးဖယ်ရှားရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်.. ၊
“ဒီမိန်းမဘယ်လိုတောင် ရဲတင်းတာလဲကွာ..ဒီလောက်လူအုပ်ထဲကို လိုက်လာပြီးတော့များ..”

စခန်းမှူးရှေ့တိုးမရသည့် အဖြစ်နှင့် မြတ်ကေသီတို့ကို ဒေါ်ဘဲတွေ ဖျက်နေမိ၏။ ဒီကလေးနာရေးက သင်းတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့တိုးလို့ ရေရွတ်၍ ဖက်ခေါက်မိတဲ့အထိ.. ၊
အုတ်အော်သောင်းနင်းလူထုကြီးနှင့် ကားတွေလည်းပြန်ဆုတ်လို့

မရ။ လှုပ်လို့မရနှင့် ညနေပိုင်းရောက်ကာမှ စခန်းကိုပြန်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ လက်မှတ်တွေအဆင့်ဆင့်ယူ၍ ဒေါင်းနီကိုအချုပ်ထဲ ပြန်ထည့်စဉ်တွင်... ၊

ဟင်... ၊

ဒေါင်းနီရဲ့ညာဘက်လက်တံတောင်နားမှာ သွေးစ... ၊

စခန်းမျိုးသေချာကြည့်ရင်း မျက်မှန်ပါချွတ်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။

ငါ့မျက်စိမှားတာလား... ၊

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ...သေချာပျင်လို့ပါ..”
ခွန်းဖုန်းပြောနေတာကို ဒေါ်သင်းသင်းခက် ခဏစောင့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ... ၊

“ဒေါင်းနီက စိတ်မာသလောက် ချစ်ကမရဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မသက်သာဘူးလား..”

ဒေါ်သင်းသင်းခက် မျက်နှာမကောင်းလျက်နှင့် ခေါင်းခါ၍.. ၊

“ခုနပ် ရနံ့ထွက်လာပြီပြောတယ်..ကယောင်ကတမ်းတွေအော်ပြီး အတင်းကျုံးကျုံးထတယ်တဲ့..ကလေးကိုတွေ့နေတဲ့ပုံ..”

“သွေးတဲ့သူကသွားပြီပို့လားမေမေ..မကျန်းမာတော့ သွေးလေမညီ ညွတ်ဖြစ်ပြီ..”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး..”

ဆိုဖာမှာထိုင်ချလိုက်တဲ့အထိ ဒေါ်သင်းသင်းစိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်သလို ဖြစ်နေကာ.. ၊

“ဒေါင်းနီရော ဘယ်လိုလဲ..”

“သူ့အဆင်ပြေတဲ့ပုံပါပဲ..”

ခွန်းမျက်နှာကတော့ အဆင်ပြေပုံ မရှိပါ။ ဒေါင်းနီရဲ့စခန်းရောက်နေသည့် နောက်မှာ တစ်ချက်မှမနားဘဲ လှုပ်ရှားနေတာ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်းနဲ့ကိုယ် အလုပ်လုပ်နေတာပေမယ့် နှလုံးရွယ်ချက်ကတော့ တူနေတာပဲမို့.. ၊

“မေမေကတော့ သူ့ကိုအားပေးချင်တယ်..ဒါပေမယ့် တွေ့လို့မရဘူး၊ အဲဒီလောက်ပိတ်ဆို့ထားဖြစ်နေတာကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ..ဒီကိစ္စ ဒီလောက်နဲ့မပြီးလို့ကတော့ မိုးကိုမီးတက်ရှို့ရပါစေ ပြာမကျခင်လောင်စာ မရှိရင် ကိုယ်ပေါ်ကအဝတ်ချွတ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်မယ်..”

ဒေါသကြောင့် အသံတွေပါတုန့်ခွဲလျက်.. ။

“ဒီလောက်တောင် မိန်းမဝီသစေချင်တာ မြင်သာထင်သာရှိသွားတာ ပေါ့..ရာဇဝင်စာမတွင်ဘူးဆိုရင် ကြိုက်သလိုပြောလိုက်..”

“မေမေ့ မချစ်ကိုခေါ်လို့မရဘူး..မျက်ဖြူလန်နေတယ်..”

“ဘာ..”

ခွန်းနဲ့ဒေါ်သင်းသင်းခက်တို့ ချစ်တို့တိုက်ကလေးဆီ ပြေးလွှားလာခဲ့ကြလျှင် လမင်းရဲ့သွေးပျက်မတတ် ပျာယာခတ်နေသံနှင့်အတူ.. ။

“ချစ်..ချစ် မောင်ကိုကြည့်၊ မောင်ရှိနေတယ်လေကွာ..ချစ်..”

“ကလေးကိုမောင်းထုတ်နေတယ်မောင်..မီးမီးလေးသနားပါတယ်၊ ပြန်ခေါ်ပေးပါ..”

ချစ်ကိုပြန်နိုးလို့ရနေပြီဖြစ်ကာ သူမသည်ခြံပြင်ကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးနေလျက်.. ။

“မီးမီးလေး တိတိချစ်ဆီလာ..တိချစ်ရှိတယ်လေ..”

ကျုံးထပေမယ့် မစားမသောက်ခဲ့တာ နှစ်ရက်လောက်ကြာပြီမို့ တာ၊ ဆီးနေသည့်လမင်းတို့လက်ထဲမှာပဲ တုန့်တုန့်ချိချိခွေကျနေခဲ့လျက် ချုံ့မူချင်လေသည်။

“ကလေးကိုခြံထဲဝင်မခိုင်းဘူး ဟိုဘကြီး..ဟီး ဟီး..မီးလေးကိုဖော်ပေးပါမောင်ရယ်..”

“မချစ် သတိထားဦးလေ..”

ရန်ကအားပေးရင်း သူမပါမျက်ရည်ကျ၏။

“သိမ့်ချစ်ရေး..ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းလေသမီး..”

ဒေါ်သင်းသင်းလည်း ဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေဝေဝေမုခဲ့တာ.. ။

“ညည်းဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ညည်းအစ်မကိုဘယ်လိုတွေ့တော့မလဲ..”

ဘယ်လိုအားပေးမလဲ..”

ချစ်ခဏငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ချင်းစီကို လိုက်ကြည့်နေပြီး.. ။

“အမေ..၂ ဥဒေါင်းငယ်လေး သမီးလေး..သူ့အမေကိုလိုက်ရှာနေတာ၊ သူ့အမေကိုမတွေ့ရဘဲ သူဘယ်မှသွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး..သမီးလေးကို ကယ်ပေးပါ၊ ရှိခိုးပါတယ်အမေ..မမတို့သားအစ်ကိုကယ်ပေးပါ..ဟီး ဟီး..”

အားလုံးပဲမျက်ရည်တွေ ကျနေခဲ့ကြပြီး စကားသံတွေလည်း တော်တော်နဲ့မထွက်နိုင်။ အတော်ကြာမှ ဒေါ်သင်းသင်းက ချစ်ရဲ့ဘေးမှာကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပေး၍.. ။

“ငါတို့ပဲမဟုတ်ဘူး..ဒေါင်းနီအတွက် တစ်မြို့လုံးအလုပ်လုပ်နေကြတာ ညနေကမြင်ခဲ့တယ်မို့လား..”

“ဒါပေမယ့် အမေ ဘာဖြစ်လို့မမနဲ့ ချစ်ကိုစကားပေးမပြောတာလဲ.. ချစ်တို့မှာ သွေးသားဆိုလို့ ဒီညီအစ်မပဲရှိတော့တာပါ၊ တကယ်လို့များ မမကိုခရိုင်ရုံးထိ အော်သွားခဲ့ရင် အဲကနေစီရင်ချက်တွေ ချခဲ့ရင်ချစ်နဲ့မမဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရတော့မှာလဲ..”

“ညည်းဒီလိုခံစားကြေကွဲနေတာကို ကလေးအမေဖြစ်တဲ့သူကို ပေးပြလို့ဖြစ်မလား..သိမ့်ချစ်ရယ်..ဒေါင်းနီဘက်က ညည်းကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ချိန်ထိ သူ့ကိုယ်သူတင်းနေနိုင်တာလည်း ဘာအတွက်လဲ..သူသာစိတ်ပျော့ရင် ညည်းခံစားရတာထက် အဆပေါင်းများစွာ..”

ပြောနေရင်း စကားသံတိုးကျသွားကာ.. ။

“သူ့ရှူးရင်ရှူး..မရှူးရင် သေသွားနိုင်တယ်..”

“မမထောင်ကျမှာလားဟင်..ဟင်ကိုကြီး ဟိုမိန်းမအော်နေသလို မမကသေစားသေ..”

“ဒေါင်းနီဘာမှမဖြစ်ဘူး..”

ခွန်းက လက်တွေ့ကိုဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး..

“အားလုံးအမှန်အတိုင်းနေရာတကျပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်..ကိုယ့်ကျန်းမာရေးပဲ ဂရုစိုက်..”

အခန်း(၄၅)

“ဘာ..”

ဆေးရုံတင်ထားရသည့် ငယ်နိုင်သေသွားပြီ.. ။

စခန်းမှူးမျက်မှန်ရွတ်လိုက်ရင်း လက်ကိုင်ပဝါနဲ့သတ်သည်။ မယ့်နိုင်သည့်နောက်မှာ ထိတ်လန့်သွားသည့်စိတ်က လူကိုဗျာများစေခဲ့လျက်..

“ကျွတ်..”

မိုးလင်းလို မျက်စိနှစ်လုံးဖွင့်တာနဲ့ မြင်ရသည့်ရုတ်စုရုတ်စုလူအုပ်ကြီးရယ် ‘ဒေါင်းနီ’ဆိုသည့်ကြွေးကြော်သံတွေရယ် ပြီးတော့ ရှုပ်ထွေးပူလောင်မှုတွေကို သယ်ဆောင်လာနေသည့် မပြုံးမဆုံးနိုင် တစ်စုပြီးတစ်စု တက်လာနေသော သတင်းအဖြာဖြာရယ်.. ။

ဒါတွေ ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်မှာလဲ.. ။

“စောစောစီးစီးကွာ..”

“ဒါတင်မကသေးဘူးဆရာ..မင်းဘူးရုံးကြီးက ခရိုင်အမှုစစ်ပါဆင်းလာပြီလို့ ဖုန်းဝင်လာတယ်..”

“ဟင်..”

“စလင်းမှာဝင်နေမယ်ဆို ဒီနေ့နေသာထိုင်သာရှိဦးမယ်..ဒါရိုက်လာမှာဆိုရင်တော့ မကြာခင်ရောက်လာမှာပဲ..”

ခရိုင်ရုံးထိတက်ခွဲမယ်ဆိုတဲ့ မြတ်ကေသီဆိုတဲ့အမျိုးသမီး တကယ်ဖြစ်အောင်လုပ်တာပဲ။ ဒီလောက်တောင်အရှက်နည်းတဲ့ မိန်းမပါလား..။ ငယ်နိုင်ကိုဘယ်လိုအပြစ်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့မှန်းလည်း သိပြီ။ လူထုကလည်း

အဖြစ်သနစ်ကို ဒီလောက်အော်နေတာတောင် မုဒိန်းသမားတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ဖို့ သည်းကြီးမည်းကြီးကြိုးစားနေ၏။ သားသမီးဆွေမျိုးဆိုရင်တောင် ဒါကဖြစ်နိုင်ပေမယ့် စနိုးမယားတစ်ယောက်က မုဒိန်းသမားဖြစ်နေတဲ့ လင်သားအပေါ်မှာ.. ။

“နောက်သတင်းတစ်ခုက ဒေါ်မြတ်ကေသီဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ပါလာတဲ့ အဘွားအိုကတော့ ပြန်လစ်သွားပြီ..ပြီးတော့ သူ့ကားမောင်းလာတဲ့ ဒရိုင်တာလည်း သော့အပ်ပြီးပြန်သွားပြီ..”

ကောင်းတယ်လို့ ပြောမိပြီးမှ မျက်နှာပူပူနှင့် တစ်ဖက်လှည့်လိုက်မိသည်။ မနေ့က မြတ်ကေသီကို ဒီထိပိုးပေးခဲ့တဲ့ စလင်းရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူတွေတောင် ညတည်းကပြန်သွားကြတာ၊ ဒီမိန်းမအတော်မျက်နှာပြောင်ပါလားလို့ ထပ်တွေ့လိုက်မိသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်အထင် အခြေအနေမကောင်းဘူးနော်..စလင်းရုံးကတော့ အမှုသွားအမှုလာကို သိသွားပြီ၊ ခရိုင်ရုံးကလူတွေ စလင်းကိုမဝင်ဘဲ ဆင်ဖြူကျွန်းတိုက်ရိုက်ဆင်းလာရင် ဒေါင်းနီကိုဆွဲတင်သွားဖို့ အပြင်မရှိဘူး..”

“ဆွဲတင်သွားဖို့က တင်ချင်တိုင်းတင်လို့ ရမလားကွ..”

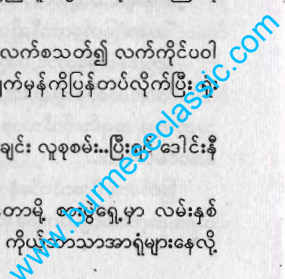
ဒီကလူတွေမှာပူတာကို မခံနိုင်ပေမယ့် အမှန်တရားကိုခံစားမိနေသည့် ရင်ထဲမှာ လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်ထိပ်နာသည်။ စခန်းမှူးမျက်နှာ ရှုံ့တွတ္တမဲ့တဲ့ကြီးနှင့်.. ။

“လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဖို့အတွက် ပြည်သူတွေတစ်အုံတစ်မကြီးကို အမြောက်နဲ့ဆော်မှာလား..လုပ်လေ..”

မပြီးနိုင်သော မျက်မှန်သုတ်ခြင်းကို လက်စသတ်၍ လက်ကိုင်ပဝါကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ မျက်မှန်ကိုပြန်တပ်လိုက်ပြီး နှုတ်စနိုးထဲဝင်ခဲ့ရင်း.. ။

“မရှိတဲ့လူတွေပါ ဖုန်းဆက်ပြီးခုချက်ချင်း လူစုစမ်း..ပြီးရှုဒေါင်းနီကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့..”

နာရီကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမို့ စာဖွဲ့ရှေ့မှာ လမ်းနှစ်မဂါးလောက်ပတ်လျှောက်လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်အိတ်အောက်မှာအာရုံများနေလို့

လားတော့မသိ။ လမ်းမကအသံတွေ ခဏတစ်ဖြုတ်တိတ်ကျသွားတော့ နားအေးပါးအေးပါလားလို့ တွေးမိပြီး သက်ပြင်းချစ်၏။ သို့သော်.. ။
“ခေါ်တယ်ဆိုအားလုံးလိုက်ကြမှာပဲမို့လား..ကျွန်မတို့က ဘယ်သူမို့ လို့လဲ..”

“ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီ..”
“ငါတို့အားလုံးဒေါင်းနီ..ငါတို့အားလုံးဒေါင်းနီ..”
“အဲဒီတော့ ဒေါင်းနီမရှိရင်..”
“ငါတို့လည်းမရှိဘူး..”
“ငါတို့ရှိနေရင်..”
“ဒေါင်းနီရှိရမယ်..”
“ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီ..”

ဝက်ဝက်ကွဲကြွေးကြော်သံတွေ နားထဲကို အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် ဝင်၏။

“လည်ချောင်းတွေဘာတွေမနာကြဘူးလား ဒီလူတွေ..”
စခန်းမှူးခေါင်းခါးရင်း ရေရွတ်လျက်.. ။
“ဒေါင်းနီနာမည်အော်ရတာကို သိချင်းဆိုနေတယ်များ မှတ်နေကြသလားမသိဘူး..”

ဒီနေ့ကျမှ ပို၍အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ငယ်နိုင်သေ သွားသည့်ကိစ္စက ခေါင်းထဲမှာအကြီးကြီးဖြစ်လာခဲ့၏။ ဒီကောင်သေသွား တဲ့အတွက် မြတ်ကေသီဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကြီး ဒီတိုင်းနေပါ့မလား.. ။

ဒါရိုးရိုးသေသွားတာ ဆိုရင်တောင်.. ။
“ဆရာ မြတ်ကေသီဆိုတဲ့မိန်းမကြီး ဝင်းထဲမှာအော်နေတယ်..”
တွေးနေတာတောင် မဆုံးသေးခင် သတင်းတစ်ခုတိုးလာပြန်ကာ..
“ဒါဘယ်လိုမှ ရိုးရိုးသေတာမဖြစ်နိုင်ဘူး..ဒေါင်းနီဆိုတဲ့ တရားမဲ့ သတ်တာ၊ အရမ်းကိုသိသောနေတာကို အားလုံးမသိချင်ယောင်ဆောင် အောင်မယ်လေး..”

မြတ်ကေသီအသံတိခနဲ တိတ်သွားကာ နဖူးကိုအုပ်၍ စခန်းအောက် ထဲက အကာအကွယ်တစ်ခုဆီ ပြေးဝင်သည်။

“ငါ့ကိုခနဲပေါက်ကြတယ်တွေ့မယ်..နင်တို့က..”

“ဒီမှာ ဒေါ်မြတ်ကေသီ..”

အပြင်ကပြန်ဝင်လာသည့် နယ်ထိန်းက မြတ်ကေသီဆီရောက်သွား ကာ.. ။

“အချုပ်ခန်းထဲကို ဒေါင်းနီမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားဝင်ချင်လို့လား..စဉ် သည်ကစဉ်သည်လိုမနေရင် တာဝန်ဝတ္တရားနှောက်ယှက်မှုနဲ့ ဆွဲထည့် လိုက်လို့ရတယ်..”

“ရှင်က ကျွန်မကိုမိမိခြောက်နေတာလား..ကျွန်မကိုယ့်ဘာသာပြော နေတာ ရှူးလို့အော်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပေးတာကိုအခုသေပြီလေ.. သေတာမှ ငယ်ပါကိုထုချေခံထားရတာ..”

နဖူးက သွေးထွက်နေသည့်ဒဏ်ရာကို အုပ်ထားရင်း လက်တစ်ဖက် က မျက်ရည်သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းကိုပါပွတ်သုတ်ကာ တင်ပါးမှာ လက်ကိုဖိလိမ်ပွတ်ပစ်၏။

“ဦးရာကျော်အဘိုးကြီးလိုပဲ..အသေဆိုးနဲ့သေရတာ၊ ဒေါင်းနီသတ် တာမဟုတ်ရင် ဘာလဲ..”

“ဒေါင်းနီက စခန်းမှာပဲ အချုပ်ခံထားရတာ ခင်ဗျားတောင်တွေ့ရလို့ လား..အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားယောက်ျားဆေးရုံရောက် သွားတည်းက အသက်ကလျှာပေါ်ရောက်နေတာ..”

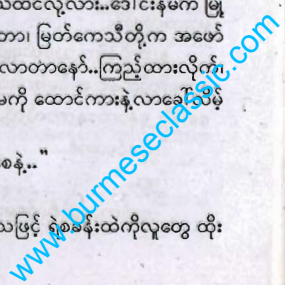
နယ်ထိန်းက ဒေါသထွက်လာသဖြင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြတ် ကေသီက ခါးနစ်ဖက်ထောက်၍ အော်ဟစ်ကျွန်ခဲရင်.. ။

“ငါ့ကိုများအမြီးကုတ်ပြီး ပြန်ပြေးမယ်ထင်လို့လား..ဒေါင်းနီမက မြို့ ခံလူတွေ သူဌေးတွေအားကိုးနဲ့ လူသတ်တာ၊ မြတ်ကေသီတို့က အဖော် မပါ အပေါင်းမပါ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ လာတာနော်..ကြည့်ထားလိုက်၊ မကြာခင် လူနစ်ယောက်သတ်မှုနဲ့ အဲဟာမကို ထောင်ကားနဲ့လာနေသိမ့် မယ်..”

“ဟေး..ဟေး တားထားစမ်း..မဝင်စေနဲ့..”

“ဟေး..ရပ်..”

မြတ်ကေသီ ကွယ်ရာကနေအော်နေသဖြင့် ရှိစခန်းထဲကိုလူတွေ ထိုး

ဖောက်ဝင်ဖို့ အလုံးအရင်းဖြစ်လာ၏။ ထို့ပြင်.. ।

“ဘုတ်..”

“ဒေါင်..ခွမ်း..”

ရေသန့်ဖူးတွေ ကြက်ဥတွေ ဘဲဥတွေအပြင်ကနေ တသောသောပစ်ဝင်လာခဲ့ပြီး ခဲဂဲလုံးတွေပါ ပါလာလျှင် ရဲတွေအသေအလဲတားဆီးကာ ကွယ်ကြ၏။

“အဲဒီနံ့မကြီးကို ဆွဲထုတ်ပစ်ပါ..”

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း..”

အခြေအနေသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့လျက်.. ।

“ကြားလားကိုခင်အောင်..”

“ကြားပါတယ်စခန်းမှူးကြီး..”

“ကြားမကြားအကြောင်းမပြန်ပါနဲ့..ကျုပ်ကိုတော့ အခုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်။ မနေ့ကဒေါင်းနီ အသုဘပို့တဲ့နေရာမှာပဲရှိနေတာ ဟုတ်ရဲ့လား..”

“ကျွန်တော်ရော ဆရာရောမြင်တာပဲ..”

နယ်ထိန်းက အမှုတွဲပိုင်တွေ သိမ်းသည့်ဗီရိုမြင့်ကြီးတွေဆီ လျှောက်သွားလိုက် ခုံပေါ်တက်ပြီးဗီရိုပေါ်ကို ဟိုဂျာဒီရှာလုပ်နေလိုက်။ စခန်းမှူးကလည်း သူ့ကိုပဲလိုက်ကြည့်နေကာ.. ।

“ကိုခွန်းဒီကိုလတာ အသုဘပို့ ခေါင်းနီကိုလက်ထိပ်မခတ်ဖို့ ပြောရုံပဲမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တွက်မိလာလို့..”

“အဲ့ဒါတော့ သူပြောမှသိမှာပေါ့စခန်းမှူးကြီးရယ်..အဟွန်း ဆရာသမားကလည်း..”

နယ်ထိန်းက သူငယ်ချင်းလိုပြောဆိုနေကျမို့ စခန်းမှူးခေါ်လိုက် ဆရာခေါ်လိုက်နှင့် တစ်ခါတလေစခန်းမှူးလိုခေါ်တာတောင် နာနည်ပြောခေါ်ပြီး နောက်နေတာလိုလို.. ।

“ကိုခင်အောင်..”

“ဗျာ..”

“ကျုပ်ကသွယ်ဝိုက်မေးနေတာမဟုတ်ဘူးနော်..”

“ဗျာ..ဘာကိုပြောတာလဲစခန်းမှူး..”

နယ်ထိန်းကအမှိုက်ပုံးလေးထဲကို ပီကေအိတ်ခွဲလေးစနစ်တကျသွားထည့်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်တာနဲ့ ပြန်လှည့်သွား၏။ စခန်းမှူးကနေရာမှထလာပြီး စားပွဲရှေ့မှာပဲရပ်လိုက်ကာ..

“သင်ချိုင်းမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံတွေထဖြစ်တော့ ကျုပ်မျက်စိရှေ့မှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး..အဲ့ဒီမှာဒေါင်းနီကို ဆေးရုံရောက်သွားအောင် ကိုခွန်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်မို့လား..”

မေးပြီးတော့ မစောင့်ဘဲ.. ।

“အဲ့ဒီလိုရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ်တာလည်း ငါ့ခွန်းလုပ်တာလို့ ကျုပ်ထင်တယ်..”

“စခန်းမှူးရယ်..ကိုခွန်းဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ..အဲ့လောက်တော့..”

“မှန်တာပေါ့..နယ်ထိန်းကိုယ်တိုင် မကူညီဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ..”

“ဟာ..အဲ့ဒါလုံးဝမဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဆရာကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေတာ..”

နယ်ထိန်းက ပြူးတူးပြဲတဲငြင်း၍ သူ့ရှေ့ရောက်လာကာ.. ।

“သင်ချိုင်းကနေ ဆေးရုံကိုသွားမယ်..ငယ်ပါကိုထုတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကားထဲပြန်ဝင်နေလိုက်မယ်..အဲ့ဒါတွေကို ဘယ်သူမှမသိအောင် လုပ်နိုင်မလားစဉ်းစားကြည့်ပါဦးဆရာရယ်..ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး” တွေးမှတွေးတတ်ပါပေဆိုသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ဘာတွေ ရှာနေမှန်းလည်းမသိ.. ।

“ဒါနဲ့ ငယ်နိုင်ငယ်ပါကိုထုခဲ့တာနဲ့ဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်လိုသိတာလဲ..”

“ဟာ..အောက်မှာ ဒေါ်မြတ်ကေသီကြီး ဒီလောက်အော်နေတာ ဆရာမကြားသေးဘူးလား..”

ဘေးကအသံတွေ အလုံးလိုက်ဒီလောက်ဝင်နေတာ့ အောက်ကအသံလေးတစ်သံကို ဘယ်လိုလုပ်ကြားမလဲ..။ စခန်းမှူးကတော့ နယ်ထိန်း

ဖြေနေတာကို ဘဝင်မကျပေ။ ဒါကြောင့် မျက်နှာကိုပဲ အက်ခတ်နေမိကာ နယ်ထိန်းကလည်း တစ်ချက်မှအငြိမ်မနေ.. ။

အငြိမ်မနေတာကို လိုက်ဖမ်းနေရင်း သဘောပေါက်လာ၏။ ဘယ်သူမှမသိလိုက်အောင်လုပ်ဖို့ ဘယ်သူဘယ်လောက်တတ်နိုင်သလဲဆိုတာလည်း တွေးမိသည်။ ခွန်းရဲ့စူးရဲ့နေတတ်သည့် မျက်လုံးတွေကို မြင်ယောင်ကာ နောက်ထပ်ရုံစမ်းဖို့လည်း မကြိုးစားတော့ဘဲ.. ။

“ပြောရင်းဆိုရင်း ကိုခွန်းတို့တွေခွင့်တောင်းနေပြီ..”

စားပွဲမှာပြန်ထိုင်လိုက်ကာမှ နယ်ထိန်းကဖုန်းပြောရင်းတစ်ဖက်နှင့်..

“ခရိုင်ရုံးကဝင်လာတာ သိနေကြပုံပဲဆရာ..”

ပြောပြီး အပေါ်စီးကနေ သွားငုံကြည့်ကာ ကားသုံးစီးဝင်းထဲဝင်လာတာကို မြင်လိုက်ရပြီး.. ။

“ဒေါ်ရီရီသန့်တို့ ဒေါ်သင်းသင်းခက်တို့ပါ ပါတဲ့ပုံပဲ..”

“အေး..ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်းဒေါင်းနီကို စစ်မေးဖို့ ထုတ်ခိုင်းထားတယ်..”

စခန်းမှူးကိုယ်ကိုယ်ကို တရားသူကြီးလား ရှေ့နေလားလို့တောင် ပြန်မေးရတော့မလိုပါ.. ။

တကယ်ပဲ ဘဝပြောင်းသွားပြီလားတောင် မသိ.. ။

အခန်း(၄၆)

ခရိုင်ရုံးကကားတွေ ဝင်လာတာမှန်းသိလျှင် လူထုကပို၍စုဝပ်များပြားလာသည်။ အားလုံးသည် ရဲခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တံတိုင်းနောက်ထပ်တစ်ထပ်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း.. ။

“ဒေါင်းနီ ဒေါင်းနီ ဒေါင်းနီ..”

“လူသတ်သမားမဟုတ်တဲ့ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီကလူသတ်သမားမဟုတ်..”

“မုဒိန်းကောင်တွေကို တုံ့ပြန်ပညာပေးတဲ့အာဇာနည်..ငါတို့ရဲ့ဒေါင်းနီ..”

ပိတ်စပေါ်မှာ ဒေါင်းနီမှန်းသိသာစေသော ပုံစံသည် ကလေးကို ပခုံးတစ်ဖက်မှာ ထမ်းထားပြီး လက်တစ်ဖက်ကစားမကြီးကိုကိုင်ထား၏။ တချို့ပုံတွေက ဒေါင်းနီရဲ့ပခုံးကနေဦးဒေါင်း ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲနှင့် မျက်နှာပုံတွေဖြစ်ကာ တချို့ပုံတွေက ဒေါင်းနီရဲ့ပုံရိပ်တူနှင့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပုံဖြစ်ကာ လူထုကနေ ဝါးလုံးတိုင်တွေနဲ့ ပုံတူပါသည့်ပိတ်စတွေ တလွန်လွန်တက်လာကြလျက်.. ။

“ဒေါင်းနီက လူသတ်သမားမဟုတ်..”

“မုဒိန်းသမားကို ပညာပေးခဲ့တဲ့ဒေါင်းနီ..”

“ငါတို့ကဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီကငါတို့..”

အော်သံတွေက ပို၍ကျယ်လောင်ခြင်းနှင့်အတူ အဆက်မပြတ်ဖြစ်လာသည်။ ပုံတူပိတ်စတွေလည်း တလူလူမြောက်ကြနေကြလျက် အခြေအနေကပို၍ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာ၏။ ထိုစဉ် တောင်ပစ္စားဖြန့်ကျက်နေ

သည် မနက်ခင်းနေရောင်ခြည်ကို တိမ်ညိုဖုံးသွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သည် အံ့ပျက်ညိုမှောင်လာ၏။

“သူ ကျွန်မယောက်ျားကို သတ်ပစ်လိုက်တာ..ကျွန်မယောက်ျား ပြန်ကောင်းနေမှ အသတ်ခံရတာပါရှင်၊ ဒေါင်းနီ သတ်ပစ်လိုက်တာပါ..”

မြတ်ကေသီက စခန်းမျိုးရုံးထဲအထိ ပါလာခဲ့ပြီး လူတွေစုံနေသည် ကြားမှာ သူမအသံချည်းပဲဖြစ်နေ၏။

ခရိုင်နယ်မြေမျိုးနှင့် ဒုရ်အုပ်က အစောင့်တပ်သားတို့ ငြိရံလျက်စနဲ့ ညားစွာ ရှိနေကြသည်။ ဆင်ဖြူကျွန်းရဲစခန်းက တာဝန်ရှိသူအားလုံး လည်းရှိနေကြကာ ဒေါင်းနီကအားလုံး၏ အလယ်မှာဖြစ်သည်။ ဒီဘက် တစ်ခြမ်းလုံးမှာ အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ချစ်နဲ့ ခွန်းတို့မောင်နှမတွေ ရှိကြသည်။

ဒေါင်းနီနဲ့ခွန်းနဲ့ဆို သူမမျက်ဝန်းတစ်ချက်ရွေ့လိုက်တာနှင့် မြင်နိုင် သည့်အနေအထား။ ဒီနေရာကို ခွန်းတမင်ယူခဲ့တာဖြစ်ကာ ဘယ်လိုပဲ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေပေမယ့် စိတ်တွေလေးနေခဲ့၏။ ဒေါင်းနီကို သူစိုးရိမ်နေခဲ့သည်။ သူမမနေ့ကထိပြောသမျှနားထောင်သည်။

ဒီနေ့တော့ပြောင်းလဲနေပြီဆိုတာ စိတ်ကအလိုလိုသိနေခဲ့သည်။ ဒါ ကြောင့် ဒီနေ့သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲဆိုတာက..

“သူ့ကိုပဲမေးပါ..သူ့ကိုယ်သူ့ထွဲဂိုဏ်းတယ်ဆိုရင် ဒါကိုလည်းဝန်ခံရ မှာပေါ့၊ သူ့ကိုအချုပ်ထဲထည့်ထားတယ် ဘယ်လိုပဲပြောပြော အဲ့နေ့ကျမှ သူ့သမီးအသုဘ သူ့လိုက်ပို့တယ်..အဲ့ညမှာ ကျွန်မယောက်ျားသေသွား တယ်၊ သေတာတောင် ငယ်ပါ့ကိုအထုအကြိတ်ခံပြီး သေနေတာပါ..ဒီပုံစံ ကိုကြည့်တာနဲ့ ဒီမိန်းမသတ်တယ်ဆိုတာ အရှင်းကြီးပါ..”

ခရိုင်လူကြီးတွေက နားထောင်နေပေမယ့် အပြင်ကလူထုအသံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပျံ့လွင့်လာတိုင်း နားစွဲနေဟန်ရှိ၏။ ဒေါ်သင်း သင်းခက်တို့ကတော့ အရစ်ရှည်နေသည့် မြတ်ကေသီကိုပဲ စိတ်တိုနေကြ တာပါ။ ဒေါင်းနီကိုရုံးထဲမည့်အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူထုဆန္ဒကိုတင်ပြ ဆွေးနွေးဖို့ ရှိသည်။ သူမကြောင့် ရှေ့မဆက်နိုင်..။

ဒါပေမယ့် တရားခံကိုစစ်မေးနေခြင်းက ကိုယ်တွေဝင်ပါရမည့် အ

ရေးလည်း မဟုတ်။ ငယ်နိုင်ထပ်မံဆေးခြင်းက မရှင်းလို့မရသည့်ပြ သာနာဖြစ်နေလေရာ.. ၊

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က တရားခံကိုသူမိသားစုနဲ့တောင် ပေးမတွေ့ ခဲ့ပါဘူး..ကိုငယ်နိုင်ကလည်း ဆေးရုံရောက်သွားတည်းက နေ့သေမလား ညသေမလားအဖြေအနေပါ၊ မတော်နေရာကို ထုချေခံထားရတဲ့ဒဏ်ရာ ကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း နဂိုထိခိုက်မိခဲ့ပြီးအသားကြေပျက်စီး တဲ့..”

“ဒါကတော့ စခန်းမျိုးကြီးတို့အားလုံးက ကာကွယ်ပြောနေကြတာ ပဲ..အမှန်သိရအောင် ဆရာဝန်ကိုချက်ချင်းခေါ်မေးပေးပါ၊ စပါယ်ရှယ် နာစ်ထားတာဆိုတော့ အဲဒီနာစ်ပါခေါ်မေးပေး..”

“ကျွန်မတို့တစ်ခုလောက် ဝင်ပြောခွင့်ရှိမလားရှင်..”

ဒေါ်သင်းသင်းခက် မခရပ်နိုင်စွာဝင်ပြောလျှင် ခရိုင်လူကြီးဘက်က ဒုရ်အုပ်က တလေးတစားခေါင်းငုံ့လှည့်၍.. ၊

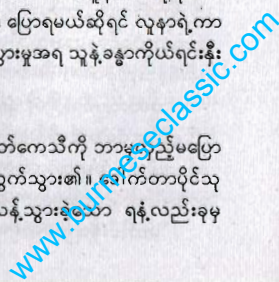
“ဒေါ်သင်းသင်းခက်သိပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်တာ ပိုသင့် တော်ပါတယ်..”

လူကြီးကဘာမှမပြောပေမယ့် ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်၏။ ဒေါ်ရီ ရီသန့်တို့ ဒေါ်သင်းသင်းခက်တို့ပါ မျက်နှာတွေပျက်ကုန်ကြကာ ခွန်းက တော့ ဒေါင်းနီကိုပဲ စိုးရိမ်သည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေခဲ့၏။ နောက် ဆုံးမှာ ဆေးရုံကြီးကဆရာဝန်ကို ဆင့်ခေါ်ရခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ခရိုင်ရဲ မျိုးကြီးကိုယ်တိုင် မေးလေသည်။

“ဒဏ်ရာဆေးရုံရောက်တည်းက ပါလာတာပါ..လူနာက ဂန့်ရီးယား အဆင့်နှစ်လောက်ထိ ရောက်နေတဲ့သူပါ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် လူနာရဲ့ကာ လသားရောဂါအမျိုးအစားနဲ့ လက်ရှိပြန့်ပွားမှုအရ သူနဲ့ခန္ဓာကိုယ်ရင်းနှီး တဲ့သူမှာပါ ကူးစက်နေနိုင်ပါတယ်..”

“အဲ့ဒါ..အဲ့ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး..”

ဒေါက်တာက ခေါင်းခါနေသည့် မြတ်ကေသီကို ဘာမှမပြော တဲ လူကြီးတွေခွင့်ပြုချက်ရတာနှင့် ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒေါက်တာပိုင်သု ဝင်လာတည်းက အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့သော ရနံ့လည်းမမှ

သက်ပြင်းချနိုင်ခဲ့၏။ ဒီအမှုမှာ ဒေါက်တာဝိုင်သုရဲ့ထွက်ဆိုချက်လိုနိုင်သည်ဆိုတာ အစတည်းကကြည့်ခဲ့ရင် သူမအမှတ်လျော့နေခဲ့မှာ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဒေါက်တာဝိုင်သုပြန်လှည့်သွားစဉ် ခွန်းနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံ၍ မျက်ဝန်းတို့ကားပြောသွားသည့်အဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ကြ..။

“ကျွန်မသိတယ်..ဒါ ဒါအားလုံးဝိုင်းလိမ်တာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး..ဒေါင်းနီမရဲ့ နင်မရူးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ကျောက်ရုပ်လို ထိုင်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လာအဖမ်းခံတာ အောက်က အော်နေကြတဲ့ငတုံးတွေ အထင်ကြီးခံရပို့ပဲလား..နင့်သမီးကို မုဒိန်းကျင့်တာကို မကျေနပ်လို့ နင်သတ်ချင်နေတာလေ၊ နင်ကိုယ်တိုင်သတ်ခဲ့ပြီးမှ ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ..ခုမှထောင်ကျရမှာ ကြောက်နေတာလား..”

ဒေါင်းနီရဲ့မျက်လုံးတွေ သူမဆီစူးရဲစွာကျရောက်လာလျှင် ခွန်းကိုယ်မသိမသာမတ်သွားသည်။

“ပြောလေ..နင်သတ္တိရှိလှဆို..”

ဒေါင်းနီမျက်ဝန်းတွေ တလက်လက်စူးရဲလာပြီး နှုတ်ခမ်းတွေပိစေသွားသည်။ ခွန်းကိုမကြည့်ပေမယ့် သူမနားထဲမှာ ကြားနေခဲ့၏။

“အမှားရှိရင် ဝန်ခံဖို့လိုတယ်..ဒါပေမယ့် မင်းအမှားလုပ်ခဲ့တာလား..”

“ဝန်ခံစေချင်လို့မေးတာရှိတယ်..ပြင်းစေချင်လို့ မေးတာရှိတယ်..”

သူမသမီးလေးအတွက် ဒီလူယုတ်မာကို မသတ်ရရင်တော့ ထောင်ထဲလည်းမဝင်နိုင် သေရမည်ဆိုရင်တောင် အသက်ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ငယ်နှိုင်းကိုဆေးရုံရောက်အောင် ကယ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။ ဒီလူအသက်ရှင်နေသေးသည်လို့ သိပြီးသည့်အချိန်မှာ စိတ်ဝမ်းနိုးချပြီးအဖမ်းခံခဲ့သည့်မိတ်က မီးတောက်တွေထဲဖြစ်ခဲ့၏။

သူမဘာဖြစ်နေပြီကို ခွန်းကသိနေသည်။ အသုဘကိစ္စမှာ မိမိကိုယ်ကို ယိုင်မလဲအောင်ထိန်းချုပ်ဖို့ အတန်တန်သတိပေးပြီး သူမအတွက်စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ တိတ်ဆိတ်သွားသည့်ခေတ်မှာ ဒေါင်းနီမျက်ဝန်းတွေက စူးရဲစွာတွေ တဖြည်းဖြည်းဖျော့ကျသွားခဲ့ပြီ..။ “မဒေါင်းနီပြောစရာရှိရင် ပြောပါ..”

စခန်းမှူးက မေးနေပြီဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်း မျှော်လင့်နေကြ၏။ သူမမျက်ဝန်းတွေ မြတ်ကေသီထံရှေ့လျားသွား၏။ ပြီးမှ..။

“ငါသတ္တိရှိတာ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင်ကို သတ်ပြီးထောင်ထဲဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး..”

“ဘာ..ဘာလဲ မေးတာကိုတည့်တည့်ဖြေစမ်းပါ၊ နင်ဝန်ခံတာလား.. ပြင်းနေတာလား..”

“ဒီလောက်ဆိုတော်လောက်ပါပြီ..”

ခန့်ညားသည့်စကားသံထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ခရိုင်နယ်မြေမှူးကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့သည်။ မြတ်ကေသီမျက်နှာပြင်သွားလျက် အားလုံးစိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဒေါ်ရီရီသန့်က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပြောဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်..။

“ကျုပ်တို့က ရှေ့နေတွေ တရားသူကြီးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး..ရဲမှုခင်းကို ရဲမှုခင်းအတိုင်းပဲစစ်မယ်၊ ရုံးတင်တာက နောက်တစ်ဆင့်..”

ရဲမှူးကြီးရဲ့စကားသံတိုင်းက အထဲမှာရှိနေတဲ့လူအားလုံးကို စိတ်လှုပ်ရှားနေစေကာ သွားကြရအောင်လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် သူတို့ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားမို့ မြေလမ်းပြင်ထားလိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် အပြင်က ရာသီဥတုကြောင့်အထဲမှာပါ အံ့ဖောင့်လာသည်။ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေသံတွေက တိုးလျှသွားသည်မရှိခဲ့ဘဲ..။

“ငါတို့ရှိရင် ဒေါင်းနီရှိရမယ်..”

“ငါတို့ကဘယ်သူလဲ..”

“ငါတို့ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီ..”

“ဒေါင်းနီကငါတို့ပဲ..”

နယ်မြေမှူးကြီးက လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ဆုပ်ကာ လမ်းမပေါ်ကို မြင်သာသည့် နေရာထိလျှောက်သွား၏။ သူတို့တွေလည်း ခပ်တုံ့အုံ့ပါသွားကြကာ စခန်းမှူးနဲ့လူကြီးတွေက ရှေ့ဆုံးကနေ မတ်တပ်ရပ်ကြည့်နေခဲ့ကြ၏။

လူထုသည် သူတို့ဝင်လာကာစထက် အဆမတန်ပိုလျှံများပြားနေခဲ့လျက် ကားတွေသွားလာဖို့တောင် လမ်းပျောက်နေလေသည်။

“တစ်ခါမှ ဒီလိုအမှုမျိုးမကြုံဖူးဘူး..”
 လူကြီးတွေကိုယ်တိုင် တအံ့တကြဲရေရွတ်၏။
 “ဒေါင်းနီ..ဒေါင်းနီ..”
 “သက်ငယ်မှဒီနီးမှနိမ့်နင်းမည်..ဒေါင်းနီ ဒေါင်းနီ..”
 “မိခင်တိုင်း သတ္တိရှိပါ..မိခင်တွေ မျှည့်ပုံမနေပါနဲ့..”
 “ငါတို့ကလေးတွေ ဘေးကင်းအောင် ဘာလုပ်မလဲ..”
 “မှဒီနီးသမားတွေကို အပြစ်ပေးမယ်..”
 “ငါတို့ကဘယ်သူ့ဖို့လို့လဲ..”
 “ငါတို့ကဒေါင်းနီ..”
 “ဒေါင်းနီရှိရင်..”
 “ငါတို့ရှိတယ်..”
 “ဒေါင်းနီတို့ခေါ်ရင်..”
 “ငါတို့လည်းလိုက်မယ်..”

အော်ဟစ်သံတွေကို နားခိုက်ထောင်ပြီး နယ်မြေမျိုးကြီးမျက်နှာပြုံး
 ယောင်သမ်း၏။ ပြီးတော့ ဒုရဲအုပ်လူရွယ်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ.. ။
 “ကျုပ်တို့ကားဆုံပါမလားဗိုလ်သူ..”
 “အဟွန်း..ကြောက်စရာပဲ..”
 လူကြီးတွေ မျက်နှာပြုံးနေတာကိုမြင်ကာ မြတ်ကေသီပြေးကြည့်ချင်
 စိတ်ပေါက်နေ၏။ ဒီအမှုကြီးကို ဘာလို့ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ပေါ့ပျက်နေ
 တာလဲ.. ။ ခုထိ ဆွဲခေါ်မသွားသေးဘူးလား.. ။
 ဒီမြို့ကထွက်တာနဲ့ ဒေါင်းနီဆိုတဲ့မိန်းမကို ဝံပုလွေအုပ်ထဲရောက်
 သွားတဲ့ သုံးတစ်ကောင်လိုဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ဖို့ကြိမ်းဝါးရင်း မချင်မရဲ
 ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထိုစဉ် ရဲတစ်ယောက် ကမန်းကတန်းတက်လာခဲ့လျက်.. ။
 “မကွေးက အမျိုးသမီးရော့ရာအဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြတယ်ဆရာ..
 ပြီးတော့ တံတားကကူးလာတဲ့ ဘုရားဖူးကားကြီးပေါ်က တိုးရစ်တွေ
 လည်း ဆင်းလာကြတယ်..သတင်းမီဒီယာတွေလည်း ပါတယ်..”
 “တိုးရစ်ကားက ရန်ကုန်ဆက်မသွားဘဲ ဝင်လာတာလား..”
 “ဘုရားဘက်ဂိတ်ကဝင်ပြီး ပါကင်ထိုးနေပြီဆရာ..”

“စခန်းမျိုးကြီး ဘုရားဖူးကားတွေ သုံးစင်းတောင်မှ တိုးရစ်တွေအ
 များကြီးပဲ..မီဒီယာတွေလည်း ပိုစတာတွေကိုရော လူထုကိုရော ဓာတ်ပုံ
 တွေရိုက်ပြီး မေးနေကြတယ်..”
 “လိုက်ဖဲလွင့်မယ်လည်း ပြောတယ်..”
 “ကောင်းကွာ..”
 လူကြီးတွေ ပျာယာခတ်ကုန်ကာ ခရိုင်နယ်မြေမျိုးကရယ်၏။ ပြီး
 တော့ နောက်မှာရှိနေကြသည့် ဒေါ်သင်းသင်းခက်တို့ကို လှည့်ကြည့်၏။ ။
 ထို့နောက် မြတ်ကေသီကိုထပ်ကျော်ကြည့်ကာ.. ။
 “ခင်ဗျားအတွက် အဆင်မပြေလောက်ဘူး..”
 ဟု ခေါင်းခါပြောရင်း.. ။
 “ကိုင်း..ကျုပ်တို့သွားရအောင်..”
 “ခဏလေးပါရှင်..”
 ဒေါ်သင်းသင်းခက်နဲ့ ဒေါ်ရီရီသန့်တို့က ရှေ့ကနေ တားဆီးသလို
 ရပ်နေကြလျက်.. ။
 “နေရာအနံ့ကသတင်းမီဒီယာတွေလည်း ရောက်နေကြပြီ..တခြား
 မြို့က ဒေါင်းနီလိုကလေးစော်ကားခံရတဲ့ မိသားစုတွေလည်း ထပ်ရောက်
 လာကြသေးတယ်..”
 “ဟုတ်ပါတယ်..အခြေအနေတစ်ခုပြီးဆုံးတဲ့အထိ နားထောင်ရှင်း
 လင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်..”
 “ဒီတိုင်းဆင်းသွားလည်း ဆရာကြီးတို့ကားတွေ ဒီလူတွေကိုတိုး
 တိုက်ပစ်သတ်ပြီး ထွက်မှထွက်လို့ရမှာပါ..”
 လူကြီးတွေက သူတို့ရှေ့မှာ တန်းစီရပ်နေကြသည့် အမျိုးသမီးကြီး
 တွေကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ဒေါင်းနီတို့ခေါ်မသွား
 ဖို့ သဘောတူနေတာမဟုတ်ဘဲ.. ။
 “ဟောဒီမိန်းကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျုပ်တို့နားလည်ပါတယ်..
 သူလည်းနားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့သူကိုဖွဲ့တိုင်လိုက်
 မှာပါ..”
 ပြောပြီး ဒေါင်းနီရှိရာပြန်လျှောက်သွားကာ ဒေါင်းနီရှေ့မှာရပ်၏။ ။

ပြီးတော့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ပြီး ပြုံးကာ.. ။
 “မင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်..”
 “အဟွန်း..ကျွန်တော်တို့လည်း နာမည်ကြီးချင်လို့ပါ..”
 လို့ ရဲအုပ်ကခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ဆင်းထွက်သွားလေသည်။ ဒေါင်း
 နီက နေရာမှထရပ်လိုက်လျှင်.. ။
 “မမ..မမမလိုက်ရဘူး..”
 ချစ်က ဒေါင်းနီကိုပြေးဖော်လိုက်သည်။ ဒေါင်းနီက ခွန်းကိုလှမ်း
 ကြည့်၏။ ခွန်းက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားလျက် စိုက်ကြည့်နေပြီး
 ဘာတစ်ခွန်းမှမဆို.. ။
 “ဒေါင်းနီ..ညည်းဒီမှာပဲနေ..”
 “သမီးမလိုက်ရဘူး..အဲ့အတွက် သမီးဘာမှလုပ်ဖို့မလိုဘူး၊ လိုက်ခဲ့
 ခွန်းရေ..သူ့ကိုကားထဲခေါ်သွား..”
 ဒေါ်ရီရီသန့်က တစ်ခါတည်းခွန်းကိုပြောကာ နယ်ထိန်းနဲ့စခန်းပျိုး
 တို့ကိုကြည့်၍.. ။
 “အခု စခန်းပျိုးကြီးတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တော့တဲ့အပိုင်း ထင်တယ်..”
 ဝင်မရှုပ်ဖို့ သတိပေးသလိုခပ်ပြောပြောပြတ်၍ ဒေါင်းနီလက်ကိုဆွဲ
 သည်။ ဒေါင်းနီကလက်ကိုပြန်ရုန်းသည်။ ပြီးတော့ ချစ်ရဲ့လက်တွေကို
 ပါ ကိုယ်ကနေဆွေချပစ်၍.. ။
 “ငါလုပ်ချင်တာလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ..ဖယ်ပေး..”
 “ဟင့်အင်း..မမ..”
 ဒေါင်းနီဘယ်သူ့ကိုင်တာမှ မခံဘဲ ဒီတိုင်းထွက်သွား၏။ သူမဘေး
 က ရဲအစောင့်နှစ်ယောက်ခြံရံပါလာခဲ့လျက်.. ။
 “ဒေါင်းနီ..”
 ဒေါ်သင်းသင်းခက်တို့ အတင်းလိုက်လာကြပြီး.. ။
 “ဘာဖြစ်လို့ မိုက်ချင်ရတာလဲဒေါင်းနီ..”
 အားမလို အားမရစိတ်တိုကာ ဒေါ်သင်းသင်းခက်အသံတွေပါ တုန်
 နေ၏။ ။
 “ညည်းကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို နောင်တရနေတာလား..”

“ဟုတ်တယ်..ဒေါင်းနီ သမီးမှာအပြစ်မရှိတဲ့အကြောင်း အားလုံး
 ထောက်ခံနေကြတာ၊ ဒီလူတွေကို ညည်းမငဲ့တော့ဘူးလား..ဟိုမှာ လူကြီး
 တွေ ငုတ်တုတ်မေ့နေကြပြီ၊ ညည်းကိုကားပေါ်တင်ပြီး သူတို့ဒီကဘယ်
 လိုမှ ထွက်လို့မရဘူး..”
 “ကျွန်မ..”
 ဒေါင်းနီစကားသံတွေ တိုးလျှော့ထွက်လာခဲ့သည်။ ။
 “ကျွန်မသမီးလေးအတွက် လက်တုံ့ပြန်ပြီးပြီ..ကျွန်မမှာ ဘဝမရှိ
 တော့ဘူး..”
 မျက်ရည်တွေပြည့်သိပ်လာခဲ့လျက် သူမစကားသံတွေက ခံစားချက်
 မဲ့နေခဲ့၏။ ။
 “ကျွန်မ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေချင်ဘူး..”
 “ညည်း..သမီးလေးမရှိတော့တဲ့အတွက်လား..ဒါကိုငါတို့အားလုံး
 ညည်းနဲ့ထပ်တူ ခံစားနေကြရတယ်၊ ညည်းဘက်ကရပ်တည်နေကြတယ်..
 ညည်းကတော့ ဒီလိုတိရစ္ဆာန်ကောင်တွေကို သတ်မိပါတယ်ဆိုပြီး ထောင်
 ကျခံပြချင်တာလား..”
 “ဟုတ်ပါတယ်မမရယ်..မလုပ်ပါနဲ့၊ ချစ်ကိုသနားပါဦး၊ မမရီရင်
 ချစ်ဘယ်လိုနေရမလဲ..”
 ချစ်က နောက်ကနေခါးကိုဝင်ဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငို၏။ ဒေါင်းနီ
 မျက်ဝန်းတွေ လူတွေကြားမှာပျောက်ကွယ်လုလုကားတွေဆီကို ငေးနေခဲ့
 သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တို့သည် အလိုလိုပြည့်တက် ပြိုဆင်းနေခဲ့လျက်။ ။
 “နင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး..၂ဒေါင်းငယ်လေးတောင်မှ
 ရ..ခုဆိုတစ်ယောက်တည်း..”
 “မမ..”
 “ဒေါင်းနီ..”
 ဒေါင်းနီခွေလဲသွားရင် အားလုံးရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ။
 သူမကိုယ်မှာ လက်တွေထိတွေ့လှုပ်ခါနေကြသည်။ သူမနှာမည်ကိုခေါ်နေ
 ကြ၏။ ဒေါ်ပေမယ့် သူမလှုပ်လို့မရ။ ဘာမှလည်း မမြင်။ အသံတွေအပြင်
 အရာအားလုံးက ပိန်းပိတ်မှောင်နေခဲ့၏။ ။

“မေမေ့ကို မီးမီးကချစ်တယ်..”

ဟင်.. ၊

“မေမေထလေ..မေမေထပါ။ မီးမီးက မေမေ့ကိုချစ်တယ်..”

သမီးလေး.. ၊

ပါးပြင်မှာ အေးစက်စက်လက်လေးတစ်ဖက် ထိတွေ့လာခဲ့သည်။

သမီးလေးမှန်းတန်းသိ၏။ ထိုလက်ကလေးကို ဒေါင်းနီအမိအရ ဖမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း.. ၊

“သမီး..”

လွတ်သွားပြီဆိုသည့်အသံနှင့် အတင်းပြေးလိုက်မိလျှင် သူမသည် လူတွေကြားထဲ လေးဘက်တွားဝင်နေသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လျက်.. ၊

“သမီး..သမီးလေး ဥဒေါင်းငယ်..”

“ဒေါင်းနီ..”

“မမ..မမသတ်ထားပါဦးမမရဲ့..”

“ဖယ်..ဖယ်စမ်းပါ။ ငါ့သမီးလေးခြေထောက် ငါ့မြင်လိုက်တယ်..”

“သမီးရယ်..”

အမျိုးသမီးကြီးတွေ ငိုတုန်ကြ၏။ ယောက်ျားတွေပါ မျက်ရည်မခိုင်ကြဘဲ.. ၊

“ဒီလိုအဖြစ်တွေကွာ..တောက်..”

တက်တွေခေါက် ပုဆိုးတွေမရင်း လှည့်ထွက်သွားကြ၏။ ဒေါင်းနီ သတိဝင်လာသည့်အချိန်တွင် အေးစက်စက်ထိတွေ့ခဲ့သော ပါးပြင်ကိုတမ်းတမ်းတတ ပြန်စမ်းမိ၏။

“သမီးလေး ငါ့ကိုလာနွဲ့တယ်..ငါ့သမီးလေး ငါ့နားတကယ်ရောက်လာခဲ့တာ..”

သူမဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ကာ.. ၊

“အမေ့ကိုပါ ဘာလို့နွဲ့တာလဲသမီးရယ်..အမေ့ကိုတစ်ခါတည်းခေါ်သွားပါ။ သမီးလေးရေ..”

ပြင်းထန်စွာပူလောင်လာသည့်အခါ စိတ်ကလွတ်၏။ နေရာမှရှုတ်ခနဲထရပ်ပြီး ဟိုဒီလိုက်ရှာသည်။ ထိုစဉ် ခွန်းကသူမဘေးမှာ ရပ်လာပြီး..

“သေချင်တိုင်းသေလို့ မရဘူးဒေါင်း..မင်းကိုယ့်စိတ်ကို မဆိန်းရင် ရူးသွားမှာပဲ..”

ဒေါင်းနီမျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ထိုစဉ် မိုးဖွားတွေ တဖွားဖွားစင်ကျလာသည်။ ဘယ်သူမှထီးဆောင်းဖို့ သတိမရကြပေ။ ထို့ပြင် အော်နေတာတွေလည်း မရပဲ။ ဒေါင်းနီတို့ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သတင်းမီဒီယာသမားတွေ ဝိုင်းရံလာကြသည်။ တိုးရစ်တွေလည်းပါကာ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်နေကြ၏။ ခွန်းက သူမကိုစိုက်ကြည့်ပြီး..

“သမိုင်းတွင်မယ့် ရဲရင့်မှုကို မင်းကဦးဆောင်ပြခဲ့တာ..အဲဒီလိုမိန်းမက မျက်ရည်တွေနဲ့ အရှုံးပေးပြနေရင် ဒီလူတွေကို မင်းစော်ကားတာပဲ..”

ခွန်းရဲ့စကားလုံးတိုင်းကို သူမအလေးအနက်ထားခဲ့သည်။ ခွန်းပြောလာသည့်စကားတိုင်းက သူမရဲ့ရင်ပူမီးတို့ကို အများဆုံးငြိမ်းစေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ.. ၊

“ကျွန်မ..ကျွန်မကဘာမို့လို့လဲ။ ကျွန်မလည်း မိန်းမပဲလေ..”

“ဟိုမှာ ဒေါင်းနီဆိုတာ အဲလိုမိန်းမ..”

ဝါးတိုင်တွေနဲ့လူတွေ အလံထူထားသည့် ပိတ်စကြီးတွေပေါ်မှာ သူမရဲ့ပုံတူတွေ။ ထိုအခါ လူတွေရဲ့တစ်ခဲနက်ကြွေးကြော်သံတွေကို သူမသတိရလာသည်။

သူမ ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ..သူတို့ကဘာကို ကြွေးကြော်နေတာလဲ.. ၊

“ဒေါင်းနီက ငါတို့ပဲ..”

“ငါတို့အားလုံးက ဒေါင်းနီဟေ့..”

“ငါတို့လူမသတ်သူ..သက်ငယ်မှဒီနီနီမိနင်းရေး..”

“တို့အရေး..”

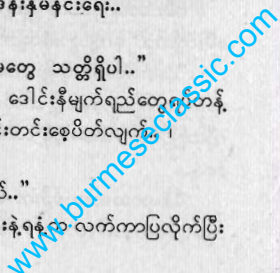
“အမေတွေ သတိရှိပါ..ငါတို့အမေတွေ သတ္တိရှိပါ..”

ကြွေးကြော်သံတွေကို နားစိုက်ရင်း ဒေါင်းနီမျက်ရည်တွေရုပ်သိမ်းသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက်.. ၊

“ကျွန်မလိုက်သွားမယ်ခွန်း..”

“မင်းဒီလိုပဲလုပ်မှာကို ငါသိပါတယ်..”

ချစ်တို့ဝင်ပြောမည်ပြင်တော့ လမင်းနဲ့ရန်ကလက်ကာပြလိုက်ပြီး

နောက်ဆုတ်နေဖို့ သတိပေးသည်။ ထိုစဉ် မိုးဖွဲတွေက နှင်းပွင့်လေးတွေလို လှလှပပကျနေရင်း နေရောင်ပြန်ပေါ်လာခဲ့လျက် ဒေါင်းနီမြေလှမ်းတွေ လူကြီးတွေစောင့်နေသည့်ကားဆီ လှမ်းသွားခဲ့၏။

နေရောင်ခပ်ပါးပါးဖြာလာသည့်အောက်မှာ မိုးဖွဲလေးတွေဖြတ်သန်းခုန်ဆင်းနေသည့် မြင်ကွင်းမှာအနီရောင်ဝတ်ထားသည့် ဒေါင်းနီကထင်းနေသည်။ သူမကိုလက်ထိပ်မခတ်ပေမယ့် ရဲအစောင့်တွေအတူပါလာသဖြင့် ကင်မရာတွေရော လူတွေအားလုံးပါသူမကို အာရုံစိုက်လိုက်ပါလာကြလျက်.. ။

“ညီမလေးက ရွေးချယ်ခွင့်ရနေရက်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ..ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် ပြောပြပေးပါလား..”

သူမတစ်ခုခုပြောတော့မှာ သိလိုက်သည့်လူအုပ်ကြီးကလည်း ငြိမ်ကျသွားခဲ့၏။ ဒေါင်းနီက ကားတွေထွက်မရအောင် ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေကြသည့်လူတွေဆီ ငေးကြည့်ရင်း.. ။

“ကျွန်မကျေနပ်ပါတယ်..ကျွန်မသမီးလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်မပြစ်ဒဏ်ခံရပေမယ့် ကျေနပ်ပါတယ်..”

သူမသည်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကိုမသုတ်ဘဲ အင်ခနဲရှိုက်ကာ.. ။

“သမီးများရဲ့အမေတွေ ကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်အပေါ်မှာ နားလည်သွားကြတဲ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာတယ်..”

ဝမ်းသာကြောင်းကို ပြုံးဖို့မလိုပေမယ့် ကြိုးစားမိ၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတို့သည် မဲ့ကျသွားခဲ့လျက်.. ။

“နောက်ထပ်ဒီလိုမျိုး ကလေးတွေစော်ကားမခံရအောင် အမေတွေကာကွယ်ကြတော့မှာကို သိလိုက်ရလို့ ပြောသာပြီ..ဒီမုဒိန်းကောင်တွေကို တုံ့ပြန်ဖို့ဘယ်တော့မှ လက်မတွန့်ပါနဲ့.. ဘယ်တော့မှ မပြောညှိမိပါစေနဲ့..”

မိဒီယာသမားတစ်ဦးက ဒေါင်းနီဘေးမှာမိုက်ခံလာထိုးလိုက်သဖြင့် သူမရဲ့စေတနာပါလာသော စကားသံတို့က လူထုတို့အပေါ်လွှမ်းမိုးသွား

ခဲ့လျက်.. ။

“သူတို့ကိုကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဖြစ်လာပြီဆိုထိုင်ဖို့ မနေပါနဲ့..ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့.. ဘာဖြစ်လို့လဲ..သူတို့ခွေးခိတ်ပေါက်လာရင် စော်ကားပါတော့မယ်လို့ ဘယ်လူကြီးဆီ လျှောက်လွှာပို့သလဲ..အဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ကရော သူတို့ကိုအပြစ်ပေးဖို့ ဘယ်သူဆီမှာ လျှောက်လွှာတင်ဦးမလဲ..”

“ဟေ..”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း..”

“ဥပဒေကိုလေးစားပါတယ်..ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ကလေးတွေအတွက် ရင်ထဲမှာမီးလောင်နေတာကို ဥပဒေနဲ့ငြိမ် သေတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူး..ဒါကြောင့် အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ..”

“ကိစ္စတုံ့ပစ်ရမယ်ဟေ့..”

“ဝေး..”

လက်ခုပ်သံတွေ သောသောညနေသည်။ ဘယ်လူကြီးကမှ တော်ပါတော့လို့ မတားသလို ဘာတစ်ခွန်းမှလည်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိ။

“ကျွန်မပြောချင်ပါတယ်..ကလေးလေးတွေကို စော်ကားလာရင် ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့..ကိုယ့်နဲ့အနီးစပ်ဆုံးမှာရှိနေသမျှကလေးတွေက ကိုယ့်ကလေးတွေပါပဲ၊ ကျွန်မတို့မှာ အင်အားရှိတယ်..သမီးတစ်ယောက်မှာ အမေတွေအများကြီးရှိတယ်..”

“ဟေ့..”

“မိန်းမတွေကို မထိရဲတော့တဲ့အထိ စည်းလုံးကြပါ..ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အမှတ်တမဲ့မနေကြပါနဲ့၊ ကျွန်မ..ကျွန်မသမီးလေးကို ခွေးတွေပိုင်းဆွဲနေတာ ကျွန်မကြားတယ်၊ ကျွန်မ အမှတ်တမဲ့နဲ့လေ..အဲ့ဒါကို..”

“ဒေါင်းနီ..တော်တော့..”

ခွန်းက ဒေါင်းနီယိုင်ခနဲဖြစ်သွားတာနှင့် အနားရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးသတိပေးရင်း.. ။

“အဲ့ဒီအကြောင်းကို မဆက်နဲ့တော့..”

လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ဖျစ်လိုက်ပြီး.. ။

“မင်းလိုက်သွားမယ်မို့လား...သူတို့ကျေနပ်အောင် ပြောလိုက်တော့...”
ခေါင်းနီပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြန်ရပ်သည်။ သို့သော်
သူမခွန်းရဲ့လက်ကိုလွှတ်ဖို့ မေ့နေခဲ့လျက်.. ။

“ကျွန်မတို့က ဥပဒေကို မလေးစားတာမဟုတ်ဘူး...ဒါကြောင့်ပေးတဲ့
အပြစ်ကို ခံရမှာပါ။ မုဒိန်းကောင်ကို သုတ်သင်လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် အဲ
အပြစ်ကိုခံဖို့ ကျွန်မအဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်...ခုရှိနေကြတဲ့ကျွန်မရဲ့အင်
အားတွေအားလုံးလည်း ဥပဒေကိုချိုးဖောက်ဖို့ အလုံးအရင်းစုဝေးနေကြတဲ့
လူစားတွေ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး...”

သူမစကားသံရပ်သွားတော့ တခြားအသံဗလအားလုံးလည်း တိတ်
ဆိတ်နေခဲ့လျက်.. ။

“ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပြုပေးကြပါ...လူကြီးမင်းများ သူတို့တာဝန်ရှိတဲ့
အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးကြပါရှင်...”

လူထုကြီးက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခဲ့၏။
တိုးရစ်တွေက ခေါင်းတည့်တည့်တံနှင့် ခေါင်းနီနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံတွေရှိက်
ကြသည်။ အတင်းခိုင်းမက်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေရှိက်၏။ ခရိုင်နယ်မြေဖူးကြီး
နှင့်လူကြီးတွေက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေချလျက် ပြုံးနေကြကာ.. ။

“ကျုပ်တို့ကလူကြမ်းကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ...” လို့ပြောရင်း ခွန်းရဲ့ပခုံး
ကို ခပ်ဖွဖွပုတ်၏။ ပြီးတော့ အနားကပ်၍.. ။

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့...အပြစ်ကိုလူထုမေတ္တာက ဆေးကြောပေးမှာပါ...”
ခွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးပြုံးကာ.. ။

“ယုံကြည်ပါတယ်ဆရာ...”
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းနီကားထဲဝင်ဖို့ တံခါးဖွင့်
ပေးလိုက်ရင်း.. ။

“မင်းစိတ်ကိုတင်းထားနော်...”
ခေါင်းနီမျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသောမျက်ဝန်းတို့ဖြင့်ကြည့်ကာ.. ။

“ရှင်ကိုကျွန်မကျေးဇူးဆပ်ခွင့်တောင် မရလိုက်ဘူး...”
“ဒီလိုပြောကြတာပဲ...တကယ်လည်းဆပ်ခွင့်ရရော မသိသလိုလုပ်နေ
ပြန်ရော...”

ခေါင်းနီမျက်ဝန်းလေးတွေ ရယ်မြူးရိပ်သမ်းပေမယ့် ချက်ချင်းမဲ့ကျ
သွား၏။ ပြီးတော့.. ။

“တကယ်ပါ...ရှင်ကကျွန်မအတွက် အင်အားပါ။ ရှင်အများကြီးကူ
ညီခဲ့တာတွေအတွက်...”

“မင်းပြန်ဆပ်ဖို့စိတ်ကူးရှိနေရင် ကိုယ်စောင့်နေမှာပါ...”
“ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး...”

သူမမျက်နှာလွှဲလိုက်မိရင်း စကားသံတိုးတိုးသွဲ့စွာဖြင့်.. ။
“ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ပေမယ့် တစ်ခုလောက်ထပ်တောင်းပါရစေ...”

“အများကြီးတောင်းစမ်းပါ...ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အခါ ကိုယ်အများ
ကြီး ပြန်ရချင်လို့...”

ခေါင်းနီမပြုံးချင်ပေမယ့် ခွန်းမျက်နှာပေါ်ကတက်ကြွမှုတွေကြောင့်
မဲ့ပြုံးလေးဖြစ်သွားခဲ့ရင်.. ။

“သမီးလေးမွေးနေ့နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တယ်...သူ့ သူ့ရဲ့ရက်လည်နေ့
ပဲ...”

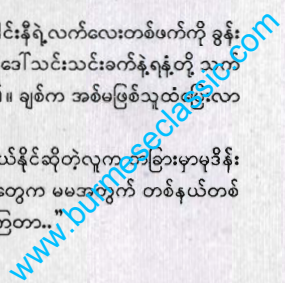
“မငိုနဲ့...မင်းစိစိပေးနိုင်တာထက် ပိုစေရမယ်...”
ပြောပြီးတော့ သူမနားကပ်လိုက်ကာ.. ။

“သူ့မွေးနေ့မှာ မင်းလည်းရှိချင်ရှိနေမှာ...”
ခေါင်းနီကြေကွဲသွားပြန်ပြီကိုသိကာ သူမလက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်
ကို ခပ်ဖိဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ပြီး.. ။

“မင်းအတွက် မင်းမျှော်လင့်မထားတဲ့ အနာဂတ်ကစောင့်ကြိုနေမှာ
ပါ...အားတင်းထား...”

ဓာတ်ပုံတွေခိုင်းရိုက်ကြသဖြင့် ခေါင်းနီရဲ့လက်လေးတစ်ဖက်ကို ခွန်း
ကဆွဲထားလျက် နိုင်ငံကျော်လေသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းခက်နဲ့ရနံ့တို့ သူတ
ပြင်းတွေချလျက် လှည့်ထွက်သွားကြ၏။ ချစ်က အစ်မဖြစ်သူထံဖွဲ့လာ
ပြီး.. ။

“မမပြန်လာရမှာသိလား...ဟိုလူငယ်နိုင်ဆိုင်ဆိုတဲ့လူကားဒါခြားမှာမုဒိန်း
မှုတွေရှိခဲ့သေးတယ်တဲ့။ ကလေးအမေတွေက မမအတွက် တစ်နယ်တစ်
ကျေးကနေလာပြီး အာမခံဖို့စုဝေးနေကြတာ...”

သျှင်မ

ဟုတ်လားဆိုပြီး ခေါင်းနီမျက်နှာ ဝင်းပမသွားခဲ့ပေ။ မုဒိန်းမှုတွေရှိ
သေးသည်ဆိုသောအဖြစ်ကို ကြားလိုက်တာနှင့် မျက်နှာကတင်းခနဲညှို့၊
မိုင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ သူမစိတ်တွင်းကနေ တိုးတိတ်စွာဆုတောင်း
မိ၏။

ခုကစပြီး နောက်ထပ်ကလေးတွေ အဖြစ်မဆိုးရအောင် ငါ့အဖြစ်က
ဟစ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်ပါစေ.. ၊

ပရိတ်သတ်အတွက်

ထားရ

သျှင်မ

BURMESE
CLASSIC
www

သျှင်မ

ဟမ်
တိုင်